

دکتر احمد تفضلی
تاریخ ادبیات ایران
پیش از اسلام

تفضلی، احمد، ۱۳۱۶ - ۱۳۷۵.

تاریخ ادبیات ایران پیش از اسلام / احمد تفضلی؛ به کوشش ژاله آموزگار. -
تهران: سخن، ۱۳۷۶.
۴۵۲ ص.

ISBN 964 - 5988 - 14 - 2: ۱۹۰۰۰ ریال

فهرست نویسی براساس اطلاعات فیپا.

کتابنامه: ص. [۳۶۹] - ۴۱۳؛ همچنین به صورت زیرنویس.

چاپ سوم: ۱۳۷۸.

۱. ادبیات ایرانی - پیش از اسلام - تاریخ و نقد. ۲. ادبیات پهلوی - تاریخ و

نقد. الف. آموزگار یگانه، ژاله، ۱۳۱۸ - . ب. عنوان.

۰۰۹ / فا ۸

۲ ت ۷ / PIR ۷۸

۷۸ / ۳۷۴۶ - ۷۷ م

کتابخانه ملی ایران

تاریخ ادبیات ایران پیش از اسلام

دکتر احمد تفضلی

تاریخ ادبیات ایران پیش از اسلام

به کوشش

دکتر ژاله آموزگار

تاریخ ادبیات ایران

پیش از اسلام

تألیف

دکتر احمد تفضلی

به کوشش

دکتر ژاله آموزگار

چاپ اول ۱۳۷۶، ۳۳۰۰ نسخه

چاپ دوم ۱۳۷۷، ۳۳۰۰ نسخه

چاپ سوم: ۱۳۷۸، ۴۴۰۰ نسخه

چاپ: چاپخانه تک

لیتوگرافی: صدف

حق چاپ و نشر محفوظ است

شابک ۹۶۴-۵۹۸۳-۱۴-۲ - ۹۶۴-۵۹۸۳-۱۴-۲ - ۹۶۴-۵۹۸۳-۱۴-۲ - ۹۶۴-۵۹۸۳-۱۴-۲

انتشارات سخن: خیابان انقلاب شماره ۱۳۹۲ تلفن: ۶۴۶۸۹۳۸

فهرست مطالب

پیشگفتار.....	۷	سفال نوشته‌ها.....	۱۰۷
مقدمه.....	۱۱	فلز نوشته‌ها.....	۱۰۸
ادوار تاریخی زبان‌های ایرانی.....	۱۱	سگه‌های ساسانی.....	۱۰۹
سنت شفاهی.....	۱۳	مهرها و مهرواره‌ها.....	۱۰۹
ادبیات مادی.....	۱۵	ادبیات پهلوی.....	۱۱۱
ادبیات فارسی باستان.....	۲۱	ترجمه‌ها و تفسیرهای اوستا به پهلوی.....	۱۱۵
ادبیات اوستایی.....	۳۳	متون تألیف شده بر اساس زند.....	۱۲۸
وزن یشت‌ها.....	۶۰	دینکرد.....	۱۲۸
سرگذشت کتاب اوستا و.....	۶۵	بُندَه‌شن.....	۱۴۱
ادبیات دوره اشکانی.....	۷۳	گزیده‌های زادِ سپرم.....	۱۴۵
کتیبه‌های پارتی (پهلوی اشکانی)....	۷۶	آثار منوچهر.....	۱۴۹
کتیبه‌های دوران ساسانی.....	۸۱	نامه‌ها.....	۱۴۹
کتیبه‌های دولتی.....	۸۳	دادستان دینی.....	۱۵۰
کتیبه‌های خصوصی.....	۹۷	روایات پهلوی.....	۱۵۳
کتیبه‌های سنگ مزار.....	۱۰۲	پُرسش‌نیا.....	۱۵۶
پاپیروس نوشته‌ها و پوست نوشته‌ها..	۱۰۷	وَجَرکرد دینی.....	۱۵۷

۱۵۹.....متون فلسفی - کلامی	۱۹۴.....اندرزنامه‌های کوچک
۱۶۱.....شکندگمانیک و زار	۱۹۵.....آراء دین به مزدیسنان
۱۶۴.....پس دانش کامک	۱۹۶.....دادستان مینوی خرد
۱۶۴.....گجستگ آبایش	اندرزهای پهلوی در کتاب‌های دوران
۱۶۷.....کشف و شهود و پیشگویی	اسلامی.....۲۰۲
۱۶۷.....آرداویراف‌نامه / آرداویرازنامه	۲۰۶.....جاویدان خرد
۱۷۰.....زند و همن یسن	۲۰۹.....اندرزهای مَرْدَک
۱۷۲.....پیشگویی‌های جاماسپ	رسالات در آیین کشورداری.....۲۱۴
۱۷۳.....جاماسب‌نامه	عهد اردشیر.....۲۱۵
۱۷۴.....یادگار جاماسبی	عهد اردشیر به پسرش شاپور.....۲۱۸
۱۷۶.....بهرام ورجاوند	رساله اردشیر در آیین کشورداری.....۲۱۹
۱۷۸.....افسون و تعوید	عهد شاپور و پسرش هرمز.....۲۲۰
۱۸۰.....اخلاقیات	عهد قباد.....۲۲۱
۱۸۰.....اندرزنامه‌ها	عهد انوشیروان.....۲۲۱
۱۸۶.....اندرز اوشنردانا	کارنامه انوشروان.....۲۲۲
۱۸۷.....اندرز دانیان به مزدیسنان	شاهینی.....۲۲۷
۱۸۷.....اندرز خسرو قبادیان	نامه‌های اردشیر.....۲۲۷
۱۸۸.....اندرز پوریوتکیشان	نامه تنسر.....۲۲۸
۱۸۹.....اندرز دستوران به بهدینان	نامه‌های انوشیروان.....۲۳۴
۱۹۰.....اندرز بهزاد فرخ پیروز	نامه منسوب به خسرو پرویز در پاسخ
۱۹۰.....خیم و خرد فرخ مرد	شیرویه.....۲۳۴
۱۹۱.....پنج خیم روحانیان	خطبه‌های هنگام جلوس بر تخت.....۲۳۸
۱۹۱.....داروی خرسندی	توقعات.....۲۳۹
۱۹۲.....خویشکاری ریدگان	آیین‌نامه.....۲۴۵
۱۹۲.....رساله روزها	تاج‌نامه.....۲۴۸
۱۹۳.....اندرز خوبی کنم به شما کودکان	چیستان.....۲۵۱

۲۹۹ سندباد نامه	۲۵۱ رساله یوشت فریان و آخت
۳۰۱ بلوهر و بوذاسف	۲۵۶ مناظره و مفاخره
۳۰۲ کلیله و دمنه	۲۵۶ درخت آسوری
۳۰۴ طوطی نامه	۲۶۰ تاریخ و جغرافیا
۳۰۴ اسکندرنامه	۲۶۰ کارنامه اردشیر بابکان
۳۰۸ شعر پهلوی	۲۶۴ شهرستان های ایران
۳۱۴ بلاغت	۲۶۷ حماسه
۳۱۵ کتاب های علمی	۲۶۹ خدای نامه
۳۱۷ زیج شهریاران	۲۷۴ داستان شروین دشتی
۳۱۸ وزیدگ (= گزیده)	۲۷۹ فقه و حقوق
۳۱۹ تنگلو ش (یا تنگلو شا)	۲۷۹ شایست نشایست
۳۱۹ کتاب اندرزگر	۲۸۲ متمم شایست نشایست
۳۲۱ فرهنگ ها	۲۸۳ روایات امید آشوهستان
۳۲۱ فرهنگ پهلوی	۲۸۴ روایات آذر فرنبغ فرخزادان
۳۲۳ فرهنگ اویم ایوک	۲۸۵ روایات فرنبغ سروش
۳۲۵ نسخه های خطی پهلوی	۲۸۶ پرش های هیربد اسفندیار فرخ بُر زین
۳۲۶ مجموعه K 20	۲۸۶ مادایان هزار دادستان
۳۲۶ مجموعه K26	۲۸۹ رسالات کوچک تعلیمی
۳۲۶ مجموعه K35	۲۸۹ خسرو و ریدگ
۳۲۷ مجموعه K43	۲۹۰ شگفتی ها و برجستگی های سیستان
۳۲۸ مجموعه MK	۲۹۱ گزارش شطرنج و وضع نرد
۳۲۸ مجموعه TD2	۲۹۳ سوز سخن
۳۲۹ مجموعه DH	۲۹۳ ماه فروردین روز خرداد
۳۲۹ مجموعه DP	۲۹۴ آیین نامه نویسی
۳۳۰ مجموعه BK	۲۹۶ داستان های منثور
۳۳۰ مجموعه (= Haug 9) M51	۲۹۷ هزار افسان

۳۶۱ کتیبه لاذک	۳۳۱ ادبیات مانوی
۳۶۱ کتیبه قره بلگسون	۳۳۵ کتاب‌های مانی
۳۶۱ کتیبه‌های قرقیزستان	۳۴۴ آثار منثور پیروان مانی
۳۶۲ آثار دینی سغدی	۳۴۸ اشعار مانوی
۳۶۲ آثار بودایی	۳۵۰ وزن اشعار مانوی
۳۶۳ آثار مسیحی	۳۵۳ زبور پهلوی
۳۶۴ آثار مانوی	۳۵۵ ادبیات زبان‌های ایرانی میانه شرقی
۳۶۵ سکایی	۳۵۷ سغدی
۳۶۶ خوارزمی	۳۵۸ آثار غیردینی سغدی
۳۶۷ بلخی	۳۵۸ نامه‌های قدیمی سغدی
۳۶۹ کتاب‌نامه	۳۵۸ آثار مکشوفه در سند علیا
۳۶۹ ۱. فارسی و عربی	۳۵۹ کتیبه بوگوت
۳۸۷ ۲. زبان‌های دیگر	۳۵۹ کتیبه‌های افراسیاب
۴۱۵ فهرست اعلام	۳۶۰ کتیبه‌های پنجکنت
	۳۶۰ آثار کوه مغ

پیشگفتار

برای نخستین بار مقدمه‌ای می‌نویسم که کاش هرگز «من» آن را نمی‌نوشتم. در کتاب‌هایی که با شادروان احمد تفضلی مشترکاً نوشته‌ایم، معمولاً نگارش مقدمه‌ها به من واگذار می‌شد. برای طرح اصلی مطالب آن با هم تصمیم می‌گرفتیم. من آن را می‌پروراندم و با دستکاری‌ها به صورتی درمی‌آمد که درآمده است. ولی این بار کار از لونی دیگر است. من مقدمه بر کتاب ارزنده‌ای می‌نویسم که نویسنده دانشمند آن، دکتر احمد تفضلی، پیش از آن که کارهای پایانی کتاب به انجام رسد، نابهنگام چهره در خاک کشید.

به پاس دوستی بی‌ریای دیرین و دیرپا و به پاس همکاری‌های صمیمانه سالیان دراز وظیفه خود دانستم که دنبال کار را بگیرم و این کار ناتمام را به اتمام رسانم. بخصوص که من شاهد تدوین صفحه به صفحه این کتاب بوده‌ام، اشتیاق او را در گردآوری این مجموعه بارها تحسین کرده‌ام، برق شادی را در چشمان او، از این که یادداشت‌های سالیان دراز عمر پربارش به ثمر رسیده است، به چشم دیده‌ام و احساس رضایت و شادمانی او در آخرین روز زندگیش (۲۴ دی ۱۳۷۵)، وقتی با غرور تمام کتاب‌نامه کامل این اثر را به من نشان می‌داد، بر صحیفه حافظه‌ام جاودانه نقش بسته است.

پس حق این بود که قدم در این راه بگذارم. همراهی صمیمانه و بی‌دریغ ناشر محترم و کارکنان خبره و علاقه‌مند چاپخانه و هم‌چنین یاری دوستان جوان پژوهشگرمان در فراهم آوردن اعلام، که خواستند نامی از ایشان نبرم، سختی‌ها را در این راه آسان کرد و سرانجام این کتاب که بسیاری انتظارش را می‌کشیدند، در دسترس علاقه‌مندان قرار گرفت.

وجود ارزنده خود او اگر بود کمال بیشتری به کارش می داد، من تا آنجا که توانستم این مهم را به انجام رساندم.

* * *

کتاب تاریخ ادبیات ایران پیش از اسلام مجموعه کاملی است همچون دائرةالمعارفی که نویسنده دانشمند آن با تبحر علمی و روشی درست و عالمانه و با احاطه و دسترسی کاملی که به منابع داشته است، آثار ادبی پیش از اسلام ایران را معرفی می کند. در این کتاب نه تنها درباره آثاری که در دسترس هستند بحث می شود بلکه از هر موردی نیز که به نحوی با ادبیات پیش از اسلام ایران پیوند می خورد، سخن به میان می آید. مثلاً اگر اشاراتی در نوشته های مورخان یونانی و رومی دوران باستان یا در کتاب های عربی و فارسی دوران اسلامی به این آثار شده است و یا اگر ترجمه هایی به عربی و فارسی و دیگر زبانها، از اصل گمشده نوشته های پیش از اسلام موجود بوده است، همه مورد بررسی قرار گرفته اند و آثار بازمانده سینه به سینه و روایت های شفاهی هم در ضمن مدنظر بوده است و ذکر نمونه هایی از این آثار بر غنای کتاب افزوده است.

بحث درباره این آثار از دوران ماد شروع می شود و به سده های نخستین پس از اسلام منتهی می گردد.

کتاب از یک مقدمه کوتاه و بخش های مختلف: ادبیات مادی، ادبیات فارسی باستان، ادبیات اوستایی، ادبیات دوره اشکانی، کتیبه های دوران ساسانی، ادبیات پهلوی، ادبیات مانوی، زبور پهلوی و ادبیات زبان های ایرانی میانه شرقی تشکیل می شود. کتاب نامه و اعلام نیز بخش های پایانی کتاب هستند.

در بخش آثار مادی ضمن بحث درباره گفته های دینون و گزنفون در مورد داستان های متداول آن زمان، خلاصه ای از این داستان ها نیز نقل شده است.

در بخش ادبیات فارسی باستان، همه کتیبه های بازمانده از این دوران معرفی شده اند و تاریخ و محل این سنگ نوشته ها، مطالب و محتوای آنها و سبک نوشته ها نیز مورد بحث و بررسی قرار گرفته اند.

در بخش ادبیات اوستایی، به تاریخچه تدوین اوستا، تفاوت میان اوستای گاهانی و اوستای متأخر و آثار بازمانده به زبان اوستایی با ذکر محتوای هر یک پرداخته شده است و

ضمن بحث درباره کتاب‌های اوستایی، نمونه‌هایی از آن‌ها نیز نقل شده است و سبک و نحوه نگارش آن‌ها مورد بحث قرار گرفته است.

در بخش ادبیات دوره اشکانی، با اشاره به ادبیات شفاهی، کتیبه‌های پارتی (پهلوی اشکانی)، آثار بازمانده دو منطقه نسا و دورا اروپوس و همچنین سکه‌ها و مهرها معرفی شده‌اند.

در بخش کتیبه‌های دوران ساسانی، با تقسیم آن‌ها به کتیبه‌های دولتی و خصوصی، همه آثار کتیبه‌ای این دوران مورد بحث قرار گرفته‌اند. در قسمت کتیبه‌های دولتی، آثار بازمانده از شاهان و امراء با ذکر محل و تاریخ و محتوا و با بحث درباره سبک آن‌ها معرفی شده‌اند. در قسمت کتیبه‌های خصوصی، از کتیبه‌های یادبودی و کتیبه‌های سنگ مزار بازمانده که متعلق به افراد معمولی بوده‌اند، سخن به میان آمده است. در این بخش پاپیروس نوشته‌ها، پوست نوشته‌ها و همچنین سکه‌ها و مهرها و مهرواره‌ها نیز مورد بحث بوده‌اند.

در بخش ادبیات پهلوی که بخش عمده این مجموعه را دربرمی‌گیرد به ترجمه‌ها و تفسیرهای اوستا به پهلوی، با بحث گسترده‌ای در مورد زند و پازند اشاره شده است و سپس متونی که براساس زند تألیف شده‌اند، با ذکر محتوای هر کدام و نقل نمونه‌ها و بحث درباره سبک هر یک، معرفی شده‌اند. متون فلسفی و کلامی، قسمت دیگر این بخش است که در آن همه متن‌های کلامی، با ذکر محتوا و مقایسه با دیگر آثار همسان مورد بررسی قرار می‌گیرند. آثاری که بر پایه کشف و شهود و پیشگویی هستند نیز به همین نحو معرفی می‌شوند.

در این ضمن مختصر اشاره‌ای نیز بر آثار مربوط به افسون و تعوید شده است. در قسمت اخلاقیات، بخصوص اندرزنامه‌ها مورد بررسی قرار گرفته‌اند. در ادبیات اندرزی سبک و محتوای آن‌ها نیز مدنظر بوده است. رسالات در آئین کشورداری قسمت دیگری از این بخش را شامل می‌شود. در این قسمت بویژه به مطالبی که در متون عربی و فارسی سده‌های نخستین دوره اسلامی، از عهد و وصایای برخی از شاهان ساسانی یاد شده سخن به میان آمده است. در این ضمن به نامه‌های سیاسی نیز اشاره شده است. خطبه‌هایی که شاهان ساسانی، هنگام جلوس بر تخت ایراد کرده‌اند و بیشتر ترجمه‌های عربی و فارسی آن‌ها موجود است و همچنین توقیعات و آیین‌نامه‌ها نیز در این بخش به بحث کشیده شده‌اند. قسمت‌های دیگری از این بخش به چیستان و متون مربوط به مناظره و مفاخره اختصاص دارند. در قسمت متون مربوط به تاریخ و جغرافی، هم متون باقی مانده به پهلوی معرفی شده‌اند و هم به آثار

بازمانده از این رسالات در نوشته‌های عربی و فارسی سده‌های نخستین اشاره شده است. شرح متن‌های حماسی و بحث درباره‌ی خدای‌نامه‌ها قسمت دیگری از بخش ادبیات پهلوی را تشکیل می‌دهند. متن‌های فقهی و حقوقی و رساله‌های کوچک تعلیمی نیز در همین بخش معرفی شده‌اند. در قسمت دیگری از این بخش، درباره‌ی داستان‌های منثور که موجود بوده‌اند و اکنون ما با ترجمه‌های آنها به عربی و فارسی یا اشاراتی به آنها مواجه هستیم، نیز بحث شده است. شعر پهلوی نیز در قسمت جداگانه‌ای از این بخش مورد بررسی قرار گرفته است. هم‌چنین اشاره‌ای هست به کتاب‌های علمی آن دوران که نشانه‌هایی از آنها در دست است. قسمت بسیار مفیدی از این بخش اختصاص به نسخه‌های خطی موجود پهلوی دارد. در این قسمت نسخه‌ها و مجموعه‌های معروف خطی با جزئیات معرفی شده‌اند.

در بخش ادبیات مانوی، آثار مانوی مورد نقد و بررسی قرار گرفته‌اند. کتاب‌های مانی تک به تک معرفی شده‌اند و آثار منثور پیروان مانی و اشعار مانوی نیز در قسمت دیگری از این بخش مورد بحث بوده‌اند. در ضمن اشاره کوتاهی به زبور پهلوی شده است.

در بخش ادبیات زبان‌های ایرانی میانه شرقی، آثار بازمانده سغدی، نامه‌ها و آثار بودایی و مسیحی سغدی معرفی شده‌اند. در این بخش هم‌چنین به آثار بازمانده از زبان سکایی، خوارزمی و بلخی نیز اشاره شده است.

کتاب‌نامه بسیار غنی، بخش پایانی این مجموعه را تشکیل می‌دهد که به دو قسمت کتاب‌نامه فارسی و عربی و کتاب‌نامه به زبان‌های دیگر تقسیم می‌شود. در این بخش مجموعاً در حدود ۶۵۰ منبع معرفی شده‌اند.

بخش اعلام پایان کتاب را با همیاری دوستان جوان پژوهشگرمان فراهم کردم.

احمد تفضلی با نگارش این اثر گام بلندی برداشته است تا فرهنگ و ادبیات کهن و غنی ایران را بهتر بشناساند. روان پاکش شاد باشد و خاک پاک این سرزمین پیکرش را گرامی دارد و امیدوارم من نیز توانسته باشم حق دوستی ارزشمند او را سزاوارانه به جای آورم.

ژاله آموزگار

بهار ۱۳۷۶

مقدمه

زبان‌هایی که در ایران از قدیم‌ترین روزگاران تاکنون متداول بوده است، از نظر ویژگی‌های زبانی، وجوه مشترکی دارند، هرچند که این زبان‌ها در سرزمین‌های گوناگونی در ایران کنونی، یا خارج از مرزهای فعلی آن، معمول بوده‌اند یا هستند. این مجموعه زبان‌ها را اصطلاحاً گروه زبان‌های ایرانی می‌نامند که خود منشعب از زبانی فرضی به نام هندوایرانی است که اصل زبان‌های اقوام هندی و ایرانی، پیش از جدا شدن از یکدیگر و سکونت در هند و ایران، بوده است. شاخه هندوایرانی نیز خود یکی از شاخه‌های زبان فرضی دیگری به نام هندواروپایی است که مادر اغلب زبان‌های اقوامی است که در سرزمین‌های واقع در شبه قاره هند تا شمال اروپا به سر می‌برند یا به سر می‌برده‌اند.

ادوار تاریخی زبان‌های ایرانی

از نظر تاریخی، زبان‌های ایرانی را به سه دسته عمده تقسیم می‌کنند: زبان‌های دوره باستان، زبان‌های دوره میانه و زبان‌های دوره نو. از دوره باستان آثار مکتوب دو زبان بر جای مانده است: یکی زبان اوستایی که در سرزمینی از نواحی شرق ایران بدان سخن می‌گفته‌اند و قدیم‌ترین آثار آن احتمالاً متعلق به زمانی میان قرن هشتم تا دهم قبل از میلاد است و دیگری زبان فارسی باستان که زبان ناحیه فارس بوده و کتیبه‌های شاهان هخامنشی بدان نوشته شده و قدیم‌ترین آن‌ها از قرن پنجم ق.م. و متأخرترین آن‌ها از قرن سوم ق.م. است. از زبان‌های دیگر این دوران،

یعنی مادی و سکایی، تنها اطلاعات اندکی در دست است.

زبان‌های دورهٔ میانه در فاصله‌ای میان حدود ۳۰۰ ق.م. تا حدود ۷۰۰ م. است. اگر چه برای سهولت تقسیم‌بندی آغاز اسلام را پایان دورهٔ میانه و آغاز دورهٔ نو می‌دانند، اما لازم به تذکر است که تا چند قرن پس از ظهور اسلام به بعضی از زبان‌های این دوره آثاری تألیف می‌شده است و بعضی از آن‌ها تا آن زمان زبان‌های رایجی بوده‌اند. زبان‌های این دوره را به دو گروه زبان‌های ایرانی میانهٔ غربی و ایرانی میانهٔ شرقی تقسیم می‌کنند. از گروه زبان‌های ایرانی میانهٔ غربی از دو زبان آثار عمده‌ای در دست است: زبان پارتی (یا پهلوانیگ یا پهلوی اشکانی) و فارسی میانه یا پهلوی.

زبان پارتی زبان رایج دورهٔ اشکانیان (از حدود ۲۵۰ ق.م. تا حدود ۲۲۴ م.) بوده که تا اوایل دورهٔ ساسانی نیز بدان آثاری تألیف می‌شده است. این زبان در شمال و شمال شرقی ایران متداول بوده است.

زبان فارسی میانه یا پهلوی زبان جنوب و جنوب غربی ایران بوده و زبان رسمی دوران ساسانی به شمار می‌رفته است. از آنجا که این زبان اساساً به ایالت فارس تعلق داشته است و نیز به علت این که از نظر ساختمان زبانی در مرحله‌ای میان فارسی باستان و فارسی نو (=دری) قرار دارد، محققان جدید آن را «فارسی میانه» نامیده‌اند. در آثار بازمانده از این زبان آن را پارسیگ (=پارسی، فارسی) نامیده‌اند. اصطلاح پهلوی (یا فهلوی در متون عربی) را که در اصل به معنی «پارتی» است، نویسندگان دوران اسلامی برای تمایز این زبان از فارسی نو (=دری) به کار برده‌اند.

امروزه دانشمندان اصطلاح «پهلوی»^۱ را غالباً برای آثار فارسی میانهٔ زردشتی به خط پهلوی و «فارسی میانه» را برای آثار مانوی به این زبان و به خط خاص مانویان به کار می‌برند.

دورهٔ نو زبان‌های ایرانی شامل زبان فارسی و لهجه‌ها و زبان‌های ایرانی فراوانی است که در ایران و خارج از ایران رایج بوده و از میان رفته‌اند یا آن‌هایی که هم‌اکنون بدان‌ها سخن می‌گویند.

(۱) در مورد اصطلاح پهلوی نک به آموزگار - تفضلی، ۱۳۷۳، ۳ و بعد.

سنت شفاهی

نکته‌ای که در اینجا ذکرش لازم است این است که در ایران پیش از اسلام سنت به کتابت در آوردن آثار دینی و ادبی چندان معمول نبوده است، به طوری که این آثار قرن‌ها سینه به سینه حفظ می‌شده است و ثبت آن‌ها را لازم نمی‌دانسته‌اند. تنها اسناد دولتی و سیاسی و اقتصادی (مانند مطالب کتیبه‌های فارسی باستان و پهلوی و چرم نوشته‌ها و سفال نوشته‌ها) را درخور نگارش می‌دیدند. کتاب اوستا قرن‌ها سینه به سینه حفظ می‌شد تا این که سرانجام در دوره ساسانی به کتابت درآمد و پس از آن هم، موبدان برای اجرای مراسم دینی به ندرت بدان رجوع می‌کرده‌اند و می‌کنند و آنچه مهم است از حفظ خواندن آن است. در کتاب‌های پهلوی غالباً به روایات افسانه آمیزی در مورد کتاب اوستا برمی‌خوریم. برطبق این روایات، اسکندر کتاب اوستا را، که بر روی پوست نوشته شده بود، سوزانیده و پس از او دوباره آن را گردآوری کرده‌اند. نظیر همین‌گونه روایات به کتاب‌های نویسندگان دوران اسلامی نیز راه یافته است. اما در میان همین گفته‌ها به اهمیت سنت‌های شفاهی برمی‌خوریم. در کتاب‌های پهلوی غالباً از موبدانی یاد شده است که همه اوستا و ترجمه و تفسیر آن را از حفظ می‌دانستند.^۱ توجه به سنت شفاهی تا آنجاست که در دینکرد آمده است که: بُخت ماری مسیحی می‌پرسد که: «چرا ایزداین دین را به زبان ناآشنای نهفته‌ای به نام اوستا گفت و برای آن متن نوشته کاملی ننیدیشید، بلکه فرمود که آن را به صورت شفاهی (= به گفتار) حفظ کنند؟» و در جواب آمده است که: «به دلائل بسیار، منطقی است که سخن شفاهی زنده را از صورت مکتوب مهم‌تر بدانیم».^۲ همین توجه به روایات سینه به سینه تا دوران‌های بعد از اسلام نیز ادامه یافت چنان که مدونان اسطوره‌ها و داستان‌های حماسی ایران مانند فردوسی، علاوه بر روایات مکتوب خدای نامه، از روایات شفاهی نیز بهره می‌جستند. اکنون نیز بیشتر ادبیات عامه نواحی گوناگون از شعر و ترانه و چیستان و قصه سینه به سینه حفظ می‌شود و کم‌تر اتفاق می‌افتد که کسی آن‌ها را از روی نوشته یاد گرفته باشد.

یکی از علل عمده‌ای که سبب شد زردشتیان در دوره ساسانی به کتابت آثار خود

(۱) در مورد این روایات نک به بعد.

(۲) دینکرد، ۴۵۵ س ۱۰ به بعد.

توجه کنند، ایراداتی بود که ملل صاحب کتاب خصوصاً مسیحیان بر آنان می گرفتند. در قرون اولیه اسلامی، که بیشتر آثار پهلوی در آن زمان تألیف نهایی یافته است، بیم از میان رفتن این آثار در برابر پیشرفت سریع اسلام و تقلیل موبدان از علل عمده دیگر تألیف آنها محسوب می گردد.

برخلاف زردشتیان، مانی و پیروان او که با ادیان و فرهنگ سامی آشنایی داشتند، به کتابت آثار خود اهمیت می دادند.

در این کتاب به معرفی آثار بازمانده از زبان های ایرانی پیش از اسلام می پردازیم.

ادبیات مادی

از دوره مادها هیچ نوشته‌ای به یکی از زبان‌های ایرانی برجای نمانده است. اما در نوشته‌های مورخان یونان اشاراتی به داستان‌ها و قصه‌ها و اشعار این دوره شده است. آثنوس^۱ می‌نویسد که خنیاگران با اوراد خود دلاوری‌های کورش و جنگ او را با آستیاگ^۲ پیش‌گویی می‌کردند. سپس از قول دینون^۳ می‌نویسد: «هنگامی که آستیاگاس با دوستانش به جشن و شادمانی می‌پرداخت، مردی به نام انگارس^۴، که مشهورترین خنیاگران بود، احضار شد و داستان‌های منظوم معمول را با آواز خواند. در پایان گفت که: ددی ترسناک‌تر از گراز وحشی در باتلاق رها شده است و اگر بر همسایگان مسلط شود، دیری نگذرد که هیچ دشمنی هم‌اورد او نباشد. چون آستیاگ از خنیاگر پرسید: این چه ددی است؟ خنیاگر جواب داد: کورش پارسی». هم‌چنین دینون می‌نویسد که: کورش در خواب دید که خورشید در پیش پای او بود. سه‌بار کوشید تا آن را با دست بگیرد ولی موفق نشده زیرا خورشید سُر می‌خورد و می‌گریخت. مغان برای او پیش‌گویی کردند که سه‌بار گریختن خورشید به این معنی است وی سی سال سلطنت خواهد کرد و چنین نیز شد.^۵

داستان‌های مربوط به کورش در ادبیات راه یافته بود. گزنفون^۶ می‌نویسد: ایرانیان در داستان‌ها و سرودهای خود که تا این زمان هنوز رایج است، زیبایی و خصال نیکوی

1) Athenaeus

2) Astyages

3) Dinon

4) Angares

5) Fox - Pemberton, 25

۶) کوروش نامه، یکم، فصل ۲، ص ۴.

این پادشاه و علاقه‌مندی او را به فراگیری بازگو می‌کنند. و در جای دیگر^۱ می‌آورد که: نام کورش ورد زبان اهالی ماد بود. هرکسی در گفتار خویش از او تمجید می‌کرد و مردم در سرودها و تصنیف‌ها به تحسین او می‌پرداختند.

نمونه‌ای از داستان‌های حماسی مادی روایت کتزیاس از حوادثی است که منجر به پایه‌گذاری دولت ماد گردید^۲. داستان ستریانگایوس^۳، که دل به ملکه سکاهای به نام زرینیا^۴ بست و چون ناکام ماند دست به خودکشی زد^۵ از داستان‌های عاشقانه مادی بوده است. از داستان‌های عاشقانه دیگر داستان زریادرس^۶ و اُداتیس^۷ است که آن را خارس میتلنی^۸ بدین‌گونه نقل کرده است: آورده‌اند که هیستاسپس^۹ و برادر کوچکش زریادرس^{۱۰} از دواج آفرودیت و آدونیس به دنیا آمده‌اند. هیستاسپس فرمانروای ماد و سرزمین‌های سفلی آن بود و زریادرس بر نواحی علیای دروازه‌های خزر تا تنائیس^{۱۱} حکمرانی داشت. در آن‌سوی تنائیس. مراشی‌ها^{۱۲} می‌زیستند که فرمانروای آنان اُمارتس^{۱۳} بود. وی دختری داشت به نام اُداتیس که زیباترین زن آسیا به شمار می‌رفت. اُداتیس زریادرس را به خواب دید و دل بدو بست و زریادرس نیز در خواب مفتون آن دختر شد. زریادرس کوشید تا اُداتیس را به دست آورد اما توفیق نیافت، زیرا پدر دختر نمی‌خواست او را به مردی بیگانه شوهر دهد. دیری نگذشت که اُمارتس جشن ازدواجی برگزار کرد که در آن خویشان و نزدیکان و اشراف دربار او حضور داشتند و از اُداتیس خواست که جامی شراب به کسی بدهد که مایل به ازدواج با اوست. زریادرس، که اُداتیس او را پیش از آن از ماجرا آگاه کرده بود، به شتاب به همراهی گردونه‌ران خود از تنائیس گذشت و با لباس سکایی، ناشناس وارد تالار جشن شد و اُداتیس جام او را پر

(۱) یکم، فصل ۴، ص ۲۷.

2) Gershevitch. 1968.3.

4) Zarinaina

6) Zariadres

8) Chares of Mytilene

11) Tana'is

13) Omartes

3) Stryangaïos

5) Gershevitch. 1968.3.

7) Odis

9) Hystaspes: گشتاسب

۱۰) وی را با زیریر برادر گشتاسب یکی دانسته‌اند.

12) Marathi

کرد. به گفته خارس میتلنی، این داستان در میان مردم آسیا شهرت بسیار داشته و آن را بر دیوارهای معابد، کاخ‌ها و حتی خانه‌های خصوصی نقاشی می‌کردند و اشراف غالباً نام دختران خویش را اُداتیس می‌گذاشتند. به نظر بویس^۱ این داستان اصل مادی دارد و با آیین پرستش خدای عشق (احتمالاً اناهیتا) ارتباط داشته است، و بعدها به صورت داستان گشتاسب و کتایون وارد حلقه داستان‌های کیانی شده و در شاهنامه منعکس گشته است.

۱) Boyce, 1955.

ادبیات فارسی باستان

فارسی باستان که نیای فارسی امروز ما به شمار می‌رود، زبانی است که در دورهٔ هخامنشیان (۵۵۹ تا ۳۳۰ ق.م) در پارس بدان تکلم می‌شده و تنها آثار مکتوب آن کتیبه‌های شاهان هخامنشی است که به خط میخی نوشته است. اما زبان دیوانی و مکاتبهٔ شاهنشاهی ایران آرامی^۱ بوده است. نامه‌های دولتی را دبیران آرامی زبان یا آرامی‌دان از گفتهٔ شاه یا فرمانروایان دیگر که به فارسی باستان بیان می‌شد، یا از گفتهٔ فرمانروایی که زبان دیگری داشت، به زبان آرامی باز می‌گردانیدند و می‌نوشتند و نامه‌هایی را که از اُستانهای دیگر شاهنشاهی به زبان آرامی می‌رسید، برای شاه به فارسی باستان، یا برای حکمرانی که نامه خطاب به او بود به زبان خود او ترجمه کرده، می‌خواندند. تعدادی از این مکاتبات متعلق به قرن پنجم ق.م به زبان آرامی بر روی چرم در مصر به دست آمده که متعلق به شهر بان (= ساتراپ) مصر به نام آرشام است. این اسناد با این که به آرامی نوشته شده، اما از نظر سبک تحت تأثیر فارسی باستان است و لغات این زبان و جمله‌هایی که عیناً ترجمهٔ فارسی باستان است، در آن بسیار دیده می‌شود.^۲ در تخت جمشید تعدادی از اشیاء که احتمالاً در مراسم دینی به کار می‌رفته با نوشته‌هایی به خط و زبان

(۱) آرامی از زبان‌های سامی است و زبان قومی بوده است که احتمالاً در اصل در شمال عربستان می‌زیسته‌اند و در زمانی پیش از سدهٔ ۱۲ ق م به تدریج به شام و بین‌النهرین و آسور و بابل راه یافتند. قدیم‌ترین آثار مکتوب این زبان کتیبه‌های متعلق به سدهٔ ۹ و ۸ ق م است. دبیران آرامی زبان در دستگاه‌های اداری دولت آسور به خدمت مشغول بودند و پس از تأسیس دولت هخامنشی به خدمت پادشاهان این سلسله در آمدند. آرامی در جهان باستان تا قرن‌ها به عنوان زبان میانجی در مکاتبات به کار می‌رفت. خطوطی که اغلب زبان‌های ایرانی بدان نوشته شده، مقتبس از خط آرامی است. نک به احمد تفصلی، ۱۳۶۷، ۲۸۷ به بعد.

2) Driver, 1957.

آرامی کشف شده است.^۱

همچنین از کتیبه داریوش در بیستون تحریری آرامی نیز در دست است.^۲ پس از دوران هخامنشی زبان آرامی به عنوان زبان مکاتبات به تدریج در ایران منسوخ شد و زبان‌های دوره ایرانی میانه جای آن را گرفت، ولی این زبان‌ها بیشتر به خطوطی که مقتبس از خط آرامی بود نوشته می‌شد. در این خطوط (پهلوی، پارتی، سغدی و خوارزمی) تعدادی از کلمات آرامی‌الاصل همراه با تغییراتی نوشته می‌شد ولی در تلفظ معادل معنایی آن‌ها در زبان‌های ایرانی به کار می‌رفت.^۳ این کلمات را در زبان پهلوی هژوارش می‌نامیدند. احتمالاً حفظ سنت آرامی‌نویسی در میان دبیران ایرانی موجب بازماندن هژوارش‌ها شد.

علاوه بر پاپیروس و چرم، لوحه‌های سفالی نیز برای مکاتبات در میان پارس‌ها به کار می‌رفته است. آثار به دست آمده در خزانه و استحکامات سلطنتی تخت جمشید که مربوط به دوره‌هایی میان ۴۹۲ و ۴۵۸ و ۵۰۹ و ۴۹۴ ق.م است، به زبان عیلامی نوشته شده است، شاید به این دلیل که کاتبان آنها عیلامی زبان بوده‌اند.^۴ کتیبه بزرگ بیستون و بعضی کتیبه‌های دیگر علاوه بر فارسی باستان به اکدی (بابلی)^۵ و عیلامی هم نوشته شده است و تحریر مصری قدیم بعضی از کتیبه‌های فارسی باستان نیز در دست است.

شاهدی در دست نیست که بر اساس آن بتوانیم استناد کنیم که فارسی باستان به صورت مکتوب جز در کتیبه‌های شاهان هخامنشی، که به خط میخی است، در جای دیگر نیز به کار رفته باشد. تنها کتیبه‌ای که به نظر می‌رسد به زبان فارسی باستان و به خط آرامی نوشته شده و احتمالاً متعلق به بعد از دوره هخامنشی است، در نقش رستم است که تنها چند کلمه آن تاکنون خوانده شده و به قطعیت درباره آن نمی‌توان سخنی گفت.^۶

1) Bowman, 1970

2) Greenfield - Porten, 1982.

(۳) مثلاً کلمه آرامی מִן (MN) به معنی «از» (حرف اضافه به خط پارتی یا پهلوی یا سغدی نوشته می‌شد و در تلفظ به ترتیب آژ (až)، از (az) و چَن (čan) تلفظ می‌شد.

4) Cameron, 1948; Hallock, 1969.

5) Von Voigtlander, 1978.

6) Henning, 1958, 24

مهم‌ترین کتیبه‌های فارسی باستان عبارتند از:

کتیبهٔ آریارَمَنَه (حدود ۶۴۰ تا ۵۹۰ ق.م): این کتیبه که بر روی لوحه‌ای از طلا نگاشته شده و در همدان کشف گردیده، مشتمل است بر معرفی شاه و نسب او و این که اهورَه‌مَزدا این سرزمین را بدو عطا کرده است و به خواست او شاه این سرزمین است و سرانجام درخواست حمایت از اهورَه‌مَزدا.

کتیبهٔ اَرَشام (حدود ۵۹۰ تا ۵۵۹ ق.م): این کتیبه نیز که بر روی لوحه‌ای از طلا نگاشته شده و در همدان کشف گردیده، شامل این مطالب است: (۱) معرفی شاه و نسب او، (۲) ستایش اهورَه‌مَزدا و (۳) درخواست حمایت از او.

کتیبهٔ کورش (۵۵۹ تا ۵۳۰ ق.م): سه کتیبهٔ کوچکِ آسیب‌دیده از کورش در دشت مُرغاب به دست آمده است که در آن‌ها کورش خود را معرفی کرده است. دانشمندان عموماً اعتقاد دارند که کتیبه‌های نامبرده پس از زمان شاهان فوق به دستور جانشینانشان نوشته شده است.

کتیبه‌های داریوش (۵۲۲ تا ۴۸۶ ق.م): از داریوش کتیبه‌هایی در بیستون، فارس (تخت جمشید^۱ و نقش رستم^۲)، شوش^۳، سوثر^۴، الوند^۵ و همدان^۶ بر جای مانده است. کتیبه‌های بیستون: مهمترین کتیبهٔ داریوش در بیستون است که در آن چگونگی به سلطنت رسیدن و غلبهٔ خود را بر بردیای غاصب و شورشیان بیان کرده است. این کتیبه که مفصل‌ترین کتیبهٔ فارسی باستان است، دارای پنج ستون و به سه زبان فارسی باستان، اکدی و عیلامی است. علاوه بر این کتیبهٔ بزرگ، ده کتیبهٔ کوچک که هر کدام دارای چند کلمه بیش نیست و در آن‌ها نام شورشیان ذکر شده و یک کتیبهٔ ۱۸ سطری که مشتمل بر معرفی داریوش است، در بیستون کشف گردیده است.

کتیبه‌های فارس: الف) تخت جمشید. از داریوش هفت کتیبه در تخت جمشید بر جای مانده یا به دست آمده است که بعضی از آن‌ها کتیبه‌های کوچکی هستند مشتمل

(۲) به نشانهٔ DN

(۴) به نشانهٔ DZ

(۶) به نشانهٔ DH

(۱) به نشانهٔ DP

(۳) به نشانهٔ DS

(۵) به نشانهٔ DE

بر معرفی داریوش. بعضی از آن‌ها مفصل‌تراند مانند کتیبه DPd که دارای این مطالب است: (۱) مدح اهوره‌مزدا، (۲) توصیف سرزمین پارس و (۳) دعا. کتیبه DPe مشتمل است بر: (۱) معرفی داریوش، (۲) سرزمین‌هایی که خراج‌گزار او بودند و (۳) اندرز به فرمانروایان آینده و دعا. کتیبه DPh بر روی لوحه طلا و نقره درباره تصرف قلمرو سکاها: (ب) نقش رستم. از داریوش در نقش رستم (در چند فرسنگی شمال تخت جمشید) چند کتیبه بسیار کوچک در معرفی درباریان خود و مردان سرزمین‌های دیگر و دو کتیبه بزرگ بر جای مانده است. کتیبه DNa دارای ۶۰ سطر است مشتمل بر (۱) مدح اهوره‌مزدا، (۲) معرفی داریوش، (۳) برشمردن سرزمین‌های خراج‌گزار ایران، (۴) درباره فرونشاندن شورش‌ها، (۵) شکرگزاری از اهوره‌مزدا و دعا برای خود و خانواده‌اش و (۶) اندرز به فرمانروایان آینده. کتیبه DNb دارای ۶۰ سطر مشتمل بر این مطالب است: (۱) مدح اهوره‌مزدا، (۲) معرفی خود و روش فرمانروایی و خصوصیات هنرها و فضائل او و (۳) اندرز به دیگران.

کتیبه‌های شوش: در شوش ۱۹ کتیبه از داریوش باقی مانده است که مهم‌ترین آن‌ها عبارت‌اند از: کتیبه DSe در ۵۲ سطر مشتمل بر: (۱) مدح اهوره‌مزدا، (۲) معرفی داریوش، (۳) نام سرزمین‌های خراج‌گزار، (۴) روش حکومت و شرح بعضی از کارهای داریوش، (۵) دعا به خود. کتیبه DSf در ۵۸ سطر مشتمل بر: (۱) مدح اهوره‌مزدا، (۲) معرفی داریوش و ستایش اهوره‌مزدا که پادشاهی را به او اعطا کرده است، (۳) درباره ساختن کاخ شوش و مواد ساختمانی که در آن به کار رفته است (۴) دعا به خود و پدر و کشورش. کتیبه‌های دیگر کتیبه‌های کوچکی هستند و غالباً در معرفی داریوش یا به یادبود بنایی نگاشته شده‌اند.

کتیبه‌های سوئز: سه کتیبه از داریوش در سوئز کشف شده که مفصل‌ترین و مهم‌ترین آن‌ها DSc است در ۱۲ سطر مشتمل بر این مطالب: (۱) مدح اهوره‌مزدا، (۲) معرفی داریوش و (۳) دستور حفرترعه سوئز. دو کتیبه دیگر کوچک‌اند مشتمل بر معرفی این شاه.

کتیبه الوند: در الوند در جنوب غربی همدان کتیبه‌ای منسوب به داریوش در ۲۰

سطر بر جای مانده است (مشمول بر ۱) مدح اهوره مزدا و (۲) معرفی داریوش. احتمالاً این کتیبه به دستور خشایارشا نگاشته شده است.

کتیبه همدان: کتیبه‌ای بر روی لوحه‌ای طلا و نقره (مشمول بر ۱) معرفی داریوش و (۲) سرزمین‌های تحت سلطه او.

کتیبه‌های خشایارشا (۴۸۶ تا ۴۶۵ ق.م): از خشایارشا کتیبه‌هایی در تخت جمشید،^۱ شوش^۲، وان^۳ و همدان^۴ بر جای مانده است.

کتیبه‌های تخت جمشید: از خشایارشا ۱۲ کتیبه در تخت جمشید در دست است. کتیبه XPa در ۲۰ سطر (مشمول بر ۱) مدح اهوره مزدا، (۲) معرفی خشایارشا، (۳) ذکر ساختن دهلیزی در تخت جمشید و بنای ساختمان‌های دیگر، (۴) دعا. کتیبه XPb در ۳۰ سطر (مشمول بر ۱) مدح اهوره مزدا، (۲) معرفی شاه، (۳) ذکر بنا کردن ساختمان‌هایی در تخت جمشید و جاهای دیگر و (۴) دعا. کتیبه XPc در ۱۵ سطر (مشمول بر ۱) مدح اهوره مزدا، (۲) معرفی شاه، (۳) ذکر ساختن کاخی به فرمان داریوش پدر خشایارشا و (۴) دعا. کتیبه XPd در ۱۹ سطر (مشمول بر ۱) مدح اهوره مزدا، (۲) معرفی شاه، (۳) ذکر بنای کاخی توسط خشایارشا و (۴) دعا. کتیبه XPf در ۴۸ سطر (مشمول بر ۱) مدح اهوره مزدا (۲) معرفی شاه، (۳) ذکر داریوش به عنوان پدر و گشتاسب به عنوان جد خود (۴) این که داریوش از میان همه فرزندان خشایارشا را جانشین خود قرار داده است و (۵) دعا. کتیبه XPh در ۶۰ سطر (مشمول بر ۱) مدح اهوره مزدا (۲) معرفی خشایارشا (۳) ذکر سرزمین‌های زیر سلطه او (۴) ذکر فرونشاندن شورش‌ها در این سرزمین‌ها و (۵) ذکر خراب کردن پرستشگاه‌های خدایان مطرود (دئو‌ها) و اصلاح کارهای نادرستی که در آن مکان‌ها انجام گرفته بود و (۵) اندرز و دعا. این کتیبه از جهت پی بردن به سیاست دینی این پادشاه نسبت به پیروان ادیان و مذاهب دیگر اهمیت دارد. کتیبه XPI در ۵۶ سطر تقلیدی است از یکی از کتیبه‌های داریوش در نقش رستم (DNb).^۵ بقیه کتیبه‌های

(۲) به نشانه XS

(۴) به نشانه XH

(۱) به نشانه XP

(۳) به نشانه XV

(۵) در مورد این کتیبه نک Gharib, 1968

تخت جمشید کتیبه‌های کوتاهی هستند که در معرفی شاه یا به یادبود بنای کاخی یا ساختمانی نگاشته شده‌اند.

کتیبه‌های شوش: از خشایارشا سه کتیبه کوچک در شوش باقی مانده است و هر سه کتیبه‌های یادبود بنای کاخ هستند.

کتیبه الوند: از خشایارشا یک کتیبه در الوند در سمت راست کتیبه داریوش در ۲۰ سطر باقی است (مشمول بر ۱) مدح اهوره مزدا و ۲) معرفی شاه.

کتیبه وان: از خشایارشا یک کتیبه در وان در ۲۷ سطر بر دیوار قلعه‌ای وجود دارد که مشمول است بر ۱) مدح اهوره مزدا ۲) معرفی شاه ۳) ذکر بنایی که داریوش ساخته و خشایارشا کتیبه‌ای به یاد بود آن نگاشته است و ۴) دعا.

کتیبه همدان: از خشایارشا در همدان کتیبه‌ای در یک سطر بر روی جامی نقره‌ای با این مضمون که این (جام) در خانه خشایارشا ساخته شده، به دست آمده است. کتیبه‌های اردشیر اول (۴۶۵ تا ۴۲۵ ق.م): از اردشیر اول کتیبه‌ای در ۱۱ سطر در تخت جمشید^۱ باقی است (مشمول بر ۱) مدح اهوره مزدا، ۲) معرفی شاه، ۳) اتمام کاخی که خشایارشا شروع کرده بوده و این شاه به اتمام رسانیده است.

از دیگر شاهان هخامنشی مانند داریوش دوم (۴۲۴ تا ۴۰۵ ق.م) در شوش^۲، اردشیر دوم (۴۰۵/۴ تا ۳۵۹/۸ ق.م) در شوش^۳ و همدان^۴، اردشیر دوم یا سوم^(۵) (۳۵۹/۸ تا ۳۳۸/۷ ق.م) در تخت جمشید کتیبه‌های کوچکی، که تقلیدی از کتیبه‌های شاهان قبلی است، به دست آمده است و مضمون آن‌ها غالباً ستایش اهوره مزدا، معرفی شاه و ذکر بنای کاخی یا اتمام بنای ناتمام آن است.

علاوه بر کتیبه‌ها و لوح‌ها، بر روی سنگ وزنه و روی سکه‌ها و گِل‌های پخته و بعضی ظروف نیز نوشته‌هایی به فارسی باستان بر جای مانده است.^۵

کتیبه‌های فارسی باستان به خط میخی از نظر تاریخی و زبان‌شناسی اسناد بسیار

(۲) به نشانه D2S

(۱) به نشانه A1P

(۴) به نشانه A2H

(۳) به نشانه A2S

(۵) در مورد کتیبه‌های فارسی باستان نک به Kent, 1953, 107-157

پُرارزشی به شمار می‌روند، ولی از جهت ادبی از اهمیت اندکی برخوردارند. در این کتیبه‌ها جملات غالباً کوتاه و موجز و ساده‌اند و عیناً در قسمت‌های مختلف همان کتیبه یا کتیبه‌های دیگر تکرار می‌شوند و کتیبه‌های پس از داریوش غالباً استنساخ‌گونه یا التقاطی از کتیبه‌های این پادشاه است. کتیبه‌های فارسی باستان طبعاً از تخیلات ادبی و صور خیال عاری است. کتیبه‌های داریوش قدیم‌ترین اسناد مکتوب ایرانی است که در زمان تألیف به نگارش درآمده است. این کتیبه‌ها، بجز برخی از کتیبه‌های کوتاهی که در بعضی ساختمان‌ها به عنوان یادبود بنای آن‌ها نگاشته شده، از نظر ساختمان و محتوا دارای سبک خاصی است. نخست مقدمه‌ای آمده است، پس از آن موضوع اصلی کتیبه و سپس خاتمه.

داریوش در مقدمه قدیم‌ترین کتیبه خود یعنی بیستون نخست به معرفی خود می‌پردازد. در بعضی کتیبه‌های دیگر نظیر همین مقدمه دیده می‌شود. اما در برخی دیگر مانند دو کتیبه نقش رستم (DNa,b) مقدمه با ستایش اهوره مزدا آغاز می‌گردد. خاتمه کتیبه‌ها غالباً در ستایش اهوره مزدا و به همراه این درخواست است که داریوش را حمایت کند و آنچه او کرده و ساخته است، پیاید.

در چهار کتیبه (بیستون، تخت جمشید DPe، شوش DSe و نقش رستم DNa) متن اصلی با برشماری کشورهای شورهای شاهنشاهی که فرمان‌بردار داریوش بوده‌اند، آغاز می‌شود. در کتیبه بیستون پس از شمارش کشورها، داریوش به ذکر وقایعی که در آغاز دوره سلطنت وی اتفاق افتاده است، می‌پردازد و از بردیای غاصب و شورش‌هایی که در نواحی گوناگون اتفاق افتاده و عاملین آن‌ها یاد می‌کند و سپس از خوانندگان می‌خواهد که آنچه وی کرده است، برای همه آشکار کنند و کتیبه او را محفوظ دارند. در پایان، شش همکار خود را نام می‌برد که در غلبه بر بردیای غاصب او را یاری کرده‌اند و از شاهان آینده می‌خواهد که آنان و خانواده‌شان را حمایت کنند. در کتیبه تخت جمشید (DPd) فقط از کشور پارس که دارای اسبان نیک و مردان نیک است، یاد می‌کند و در کتیبه سوثر بحث از فتح مصر است و کندن ترعه‌ای که نیل را به دریای احمر می‌پیوندد. از میان کتیبه‌هایی که برای یادبود بنای ساختمان‌ها نگاشته شده، کتیبه داریوش در

شوش (DSf)^۱ قابل ذکر است.

آنچه در کتیبه‌ها ذکر شده، اصولاً مطالب مربوط به سیاست و حکومت است. اما از اقوال نویسندگان یونانی معلوم می‌شود که در فارسی باستان ادبیات حماسی نیز - احتمالاً به صورت شفاهی - وجود داشته است. استرابو^۲ نقل می‌کند که معلمان فرزندان پارسی عادت داشتند که تعلیمات خود را با افسانه‌هایی که مضمون آن‌ها «شرح اعمال خدایان و مردان بزرگ» بود، بیامیزند.^۳ احتمالاً در دوره هخامنشیان، علاوه بر اسناد بایگانی دولتی، مجموعه‌ای از روایات حماسی همانند خدای نامه پهلوی یا شاهنامه، احتمالاً به صورت شفاهی و با گونه‌های^۴ مختلف، وجود داشته است که نویسندگان یونانی از آن‌ها استفاده کرده‌اند. روایات مربوط به کوروش، که هرودت^۵ آن‌ها را نقل کرده، مانند این داستان که این شاه را سگی در کودکی پرورده بود، احتمالاً متعلق به این حلقه روایات بوده است.^۶ همچنین شباهت‌هایی میان جزئیات بعضی داستان‌های مربوط به کودکی کوروش با داستان‌های دیگر ایرانی دیده می‌شود: داستان خوابی که حاکی از بر افتادن سلسله‌ای و روی کار آمدن سلسله دیگر است (داستان ضحاک، افراسیاب، اردشیر)، دستور کشتن کودک نوزاد که به اجرا در نمی‌آید (داستان کیخسرو)، سرراه یا بر آب نهادن کودک (داستان کیقباد، دارا)، پرورش کودک در میان شبانان یا مردمانی از این قبیل (داستان فریدون، کیخسرو، دارا، اردشیر)، دایگی کودک توسط یک حیوان (داستان فریدون، زال)^۷ و ظهور آثار بزرگی و هوشمندی کودک در هنگام بازی و ورزش (داستان کیخسرو و اردشیر و شاپور). همچنین داستان‌های بردیا، در روایات یونانی، افسانه‌وار حکایت شده است. داستان حیلۀ فداکارانه زوپيروس^۸ نیز از روایات

1) Gershevitch, 1968, 7f.

2) Strabo, XV, 3.18.

۳) Christensen, 1936, 107 و ترجمۀ فارسی آن: کریستن سن، ۱۳۵۰، ۸۲. نیز Gershevitch 1968, 10.

4) Variant

5) Herodotus, I, 108, 122.

۶) Christensen, 1936, 113-14 و ترجمۀ فارسی آن: کریستن سن، ۱۳۵۰، ۸۷، ۸۸.

۷) زردشت را نیز یک شب میشی شیر داده است.

8) Zopyrus

حماسی هخامنشیان بوده است. بر طبق این داستان، که هرودوت^۱ نقل کرده است، هنگامی که داریوش از فتح بابل نومید شده بود، یکی از درباریانش به نام زوپيروس داوطلبانه گوش و بینی خود را برید و موی خود را تراشید و تن خود را با تازیانه مجروح کرد، گویی که مکافات جنایت کاران را دیده است. سپس به سپاه دشمن گریخت و وانمود کرد که از ظلم داریوش به پناهندگی آمده است و پس از جلب اعتماد آنان، بر طبق نقشه‌ای پیش‌بینی شده، دروازه‌های بابل را بر داریوش گشود. نظیر این داستان را در روایت اخشنوار، شاه هیاطله، و پیروز، شاه ساسانی نیز می‌یابیم.^۲ افسانه‌های کوروش و نیز داستان بردیای دروغین، آن‌گونه که کتزیاس، بازگو کرده، از داستان‌های حماسی یا افسانه‌های رایج میان مردم گرفته شده است.^۳

1) Herodotus, III, 153-58

2) Noldeke, 1879, 124.

3) Christensen, 1936, 119 ff

و ترجمه فارسی آن: نولدکه، ۱۳۵۸، ۲۰۳ و بعد.

و ترجمه فارسی آن: کریستن سن، ۱۳۵۰، ۸۹ به بعد.

ادبیات اوستایی

کتاب دینی زردشتیان اوستا نام دارد و بدین جهت زبانی را که این کتاب بدان نوشته شده است اوستایی نامیده‌اند. جز کتاب اوستا و آثار وابسته به آن هیچ اثر دیگری به این زبان در دست نیست و در خود کتاب اوستا اشاره‌ای به نام اصلی این زبان نشده و حتی کلمه اوستا نیز در متون اوستایی نیامده است. تنها از دوره ساسانی و در کتاب‌های پهلوی است که به کلمه اَبستاگ^۱ (در عربی ابستا و ابستاق و در فارسی ابستا، اوستا، وستا و غیره) بر می‌خوریم. در این کتاب‌ها گاه زبان اوستا را «زبان دینی» نیز نامیده‌اند. معنی دقیق کلمه اوستا نیز روشن نیست، تنها احتمال داده شده که به معنی «ستایش» باشد.^۲ از بررسی‌های زبان‌شناسی و مقایسه زبان اوستایی با فارسی باستان از سویی، و مقایسه این زبان با زبان‌های شرقی دوره میانه از سوی دیگر، مسلم می‌گردد که اوستایی زبانی متعلق به مشرق ایران بوده است و امروزه بیشتر دانشمندان معتقدند که این زبان به نواحی آسیای میانه، احتمالاً به ناحیه خوارزم، تعلق داشته و منظور از ایرانویج مذکور در اوستا همین ناحیه بوده است، گرچه بعضی دانشمندان دیگر، نواحی دیگری مانند سیستان، شمال خراسان (مرو - بلخ) را نیز پیشنهاد کرده‌اند.^۳ بنا به روایت اوستا و کتاب‌های پهلوی، همه مطالب این کتاب را اورمزد (اهوره مزدا) به زردشت الهام و ابلاغ کرده است. درباره زمان زردشت و در مورد زمان قدیم‌ترین بخش‌های اوستا به یقین نمی‌توان

۱) Abestāg

۲) این نظر بارتولومه است. نک به Gnoli, 1989, 35. بنا به نظر آندره آس (Andreas) کلمه به معنی «اساس، اصل»، «متن اصلی» است. نک به Geldner, 1896 - 1904, 2.
 ۳) در مورد این نظریات نک به ژاله آموزگار - احمد تفضلی، ۱۳۷۲، ۲۱ تا ۲۳.

اظهار نظر کرد. به احتمال زیاد، وی در حدود ۱۰۰۰ پیش از میلاد می زیسته است. این زمان سلسله‌ای به اسم کوی (یاکی و جمع آن کیان به زبان پهلوی) از اهالی سیستان بر ایرانویج فرمانروایی می کردند که آخرین شاه آن وشتاسپه^۱ (= گشتاسب) نام داشته است. زردشت در زمان وی ظهور کرد و دین خود را بر او عرضه داشت.

همهٔ اوستا از نظر زبان یک دست نیست. بعضی قسمت‌ها دارای سبکی کهنه‌تر و از نظر دستوری دارای زبانی است که با قواعد دستوری صحیح اوستا بیشتر مطابقت دارد. در برابر، در برخی بخش‌ها قواعد دستوری چندان مراعات نشده است. علت تفاوت زبانی میان متون اوستایی را می‌توان به دو عامل نسبت داد. یکی این که قدمت بعضی از آثار بیشتر از دسته دیگر است و دیگر این که شاید اختلاف لهجه میان این دو دسته آثار وجود داشته است.

اوستایی که اکنون در دست است، تنها یک چهارم کتابی است که در دوره ساسانیان وجود داشته است. چنین نظری مبتنی بر مقایسه‌ای است میان خلاصه‌ای از اوستای ساسانی به پهلوی که در کتاب هشتم دینکرد (نک به بعد) آمده با آنچه اکنون موجود است. اوستای موجود شامل متونی است که خصوصاً در مراسم دینی و عبادی از آنها استفاده می‌شود و آن را به پنج بخش تقسیم می‌کنند: یسن‌ها، ویسپرد، وندیداد، یشت‌ها و خُرده اوستا. از سوی دیگر، متون اوستایی را براساس ویژگی‌ها و قدمت زبانی می‌توان به دو دسته تقسیم کرد: ۱) متون گاهانی ۲) متون اوستایی متأخر.

اوستای گاهانی

متون گاهانی شامل گاهان (یا چنان که در فارسی مصطلح شده «گات‌ها» یا گاثاها)، یسن‌های هپتنگه‌ای^۲ و چهار دعای مذکور در یسن ۲۷ است. گاهان. گاهان جمع گاه (در اوستا گاثا^۳ به معنی سرود) قدیم‌ترین بخش از اوستا و

1) Vištāspa

2) Haptañhāiti

3) Gāthā

کهن‌ترین اثر ادبی ایرانی است که برجای مانده است. سراینده این سرودها خود زردشت است، چنان که در شش تا از گاهان سراینده به عنوان اوّل شخص از خود یاد می‌کند. گاهان مشتمل بر ۱۷ سرود است که در اوستای کنونی در میان یسن‌ها قرار دارد و یسن‌های ۲۸ تا ۳۴ و ۴۳ تا ۵۱ و ۵۳ را تشکیل می‌دهند. این سرودها نه تنها از نظر ادبی، بلکه از جهت در برداشتن تفکرات نوین آن روزگاران اهمّیت به سزایی دارد و نشان دهنده عقاید اصلی زردشت است. در گاهان خدای مطلق اهوره‌مزداست و جلوه‌های خاص او امشاسپندانند و در مقابل، روح مخرب یا اهرمن قرار دارد. متأسفانه به سبب دشواری این سرودها هنوز نمی‌توانیم کاملاً اطمینان پیدا کنیم که آنچه را پیامبر ایرانی در حدود ۱۰۰۰ پیش از میلاد بیان کرده است، خوب دریافته‌ایم. دشواری سرودهای زردشت تنها به سبب وجود تعداد بسیاری لغت ناشناخته نیست، بلکه مشکل اساسی عدم آشنایی کامل ما با اندیشه‌های اوست. زبان شعر نیز خود بر پیچیدگی مطالب می‌افزاید. مشکلات دستوری نیز در این امر بی‌تأثیر نیست. زبان اوستایی زبانی است که در آن، علاوه بر افعال، اسما و صفات و ضمائر نیز در حالات مختلف نحوی صرف می‌شوند و بعضی حالات صرفی پسوندهای یکسانی می‌گیرند. بنابراین، ممکن است به یک لغت در جمله چندین محل نحوی داد تا آنجا که مثلاً اسمی را دانشمند اوستاشناسی در یک حالت صرفی به شمار آورده و همان واژه را محقّقی دیگر در حالتی دیگر دانسته است. در نتیجه، دانشمندان اوستاشناس جز در موارد نادری درباره معنی و مفهوم این سرودها اتفاق نظر ندارند. دو متخصص ممکن است یک شعر را به دو گونه ترجمه کنند که هیچ‌کدام بر دیگری مزیتی نداشته باشد. با این همه، مشکلات لغوی و صرفی و نحوی گاهان سبب آن نمی‌شود که لطف و زیبایی آن دسته از سرودهایی را که معنی آنها بر ما روشن است، انکار کنیم، خصوصاً هنگامی که گاهان را با آنچه از شعر هند و ایرانی^۱ آن زمان (مانند سرودهای ودایی و یشتها) باقی مانده مقایسه کنیم، بیشتر به بدیع بودن گاهان پی می‌بریم.^۲ ترجمه گاهان به زبان

(۱) هند و ایرانی به دوره‌ای گفته می‌شود که ایرانیان و هندیان میراث مشترکی داشته‌اند. مشترکات این دو قوم را در ادبیات سنسکریت و ادبیات اوستایی می‌توان ملاحظه کرد.

(۲) Gershevitch, 1968, 17§ 23.

پهلوی در دست است و در موارد نادری می‌تواند به فهم بهتر گاهان کمک کند، زیرا در عهد ساسانی به سبب گذشت زمان، فهم زبان گاهان برای موبدان زردشتی دشوار و گاه ناممکن بوده است.

از نظر ساختمان، شعر گاهانی شباهتی به اشعار ودایی دارد. هر سرود دارای بندهایی است و هر بندی ابیاتی را با تعداد ثابتی هجا در بردارد.^۱ گاهان را به پنج بخش تقسیم کرده‌اند و هر یک از بخش‌ها دارای فصولی است که به پهلوی «هات» یا «هاد» (مشتق از واژه اوستایی «هایتی»^۲) و به فارسی «ها» نامیده می‌شود. نام‌های این پنج گاهان که از نخستین کلمات هر بخش گرفته شده و همه صورت پهلوی دارند، عبارتند از: ۱) اَهُونَوَد^۳ (یسن ۲۸ تا ۳۴) دارای هفت ها (= فصل) به ترتیب مشتمل بر ۱۱، ۱۱، ۱۱، ۲۲، ۱۶، ۱۴، ۱۵ بند است. در این بخش بندهای شعری شامل سه بیت ۹ + ۷ هجایی است. ۲) اُشتَوَد^۴ (یسن ۴۳ تا ۴۶) دارای چهار «ها» به ترتیب مشتمل بر ۱۶، ۲۰، ۱۱، ۱۹ بند است. در این بخش بندهای شعری شامل پنج بیت ۷ + ۴ هجایی است. ۳) سُپَنْتَمَد^۵ (یسن ۴۷ تا ۵۰) که دارای چهار «ها» به ترتیب مشتمل بر ۱۲، ۱۲، ۶، ۱۲ و ۱۱ بند است. در این بخش بندهای شعری شامل چهار بیت ۷ + ۴ هجایی است. ۴) وُهو خَشْتَر^۶ (یسن ۵۱) که دارای یک «ها» و ۲۲ بند است. در این بخش بندهای شعری شامل سه بیت ۷ + ۷ هجایی است. ۵) وَهیشْتَوِشْت^۷ (یسن ۵۳) که دارای یک «ها» و ۹ بند است. در این بخش دو بند از بندهای شعری دارای چهار بیت ۵ + ۷ هجایی و دو بند بعدی دارای دو بیت سه پاره‌ای ۵ + ۷ + ۷ هجایی است.

هَپْتَنگَهائِتی. یایسن‌های هفت فصل یسن‌های ۳۵ تا ۴۱ را تشکیل می‌دهد و به نثر است و پس از گاهان قدیم‌ترین بخش اوستاست.

1) Kurylowicz, 1972, 47-67.

2) hāiti

3) Ahunawad

4) Uštawad

5) Spantmad

6) Wohuxšatr

7) Wahištōišť

اوستای متأخر

اوستای متأخر شامل قسمتی از یسن‌ها، ویسپَرَد، خرده اوستا (نیایش، گاه، سی‌روزه، آفرینگان) یشت‌ها، وندیداد، هادُخت نَسْک، اَو گَمَدَیچا، وِیْثانَسْک، آفرین پیغامبر زردشت و وِشتاسپ (= گشتاسپ) یشت است و پنج ششم از کتاب دینی زردشتیان راتشکیل می‌دهد. در این بخش‌های اوستا با دین زردشتی متأخرتر روبرو هستیم. پس از زردشت، و شاید در همان زمان او، بسیاری از عقاید قدیم ایرانی و هند و ایرانی که در نیایش‌ها و آیین‌های دینی خدایان قدیم منعکس بود، همراه با اسطوره‌ها و افسانه‌های این خدایان یا آیین‌های دینی پیش از زردشت با عقاید این پیامبر در آمیخت و از آن متون اوستایی متأخر حاصل شد. ایجاد این تلفیق بر اثر گسترش دین زردشتی در نواحی مختلف ایران بوده است. بعضی بر آن‌اند که عقایدی که پس از زردشت با گفته‌های او آمیخته شد، اصولاً مقبول زردشت نبوده است و فقط علاقه و پای‌بندی به سنت‌های قدیم، روحانیان پیرو او را بر آن داشته است تا این افکار را با عقاید او بیامیزند. اما از سوی دیگر، عدم ذکر نام خدایان قدیم هند و ایرانی و آیین‌های پرستش آنان در گاهان دلیل قطعی برای مخالفت زردشت با این افکار نیست. زردشت در گاهان بر آن است که اصول عقاید و نوآوری‌های خویش را بیان کند و آنچه در مدّ نظر داشته، احتمالاً تغییر طرز اندیشه مردم نسبت به عالم الوهیت است نه خاصه دخالت در آیین پرستش خدایان. جز مواردی که پسند او نبوده است مانند قربانی‌های بیدادگرانه و افراطی. در نظر او اهورَه مزدا برترین خداست که در میان شش امشاسپند قرار دارد. خدایانی که زردشت آنان را طرد کرده است، دِیَوَه‌ها (= دیوان) هستند که دسته‌ای از خدایان هند و ایرانی به‌شمار می‌روند. پرستش اینان هرگز جایی در آیین زردشتی پیدا نکرد و «دیوان» به حدّ قوای اهریمنی و شیاطین نزول کردند. اگر زردشت با پرستش خدایانی همچون مهر یا با مراسمی همچون فشردن هوم و غیره مخالفت اساسی داشت. این‌گونه خدایان و آیین‌ها مشکل می‌توانستند زمانی پس از او در قلب دین زردشتی، که

از محافظه کارترین ادیان است، راه یافته باشند.
اوستای متأخر همچنین شامل دعاها و اذکاری است که پس از زردشت تألیف شده است.

درباره تاریخ تألیف و تدوین اوستای متأخر نمی توان به قطعیت اظهار نظر کرد. احتمالاً قدیم ترین بخش های آن یعنی یشت های کهن، به صورتی که اکنون در دست است، در قرن نهم یا هشتم پیش از میلاد، حدود یک قرن پس از گاهان، تألیف و تدوین شده است.^۱

یَسَن ها. یَسَن تحت اللفظی به معنی «پرستش و نیایش» و از نظر اشتقاق لغوی با کلمات جشن و ایزد فارسی هم ریشه است. همان گونه که پیش از این گفته شد، گاهان و یَسَن های هفت فصل در میان یَسَن ها قرار دارند. بنابراین، با محاسبه این بخش ها تعداد یَسَن ها ۷۲ تاست و اگر این بخش های قدیم تر را جداگانه به شمار آوریم، تعداد آن ها ۳۸ تاست. همه یَسَن ها را دو روحانی، با عنوان زوت و راسپی، در مراسم دینی یَسَنا (= یَزَش) که در طی آن شیرۀ گیاه مقدّس هوم فشرده می شود و با شیر دعا خوانده مخلوط می گردد، می خوانند. مطالب یَسَن ها به طور کلی از این قرار است:

یَسَن ۱ تا ۸ شامل ذکر ایزدانی است که به شرکت در مراسم یَسَنا خوانده می شوند و نثارهایی که به آنان تقدیم می گردد.

یَسَن ۹ تا ۱۱ هوم یَسَت نامیده می شود. در یَسَن ۹ که به صورت گفتگویی میان آهوره مزدا و زردشت است، به توصیف و اهمیت شیرۀ گیاه هوم و ذکر کسانی که به فشردن این گیاه و فراهم آوردن شیرۀ آن برای مراسم یَسَنا پرداخته اند و پسری که به پاداش آن به هریک اعطا شده است، اختصاص دارد: ویونگهان پدر جمشید، آثویه^۲ (= آثفیان) پدر فریدون، ثریته^۳ (= اثرط) پدر اُرواخشیه^۴ و گرشاسب و پورشسب پدر

1) Boyce, 1992, 29.

2) Āθwya

3) θrita

4) Urwāxšaya

زردشت. یسن ۱۰ در ستایش هوم و یسن ۱۱ شامل نفرین گاو و اسب و هوم برکسانی است که مطابق آیین با آن‌ها رفتار نمی‌کنند و دربارهٔ سهمی است که از نثار مراسم یسنا به ایزد هوم اختصاص دارد.

یسن ۱۲ و ۱۳ شامل دعای اقرار به دین مزدیسنی (زردشتی) است و مختصات زبانی اوستای گاهانی را دارد.

یسن ۱۴ تا ۱۸ دعاهایی است متضمّن نام ایزدان.

یسن ۱۹ تا ۲۱ بغان یشت نام دارد و تفسیری است بر سه دعای معروف، زردشتی: اهُونَوَر، اَشْم و هُو و ینگه‌ها تام.

یسن ۲۲ تا ۲۶ دعاهایی است متضمّن نام ایزدان.

یسن ۲۷ متن دعاهای سه گانه مذکور در یسن‌های ۱۹ تا ۲۱.

یسن ۲۸ تا ۳۴. نک به قبل (گاهان).

یسن ۳۵ تا ۴۱. نک به قبل (یسنای هپتنگه‌ایتی).

یسن ۴۲ در ستایش عناصری است که در آیین یسنا به کار می‌رود مانند هوم، شیر، گوشت، آب و گیاه.

یسن ۴۳ تا ۵۱. نک به قبل (گاهان).

یسن ۵۲ در ستایش اَشه (= راستی) است.

یسن ۵۳. نک به قبل (گاهان).

یسن ۵۴ متن دعای زردشتی به نام آ ایریما ایشیو.^۱

یسن ۵۵ در ستایش گاهان.

یسن ۵۶ درخواست توجّه از سوی ایزدان.

یسن ۵۷ سروش یشت نام دارد و به توصیف و ستایش سروش، ایزد نظم و

انضباط دینی، اختصاص دارد و از نظر ساخت به مهریشت (نک به بعد، یشت‌ها) همانند است و بخشی از آن از این یشت اقتباس شده است.

1) ā airyēmā išyō.

یسن ۵۸ در ستایش نماز است.

یسن ۵۹ تکرار دعا‌های ۱۷ و ۲۶ است.

یسن ۶۰ مشتمل بر یک سلسله دعا برای اقامتگاه‌های راستکاران است.

یسن ۶۱ در مدح دعای اَهُوَنُور، اَشِم وُهو، پِنگِه‌هاتام و آفرینگان دَهمان و

خصوصیت دیوزدایی آنهاست.

یسن ۶۲ در ستایش آتش است.

یسن ۶۳ تا ۶۹ دعا‌هایی است که در آیین فراهم آوردن آب تقدیس شده باید

خوانده شود.

یسن ۷۰ تا ۷۲. مشتمل بر یک سلسله دعاهاست.

ویسپَرَد. ویسپَرَد تحت‌اللفظی به معنی «همهٔ ردان (= سروران)» است و شباهت

تامی به یسن‌ها دارد و مطالب آن از این متون اقتباس شده و مکمل آنهاست. ویسپَرَد

همراه با یسن‌ها و خصوصاً در مراسم دینی نوروز و گاهنبارها (یا جشن‌های شش‌گانهٔ

فصلی) خوانده می‌شود. ویسپَرَد دارای ۲۴ «گرده» (= تقسیم شده، بخش) است.

خرده اوستا (یا اوستای کوچک). مجموعه‌ای است از دعا‌های کوتاه خاص

مردم عادی زردشتی که آن‌ها را در موقعیت‌های خاصی می‌خوانند، در برابر دعا‌هایی

که خواندن آنها در مراسم دینی خاص روحانیان است. نام این کتاب فقط به صورت

پهلوی آمده است و دربارهٔ زمان دقیق تدوین متن‌های آن نمی‌توان اظهار نظر کرد. تدوین

خرده اوستا به آذرباد مَهَرَسپندان، موبدان موبد زمان شاپور دوم ساسانی (۳۰۹ تا ۳۷۹

م.)^۱ نسبت داده شده است.

مهم‌ترین بخش‌های خرده اوستا عبارت‌اند از:

(۱) در مورد او نک به احمد تفضلی، ۱۳۵۴. Tafazzoli, 1985.

نیایش. نام پنج دعا به نام خورشید و مهر و ماه و آب و آتش است که هریک از آن‌ها در مواقعی از روز یا ماه باید خوانده شود. یشت مربوط به هریک از ایزدان نام برده یا بخشی از آن، در نیایش مربوط به آن ایزد گنجانده شده است، مثلاً همه خورشید یشت در نیایش اول (بند ۱۰ تا ۱۷) و ماه یشت در نیایش سوم (بند ۲ تا ۹) نقل شده است.

گاه. شامل ادعیه‌ای است که در پنج هنگام از شبانه‌روز باید خوانده شود.

سی‌روزه. شامل دعاهایی است که هریک متعلق به یکی از سی‌ایزدی است که سی‌روز ماه به نام آن‌هاست. دو سی‌روزه، به نام‌های سی‌روزه بزرگ و کوچک، در دست است.

سی‌روزه را به‌طور کامل، خصوصاً در سی‌روز پس از درگذشت شخص متوفّا، می‌خوانند.

آفرینگان. دعاهایی است که همراه با اهدای نذورات می‌خوانند. چهار آفرینگان در دست است: آفرینگان دَهمان دعایی است که پس از فوت برای روان فرد درگذشته می‌خوانند؛ آفرینگان گاهان که در پنج روز پایان سال به نام روزهای گاهانی که روزهای فرود آمدن ارواح درگذشتگان به زمین است، خوانده می‌شود؛ آفرینگان گاهنبار که در مراسم گاهنبارها خوانده می‌شود و آفرینگان رَپیتوین^۱ که در آغاز و پایان تابستان خوانده می‌شود.^۲

علاوه بر متن‌های فوق، خرده اوستا شعرها و دعا‌های کوتاه دیگری مانند سه

1) Rapītwīn

۲) Geldner, 1896-1904, 8, Junker, 1932. نیز نک به پوردادود، ۱۳۱۰، ۱۰۳ به بعد.

دعای معروف زردشتی (نک به قبل)، سروش باج^۱ (= دعای خاص ایزد سروش) و هوشبام^۲ (= دعایی در ستایش سپیده‌دم) را نیز در بردارد. در نسخه‌های گوناگون خرده اوستا متن‌هایی نیز به پازند^۳ آمده است.

یشت‌ها. یشت از نظر لغوی هم‌ریشه با کلمه یسن است و معنی تحت‌اللفظی آن نیز «پرستش و نیایش» است. یشت‌ها سرودهایی هستند که عموماً به ستایش خدایان قدیم ایرانی مانند مهر، ناهید و تیشتر و غیره اختصاص دارند. بیست و یک یشت در دست است به این نام‌ها^۴ ۱- هُرمزرد (= اورمَزَد) یشت. ۲- هفت تن (= امشاسپندان) یشت. ۳- اردیبهشت یشت، ۴- خرداد یشت، ۵- اَرَدوی سُر (= آبان، ناهید) یشت، ۶- خورشید یشت، ۷- ماه یشت، ۸- تیشتر (= تیر) یشت، ۹- دُرَواشپ (= گوش) یشت، ۱۰- مهریشت، ۱۱- سروش یشت ۱۲- رَشن یشت، ۱۳- فروردین یشت، ۱۴- بهرام یشت، ۱۵- ویو (= رام) یشت، ۱۶- دین (= چیستا) یشت، ۱۷- اَشی (= اَرَد) یشت، ۱۸- اَشتاد یشت، ۱۹- خُره (= کیان، زامیاد) یشت، ۲۰- هوم یشت و ۲۱- وَنَد یشت.^۵

همه یشت‌ها از نظر قدمت یکسان نیستند. از میان آنها یشت‌های ۱ تا ۴ و ۱۲ و ۱۸ و ۲۰ به بعد در زمان نسبتاً متأخرتری تألیف شده‌اند، گرچه بعضی از آنها مطالب بسیار قدیم‌تری را دربردارند. از میان یشت‌ها، ناهید (یشت ۵)، تیشتر (یشت ۸)، مهر (یشت ۱۰)، فروردین (یشت ۱۳)، اَرَد (یشت ۱۷) و زامیاد (یشت ۱۹) به حق یشت‌های بزرگ نامیده شده‌اند. از نظر سبک و مطالب، یسن ۹ (هوم) و یسن ۵۷ و یشت ۱۱ (سروش) مشخصات یشت‌های بزرگ را دارند. هم‌چنین دُرَواشپ (یشت ۹) و بهرام (یشت ۱۴) و ویو (یشت ۱۵) دین (یشت ۱۶) در مواردی مشخصات یشت‌های بزرگ را دارا هستند، اما از نظر شکل ظاهری و گاهی مطالب، ناقص به نظر

(۱) مقتبس از یسن ۶۸.

(۲) مقتبس از بخش‌های گوناگون وندیداد و یسن‌ها.

(۳) در مورد پازند، نک به بعد، ص ۱۱۵. (۴) نام یشت‌ها غالباً صورت فارسی میانه دارند.

(۵) بعضی بخش‌های دیگر اوستا یا ترجمه‌های پهلوی آنها، وشتاسپ (گشتاسب) یشت، عنوان یشت دارند. این عنوان در این موارد احتمالاً متأخر است.

می‌رسند. احتمال دارد که این یشت‌ها بازسازی شده قطعات یشت‌های اصلی همراه با اضافاتی از متون دیگر باشند.^۱

نام بعضی از یشت‌ها با مضمون آن‌ها مطابقت ندارد. مثلاً اُشتاد یشت دربارهٔ فرّه ایرانی (یا آریایی) و زامیاد یشت (مشتق از رَم: زمین) دربارهٔ فرّه کیانی است. همچنین رام‌یشت دربارهٔ ویو (ایزد هوا و فضا) است.

تقسیم‌بندی هر یشت به بندها که در چاپ‌های کنونی اوستا معمول است و در نسخه‌های خطی دیده نمی‌شود، از ابداعات دانشمندان اوستاشناس عصر حاضر و به منظور سهولت استفاده و ارجاع است. اما هریک از یشت‌های بزرگ در نسخه‌های خطی به بخش‌هایی تقسیم می‌گردد که اصطلاحاً «کرده» نامیده می‌شوند. کلماتی که هر بند کرده با آن شروع می‌شود و پایان می‌یابد و معمولاً از کردهٔ دوم یا سوم آغاز می‌گردد، در همهٔ کرده‌های یشت تا پایان ثابت می‌ماند. تعداد ابیات در هر کرده ثابت نیست. بیت اول هر کرده با توصیف ایزد و عبارتی مشتمل بر پرستش او (معمولاً در بردارندهٔ فعل «می‌پرستیم» یا «باشد که پرستید») و بیت آخر آن با عبارت «به سبب شکوه و فره‌اش» آغاز می‌شود. عبارتی که در آغاز بیت اول هر کرده و عبارتی که در آغاز بیت آخر کرده می‌آید و ترجیع‌بندوار تکرار می‌شود در بردارندهٔ درون‌مایهٔ^۲ هر یشت است به گونه‌ای که خصوصیات اصلی ایزد مورد پرستش در آن نمایان است و این یکی از خصوصیات ساختاری یشت‌هاست. تکرار عین کلمات یا تکرار یک عبارت واحد در آغاز و پایان ابیات به منظور اهمیت دادن به مطلب و جای‌گزین ساختن آن در ذهن شنوندگان از دیگر مشخصات یشت‌هاست.

تکرار یک کلمه در حالت‌های تصریفی گوناگون، به دنبال هم، در یک بند برای اهمیت دادن به مفهوم کلمه (مانند تکرار کلمه اناهیته^۳ «پاک، بی‌عیب» در حالت‌های گوناگون صرفی در بند ۸۸ یشت ۱۰) از همین گونه ابداعات شاعرانه است.

1) Geldner, 1896-1904, para. 8; Gershevitch, 1968, 21; Gnoli, 1989, 38 f.; Boyce, 1992, 29. نیز نک به کریستن سن، ۱۳۳۶، ۶۹.

2) Theme

3) Anāhita

از دیگر مشخصات ساختاری یشت‌ها قرینه‌سازی‌ها در نقل روایت‌های اساطیری و حماسی است، مثلاً جدال تیشتر با دیو اپوش در یشت ۸ یا ستیز آتش و اژی دهاک (= ضحاک) بر سر به‌دست آوردن فرّه در یشت ۱۹ به همین سبک به شعر در آمده است.^۱ یشت‌های بزرگ از نظر محتوا دارای ساختمانی خاص هستند: توصیف، مدح و ستایش و به یاری خواندن ایزدی که یشت بدو اختصاص دارد، همراه با ذکر اسطوره‌ها و حوادثی که آن ایزد در آن‌ها نقشی داشته است. اسطوره‌ها به صورت ضمنی و غالباً فشرده و به منظور اهمیت و تأثیر ایزد مورد پرستش در حوادث ذکر می‌گردند. مثلاً زمانی یکی از شخصیت‌های داستان ایزد معبود را با نثار قربانی به یاری خوانده و او به فریاد وی رسیده است.^۲ به عنوان نمونه، ترجمه قسمتی از آبان یشت را که در آن توصیف آردوی سُر ناهید و آمدن او به یاری پاوروه^۳ کشتی‌ران ذکر شده، نقل می‌کنیم:

۱- «اهوره مزدا به زردشت سپتیمان گفت: برای من بستای آردوی سُر ناهید همه جا گسترده در مان بخش دوری گزیننده از دیو^۴ آهوره کیش را که در خور پرستش و ستایش جهان مادی است: افزایش دهنده خرمن، راستکار، افزایش دهنده گله و رمه، افزایش دهنده ثروت، افزایش دهنده دارایی، افزایش دهنده کشور، راستکار... ۶۱. او را پاوروه، کشتی‌ران ماهر، پرستید در هنگامی که فریدون پیروزمند او را به شکل کرکسی در بالا به پرواز درآورد. ۶۲. هم‌چنان سه‌روز و سه‌شب به سوی خانه خویش پرواز می‌کرد، (اما) نمی‌توانست فرود آید. در پایان شب سوّم به سپیده‌دم رسید، در روشنی سپیده‌دم آردوی سُر ناهید را خواند: ۶۳. ای آردوی سُر ناهید زود به یاری من بشتاب، مرا یاری ده. اگر من زنده به زمین آهوره آفریده و خانه خویش برسم، تو را در کنار رودخانه رَنگها^۵ هزار زوهر^۶ آمیخته با هوم و شیر، تصفیه شده، نیاز خواهم آورد.

(۱) در مورد ساختار ادبی یشت‌ها نک به Hintze, 1995, 277- 86

2) Gershevitch, 1968, 21.

3) Pāurva

(۴) کسی که از دیوها یعنی خدایانی که زردشت آنان را مطرود دانسته، جدایی اختیار کرده است.

(۵) Rānhā در پهلوی اَرَنگ: رودخانه‌ای اساطیری.

(۶) نثار مایع که طی مراسم از آب پاک و شیرۀ گیاه هوم و شیر تهیه می‌کردند.

۶۴ اردوی سور ناهید به شکل دختری زیبا، بسیار نیرومند، نیک اندام، کمر بند بسته، راستکار، خوب چهره، آزاده، در حالی که کفش‌هایی به پا کرده بود که تا قوزک او را پوشانیده بود، با بندهای زرین، درخشان (به سوی او آمد). ۶۵ بازوان او را گرفت. دیری نگذشت که کشتی‌ران تلاش‌کنان به زمین اهوره آفریده و خانه خویش، تندرست، نه بیمار و آسیب دیده، هم‌چون پیش از آن، فرود آمد.»

داستان‌هایی که در یشت‌ها آمده، غالباً کوتاه‌اند و فقط اشاره‌ای به آن‌ها شده است، زیرا مخاطبان همه آن‌ها را می‌دانسته‌اند. داستانی که نقل شد، تنها به این صورت خلاصه ضبط شده و از جزئیات آن اطلاعی نداریم. مثلاً نمی‌دانیم که پا اوروه مذکور در این یشت چه کسی بوده و چرا فریدون او را به شکل کرکس درآورده بود. در جای دیگری نیز در اوستا به این حادثه اشاره‌ای شده است،^۱ ولی متأسفانه اطلاع بیشتری از آن به دست نمی‌آید. اما بسیاری از داستان‌های دیگر که خلاصه‌وار در یشت‌ها آمده، در روایت‌های بعدی، مانند ادبیات پهلوی یا شاهنامه یا منابع اسلامی مربوط به ایران، به صورت کامل‌تر و مفصل‌تر ذکر شده‌اند. مانند داستان آرش که در تیشتر یشت (بند ۶) تنها در تشبیهی بدان اشاره شده است، اما روایت کامل‌تر آن را در مآخذ پهلوی و فارسی در دست داریم.^۲ اگر همه اوستا امروز بر جای بود، مسلماً داستان‌های بیشتری را در دست داشتیم، زیرا در ادبیات پهلوی به داستان‌هایی برمی‌خوریم که از سبک جمله‌بندی آن‌ها در می‌یابیم که مأخوذ از اوستاست، در حالی که اصل اوستایی آن‌ها را اکنون در دست نداریم. مانند داستان گرشاسب در کتاب نهم دینکرد^۳ و روایات پهلوی^۴ و داستان برخورد فریدون با مازندرها در کتاب نهم دینکرد.^۵

روی دادهایی که در یشت‌ها ذکر شده و در آن خدایان نقش اساسی داشته‌اند،

(۱) در رساله پهلوی پُرسش‌نیا (بند ۳۲) در تشبیهی آمده است که «پا اوروه که کارها را با یک دست و یک پا انجام می‌داد.»

(۲) نک به احمد تفضلی، ۱۳۵۴، ۷۷ و بعد. Tafazzoli, 1987, 266f.

(۳) دینکرد، ۷۹۲. (۴) روایات پهلوی، ص ۶۵.

(۵) دینکرد، ۸۱۲ به بعد.

بسیار کم است. از باب نمونه داستان جدال تیشتر (= شعرای یمانی و ایزد باران) با آپوش^۱ (= دیو خشکسالی) که در تیشتر یشت آمده و داستان جدال آتش و آژی (= مار) که بر سر فرّه می‌جنگند و سرانجام ایزد آپام‌نپات آن را از آسیب‌رهای می‌بخشد (زامیاد یشت) قابل ذکر است. روی دادهایی را که در آن‌ها نقش اساسی برعهده اشخاصی جز خدایان است، می‌توان به سه دسته تقسیم کرد: ۱) روی دادهای مربوط به نخستین پهلوانان و شاهان پیشدادی مانند جدال گرشاسب با گئندرو (رام یشت، بند ۲۷ تا ۲۹؛ زامیاد یشت، بند ۴۰ و ۴۱ و غیره)، که اثری است مربوط به دوره هند و ایرانی، و نیز روایات مربوط به دوران طلایی جمشید که در طی آن مردمان فارغ از مرگ و بیماری و پیری بودند (آبان یشت، بند ۱۵ تا ۱۷؛ اَرَد یشت، بند ۲۸ تا ۳۱؛ زامیاد یشت، بند ۳۱ تا ۳۹؛ نیز قس هوم یسن (یسن ۹)، بند ۴ و وندیداد، فصل ۲؛ ۲) آنچه اتفاقات تاریخی یا نیمه تاریخی است مانند جنگ‌های کیخسرو با افراسیاب (آبان یشت، بند ۴۹ و بعد؛ درواسپ یشت، بند ۱۷ و بعد و غیره) یا نبردهای کی‌گشتاسب با خیونان (رام یشت، بند ۲۹ به بعد؛ زامیاد یشت، بند ۸۷؛ ۳) آنچه نتیجه و حاصل اختلاط عقاید زردشت با اعتقادات قدیم ایرانی پیش از زردشت است. در این روی دادها زردشت به صورت شخصیتی اساطیری درآمده است. مانند شرح گفتگوی زردشت با هوم یا مورد نوازش قرار گرفتنش به وسیله ایزدبانو آشی یا پرستش زردشت اورمزد را و در نتیجه فراری دادنش اهرمن و دیوان را (اَرَد یشت، بند ۱۷ به بعد).^۲

از میان یشت‌های بزرگ، آبان یشت (۵)، درواسپ (۹) و یو (۱۵) و زامیاد (۱۹) از نظر زبان و طرز بیان مطالب مشترکاتی دارند. از سوی دیگر، در چند یشت بزرگ دیگر یعنی مهر (۱۰)، تیشتر (۸) بهرام (۱۴) و فروردین (۱۳) نیز ویژگی‌های همانندی را می‌یابیم. از جمله این که در گروه اول از قهرمانان اساطیری ایرانی و هند و ایرانی سخن رفته است که برای ایزدان قربانی کرده و به آرزوی خود رسیده‌اند و از این رو، فعلی که برای ستایش آنان به کار رفته، به صورت سوم شخص مفرد ماضی (ستود)

۱) در اوستا Apaoša در پهلوی Apōš به معنی «بازدارنده آب».

2) Gershevitch, 1968, 21.

است و در این یشتهاست که اشاره به داستان‌ها و اسطوره‌ها شده است. از سوی دیگر، در گروه دوم از این قهرمانان دوران‌های گذشته عموماً یادی نمی‌شود و فعلی که برای ستایش ایزد به کار می‌رود، صورت اول شخص جمع مضارع اخباری (می‌ستایم) دارد. این تفاوت شاید از آنجا ناشی می‌شود که ایزدانی همچون مهر و تیشتر و بهرام و نیز فروهرها همیشه و هرروزه در کار جهان فعال بوده‌اند و هستند و اهمیت‌شان بیشتر در نقش فعالانه و دائمی آنان است. بنابراین، می‌توان حدس زد که در تدوین یشتهاست سنت‌های گوناگون دینی و ادبی در کار بوده است.^۱

مطالب یشتهاست به‌طور خلاصه از این قرار است:

هرمزد یشته (۱) ۳۳ بند دارد و در آن اسماء اهوره‌مزدا که هر کدام مبین خصوصیات اوست، ذکر شده است.

هفت امشاسپند یشته (۲) دارای ۱۵ بند در ستایش امشاسپندان است.

اردیبهشت یشته (۳) دارای ۱۹ بند در ستایش اردیبهشت است که یکی از بزرگ‌ترین امشاسپندان به‌شمار می‌رود. این یشته چنانکه از زبان و طرز بیان آن برمی‌آید، از یشته‌های متأخر است. بندهای ۱ تا ۴ در ستایش این امشاسپند است و بقیه یشته به ستایش دعای ایریما ایشیو^۲ و خطاب به اریامن، ایزد شفابخشی، اختصاص دارد. اردیبهشت یشته در آیین‌هایی که برای شفای بیماران برپا می‌گردد، خوانده می‌شو.^۳

خرداد یشته (۴) دارای ۱۱ بند است در ستایش این امشاسپند و دچار تحریف بسیار شده است.

آبان یشته (اردوی سور ناهید)^۴ (۵) دارای ۳۰ گرده و ۱۳۳ بند است و از جهت تفصیل، سومین یشته (پس از فروردین یشته و مهر یشته) به‌شمار می‌رود. آبان (= آب‌ها) نام متأخر این سرود است. این یشته به اردوی سورا اناهیتا، ایزد بانوی آب‌ها

1) See Gnoli, 1989, 39.

2) Airyāmē īšyō

3) Boyce, 1987, 391.

(۴) در اوستا اردوی سورا اناهیتا: اردوی نیرومند پاک.

و نعمت و برکت و آبادانی، که در اصل رودخانه‌ای بوده و بعدها جنبه الوهیت یافته است، اختصاص دارد. بندهای ۱ تا ۱۵ در توصیف و مدح و ثنای این ایزد بانوست. در بندهای ۱۷ تا ۱۹ آمده است که اهوره مزدا او را ستایش کرده است. در بندهای ۲۱ تا ۸۳ از شاهان اساطیری و پهلوانانی که پیش از زردشت این ایزدبانو را ستایش کرده و مشمول لطف او شده‌اند، سخن رفته است و بندهای ۸۴ تا ۹۶ درباره اناهیتا و چگونگی ستایش اوست و بندهای ۹۷ تا ۱۱۸ در ستایش نامداران معاصر زردشت است که اردوی سور ناهید را ستایش کرده‌اند و بندهای ۱۱۹ تا ۱۳۳ در تعریف و توصیف و درخواست یاری از اوست.

در این یشت، همانند یشت‌های دیگر، اعتقادات پیش از زردشت با عقاید زردشتی در آمیخته است. در بندهای ۳ تا ۵ و ۹۶ و ۱۳۲ مشخصات پیش زردشتی^۱ این ایزدبانو و نیروی حیات‌بخشی او دیده می‌شود. در بندهای دیگر خصوصیت زردشتی شده وی آشکار است به گونه‌ای که اهوره مزدا به او حیات بخشیده است تا در ستیز آفریدگان نیک با بدی یاور آنان باشد (مانند بندهای ۶، ۷ و ۹۴، ۹۵ و ۱۰۴ تا ۱۱۸). این بندها همه قدیمی است و احتمالاً به دوره‌های پیش از هخامنشیان تعلق دارد. بعضی بندهای دیگر حاصل انطباق و یکسان شمردن اناهیتا با آنائیتیس^۲، ایزدبانوی سامی، است (بندهای ۱۲۳ و ۱۲۸) به نحوی که گویی سراینده مجسمه‌ای را در پیش داشته است. این بخش شاید در زمان اردشیر دوم (۴۰۵/۴ تا ۳۵۹/۸ ق.م.)، که مجسمه‌های آنائیتیس در سراسر شاهنشاهی هخامنشی برپا شده بود، سروده شده است. بخش‌های متأخرتری نیز وجود دارد که تحت تأثیر عقاید زردشتی قرار دارد و از آن جهت است که برای پرستش او اهمیت بیشتری قائل شوند. مانند بند ۱۷ که ظاهراً تقلیدی از بند ۱۰۴ است و در آن آمده است که اهوره مزدا برای اناهیتا قربانی می‌کند. بخش‌هایی از این یشت که در ستایش از شاهان اساطیری و قهرمانان باستانی است، ویژگی‌های حماسی و شاعرانه دارد و در یشت‌های دیگر مانند رام یشت (۱۵) و زامیاد

1) pre-Zoroastrian

2) Anāitīs

یشت (۱۹) نیز دیده می‌شود. بخش‌هایی از آبان یشت احتمالاً از ارد یشت (۱۷) گرفته شده است. محبوبیت اناهیتا موجب شده بود که از اهمیت اشی، ایزد بانوی برکت، کاسته شود و خصوصیات وی به اناهیتا منتقل گردد. بندهای ۱۳۰، ۱۰۲، ۱۲۷ قابل انطباق با بندهای ۶ تا ۱۱ ارد یشت (۱۷) است. کریستن سن ذکر نام بابل را در این یشت (بند ۲۹) قرینه‌ای می‌داند که این یشت در دوره هخامنشی تدوین نهایی یافته است.^۱ هم‌آهنگی کامل از نظر زبانی در همه یشت دیده می‌شود و این خود نمایانگر آن است که مطالب بسیار قدیم و متأخر با مهارت با یکدیگر تلفیق شده است.^۲

خورشید یشت (۶) دارای ۷ بند در ستایش خورشید است. به مناسبت ارتباط نزدیک خورشید با مهر، بند ۵ این یشت به ستایش این ایزد اختصاص دارد. ماه یشت (۷) دارای ۷ بند در ستایش ماه است.

تیشتر (= تیر) یشت (۸) دارای ۱۶ کرده و ۶۲ بند است. بند ۱ تا ۱۲ در وصف ستاره تیشتر، ایزد باران است که به احتمال قوی همان شعرای یمانی است و ظهور آن نویدبخش فرود آمدن باران است و در بند ۵ آمده است که همه چشم به راه او هستند تا به سوی دریای اساطیری فراخگرد بتازد. در بند ۸ به جدال او با پریانی که به شکل شهاب‌های ثاقب ظاهر می‌شوند، اشاره شده است و در بند ۱۲ نام ستارگانی که همکار و یاور تیشتر هستند، آمده است: تیشتریانی (کلب اصغر)، «ستاره‌ای که بعد می‌آید» (دَبَران، پسر رونده)، پروین، هفتورنگ و وَئَند (نَسِرِ واقع).^۳ بندهای ۱۳ تا ۳۴ درباره جدال تیشتر با آپوش، دیو خشکسالی و پیروزی این ایزد بر او و نتایج حاصل از آن است. تیشتر در ده شب نخست این جدال به شکل جوان پانزده ساله‌ای نیرومند و در ده شب دوم به شکل گاوی زرین شاخ و در ده شب سوم به شکل اسب سپید زیبای زرین‌گوش زرین‌لگامی متجلی می‌شود و دیو آپوش، حریف او، به شکل اسب گل‌گری ظاهر می‌گردد. هر دو در دریای فراخکرد به نبرد می‌پردازند و سرانجام تیشتر پیروز می‌گردد.

(۱) کریستن سن، ۱۳۳۶، ۵۳.

(۲) کریستن سن، کیانیان، ۱۱، ۱۲، ۱۸؛ همو، ۱۹۳۶، ۵۳ و ۵۴. نیز نک به: Boyce, 1985, 60.

(۳) در مورد این ستارگان نک به: Panaino, 1990, 97-8, 104-07.

آنگاه میغ‌ها در میان این دریا گرد می‌آیند. باد باران و ابر و تگرگ را به هفت کشور زمین می‌راند. بند ۳۵ به بعد در ستایش تیشتر و توصیف کارهای نیک اوست و توصیه شده است که مردمان این ایزد را آن‌گونه که شایسته اوست، ستایش کنند تا از قحط سالی و سپاه دشمن و بیماری‌ها و غیره در امان باشند.^۱

از نکات درخور توجه در این یشت اشاره به تیراندازی آرش (بند ۶ و ۷ و ۳۷ و ۳۸) است و این قدیم‌ترین منبعی است که در آن، نام این قهرمان آمده است. درواسپ^۲ یشت یا گوش^۳ (۹) دارای ۷ کرده و ۳۳ بند است. بند ۱ و ۲ در توصیف این ایزدبانوست که ایزد مسئول تندرستی اسبان است. در بند ۳ تا ۳۳ از شاهان و پهلوانان و شخصیت‌هایی یاد شده است که برای او قربانی کرده و از او یاری خواسته‌اند مانند هوشنگ و جمشید و فریدون و هوم (هم‌اشاره به ایزد هوم و هم به صورت شخصیت یافته او در داستان کیخسرو و افراسیاب)، کیخسرو و زردشت. این بخش از بندهای ۲۷ تا ۵۲ ارد یشت (یشت ۱۹) اقتباس شده است. از این رو، بویس^۴ بر آن است که درواسپا در اصل صفتی برای اشی بوده و بعدها ایزد مستقلی محسوب شده است. ارتباط این ایزدبانو با اسب در بُندَه‌شن^۵ نیز مشاهده می‌شود.^۶

مهریشت (یشت ۱۰) دارای ۳۵ کرده و ۱۴۶ بند و پس از فروردین یشت (۱۳) مفصل‌ترین یشت است. این یشت در توصیف مهر، ایزد پیمان، است که علاوه بر آن وظیفه حفظ تمامیت سرزمین‌های ایرانی را برعهده دارد و سرور جنگجویان است. بند ۱ در توصیف این خدا و در ذم پیمان‌شکنان است. در این یشت مهر با صفاتی همچون دارای چراگاه‌های فراخ، دارای هزارگوش، دارای ده‌هزار چشم و کسی که هرگز خواب به چشمش نمی‌آید، توصیف شده است. این ایزد ارتباط نزدیکی با خورشید دارد بدین‌گونه که پیش از برآمدن آفتاب، سر برمی‌آورد (بند ۱۳) و از

(۱) در مورد این یشت نک به Panaino, 1990-95.

(۲) در اوستا درواسپا Drvāspā به معنی «دارای اسبان تندرست».

(۳) به معنی چارپای مفید مانند گاو و گوسفند و غیره.

4) Boyce, 1975, 82.

(۶) کریستن سن، ۱۳۳۶، ۱۱۰ تا ۱۱۷.

(۵) بندَه‌شن، ص ۱۷۱.

اینجاست که در ادبیات پهلوی و فارسی مهر به معنی خورشید به کار رفته است. او گردونه‌ای با شکوه دارد و با آن، در همه جا در حرکت است (بند ۶۷ و ۶۸). حتی پس از فرو رفتن خورشید نیز به زمین می‌آید و از یک کرانه آن به کرانه دیگر، برای نظارت بر پیمان‌ها، حرکت می‌کند (بند ۹۵). در سراسر این یشت بر وفاداری به عهد و پیمان، اعم از پیمان میان دو کشور، میان زن و شوهر یا میان دو شریک و انباز، تأکید شده است. مهر در مجازات پیمان‌شکنان سخت‌گیر است و در بخش‌هایی از این یشت خصوصیت جنگ‌آوری او در مبارزه با پیمان‌شکنان و دشمنان توصیف شده است. بهرام، ایزد پیروزی، همچون گرازی تیزدندان، در پیش او حرکت می‌کند (بند ۷۰ تا ۷۲). مهر جنگجویی است که گرز و نیزه و سپر و تازیانه دارد و گردونه‌ای دارد که در آن انواع این‌گونه سلاح‌ها نهاده شده است. یشت با ستایش مهر پایان می‌گیرد (بندهای ۱۴۰ تا ۱۳۶).

در این یشت، همچون یشت‌های دیگر، تأثیر تلفیق ماهرانه میان اعتقادات ایرانی قدیم پیش از زردشت و عقاید زردشتی را می‌یابیم (مانند بندهای ۲، ۳، ۶، ۲۰، ۲۱، ۵۰، ۵۱، ۵۸، ۶۸، ۷۳، ۸۹، ۹۰، ۱۰۳، ۱۱۵، ۱۲۱، ۱۲۲، ۱۳۴، ۱۳۷ تا ۱۳۹). مهر یشت از زمره یشت‌های کهن و شاید قدیم‌ترین آن‌ها باشد.^۱

سروش یشت (۱۱) دارای ۵ کرده و ۲۳ بند در توصیف و ستایش سروش، ایزد نظم و انضباط، و شرح قدرت او و ایزدان همکار او، مانند مهر و آشتاد و آشی است. رشن یشت (۱۲) دارای ۳۸ بند است. رشن ایزد عدالت است و از این رو، در این بند از انواع ور (= آزمایش دینی) که برای معلوم کردن گناهکار از بی‌گناه به کار گرفته می‌شده، سخن رفته است.

فروردین یشت (۱۳) دارای ۳۱ کرده و ۱۵۸ بند و در ستایش فرَوهرها یا فروشی‌هاست، که ارواح نگهبان آدمی به شمار می‌روند. این یشت مفصل‌ترین یشت است. در بندهای ۱ تا ۸۴ به توصیف فروهرها و نقش آن‌ها در تکوین جهان و پاسبانی

(۱) کریستن سن، ۱۳۳۶، ۵۱.

آن‌ها از موجودات جهان اختصاص دارد. در بند ۱۱ به نقش فروهرها در بسته شدن نطفه در زهدان مادر و نقش آن‌ها در حفظ آن تا هنگام تولد اشاره شده است. بندهای ۴۹ تا ۵۲ متضمن عقیده قدیمی فرود آمدن فروهرها در پایان سال به خانه‌هایی است که در هنگام حیات صاحب آن بدان تعلق داشته است. در بندهای ۴۵ تا ۴۸ و ۶۹ تا ۷۲ به نقش جنگاوری فروهرها و پیروز گردانیدن فرمانروایانی که او را پرستش می‌کنند، اشاره رفته است و در بندهای ۶۵ تا ۶۸ از نقش فروهرها در تقسیم آب و جلوگیری از خشک‌سالی سخن رفته است. در بندهای ۳۷ و ۳۸ سخن از جنگ‌های اولیه ایرانیان زردشتی با قبایل تورانی در میان است که نشانی از آن‌ها در جای دیگری از اوستا وجود ندارد. از صور خیال درخور توجه در این بخش از یشت تشبیه آسمان به پرنده‌ای است که زمین را همانند تخمی در برگرفته است (بند ۲) و نیز تشبیه آسمان به جامه ستاره‌شان، که اهوره مزدا آن را در بر کرده است.

بخش بعدی این یشت به ستایش هفت دسته از فروهرهای (= فروشی‌های) قهرمانان دینی زردشتی از گیومرث، نمونه نخستین انسان، تا سوشیانس اختصاص دارد: فروهرهای خدایان، گیومرث، زردشت و میدیوماه، نخستین پیرو زردشت (بندهای ۸۵ تا ۹۵)؛ فروهرهای نخستین پیروان زردشت مانند پسران زردشت و گشتاسب و زریر و بستور (۹۶ تا ۱۰۰)؛ فروهرهای خاندان پوروذاخستی^۱ (بندهای ۱۱۱ تا ۱۱۷)؛ فروهرهای قهرمانان سرزمین‌های غیرایرانی (۱۱۸ تا ۱۲۸)؛ فروهر سوشیانس (۱۲۹)؛ فروهرهای شخصیت‌های اساطیری (۱۳۰ تا ۱۳۸) و فروهرهای زنان پارسای زردشتی (۱۳۹ تا ۱۴۲).^۲

بهرام یشت (یشت ۱۴) دارای ۲۲ کرده و ۶۴ بند در ستایش بهرام، ایزد پیروزی، است. بند ۱ تا ۲۷ درباره جلوه گر شدن بهرام به ده کالبد مختلف است: باد، ورزا، اسب، شتر، گراز، جوان پانزده ساله، مرغ وارغنه^۳ (احتمالاً شاهین)، قوچ، بُزَنر دشتی و مرد جنگجو. درخور توجه است که تیشتر نیز به بعضی از این شکل‌ها در

(۱) کریستن سن، ۱۳۳۶، ۹۰ به بعد.

2) Gnoli, 1989, 39.

3) Vārəyna

می‌آید (یشت ۸ بند ۱۳، ۱۶ و ۲۰: جوان پانزده ساله، ورزا و اسب). فرّه نیز گاه در بعضی از این کالبدها ظاهر می‌شود (یشت ۱۹ بند ۳۵: مرغ وارِغنه). بند ۲۸ تا ۳۳ دربارهٔ بهره‌مندی زردشت از لطف ایزد پیروزی است. احتمالاً این بخش از زمره بخش‌هایی است که حاصل تلفیق اعتقادات پیش از زردشت و عقاید زردشتی است. در بندهای ۳۴ تا ۴۶ دربارهٔ اثر معجزه‌آمیز پَر مرغ وارِغنه، که نماد بهرام است، سخن رفته است و این بخش از بخش‌های قدیمی این یشت است. بندهای ۵۷ و ۵۸ دربارهٔ هوم و بندهای ۵۹ تا ۶۳ دربارهٔ قدرت و نیروی بهرام در جنگ‌هاست.

بعضی بخش‌های این یشت احتمالاً اقتباس از یشت‌های دیگر است. مثلاً بند ۱۵ مقتبس از بند ۷۰ یشت ۱۰ است. از سوی دیگر، مضمون بعضی بندهای این یشت در یشت‌های دیگر دیده می‌شود. مانند بندهای ۲۸ تا ۳۳ که در بندهای ۶ تا ۱۳ یشت ۱۶ تقلید شده است.^۱

رام یشت (ویو یا وای) (۱۵) دارای ۱۱ کرده و ۵۷ بند در مدح ویو (= وای)، ایزد فضاست و تألیف آن متأخر به نظر می‌رسد. در بند ۱ ستایش و تمجید و توصیف این ایزد آمده و در بندهای ۲ تا ۴۱ از کسانی که این ایزد را ستوده و از او درخواست کمک کرده‌اند مانند آهَوَرَه مَزدا، هوشنگ، تهمورث، جمشید، ضحاک، فریدون، گرشاسب، کیخسرو، هوتوس (یا هتوس)، همسر گشتاسب و دوشیزگان عموماً یاد شده است و این بخش شباهت به یشت ۵ دارد. بندهای ۴۲ تا ۵۸ دربارهٔ ستایش این ایزد و کارهای اوست و ابهامات بسیار دارد.

تألیف این یشت متأخر به نظر می‌رسد، گرچه مطالب آن قدیمی است. به نظر کریستن سن^۲ بندهای ۱ تا ۵ و نیز بندهای ۳۸ تا ۵۸ تألیف سستی است. اما بخش‌هایی که حاوی ستایش و مدح قهرمانان قدیم در پیشگاه ویوست (بندهای ۶ تا ۳۷) از دوره‌های بسیار متأخر نیست.

(۱) کریستن سن، ۱۳۳۶، ۷۲ و بعد نیز نک به Gnoli,

(۲) کریستن سن، ۱۳۳۶، ۱۱۸.

دین یشت (یا چیستا)^۱ (۱۶) دارای ۷ کرده و ۲۰ بند در توصیف و ستایش چیستا است که در این یشت با صفاتی مانند «کسی که به راه نیک رهنمون می‌شود» و «کسی که به گذرگاه نیک راهبر است» توصیف شده است.

از این توصیفات چنین به نظر می‌رسد که وی ایزدبانوی راه و سفر بوده است. موهبت‌هایی نیز که از وی خواسته می‌شود مانند «گذر از راه‌های خوب (برای رسیدن به مقصد)»، «راه‌های خوب در کوهستان‌ها» و «راه‌های خوب از میان جنگل‌ها» و «گذرگاه‌های خوب از میان رودخانه» (بند ۳) و «نیرومندی پا و شنوایی گوش و قوت بازو» (بند ۷) این نظر را تأیید می‌کند. این ایزدبانو با دین (در اوستا دینا)^۲ ارتباط نزدیک دارد. هر دو ایزدبانو هدایت به راه راست را، چه در این جهان و چه در جهان دیگر، برعهده دارند. این احتمال نیز وجود دارد که چیستا به معنی «درخور توجه، آن که مورد توجه است» در اصل صفت دین (دینا) بوده است.^۳ بندهای ۱ تا ۴ به توصیف و ستایش این ایزدبانو اختصاص دارد. بندهای ۵ تا ۱۳ دربارهٔ ستایش زردشت از این ایزدبانوست و در بندهای ۱۴ تا ۲۰ سخن از ستایش هووی،^۴ همسر زردشت، روحانی به (سفر) دور فرستاده شده و رئیس کشور است.

به نظر کریستن سن^۵ کوتاهی جملات و سبک انشای خشک دلیل متأخر بودن این یشت است. به نظر او بندهای ۶ تا ۱۳ از نظر جوهر شعری تا حدی شبیه به یشت‌های کهن است و بندهای ۶ و ۷ با تغییرات مختصری در یشت ۱۴ بندهای ۲۸ تا ۳۳ ملاحظه می‌شود و شاید تقلیدی از آن باشد.

آرد یشت (یا آشی) (۱۷) دارای ۱۰ کرده و ۶۲ بند و در ستایش آشی، ایزدبانوی ثروت و برکت، است. بندهای ۱ تا ۵ در ستایش و معرفی این ایزدبانو و در بندهای ۶ تا ۱۴ از ثروت‌های مادّی که آشی می‌بخشد، سخن رفته است. بندهای ۱۵ تا ۲۲ دربارهٔ ملاقات زردشت با آشی است.

1) Čistā

2) Daēnā

3) Kellens, 1994, 281.

4) Hwōwī

(۵) کریستن سن، ۱۳۳۶، ۱۱۹.

در بندهای ۳۲ تا ۵۲ سخن از شاهان اساطیری و پهلوانان و شخصیت‌هایی در میان است که این ایزدبانو را ستوده‌اند و از او یاری خواسته‌اند. مانند هوشنگ، جمشید، فریدون، ضحاک، هوم، کیخسرو، زردشت و گشتاسب (این بندها برابر است با بندهای ۳۰ تا ۳۱ یشت ۹). بندهای ۵۳ تا ۶۲ در ستایش اشی و آیین‌های پرستش وی است. در بند ۵۳ فهرست کسانی ذکر شده است که از نثارهایی که به اشی هدیه می‌شود، محروم‌اند. در بندهای ۵۵ و ۵۶ به اسطوره‌ای اشاره شده است که بر طبق آن اشی در هنگامی که تورانیان او را تعقیب می‌کردند، خود را در زیر پای گاو و بعد زیر گردن قوچی پنهان کرد، اما پسران جوان و دوشیزگان شوی نا کرده جای او را نشان دادند و اشی از این رفتار گله‌مند است. در بندهای بعد سه گله او از گناهکاران ذکر شده است.

اردیشت از جهت زبان توصیف غنی است. خانه‌های مردانی که از لطف اشی برخوردار دارند، زنان آنان که بر بالش‌های تزیین شده تکیه زده‌اند و مرکب‌های این مردان به خوبی توصیف شده است.^۱

آشتاد یشت (۱۸) دارای ۹ بند است. آشتاد صورت پهلوی آرشتات اوستایی به معنی «درستی، عدالت» است. نام این یشت با مطالب آن مناسب نیست و حتی این واژه در متن این یشت نیامده است. بندهای ۱ و ۲ درباره فرّه ایرانی و غلبه آن بر دیوان گوناگون و کشورهای غیرایرانی است. در بندهای ۳ و ۴ ایزدبانو اشی و در بندهای ۵ تا ۷ باد و تیشتر و در بند ۸ دعای اهوَنَور ستایش شده است و یشت با ستایش مجدد فرّه ایرانی پایان می‌پذیرد.^۲

زامیاد یشت (۱۹) دارای ۱۵ کرده و ۹۶ بند است و به دو بخش اصلی تقسیم می‌شود: بندهای ۱ تا ۸ فهرستی از کوه‌های سرزمین ایران است و بندهای ۹ تا ۹۶ ستایش فرّه (در اوستا خورنَه) است. بنابراین، مطالب این یشت بیش از آن که مربوط به زمین (دراوستازم) باشد، مربوط به فرّه است. در بندهای ۹ تا ۱۳ فرّه اهوره‌مزدا ستوده شده که به کمک آن آفریدگان خوب را آفریده است و تا پایان جهان آن‌ها را نگاه

(۲) نیز نک به Skjaervø, 1987, 826.

(۱) نیز نک به Skjaervø, 1987, 355-56.

می دارد. در بندهای ۱۴ تا ۲۰ فرّه امشاسپندان ستوده شده است. بندهای ۲۱ تا ۲۴ به ستایش فرّه ایزدان و منجیان بشر اختصاص دارد. بندهای ۲۵ تا ۷۷ اختصاص به فرّه شاهان و قهرمانان اساطیری و اعمال آنان دارد. در این قسمت از هوشنگ (پادشاهی او بر هفت کشور جهان و برانداختن دو ثلث از دیوان)، تهمورث (چیرگی او بر دیوان و مردمان و جادوگران و پریان، در آوردن اهریمن به پیکر اسب و سوار شدن بر او به مدت سی سال) سخن رفته است. در مورد جمشید، به تفصیل بیشتری سخن رفته است: او بر هفت کشور زمین فرمانروا بود، هم نیکبختی و هم شهرت، هم گله و هم رمه و هم خشنودی و هم حرمت را از دیوان برگرفت، در دوران پادشاهی او خوردنی ها کاهش نمی یافت، چارپایان و مردمان نمی مردند و گیاهان خشک نمی شدند، در آن هنگام سرما و گرما و پیری و مرگ و رشک وجود نداشت، و این پیش از آن بود که او دروغ بگوید. پس از آن، فرّه به صورت مرغی از پیش او به بیرون شتافت (بندهای ۳۰ تا ۳۴). به دنبال آن آمده است که فرّه سه بار به صورت مرغ وارغنه درآمد. بار نخست ایزد مهر و بار دوم فریدون، شکست دهنده ضحاک، آن را به دست آورد. بار سوم آن را گرشاسب تصاحب کرد. از قهرمانی های گرشاسب و ازدهاهایی که کشته، به تفصیل بیشتری سخن رفته است و متن خصوصیت حماسی دارد (۳۵ تا ۴۴). آنگاه شرح ستیز سپند مینو و اهریمن بر سر به دست آوردن فرّه آمده است. هریک از این دو، پیک های خویش را فرستادند: سپند مینو بهمن و اردیبهشت (دوتن از امشاسپندان) و آتش را فرستاد و اهریمن اکومن و خشم و ضحاک و سپیتور، ارّه کننده جمشید، را روانه کرد. سرانجام، آتش توانست ضحاک را به پس راند و فرّه از مهلکه گریخت و به دریای فراخکرد جست و آپام نپات، ایزد آبها، توانست آن را به دست آورد (۴۵ تا ۵۱). بندهای ۵۲ و ۵۳ در ستایش این ایزد است. در بندهای ۵۲ تا ۵۴ از موهبت هایی سخن رفته است که کسی که فرّه با او باشد، به دست می آورد. بندهای ۵۵ تا ۶۴ شرح کوشش افراسیاب برای به دست آوردن فرّه است. بدین منظور او سه بار برهنه شد و به دریای فراخکرد رفت ولی هر سه بار ناموفق بود و ناسزاگویان از آن دریا بیرون

آمد. در بندهای ۶۵ تا ۶۹ ظاهراً از فرّه رودخانه هیرمند (یا به تعبیری فرّه سوشیانس)^۱ سخن رفته است. در این بخش، نام چند کوه و رود و دریاچه ناحیه سیستان ذکر شده است و در بندهای ۷۰ تا ۷۷ از فرّه کیقباد و کی آپویه و کیکاووس و کی پشین و کی بیارش و سیاوش و کی خسرو یاد شده است. در بندهای ۷۸ تا ۸۲ از فرّه زردشت و در بندهای ۸۳ تا ۸۷ از فرّه گشتاسب و در بندهای ۸۸ تا ۹۰ از فرّه سوشیانس سخن در میان است و در دو بند اخیر توصیفی از پایان جهان و فرشگرد (= اِکمال جهان در پایان آن) شده است. بندهای ۹۱ تا ۹۶ به استوت ارته،^۲ که همان سوشیانس یا آخرین منجی است، و ظهور او از دریای کانسه در سیستان و پیروزی نیروهای خیر بر شر اختصاص دارد.^۳

زامیادیشْت از زمره یشت‌های بزرگ قدیمی است، که در جای جای آن زبان شاعرانه و حماسی ملاحظه می‌شود، گرچه در متن آن تصحیفات بسیار راه یافته و گاه دریافت متن را دشوار کرده است. این یشت با سیستان ارتباط بسیار دارد.^۴ ذکر قهرمانی‌های گرشاسب به تفصیل، بر شمردن رودها و دریاچه‌ها و کوه‌های این ناحیه و ظهور سوشیانس از آنجا، دالّ بر صحتّ این نظر است. احتمالاً تدوین نهایی این یشت در سیستان بوده است.

هوم یشت (۲۰) دارای ۲ بند در ستایش هوم است. یسن نهم را نیز در حقیقت می‌توان یشت خاص هوم به‌شمار آورد.

وَنَند یشت (۲۱) دارای ۱ بند در ستایش ستاره وَنَند یا نَسرواقع است، که از همکاران تیشتر به‌شمار می‌رود.

(۱) از آنجا که از فرّه سوشانس (= سوشیانس) بعداً در بندهای ۸۸ تا ۹۰ سخن می‌رود، احتمال این که در اینجا فرّه هیرمند توصیف شده است، محتمل‌تر به نظر می‌رسد. در ادبیات ایران باستان مکان‌ها نیز فرّه دارند مثلاً فرّه ایران‌شهر.

2) Astvat.ereta.

(۳) نک به Almut Hinze, 1994; Pirart, 1992.

(۴) کریستن سن، ۱۳۳۶، ۵۲.

وزن یشت‌ها

از آنجا که یشت‌ها حاصل تلفیق اعتقادات پیش از زردشت و عقاید زردشتی است، برحسب مضمون دوگونه اشعار در آن‌ها قابل تشخیص است. اشعاری که در آن‌ها از اعمال ایزدان و قهرمانان و شاهان اساطیری با زبانی شاعرانه سخن رفته و در آن‌ها صور خیال و تشبیهات شاعرانه به کار گرفته شده است و اشعاری که مشتمل بر دعاها و اذکار دینی است و رنگ زردشتی دارد. در غالب اشعار دسته اول ابیات هشت هجایی است و در اشعار دسته دوم بیشتر به ابیات هفت هجایی و نه هجایی و غیره بر می‌خوریم. بنابراین می‌توان احتمال داد که ابیات یشت‌ها اصولاً هشت هجایی بوده و بعدها بر اثر انتقال شفاهی اوستا از سینه به سینه، در طی قرون و اعصار، و سپس به کتابت درآمدنش تغییراتی در تعداد هجاها راه یافته است. علاوه بر این، تدوین‌کنندگان نهایی یشت‌ها نیز، که در پی تلفیق عقاید زردشتی با مطالب ایرانی قدیم متعلق به پیش از زردشت بوده‌اند، گاه نتوانسته‌اند قواعد عروض یشت‌ها را مراعات کنند. احتمال نیز می‌رود که جملات منثور نیز در میان قطعات موزون راه یافته باشد. از این‌روست که در بخش‌های متأخر یشت‌های قدیمی نیز به ابیات غیر هشت هجایی بر می‌خوریم. بررسی و مقایسه دقیق یشت‌ها و اشعار فارسی میانه و پارتی این نظر را که وزن یشت‌ها براساس تکیه بوده است، تأیید نمی‌کند و نظریه هجایی بودن این سرودها هم‌چنان به قوت خود باقی است.^۱

وندیداد. لغت وندیداد که صورت قدیم‌تر آن ویدیو داد^۲ است، اصلاً به معنی «کسی است که قانونش جدایی و دوری از دیوان» است. «دیو» در اصل به معنی خدا بوده است یعنی آن دسته ازخدایان هند و ایرانی که زردشت آن‌ها را مطرود دانسته است و از این‌رو، در اوستا دیویسنه^۳ «دیو پرست» متضاد مزدیسنه^۴ «مزد پرست» است و از سوی

(۱) در مورد وزن یشت‌ها نک به Lazard, 1984; 1990. در مورد نمونه‌هایی از شعرهای اوستایی نک به ابوالقاسمی، ۱۳۷۴، ۷ تا ۶۰.

2) Daēva.yasna

3) Vi.daēva.dāta

4) Mazdayasna

دیگر، وی دیوداته مترادف با مَرْدَیْسَنَه و زَرَثوْشتری^۱ «زردشتی، پیرو زردشت» به کار می‌رود. بعدها در دوره ساسانی، که «دیو» از معنی اصلی خود که «خدا» و سپس «خدای مطرود» است به معنی امروزی یعنی «شیطان، عفریت» درآمد، در هنگام تدوین و تقسیم اوستا به نسک‌ها (نک به بعد) این بخش از این کتاب را، که درباره آیین پاکی و طهارت و دوری از پلیدی دیوان است، به این نام خواندند^۲ و ندیداد تنها نسک اوستای دوره ساسانی است که به صورت کامل به دست ما رسیده است و نوزدهمین نسک به شمار می‌رفته است.

وندیداد مجموع قوانین طهارتی و گناهان و جرائم و تاوان آنهاست که به صورت سؤال و جواب تدوین شده و دارای ۲۲ فرگرد یا فصل است. به منظور سندیّت بخشیدن به مطالبی که الزاماً عقاید شخص زردشت نیست، سؤالات از زبان وی خطاب به اهورَه مزدا مطرح شده و اهوره مزدا به آنها پاسخ گفته است. در ضمن کتاب مطالبی که ارتباطی با طهارت یا جرائم و گناهان ندارد، نیز آمده است. مثلاً فصل اوّل درباره سرزمین‌های گوناگونی است که اهوره مزدا آفریده و آفت‌هایی که اهریمن در آنها به وجود آورده است و فصل دوم داستان جمشید و طوفانی است که در جهان اتفاق افتاده و قلعه‌ای که جمشید برای حفظ آفریدگان اورمزد ساخته است. داستانی که در ضمن آن شرح کوشش اهرمن برای فریب زردشت ذکر شده و در فرگرد نوزدهم و ندیداد قرار دارد، نیز هم‌آهنگی با مطالب اصلی و ندیداد ندارد.

از نظر دستور زبان، متن و ندیداد غالباً تحریف شده است و با مقایسه با یشت‌ها صورت‌های دستوری آن نادرست است. شناسه‌های اسمی و فعلی غالباً نابجا به کار رفته است. مؤلفین و ندیداد به وفور صورت‌های دستوری و جملات را از قسمتی از کتاب به قسمت دیگر آن نقل و تکرار کرده‌اند یا کلمات و عبارات را به تقلید از بخش‌های دیگر اوستا ساخته و به متن منتقل کرده‌اند. مثلاً کلمه‌ای که در جمله‌ای به حالت فاعلی آمده عیناً در جای دیگر به همان شکل نقل می‌شود، در حالی که از نظر نحوی آن کلمه

1) Zaratuštri

(۲) تفضلی، ۱۳۶۱، ۳ تا ۶. نیز نک به Benveniste, 1970, 37-42.

بایستی فی‌المثل حالت مفعولی یا اضافی داشته باشد.

تألیف وندیداد را معمولاً به دورهٔ پس از هخامنشیان نسبت می‌دهند،^۱ گرچه مطالب آن بسیار کهنه‌تر از این زمان و حتی کهنه‌تر از زمان زردشت است. احتمالاً مغان غرب ایران که علاقه‌مندی خاصی به امور طهارت داشته‌اند، پس از گرویدن به آیین زردشت، در تدوین این بخش اوستا نقش عمده‌ای داشته‌اند.

هیربدستان و نیرنگستان.^۲ هیربدستان^۳ را معمولاً جزء نیرنگستان به‌شمار آورده‌اند، زیرا در نسخه‌های خطی هیربدستان مقدم بر نیرنگستان می‌آید و نیز از این جهت که هر دو متن از نظر سبک نگارش هماننداند. هیربدستان مربوط به تحصیلات و مطالعات هیربدی و وظائف و تکالیف هیربدان است. این متن خصوصاً از جهت در برداشتن مطالبی در مورد تحصیلات دینی زنان درخور توجه است. نیرنگستان^۴ شرح قوانین آیین‌های دینی است و در آن از هوم، درون (نان دعا خوانده)، برُسم (شاخه‌های مقدس که در هنگام مراسم دینی در دست می‌گرفتند)، نثارها و چگونگی فراهم آوردن و آماده کردن آن‌ها، قربانی‌ها، موارد برگزاری آیین‌های دینی و دعا‌های مخصوص آن‌ها به تفصیل سخن رفته است.

هَادُخت نسک.^۵ سه قطعه از هَادُخت نسک اوستایی که ششمین نسک از نسک‌های اوستای عهد ساسانی بوده در دست است. قطعه نخست مربوط به اهمیت و اعتبار دعای «اَشِم وُهو» است. قطعه دوم و سوم دربارهٔ سرنوشت روان پس از مرگ است،

1) Gershevitch, 1968, 27.

2) Bulsara, 1915, Introduction.

3) Humbach-Elfenbein, 1990, Introduction; Kotwal-Kreyenbroek, 1993, Introduction.

4) Waag, 1941, 1-45.; Kotwal- Kreyenbroek, 1995, Introduction.

۵) Hādōxt صورت پهلوی، hoajsaoxta به معنی «همراه گفته شده» است.

که شباهت فراوانی به فرگرد نوزدهم و نندیداد (بندهای ۲۷ تا ۳۲) دارد.^۱

اَوَگَمَدَیچا.^۲ تنها قطعاتی از آن در دست است و به نام اولین کلمه متن آن را چنین نام نهاده‌اند. این متن احتمالاً در اصل بخشی از هادُخت نسک اوستایی بوده و در آن جملات اوستایی همراه با ترجمه به سنسکریت و برگردان پازند و ترجمه پهلوی و تفسیر آمده است. متن شامل ۲۹ جمله اوستایی است که ۵ تای آن‌ها در جای دیگر اوستا نیز آمده است. موضوع اصلی آن «مرگ» است. احتمالاً اوگمديچا آفرین یا دعایی بوده که پس از آفرینگان، پیش از سحرگاه چهارمین روز پس از مرگ، به یاد شخص درگذشته می خوانده‌اند. متن پهلوی آن از روی پازند در زمان متأخرتری برگردانیده شده است.^۳ ویشا^۴ نسک. مجموعه کوچکی از قطعات اوستایی است که اتفاقی و گاه بی نظم و ترتیب، بیشتر از وندیداد (یا قطعات اوستایی منقول در خلال ترجمه پهلوی این کتاب) یا از فرهنگ اویم و منابع دیگر همراه با ترجمه پهلوی آن‌ها انتخاب شده است. در مواردی جملات پهلوی به فارسی نیز ترجمه شده است. عبارات منقول غالباً دچار تصحیف شده است. بخش عمده‌ای از این رساله به بحث درباره ارتباط یا ازدواج نامشروع یک مرد زردشتی با زن غیرزردشتی و فرزندی که از این ارتباط به وجود می آید و نیز مسئله ارث چنین مردی اختصاص دارد. اشاراتی نیز به بعضی آیین‌های دینی در این کتاب شده است. تألیف و تدوین این رساله در زمان‌های اخیر انجام گرفته است و نسخه‌های خطی متعدد جدیدی از آن در دست است.^۵

در بعضی از نسخه‌های خرده اوستا قطعاتی به زبان اوستایی وجود دارد که از میان

(۱) میرفخرایی، ۱۳۷۱، مقدمه ۸۸. West, 1872, Introduction; Id., 1896-1904, 88.

(۲) Aogemadaēčā تحت اللفظی به معنی «بر زبان می آوریم، بیان می داریم».

(۳) Jamasp-Asa, 1982, Introductory Remarks, 9-10.

(۴) Vaeθā به معنی دانش است.

(۵) Kotwal, 1966, Preface; Humbach-Jamaspasa, 1969, 9-16,

آن‌ها دو متن درخور ذکر است:

آفرین پیغامبر زردشت. متن کوتاهی است که در آن از زبان زردشت به گشتاسب دعا شده و در ضمن آن خصوصیات و صفات شاهان و قهرمانان باستانی و ایزدان ذکر گردیده است.^۱

وشتاسپ (گشتاسب) یشت. متنی است مشتمل بر هشت فرگرد و ۶۵ بند. در این متن زردشت چکیده‌ای از اصول دین خود را به گشتاسب می‌آموزد، به همان شیوه‌ای که اهوره مزدا در فرگرد نوزدهم و نذیداد چنین اصولی را برای زردشت بیان می‌دارد. در این یشت قطعاتی از وندیداد، که غالباً از جهت دستوری پُر غلط است، نقل گردیده است. در آغاز دعای زردشت به گشتاسب (که تقلیدی از آفرین پیغامبر زردشت است) آمده است. سپس به وظائف شاه نسبت به روحانیان و حمایت او از دین و رعایا اشاره رفته است. آنگاه به اهمیت بعضی آیین‌های دینی اشاره شده و سرانجام شرحی از سرنوشت روان پس از مرگ ذکر گردیده است. وشتاسپ یشت، همانند آفرین پیغامبر زردشت، احتمالاً در اصل متعلق به نسک دوم از ۲۱ نسک دوره ساسانی به نام وشتاسپ ساست بوده است.^۲ ترجمه پهلوی متأخری از این هر دو متن در دست است.^۳ لغات و جملات اوستایی همچنین در فرهنگ اویم، شایست نشایست، پرسشینه‌ها، وجرکرد دینی، روایات فرنبغ سروش و غیره^۴ آمده است.

1) Geldner, 1896- 1904, § 10; Darmesteter, 1892, II, 659.

2) Geldner. Op.cit.; Darmesteter, Op.cit., 665-683.

3) Dhabhar, 1927, 181-217.

(۴) در مورد این آثار نک به بعد، ادبیات پهلوی.

سرگذشت کتاب اوستا و نقل آن به خط اوستایی

بنابه روایتی که در بعضی از کتاب‌های پهلوی آمده است، زردشت به فرمان گشتاسب کتاب اوستا را همراه با تفسیر آن (= زَند) بر روی پوست گاو^۱ یا بر الواح زرین نوشت و آن را در گنج شاهی یا خزانه آتشکده سمرقند نهاد.^۲ روایت دیگری که احتمالاً بازتاب نظر روحانیان زردشتی جنوب ایران است، در کتاب چهارم دینکرد آمده است^۳ و برطبق آن دارا پسر پسر دارا (یعنی داریوش سوّم ۳۳۶/۵ تا ۳۳۰ ق.م.) دستور داد که همه اوستا و زند را در دو نسخه، یکی در خزانه شاهی و دیگری در دِزِنبشت،^۴ نگاهدارند. در روایتی دیگر از دینکرد آمده است که به دستور گشتاسب تعلیمات زردشت به کتابت درآمد و نسخه اصلی آن را در گنج شاهی نهادند و رونویس‌هایی از آن پخش گردید. پس از آن، نسخه‌ای را نیز به دِزِنبشت فرستادند. با آمدن اسکندر نسخه‌ای که در دِزِنبشت بود، به دست رومیان افتاد و آن را به زبان یونانی ترجمه کردند.^۵

بلاش اشکانی (احتمالاً بلاش اول: از حدود ۵۱ تا حدود ۸۰-۷۶ م.) به نواحی گوناگون فرمانی فرستاد که آنچه از اوستا و زند به صورت مکتوب یا شفاهی از گزند در امان مانده بود، نگاهدارند. بعدها اردشیر بابکان (۲۲۶ تا ۲۴۱ م.) به راهنمایی توسر^۶

(۱) ارداویراف‌نامه (ژینیو / آموزگار)، ۳۹ و بعد.

(۲) شهرستان‌های ایران، بند ۴؛ تفضلی، ۱۳۶۸، ۳۳۴. این روایت از سنت‌های مشرق ایران سرچشمه گرفته است.

(۳) دینکرد، ۴۱۲ به بعد

(۴) Diz ī nibišt: در محل نگاه‌داری اسناد مکتوب، که نام آن در کتاب‌های پهلوی و عربی و فارسی آمده است.

(۵) دینکرد، ۴۰۵ و بعد.

(۶) به سبب یک شکل بودن حرف «و» و «ن» در خط پهلوی کتابی، از دیرباز این نام را تنسر خوانده‌اند، اما در خط پهلوی کتیبه‌ای که برای این دو صدا دو نشانه جداگانه وجود دارد، کلمه به وضوح توسر خوانده می‌شود.

(مشهور به تنسر) همه آن تعلیمات پراکنده را به دربار خواست. آنچه معتبر بود، پذیرفت و بقیه را به کنار گذاشت. در مرحله بعد شاپور پسر اردشیر (شاپور اول: ۲۴۱ تا ۲۷۲ م.) کتاب‌هایی را، که در اصل منشعب از دین (یعنی کتاب اوستا) بودند، یعنی کتاب‌های مربوط به پزشکی، ستاره‌شناسی، حرکت، زمان، مکان، جوهر، آفرینش، کون، فساد، تغییرِ عَرَض، منطق و دیگر صنایع و فنون، و در هندوستان و روم و دیگر سرزمین‌ها پراکنده بودند، باز گردآوری کرد و آن‌ها را با دین (= مطالب کتاب اوستا) تطبیق داد و، به دستور او، نسخه‌ای از هر چه درست بود به گنج شاهی سپرده شد. بعدها، شاپور پسر هرمز (شاپور دوم: ۳۰۹ تا ۳۷۹ م.) دستور داد که، برای اطمینان و ایمان مردم به دین، در مورد اقوال و افکار تحقیق شود و از همین‌رو، آذر باد مَهْرَسپندان، رئیس موبدان زمان، متحمل آزمایش دینی شد و بر طبق روایات^۱ بر سینه او روی گذاخته ریختند و از آزمایش پیروز به درآمد. وی اهل فرق و نحل گوناگون و نیز کسانی را که به تحقیق در نسک‌های اوستا می‌پرداختند، از بد دینی و انحراف بر حذر داشت. خسرو پسر قباد (انوشیروان: ۵۳۱ تا ۵۷۹ م.) آگاهی و تفکر درباره هرگونه بدعت در میان چهار طبقه اجتماعی را افزایش داد. وی بر آن بود که زبان اوستایی از طریق سنت شفاهی و کتاب‌ها و رساله‌ها حاوی مطالب فراوانی است، و از همه روحانیان خواست که به تفکر درباره اوستا و زند پیردازند و از یافته‌های خود بر دانش مردم جهان بیفزایند.^۲ در روایت دیگری، به ارتباط انوشیروان، با سرگذشت کتاب اوستا اشاره شده است: مجمعی از موبدان زردشتی به ریاست وه شاپور^۳ موبدان موبد زمان خسروانوشیروان، بیست و یک نسک اوستا را تعیین کرد و به اتفاق نظر، بر رأی خود مهر نهاد.^۴ از روایات مذکور چنین مستفاد می‌شود که در نظر مؤلفان کتاب‌های پهلوی، که در قرن سوم هجری می‌زیستند ولی روایات دوران ساسانی را منعکس می‌کردند،

(۱) در مورد آذرباد مهرسپندان، نک به قبل، ص ۴۲.

(۲) دینکرد، ۴۱۲ تا ۴۱۴. در مورد آخرین ترجمه این بخش دینکرد، نک به مقاله شکلی: ۱۹۸۱، M.Shaki.

3) Weh - Šāpūr

(۴) نامه‌های منوچهر، اول، فصل ۴، بندهای ۱۴ تا ۱۷، ص ۲۳ به بعد. به نقل، Bailey, 1943, 173.

صورت مکتوب اوستا و زند و خط آن به خود زردشت باز می‌گردد که پس از پراکنده شدن اوستا بر اثر حمله اسکندر، چندین شاه ایرانی در زمان‌های گوناگون در صدد جمع‌آوری و تدوین مجدد آن برآمدند. همین نظر را در کتاب‌های عربی و فارسی قرون اولیه اسلامی، که مطالبشان مبتنی بر گفته‌ها و نوشته‌های زردشتیان است، نیز می‌یابیم. در نامهٔ تنسر آمده است که اسکندر کتاب دین (= اوستا) را که بر دوازده هزار پوست نوشته شده بود، در استخر (فارس) سوزانید و یک سوم آن در دل‌ها ماند.^۱ طبری^۲ می‌نویسد که زردشت کتابی را برگشتاسب عرضه داشت که ادعا می‌کرد خدا بر او وحی کرده است. آن را بر دوازده هزار پوست گاو نوشتند به صورتی که (نوشته‌ها) بر پوست‌ها کنده و با زر منقش شده بود.^۳ گشتاسب آن را در محلی در اصطخر به نام دزبشت نهاد و هیربدان را بر آن گماشت و عموم مردم را از فراگیری آن منع کرد. ثعالبی،^۴ مسعودی،^۵ مقدسی،^۶ ابن مسکویه^۷ و ابن بلخی^۸ نیز روایتی نظیر آن را آورده‌اند.

آنچه در روایات مذکور دربارهٔ کتابت اوستا به خط اوستایی در زمان زردشت ذکر شده، افسانه‌آمیز است. از سوی دیگر، از روایات خارجی چنین برمی‌آید که پیروان ادیان دیگر زردشتیان را دارای کتابی که در زمان زردشت به کتابت آمده باشد، نمی‌دانستند. در یکی از روایات مانوی منقول در کتاب کفالایا آمده است که: «زردشت کتاب ننوشت، بلکه شاگردان او پس از مرگش (سخنان او را) به خاطر سپردند و به صورت کتاب‌هایی درآوردند که امروز می‌خوانند».^۹ از این گفته می‌توان استنباط کرد که در قرن سوم میلادی زردشتیان کتاب‌های دینی داشته‌اند، اما معلوم نیست منظور کدام

(۱) نامهٔ تنسر، ۵۶

(۲) تاریخ طبری، یکم، ۶۷۶.

(۳) در این روایت و بغضی روایات مشابه خلطی از دو روایت پهلوی مذکور دیده می‌شود که بر طبق یکی از آنها، اوستا را بر پوست گاو نوشته و مطابق دیگری، آن را بر لوحه‌های زر کنده بودند.

(۴) غرر اخبار ملوک الفرس، ۲۵۷.

(۵) مروج الذهب، ج ۱، ۲۷۱.

(۶) البدء و التاریخ، ج ۳، ۱۵۳.

(۷) تجارب الامم، ج ۱، ۳۰.

(۸) فارسنامه، ۴۹.

(۹) Kephalaia, 7; Bailey, 1943, 166.

نوشته‌هاست. احتمال می‌رود که مقصود از این کتاب‌ها، نوشته‌هایی باشد که از دیرباز در بین النهرین به نام زردشت معروف بوده است و نه نوشته‌های خود زردشت.^۱ باسیلیوس^۲ (در حدود ۳۷۷ م.) گفته است که مغان کتاب نداشته‌اند... بلکه پسران از پدران خود تعلیم می‌گرفتند.^۳ بنابراین، هیچ سندی در دست نیست که بر ما روشن سازد که کتاب اوستا پیش از آن که به خط کنونی درآید به چه خطی مکتوب بوده است. اهمیت سنت شفاهی و حفظ آثار دینی به صورت سینه به سینه در ایران، دلالت بر این دارد که کتاب اوستا بیشتر بدین صورت حفظ می‌شده است تا به شکل مکتوب. چنانکه در نامهٔ تنسر نیز آمده است که پس از اسکندر فقط یک سوم اوستا در دل‌ها مانده بود. حتی از نوشته‌های پهلوی و عربی و فارسی مذکور در بالا، که در آن‌ها سخن از اوستای مکتوب رفته است، چنین استنباط می‌شود که نسخه‌های اوستا کم بوده است. بنابراین اقوال، فقط دو نسخه، یکی در دزبشت و دیگری در خزانهٔ شاهی، نگاهداری می‌شده است. در نتیجه، بعید می‌نماید که تا پیش از تدوین اوستا و نگارش آن به خط اوستایی موجود، این کتاب، به صورت مجموعهٔ واحدی به تمام و کمال، به خطی نوشته شده باشد. البته احتمال این که در زمان‌هایی (از جمله در زمان بلاش اشکانی) کوشش برای کتابت آن شده باشد، متفی نیست. همچنین بعید نیست که در دورهٔ ساسانی، پیش از آن که آن را به خط کنونی نوشته باشند، کوشش شده باشد که آن را به خط پهلوی نیز برگردانند.

منظور از جمع‌آوری اوستا به دستور شاهان در زمان‌های گوناگون، ظاهراً گردآوری روایات سینه به سینه بوده است. در رسالهٔ شگفتی‌های سیستان^۴ آمده است که نسک‌های اوستا در میان دودمان‌های نیکان (= زردشتیان) پیوسته بر جای ماند... پس از اسکندر، این نسک‌ها نزد زنان بود و یکی از آن‌ها را، به نام بَغْ نَسْک، جوانی سیستانی خاطر سپرد و بدین‌گونه دین (= کتاب دینی) به سیستان بازگشت... جز در سیستان در

1) See Schaeder, 1936, 80f; Boyce, 1968, 38 fn.2.

2) Basilius

3) Bailey, 1943, 164.

۴) شگفتی‌های سیستان، بند ۱۱.

جاهای دیگر آن را در سینه نسپردند. مسعودی^۱ نیز به سنت حفظ سینه به سینه اوستا در سیستان اشاره کرده است. حتی پس از به کتابت درآمدن اوستا نیز موبدان آن را از حفظ می خواندند. در کتاب دینکرد آمده است که: «منطقی است که سخن زنده شفاهی را از آنچه مکتوب است، مهم تر به شمار آوریم.»^۲ و در جای دیگر همین کتاب اشاره شده است که اثر مکتوب، صورت کامل نیست.^۳ در کتاب های پهلوی مکرراً به موبدانی اشاره شده است که همه اوستا و ترجمه و تفسیر (= زند) را از حفظ داشته اند.^۴

خلاصه این که کتاب اوستا تا مدت ها اساساً سینه به سینه حفظ می شد. احتمالاً در دوره اشکانی در زمان بلاش اول^۵ یا در اوایل ساسانی کوشش شد که آن را به خطی از نوع خطوط مشتق از آرامی متداول در ایران، مانند خط پهلوی، بنویسند. در این گونه خطوط برای مصوّت ها در خط علامت خاصی وجود ندارد و گاهی از صامت ها برای نشان دادن بعضی مصوّت ها استفاده می شود. مثلاً برای ۲ (کوتاه) و ۳ (بلند) در خط علامتی نیست و برای ضبط این دو صدا و خصوصاً ۳ (بلند) گاهی از حرف واو استفاده می شود. علاوه بر آن، این گونه خطوط واجد حروف کافی برای نشان دادن همه صامت های اوستایی نیستند. نگارش کلمات اوستایی به خط پهلوی، که گاه گاه در کتاب های پهلوی آمده است، به خوبی نقص این خط را برای ضبط آواهای کتاب دینی نشان می دهد. از این رو، ضبط کتاب اوستا به خطی از این گونه بی تردید رضایت بخش نبوده است، زیرا موبدان زردشتی مانند همه روحانیان دیگر معتقد بودند و هستند که کتاب دینی باید با تلفظی درست و با مراعات تجوید خوانده شود. مسلماً هیچ یک از خطوط موجود آن زمان نمی توانست این نیاز را برآورده سازد. بنابراین، موبدان از روی

(۱) مسعودی، مروج، ج ۱، ۲۷۱. نیز نک به Bailey, 1943, 162.

(۲) دینکرد، ۴۶۰ س ۷ و بعد. Bailey, 1943, 163f.

(۳) دینکرد، ۴۵۵ س ۱۳. در پهلوی Nibištāg: نوشته.

(۴) دینکرد، ۵۷۴ س ۱؛ ۵۸۸ س ۱۱ و غیره؛ نامه های منوچهر، نامه یک، فصل ۴ بند ۱.

(۵) آندره آس (Andreas) دانشمند نامی آلمانی معتقد بود که در زمان اشکانیان اوستا به خطی از نوع خطوط آرامی نوشته شده بود و بعدها، در دوره ساسانیان، آن را به خط اوستایی منتقل کرده اند. این نظریه، که تا مدت ها مقبول بسیاری از دانشمندان بلندپایه بود، مورد تردید هیننگ قرار گرفت. وی ثابت کرد که هیچ دلیل قاطعی برای وجود چنین اوستایی در دست نیست. W.Henning, 1942.

خط پهلوی، که خود از آرامی اقتباس شده بود و به علت این که یک حرف نشانه چندین آوا بود ابهام فراوانی داشت، خطی را اختراع کردند و اوستا را با آن نوشتند. در اختراع این خط دقت و زمان بسیار مصروف شده است و احتمالاً هیئتی از روحانیان و دبیران در آن دست داشته‌اند. این دانشمندان برای جلوگیری از هرگونه ابهامی در ضبط اوستا، بر آن شدند که برای هر آوای اوستایی حرف واحدی را در نظر بگیرند و بدین منظور، با اعمال تغییراتی در حروف پهلوی، که نشانگر چندین آوا بود، حروف جدیدی را اختراع کردند که هریک نشانگر یک آوا باشد. مثلاً حرف الف پهلوی نشان دهنده چهار آوای ـ، آ، ه، خ است. مخترعان خط اوستایی این حرف را برای نمایاندن آوای ـ اوستایی اختصاص دادند، و با افزودن دندانه‌ای به آخر آن حرفی را ساختند که نشانگر آوای آ باشد، و با افزودن حلقه‌ای بدان حرف ه، و با افزودن دنباله‌ای بدان حرف خ اوستایی را ایجاد کردند. علاوه بر آن کوشش شد که همه جزئیات و ظرائف تلفظ کلمات با اختراع حروف خاصی نشان داده شود.

خط موجود اوستایی دارای ۵۳ حرف است، ولی از مطالعه نسخه‌های موجود اوستا ۵۸ حرف اوستایی به دست می‌آید که بعضی از آن‌ها گونه‌های خطی^۱ یک حرف هستند^۲ و این رقم نزدیک به رقم ۶۰ است که مسعودی^۳ برای خط اوستا ذکر کرده است. نام این خط در کتاب‌های پهلوی دین دبیره،^۴ به معنی خط دین، است که در کتاب‌های عربی به صورت دین دفیره،^۵ دین دیره،^۶ دین دبیره^۷ و دین دویره^۸ ضبط شده است.^۹ دقیقاً معلوم نیست که در چه تاریخی این خط اختراع و اوستا بدان نوشته شده است. از فعالیت دو شاه ساسانی در توجّه به «دین» در منابع پهلوی و عربی سخن

1) Variant, allograph.

۲) در مورد سابقه خط اوستایی و اختراع و کار برد آن نک به: K. Hoffmann-J. Narten, 1989.
۳) مسعودی، مروج، ج ۱، ۲۷۰.

4) dēn-dibīrīh

۵) ابن ندیم، الفهرست، ۱۵. (۶) حمزه اصفهانی، التنبیه، ص ۶۴.

۷) مسعودی، التنبیه، ۹۱.

۸) ابوهلال عسکری. الفروق اللغویه، ج ۱، ۱۸۱ و بعد

۹) در مورد این خط و خطوط دیگر ساسانی، نک به: Tafazzoli, 1993.

رفته است، یکی شاپور دوم و دیگری انوشیروان. بنابراین، شاید بتوان تاریخی میان قرن چهارم و ششم میلادی را زمان نگارش اوستابه خط کنونی آن دانست. می توان احتمال داد که این کتاب در قرن چهارم میلادی به کتابت درآمده و در قرن ششم میلادی تدوین نهایی یافته باشد. پس از به کتابت در آمدن اوستا باز هم موبدان آن را از حفظ می کردند و از بر می خواندند و همان گونه که اشاره شد، صورت شفاهی را مهم تر از متن مکتوب می دانستند.^۱

از اوستا نسخه های خطی متعددی در دست است، اما هیچ یک از آن ها به تنهایی متن کامل اوستا را دربر ندارد. بعضی از نسخه های اوستا همراه با ترجمه پهلوی است و ترجمه پهلوی زیر هر سطر متن اوستایی نوشته شده است. قدیم ترین نسخه اوستایی موجود نسخه K7 (محفوظ در کتابخانه دانشگاه کپنهاگ) است. این نسخه که به صورت عکسی منتشر شده و فقط ویسپرد را دربر دارد در سال ۶۳۷ یزدگردی برابر با ۱۲۶۸ میلادی (یا بنا به محاسبه ۱۲۸۸ میلادی)^۲ است.^۳ نسخه های قدیمی دیگر از قرن چهاردهم میلادی و در ایران به کتابت درآمده اند و نسخه های متأخرتر از قرن هفدهم میلادی به بعد در هندوستان استنساخ شده اند. اما از انجامه های کاتبان این نسخه ها می توان به وجود یک نسخه خطی مادر که در قرن سوم/چهارم هجری (نهم/دهم میلادی) کتابت شده بوده، پی برد.^۴

اوستای مکتوب زمان ساسانی به صورت سه کتاب بزرگ تدوین شده بود که هر یک شامل هفت بخش بزرگ یا به اصطلاح پهلوی نَسک بود و هر یک از نَسک ها نیز به فصل ها و اجزاء کوچکتری تقسیم می شد. نام سه کتاب بزرگ و ۲۱ نسک اوستای زمان

(۱) دینکرد: ۴۶۰ نک به Bailey, 1943, 163.

(۲) در محاسبه مبدأ سال یزدگردی، بعضی سال ۲/۶۳۱ سال جلوس یزدگرد و بعضی سال ۶۵۱ سال مرگ این شاه را مبدأ قرار داده اند. این تاریخ در انجامه ای که در برگ ۱۰۸ پ کتاب آمده، ضبط شده است.

3) K. Barr, 1944, p. XIII

(۴) در مورد نسخه های اوستا نک به

Geldner, 1896, Prolegomena; Bailey, 1943 168; Gnoli, 1989, 36 (With further references);

Hoffmann - Narten, 1989, 15 - 17.

ساسانی به زبان پهلوی با خلاصه‌ای از مطالب آن‌ها به این زبان در کتاب هشتم دینکرد ضبط شده است. از نوشته دینکرد چنین برمی آید که در زمان تدوین این کتاب (قرن سوم هجری)، گاه متن اصلی اوستایی و گاه اصل و ترجمه پهلوی بعضی از نسک‌ها از میان رفته بوده است. نام سه کتاب بزرگ اوستا به زبان پهلوی چنین است: گاهانیک^۱، هادگ مانسریگ^۲ و دادیگ^۳. کتاب گاهانیک مشتمل بر گاهان و تفاسیر آن، هادگ مانسریگ مشتمل بر ادعیه و اذکاری بوده که در مراسم دینی خوانده می‌شد و دادیگ مشتمل بر متون فقهی بوده است. ترجمه و تفسیر (= زَند) سه نسک گاهانیک موضوع کتاب نهم دینکرد است. از میان ۲۱ نسک عهد ساسانی، تنها وندیداد (نسک پنجم از نسک‌های دادیگ) است که به صورت کامل در دست است. از ۲۱ نسک اوستای ساسانی در زمان تدوین دینکرد (قرن سوم هجری) هم متن اوستایی و هم ترجمه پهلوی نسک ۱۱ از میان رفته بود و ترجمه پهلوی نسک ۵ نیز در دست نبوده است.^۴ نسک‌های ۱۵ تا ۱۸ مفصل‌تر از نسک‌های دیگر شرح شده است. ترجمه و تفسیر سه نسک نخستین را در کتاب نهم دینکرد می‌یابیم.

(۱) Gāhānīg منسوب به گاهان (در اوستا: گاتا).

(۲) Hādag - mānsaraig مقتبس از صورت اوستایی *haja.manθra* به معنی «در بردارنده کلام ایزدی».

(۳) Dādīg منسوب به *dād* (اوستا داته *dāta*): قانون.

4) Geldner, 1896 - 1904, §15.

ادبیات دورہ اشکانی

هیچ نوشته ادبی به زبان پارسی (= پهلوی اشکانی)، چه دینی و چه غیردینی، از دوران اشکانیان برجای نمانده است. در این عهد اسناد و نامه‌ها در آغاز به زبان آرامی، که زبان دیوانی دوران هخامنشیان بود، نوشته می‌شد. سپس از حدود نیمه دوم قرن اول پیش از میلاد زبان پارسی و خط آن که از خط آرامی اقتباس شده بود، جای آن را گرفت. علاوه بر آرامی، زبان یونانی نیز یکی از زبان‌های رسمی امپراطوری اشکانی بود. در این دوران سکه‌ها را نخست به رسم سلوکیان به خط یونانی ضرب می‌کردند، ولی از حدود نیمه قرن اول میلادی پارسی به جای آن به کار گرفته شد. اردوان سوم نامه خویش را خطاب به مردم شوش به رسم سلوکیان به زبان یونانی نوشته است و دو سند چرم نوشته اورامان (نک به بعد) و یک چرم نوشته مکشوف در دورا اروپوس^۱ (نک به بعد) نیز به زبان یونانی است. پلوتارک آورده است که اُرد، پادشاه اشکانی، هنگامی که در ارمنستان میهمان آرتاوازد^۲ (اَرْدَوَزْد)، پادشاه ارمنستان، بود، نمایش باکانت‌ها^۳ اثر اورپید (= ائورپیدس)^۴ یونانی را تماشا می‌کرد.^۵ با این همه، دلیلی در دست نیست که زبان و ادبیات یونانی از محیط دربارها و اشراف به میان عموم مردم راه یافته باشد.

ادبیات در دوران پارت‌ها، همانند ادوار دیگر پیش از اسلام، به صورت شفاهی حفظ می‌شد. قصه‌گویان و نقالان افسانه‌ها را سینه به سینه نقل می‌کردند. گروهی از آنان

1) Dura Europos

2) Artavazd

3) Baccæ, Bacchantes

4) Euripides

۵) دیاکونوف، ۱۳۴۴، ۱۲۰ و بعد. Bivar, 1983, 56.

گوسان^۱ نام داشتند. اینان شاعران و موسیقی دانان دوره گردی بودند که داستان‌ها را خصوصاً به شعر نقل می‌کردند. در قطعه‌ای از آثار مانوی پارتی (نک به بعد) که متأخرتر از قرن چهارم یا پنجم میلادی نیست، آمده است:

«همچون گوسانی که هنر شهریاران و کی‌های پیشین را بیان می‌دارد و خود هیچ نکند.»

از این گفته چنین برمی‌آید که گوسان‌ها حافظ داستان‌های ملی ایران بوده‌اند^۲ و آن‌ها را به ساسانیان منتقل کرده‌اند. همین داستان‌ها بعدها بخشی از منابع خدای نامه پهلوی را تشکیل داده و نهایتاً در شاهنامه منعکس شده است. از میان داستان‌هایی که در ادبیات فارسی برجای مانده، منظومه عاشقانه ویس و رامین اصلی پارتی دارد. هم‌چنین محتمل است که بعضی از داستان‌های شاهنامه، مانند داستان بیژن و منیژه که دارای بُن مایه‌های عاشقانه است، اصل پارتی داشته باشد.^۳

کتیبه‌های پارتی (پهلوی اشکانی)

کتیبه‌های پارتی، اعم از سنگ نوشته و چرم نوشته و سفال نوشته و فلز نوشته و غیره، همه به خط منفصل یا خط کتیبه‌ای پارتی است و در میان آن‌ها، آثار بازمانده متعلق به دوران حکومت اشکانیان اندک است. مهم‌ترین کتیبه‌های پارتی، چه از دوره اشکانی و چه از دوره ساسانی، عبارت‌اند از:

آثارنسا. سفال نوشته‌هایی در کاوش‌های شهر نسا نزدیک عشق‌آباد، پایتخت قدیم شاهان اشکانی در جنوب جمهوری ترکمنستان کنونی، به دست آمده است که تاریخ نگارش بیشتر آنها سده اول پیش از میلاد است. این نوشته‌ها بر روی کوزه‌هایی بوده است که برای حمل شراب از آنها استفاده می‌شده و شامل نام‌های اشخاص، جای‌ها، وزن و تاریخ (روز و ماه سال) است. بعضی سفال شکسته‌ها به عنوان پیش‌نویس

1) gōsān

(۲) در مورد گوسان‌ها، نک به Boyce, 1957 و ترجمه آن از رجب‌نیا، ۱۳۶۹.

(۳) خالقی، ۱۳۶۹.

نامه نیز به کار می‌رفته است.^۱

آثار جنوب ترکمنستان. به جز آثار نسا، در مواضع گوناگونی در نزدیک عشق آباد و نیز در مرو باستان نوشته‌هایی بر روی ظروف کاشی و سفال‌های شکسته به دست آمده است. این نوشته‌ها مشتمل بر نام‌های صاحبان این ظروف است. بعضی از آن‌ها سند دادوستد یا پیش‌نویس نامه است و در یکی از آثار دعایی نوشته شده و دیگری یادداشتی است دال بر مقدار پولی که در آن ظرف بوده همراه با ذکر صاحب آن. این آثار متعلق به زمانی میان قرن اول قبل از میلاد و قرن سوم و چهارم میلادی است.^۲

بنچاق اورامان. سه سند معامله مربوط به فروش دو تاکستان که بر روی پوست آهو نوشته شده، در اورامان کردستان پیدا شده است و اکنون در موزه بریتانیا نگهداری می‌شود. دو سند از این سه سند، به زبان و خط یونانی است و هر دو تاریخ سلوکی دارد، یکی معادل ۸۷/۸۸ ق.م. و دیگری معادل ۲۱/۲۲ ق.م. است و در پشت یکی از آنها چند کلمه‌ای به زبان و خط پارتی نوشته شده که خلاصه متن یونانی است و احتمالاً تاریخ نگارش آن نسبت به متن یونانی جدیدتر است. سند سوم به زبان و خط پارتی است و تاریخ اشکانی دارد که معادل سده اول میلادی (احتمالاً ۵۲/۵۳ م.) است. خط پارتی این متن به خط سفالینه‌های نسا شباهت دارد.^۳

کتیبه پارتی بر مجسمه هرکول. مجسمه‌ای برنزی از هرکول در سال ۱۹۸۴ در عراق کشف شد که بر آن کتیبه‌ای به دو زبان پارتی و یونانی حک شده است. متن پارتی روی ران چپ مجسمه حکاکی شده و آسیب دیده است. سطر اول و بخش اعظم سطر

(۱) در مورد آثار نسا نک:

Diakonov - Livšic, 1960, 1976, 1977, 1979; Harmatta, 1984

در مورد آرامی یا پارتی بودن این آثار اختلاف نظر وجود داشت. نک

Henning, 1958, 27 - 28 اما امروزه بیشتر دانشمندان در پارتی بودن این آثار تردیدی ندارند.

(۲) در مورد این آثار نک: Livshits - Nikitin, 1994 (1995), 312 - 318

(۳) در مورد بنچاق اورامان نک. Nyberg, 1923, Mac Kenzie, 1989.

در مورد پارتی بودن این سند نیز اظهار تردید شده است. نک. Bogljubov, 1967.

این دانشمند بر آن است که این سند به زبان آرامی است.

دوم محو شده است. کتیبه یونانی تاریخ ۴۶۲ سلوکی معادل ۱/۱۵۰ میلادی دارد. کتیبه از بلاش چهارم (۸/۱۴۷ تا ۲/۱۹۱) است. براساس نوشته پارتی این مجسمه را بلاش پس از پیروزی بر مهرداد و بیرون راندن او از میشان، از این ناحیه خارج کرده و آن را به معبد آپولو هدیه کرده است.^۱

سنگ نوشته شوش. بر روی سنگ مزار قائمی^۲ در شوش کتیبه ای شش سطری به دستور اردوان چهارم آخرین^۳ پادشاه اشکانی برای خواسگ^۴ شهربان شوش کنده شده است. تاریخ این کتیبه ۴۶۲ اشکانی (برابر با ۲۱۵ م.) است.^۵

سنگ نوشته های کال جنگال. چند کتیبه کوچک در کال جنگال نزدیک بیرجند در جنوب خراسان به دست آمده است که احتمالاً از نیمه اول قرن سوم میلادی و متعلق به شاهزادگان اشکانی است.^۶

کتیبه های لاخ مزار. در سال ۱۳۷۱ چندین کتیبه آسیب دیده در لاخ مزار در ۲۹ کیلومتری جنوب شرقی بیرجند کشف گردید. این کتیبه ها که هنوز درست خوانده نشده از نظر خط شبیه به خط کتیبه های کال جنگال و احتمالاً هم زمان با آن آثار است.^۷

سنگ نوشته های پارتی شاهان ساسانی. از بعضی از کتیبه های بازمانده از شاهان ساسانی تحریری نیز به پارتی در دست است. در مورد این کتیبه ها رجوع کنید به بعد، بخش کتیبه های دوره ساسانی.

آثار دورا اروپوس. در میان آثار کشف شده در شهر دورا (دورا اروپوس) در ساحل رودخانه فرات، در سوریه کنونی، نزدیک مرز عراق، علاوه بر آثار فارسی میانه، آثاری نیز به پارتی پیدا شده که مشتمل است بر چند دیوارنگاره، نوشته های روی سفال

(۱) Morano, 1990. و ترجمه فارسی آن از حسن رضایی، ۱۳۷۱.

2) Stele

(۳) اکنون ثابت شده که آخرین شاه اشکانی اردوان چهارم بوده است. نک:

Schippmann, 1987, 535.

4) Xwāsag

5) Henning, 1952, 176.

(۶) رضایی - کیا، ۱۳۳۰ و فرای، ۱۳۴۵، ۳۸ تا ۴۱. همچنین Henning, 1953.

(۷) لباف خانیکی - بشاش، ۱۳۷۳.

شامل فهرستی از نام‌های اشخاص و نامه‌ای بر روی تکه‌ای پوست. یکی از دیوارنگاره‌ها تاریخ سلوکی دارد که معادل ۲۱۱ یا ۲۱۲ م است. اما بیشتر این آثار متعلق به زمانی است که سپاهیان ایران این شهر را در ۲۵۲/۳ تسخیر کردند. (نک بعد، بخش کتیبه‌های پهلوی).

در مورد زبان کتیبه‌هایی که در ارمنستان و گرجستان کشف شده (آرامی یا پارسی یا زبان ایرانی دیگر) اختلاف نظر وجود دارد.^۱

سکه‌ها. شاهان اشکانی تا مدت‌ها نام خود را بر روی سکه‌ها به یونانی می‌نوشتند و کلمه فیلهلن (دوستار یونان) به یونانی روی آنها دیده می‌شود و گاهی کلماتی نیز به خط پارسی به چشم می‌خورد. اما از حدود نیمه قرن اول میلادی (از زمان بلاش اول، حدود ۵۱ تا حدود ۸۰-۷۶ م) زبان و خط پارسی به کار رفته است. در ابتدا، نوشته‌های پارسی سکه‌ها شامل صورت خلاصه شده نام شاه بوده مانند «ول» (به جای ولگلس = بلاش) و بعد در ثلث دوم قرن دوم میلادی نوشته‌ها مفصل‌تر می‌شود و نام شاه به صورت کامل ذکر می‌گردد.

در روی سکه‌های مسی شاهان محلی ایلام (جنوب شرقی خوزستان) در قرن اول و دوم میلادی نیز ظاهراً نوشته‌های پارسی دیده می‌شود.^۲

مهرهایی نیز به خط پارسی در دست است. این مهرها احتمالاً متعلق به اواخر دوره اشکانی و اوایل دوره ساسانی است.^۳

1) Henning, 1958, 37 - 40.

۲) نک به درسدن ترجمه تفضلی، ۱۳۵۳، ۱۱ و ۱۲.

3) Bivar, 1967, 512 ff.

کتیبه‌های دوران ساسانی

منظور از کتیبه‌های پهلوی و پارتی آثاری است که بر روی سنگ یا صخره (سنگ نوشته)، پوست (چرم) و پاپیروس، فلز، سفال، سنگهای قیمتی و چوب نگاشته شده است. برخلاف کتاب‌های پهلوی، نگارش کتیبه‌ها غالباً هم‌زمان با تألیف آنهاست. از این‌رو، این آثار هم از نظر زبان‌شناسی و هم از جهت تاریخی و اجتماعی و گاه دینی مهم به‌شمار می‌آیند، اما طبعاً از نظر ادبی دارای اهمیت چندانی نیستند.

آثار کتیبه‌ای به‌طور کلی به دو نوع خط نوشته شده است: خط پهلوی کتیبه‌ای (یا خط پهلوی منفصل) و خط پهلوی کتابی (یا خط تحریری یا متصل). کتیبه‌های قدیم‌تر پهلوی مانند سنگ نوشته‌های ساسانی قرن سوم و چهارم میلادی به خط پهلوی کتیبه‌ای است ولی کتیبه‌های بعدی که متأخرترین آنها متعلق به قرن دهم میلادی (چهارم هجری) است، به خط پهلوی کتابی است. کتیبه‌ها گاهی دو یا سه زبانه هستند. کتیبه‌های سلطنتی شاهان نخستین ساسانی (تا زمان نرسه) غالباً به پهلوی (= فارسی میانه)، پهلوی اشکانی (= پارتی) و یونانی است. اما کتیبه‌های درباریان آنان تنها به پهلوی نگاشته شده است. پس از اسلام کتیبه‌های امرای طبرستان به پهلوی و عربی است و کتیبه سنگ مزار شاهزاده خانمی ایرانی که در چین پیدا شده به پهلوی و چینی است (نک به بعد). در زیر به توصیف آثار گوناگون کتیبه‌ای می‌پردازیم. این آثار را برحسب موضوع می‌توان به دو دسته تقسیم کرد: کتیبه‌های دولتی و کتیبه‌های خصوصی.

کتیبه‌های دولتی

کتیبه‌های دولتی یا سلطنتی کتیبه‌هایی هستند که از شاهان ساسانی یا درباریان آنان بر جای مانده و همه آنها به خط پهلوی کتیبه‌ای یا منفصل نوشته شده است. قدیم‌ترین

آن‌ها کتیبه‌های اردشیر ساسانی (? ۲۲۴ تا ۲۴۲ م.) و متأخرترین آن‌ها کتیبه‌های مهرنرسه (قرن پنجم میلادی) است.

سنگ نوشته‌های اردشیر بابکان و اورمزد. در نقش رستم، بر روی شانه‌های اردشیر در نقشی که وی نماد سلطنت را از دست اورمزد (= اهوره مزدا) دریافت می‌دارد، کتیبه‌های کوچکی به سه زبان پهلوی (در پایین)، پارسی (در بالا) و یونانی (در میان دو کتیبه) وجود دارد. تحریر پهلوی و پارسی دارای سه سطر و تحریر یونانی دارای چهار سطر است. کتیبه شامل ذکر نام و نسب اردشیر است.^۱ در همین نقش بر روی اسب اورمزد نیز کتیبه‌ای به همان سه زبان نام برده شامل جمله «این پیکر اورمزد بخ» نگاشته شده است. کتیبه‌های پهلوی در بالا و پارسی در زیر آن و کتیبه‌های یونانی در زیر کتیبه‌های پارسی است. ظاهراً این دو کتیبه قدیم‌ترین کتیبه‌های پهلوی از دوره ساسانی‌اند.^۲

سنگ نوشته‌های ابْنُون. این کتیبه در بَرَم دَلک در ده کیلومتری شرق شیراز و چهار کیلومتری قصر ابونصر و در نزدیکی دهی به نام نصرآباد، در هنگام تعمیر و گسترش صحن امامزاده‌ای به نام امامزاده ابراهیم در سال ۱۳۶۵، کشف گردید و به باغ نارنجستان در شیراز منتقل شد. کتیبه بر اطراف پایه‌های ستونی که ظاهراً پایه‌های آتشدانی بوده، نگاشته شده است. بر چهار طرف این پایه‌های آتشدان پنج چهره تصویر شده و زیر هر یک نام و عنوان صاحب آن آمده است: (۱) اردشیر بابکان، (۲) شاپور ساسانی، (۳ و ۴) وزیر دربار (و) فرمانده (کل) و (۵) ابْنُون با عنوان رئیس تشریفات حرم. در بالای این تصاویر کتیبه‌ای حلقه‌وار در سه سطر در دور ستون کنده شده است و موضوع آن بنای آتشگاهی است. این کتیبه در سال سوم سلطنت شاپور نگاشته شده است.^۳

کتیبه‌های شاپور اول در حاجی‌آباد. در دره رودخانه پُلوار در نزدیک آبادی حاجی‌آباد در جایی به نام غار شیخ علی یا زندان جمشید کتیبه‌ای بر صخره کوه به دو

(۱) در مورد عکس این کتیبه نک به Schmidt, 1970, Plates 81 - 82.

(۲) در مورد عکس آن نک به: Frye, 1963, No. 40.

(۳) در مورد این کتیبه و تحقیقات درباره آن نک به:

Tavusi - Frye, 1989; Gignoux, 1991; Skjaervø, 1992; Mackenzie, 1993.

زبان (پهلوی و پارتی) نگاشته شده است. این ناحیه در چند کیلومتری نقش رستم قرار دارد و جزو ناحیه استخر قدیم بوده است.^۱ تحریر فارسی میانه دارای ۱۶ سطر و پارتی دارای ۱۴ سطر است. در ابتدا شاپور نام و عنوان خود و پدر و جدش را ذکر می‌کند و سپس مضمون کتیبه می‌آید که درباره تیراندازی وی است. کتیبه با جمله‌ای دعایی پایان می‌گیرد.^۲

پس از انتشار این کتیبه ظاهراً چندین بار متن آن بر روی لوح نقره یا سنگ جعل شده است و یکی از آن‌ها در موزه بریتانیاست که دارای ۲۱ سطر است. سطرهای ۱ تا ۱۴ رونوشتی از تحریر پارتی و سطرهای ۱۵ تا ۲۱، احتمالاً به قلمی دیگر، تحریری است از ابتدای همین کتیبه.^۳

کتیبه شاپور در تنگ بُراق. در سال ۱۳۳۵ کتیبه‌ای دو زبانی (پهلوی و پارتی) در تنگ بُراق، دهکده کوچکی در نزدیکی دزگرد در ۱۲۳ کیلومتری غرب آباده و در حدود صد کیلومتری شمال غربی حاجی آباد، کشف گردید. این کتیبه آسیب فراوان دیده است و موضوع آن همانند کتیبه حاجی آباد است با مضمونی خلاصه‌تر.^۴

کتیبه شاپور در کعبه زردشت. این کتیبه بر دیوار ساختمان کعبه زردشت در نقش رستم کنده شده است. ساختمان کعبه به صورت مکعب است و بر سه ضلع آن به سه زبان پهلوی، پارتی و یونانی کتیبه‌هایی نگاشته شده است. تحریر پهلوی دارای ۳۵ سطر و بر دیوار شرقی، تحریر پارتی دارای ۳۰ سطر و بر دیوار غربی و تحریر یونانی دارای ۷۰ سطر و بر دیوار جنوبی نگاشته شده است. تحریر یونانی و پارتی، نسبت به تحریر پهلوی، آسیب کمتری دیده است. همچنین در تحریر پارتی و یونانی توافق بیشتری دیده

(۱) در مورد توصیف ناحیه نک به مصطفوی، ۱۳۴۳، ۳۶.

(۲) در مورد منابع تحقیق درباره این کتیبه نک به

Gignoux, 1972, 9. Nyberg, 1964, 122-3; Mackenzie, 1978.

در مورد تحریر پارتی نک به کلیما ترجمه نجم آبادی، ۱۳۴۸.

3) Shaked. 1990.

(۴) در مورد این کتیبه نک به نجم آبادی، ۱۳۴۸.

Gropp in Hinz. 1969, 232 - 33; Mackenzie, 1978.

می‌شود و این دو با تحریر پهلوی تفاوت‌هایی دارند. احتمالاً شاپور مطالب خود را برای دو دبیر تقریر کرده است و هر کدام مطالب را جداگانه نوشته‌اند که بعد در سنگ کنده شده، و ظاهراً اختلاف تحریرها از اینجا ناشی گردیده است.

این کتیبه دارای این بخش‌هاست: الف) مقدمه، ب) متن اصلی و ج) خاتمه کتیبه. الف) مقدمه: شامل معرفی شاپور و ذکر نسب اوست.

ب) متن اصلی خود دارای چند بخش است: ۱) ذکر استان‌های کشور، ۲) شرح نخستین لشکرکشی شاپور علیه گردیانوس قیصر روم و از میان رفتن او و جانشین شدن فیلیپوس (فیلیپ) و قبول پرداخت باج، ۳) دومین لشکرکشی شاپور. در این بخش شاپور سرزمین‌های اشغال شده توسط سپاه ایران را برمی‌شمارد. ۴) لشکرکشی سوم و به اسارت در آمدن والریانوس (والرین) قیصر و ذکر سرزمین‌هایی که به تصرف ایران درآمده بود. ۵) ذکر تأسیس آتشکده‌هایی که شاپور در جاهای مختلف برای روان خویش یا اعضای خاندان خود برپا داشته و نذوراتی که برای روان خویش یا خاندان سلطنتی یا بزرگان دربار به این آتشکده‌ها اختصاص داده است.

ج) خاتمه کتیبه: مشتمل بر این نکته است که شاپور این سرزمین‌ها را به یاری ایزدان به دست آورده و به آیندگان توصیه کرده است که در کارهای ایزدان و امور خیریه بکوشند. در پایان تحریر پارتی نام دبیر نیز ذکر شده است.

کتیبه شاپور در کعبه زردشت از چندین جهت از مهم‌ترین کتیبه‌های ساسانی است. اهمیت زبان‌شناسی آن در این است که این کتیبه منبعی قدیمی برای مطالعه ساختمان زبان پهلوی و پارتی است. از نظر تاریخی شرح حوادث مهم در آن آمده است و نیز با مطالعه آن تا حدی به تشکیلات اداری و مناصب مهم این دوره پی می‌بریم. علاوه بر آن، ذکر تعداد بسیاری از نام‌های خاص در این کتیبه برگنجینه نام‌های خاص ایرانی می‌افزاید.^۱

کتیبه شاپور در نقش رجب. در نقش رجب در سه کیلومتری شمال تخت -

۱) در مورد این کتیبه نک به:

Henning, 1939 - 39; Springling, 1953; Maricq, 1965; Schmidt, 1970; Back, 1978.

جمشید نقشی از شاپور اول و همراهان او همراه با کتیبه‌ای شامل نام و عنوان و نسب شاه به سه زبان وجود دارد. تحریر پارتی و یونانی بر روی شانهٔ اسب شاه و تحریر پهلوی در قسمت مسطح صخره در برابر سینهٔ شاه کنده شده است. تحریر پهلوی ۵ سطر (سطر پنجم فقط یک کلمه دارد) و تحریر پارتی ۴ سطر و تحریر یونانی ۶ سطر دارد.^۱

کتیبهٔ شاپور در نقش رستم. در صحنهٔ پیروزی شاپور اول بر والریانوس (والرین) در زیر شکم اسب شاه کتیبه‌ای یونانی در ۵ سطر دیده می‌شود. به احتمال قوی تحریرهای پهلوی و پارتی این کتیبه که احتمالاً بر روی شکم اسب شاه بوده، از میان رفته است. کتیبهٔ یونانی نیز آسیب دیده است. مضمون آن عیناً مانند مضمون کتیبهٔ این شاه در نقش رجب است.^۲

آثار دورا اروپوس. در سال ۲۵۲/۳ م. (یا ۲۵۶ م.)^۳ در زمان شاپور اول ساسانی، سپاهیان ایران به مدت کوتاهی شهر دورا اروپوس^۴ را که شهری باستانی بود و در کنار فرات و در شرق تدمُر (پالمورا، پالمیر) صالحیهٔ کنونی در سوریه، قرار داشت به تصرف درآوردند. این شهر در اصل به دست یکی از سرداران سلوکوس اول در حدود ۳۰۰ ق. م. بنیان نهاده شده بود. در حفریاتی که در این شهر انجام گرفت، نوشته‌هایی به فارسی میانه و پارتی کشف گردید. این آثار با مرگب نوشته شده و شامل نوشته‌های روی دیوار و سفال و پوست است. خط به کار رفته در این آثار خط منفصل پهلوی است، ولی از جهت تمایلی که به اتصال حروف دیده می‌شود، شبیه به خط متصل یا تحریری است. آثار شهر دورا عبارت‌اند از:

الف. دیوار نوشته‌ها: در حفریات شهر دورا بر دیوار کنیسهٔ این شهر نوشته‌هایی به دست آمده است. این نوشته‌ها را دبیران سپاه ایرانی که از کنیسه دیدار کرده‌اند، بر روی دیوارهای نقش‌دار آن نگاشته‌اند. در این نوشته‌ها آمده است که در فلان تاریخ (ماه و روز و سال) دبیری به تنهایی یا به اتفاق دبیر دیگر یا افراد دیگر به کنیسه آمده و

1) Herzfeld, 1924, I, 86.

2) Hinz, 1969, 256.

۳) در مورد سال اشغال این شهر اختلاف نظر است. نک Frye, 1984, 297

4) Dura Europos

تصاویر دیوارها را که احتمالاً مرتبط با داستان‌های تورات بوده، دیده است. در یکی از دیوارنوشته‌ها آمده است که نماینده‌ای از یهودیان نیز همراه با دبیران به کنیسه رفته است، ظاهراً به این منظور که تصاویر دیوارها را توضیح دهد. بیشتر دبیران نام برده شده اسامی زردشتی دارند. دوازده دیوار نوشته به پهلوی و سه تا به پارتی است.^۱ در مواردی سهواً القلم‌های کتیبه‌ها با قلم دیگری در بالا یا در زیر کلمات اصلاح شده است.^۲ علاوه بر دیوارنوشته‌های کنیسه، در جاهای دیگر دورا اروپوس دیوارنگاره‌هایی با نوشته‌های کوتاهی به پهلوی و پارتی کشف شده است. یکی از آن‌ها که به پارتی است، تاریخ ۵۲۲ سلوکی (یا سلوکی - بابلی: ۲۱۱ یا ۲۱۲ م.) دارد.^۳

ب. سفال‌نوشته‌ها: در میان آثار دورا اروپوس تعدادی سفال‌نوشته نیز به پهلوی و پارتی کشف گردیده است. سفال‌نوشته‌های پارتی از نظر زمانی بر دو دسته‌اند. یک دسته از آن‌ها آثاری هستند که متعلق به دوران پیش از ساسانی و احتمالاً اوایل قرن سوم میلادی (پس از ۲۲۲ - ۲۱۸ م.) اند.^۴ در حالی که دسته دوم به دوره‌ای تعلق دارند که ساسانیان این شهر را تسخیر کرده بودند. بر روی سفالینه‌ها نام اشخاص و میزان کالا (احتمالاً غلات) ذکر شده است. احتمال می‌رود که این نوشته‌ها اسناد مربوط به تحویل غلات از سوی این افراد بوده است. در سفالینه‌ای به پهلوی^۵ فهرستی از بعضی مناصب و پیشه‌ها آمده است^۶ که از نظر شناخت وضع اجتماعی دوره ساسانی دارای اهمیت است. این قطعه متعلق به دوره‌ای است که ساسانیان این شهر را در تصرف داشتند.

تنها سفال‌نوشته قدیمی به پهلوی (بجز آثار دورا) در جنوب جمهوری اوزبکستان به دست آمده و متعلق به قرن سوم / چهارم میلادی است.^۷

ج. پوست‌نوشته‌ها: یک قطعه پوست نوشته به پارتی و دو قطعه به پهلوی^۸ به دست آمده است. قطعه پارتی و یکی از دو قطعه پهلوی نامه‌های اداری هستند. از

1) Geiger, 1956.

2) Frye, 1968.

3) Henning, 1958, 42; Harmatta, 1958, 149; Frye, 1968, No. 36.

4) Harmatta, 1958, 149 - 152.

5) O3, Frye, Frye, 1968, No. 24.

6) Henning, 1954, 479; Harmatta - Pékary, 1971, 467 - 75.

7) Livshits - Nikitin, 1994, 313, n. 3.

8) Frye, 1968, Nos. 38, 39 - 40.

قطعه دیگر پهلوی که بسیار آسیب دیده، فقط حروف و کلمات ناقصی برجای مانده است. این قطعات، که احتمالاً به میانه قرن سوم میلادی تعلق دارند، قدیم ترین نمونه‌های نامه‌نگاری به شمار می‌روند.^۱

کتیبه آپسای دبیر. این کتیبه، که در خرابه‌های شهر شاپور (= بیشاپور) در ناحیه کازرون کشف شده است، دارای دو تحریر (پهلوی و پارتی) است و به دستور دبیر شاپور اول ساسانی به نام آپسا یا آفسا نگاشته شده است. تحریر پهلوی دارای ۱۶ سطر است و از تحریر پارتی که بسیار آسیب دیده، ۱۲ سطر برجای مانده است. کتیبه با ذکر تاریخ شروع می‌شود و به دنبال آن آمده است که آپسای دبیر به هزینه خویش پیکره‌ای از شاه را ساخته و شاه او را پاداش داده است. تاریخ کتیبه مطابق با ۲۶۶ میلادی است.^۲

کتیبه‌های کرتیر. از کرتیر^۳ موبد پرنفوذ و سخت‌گیر اوایل دوره ساسانی چهار سنگ نوشته برجای مانده است. وی هم‌زمان با شش پادشاه (از اردشیر اول تا نرسه) بوده است. در اواخر دوران اردشیر وی نوجوانی بوده که تحصیلات دینی خود را به پایان برده و در آن زمان یا احتمالاً در زمان شاپور اول عنوان هیربد یافته بود. در زمان هرمز اول (۲۷۲ تا ۲۷۳ م.)، پسر و جانشین شاپور اول، کرتیر ملقب به «موبد اورمزد» (= اهوره‌مزدا) گردید. پس از هرمز، برادر او بهرام اول (۲۷۳ تا ۲۷۶ م.)، پسر دیگر شاپور اول، به پادشاهی رسید و در این زمان قدرت کرتیر افزون‌تر شد و احتمالاً به توطئه او بود که مانی به قتل رسید. پس از بهرام، پسر وی بهرام دوم (۲۷۶ تا ۲۹۳ م.) به پادشاهی رسید و کرتیر آن‌گونه که از القاب وی^۴ در زمان این شاه برمی‌آید، به نهایت قدرت خود رسیده است. با ادیان دیگر به مبارزه برخاسته، آشکده‌ها برپا کرده و برای آن‌ها موقوفات فراهم آورده و به رفاه حال روحانیان پرداخته است. در دوران این پادشاه است که وی چهار کتیبه خود را به پهلوی نگاشته است. نام کرتیر آخرین بار در

1) Henning, 1959, 413 - 17; Harmatta, 1957.

2) Ghirshman, 1939; Hansen, 1938; Nyberg. 1964, 124 - 25.

۳) تلفظ واقعی کلمه کردیر Kirdīr / Kerdīr بوده است.

۴) در مورد القاب کرتیر نک به Grenet, 1990.

کتیبه نرسی (۲۹۳ تا ۳۰۲ م.) در پایکلی ذکر شده است.^۱

کتیبه‌های کرتیر به‌طور کلی دو موضوع عمده را دربر دارند: الف) معرفی او و القابی که داشته و شرح کارهایی که در زمان هر پادشاه انجام داده است و ب) شرح معراج او. چهار کتیبه او عبارت‌اند از:

۱. کتیبه کرتیر در نقش رجب. این کتیبه در نقش رجب در دامنه کوه رحمت، در فاصله یک کیلومتر و نیمی جنوب استخر (= تخت طاووس) و در حدود سه کیلومتری شمال تخت جمشید، واقع است. در نقش رجب، نقش‌هایی از اردشیر و شاپور ساسانی دیده می‌شود. کتیبه کرتیر در کنار نقش مربوط به تفویض مقام شاهی از سوی اورمزد به اردشیر نگاشته شده و دارای ۳۱ سطر است و در سمت چپ آن تصویر کرتیر بر صخره دیده می‌شود. این کتیبه دو موضوع مذکور در بالا را به‌طور خلاصه دربردارد. وی اشاره‌ای مبهم به معراج خود می‌کند، که تفصیل آن در دو کتیبه دیگر او در نقش رستم و سرمشهد آمده است، و از خواننده می‌خواهد که همانند او در دین استوار باشد و به اختصار شرح می‌دهد که برای آتشکده‌ها و موبدان اسناد بسیاری را مهر کرده است که منظور از آن تخصیص موقوفات برای آن‌ها بوده است. سپس عناوین خود را در زمان شاهان گوناگون ساسانی (از شاپور تا بهرام دوم) ذکر می‌کند. این بخش با تفصیل بیشتری در سه کتیبه دیگر او آمده است. در پایان، نام دبیر کرتیر، بوختگ،^۲ ذکر شده است.

۲. کتیبه کرتیر در کعبه زردشت. این کتیبه در ضلع شرقی دیوار کعبه زردشت در زیر تحریر پهلوی کتیبه شاپور (نک به قبل) نگاشته شده است. در این قسمت، کتیبه شاپور در سطح بالاتری از دیوارکنده شده بوده و جای خالی برای کتیبه کرتیر وجود داشته است. این کتیبه دارای ۱۹ سطر و شامل این مطالب است: کرتیر در ابتدا خود را معرفی می‌کند و سپس عناوین و القاب خود را در زمان پادشاهان گذشته می‌آورد. در زمان شاپور عنوان هیربد داشته است. هرمز عنوان «موبد اورمزد (= اهوره‌مزدا)» را همراه با کلاه و کمر که تشریف بزرگان بوده، بدو بخشیده است. همین عنوان را کرتیر در زمان

(۱) در مورد کرتیر و شخصیت او نک به احمد تفضلی، ۱۳۷۰.

2) Bōxtag

بهرام اول، برادر هرمز، نیز داشته است. پس از آن که بهرام دوم پسر بهرام اول به سلطنت رسید، بر عناوین کرتیر افزوده شد. آنگاه کرتیر به ذکر فعالیت‌های دینی خود مانند مبارزه با ادیان دیگر (مسیحیان و مانویان و یهودیان و غیره) و تأسیس آتشکده‌ها و تخصیص موقوفات برای آن‌ها می‌پردازد. هم‌چنین از اصلاح موبدانی که به نظر او دچار انحراف بوده‌اند، سخن به میان می‌آورد، فهرست ایالاتی را که در زمان شاپور به تصرف ایران درآمده بود، ذکر می‌کند و سرانجام کتیبه با دعا پایان می‌پذیرد.

۳. کتیبه کرتیر در سرْمشهد. سرْمشهد در ۳۶ کیلومتری جرّه و حدود هشتاد کیلومتری جنوب کازرون واقع است. کتیبه کرتیر در بالای نقشی از صحنه شیرکشی بهرام دوم ساسانی که این موبد نیز در آن دیده می‌شود، نگاشته شده و دسترسی بدان دشوار است. این کتیبه دارای ۵۸ سطر است (شاید در اصل دارای ۵۹ یا ۶۰ سطر بوده است) و از نظر مضمون به دو بخش تقسیم می‌شود: بخش نخست (سطرهای ۱ تا ۲۵) مشتمل بر این مطالب است: معرفی کرتیر و عناوین و القاب او در زمان شاپور اول تا بهرام دوم؛ فهرستی از ایالات ایران (که کلمات آن در این کتیبه دچار آسیب شده و در کتیبه کرتیر در کعبه زردشت نیز ذکر شده است) و نیز ایالاتی که جزو ایران نبوده و در زمان شاپور اول به تصرف ایران درآمده است؛ فعالیت‌های کرتیر مانند مبارزه او با ادیان دیگر و کوشش‌های او در استقرار دین زردشتی در سراسر قلمرو ساسانی؛ کمک‌هایی که به روحانیان زردشتی کرده و آتشکده‌هایی که برپا داشته و مراسم دینی که در این آتشکده‌ها انجام داده است. بخش نخست این کتیبه از نظر مضمون با بخش اول کتیبه او در نقش رستم و کتیبه او در کعبه زردشت همسان است. بخش دوم کتیبه (سطرهای ۲۶ تا ۵۸) دربارهٔ معراج اوست. در آغاز این بخش کرتیر به روایت اوّل شخص چنین آورده است که به سبب آن که از آغاز خدمت‌گزار و نیک‌خواه خداوندگاران و ایزدان بوده است، آنان او را محترم و شریف داشته‌اند و او، در نتیجه، در زندگانی به مقام برجسته‌ای در کشور رسیده است. آنگاه از ایزدان خواسته است که همان‌گونه که در زندگانی چنین مقامی را بدو ارزانی داشته‌اند، جهان دیگر را نیز بدو بنمایانند تا بداند کارهای نیک این جهان و نیکوکاری و بدکاری در جهان دیگر چگونه است و نیز

درخواست می‌کند راه شناختن بهشت و دوزخ را بدو بنمایانند و بدو نشان دهند که آیا پس از مرگ از زمره رستگاران است و آیا «دین» وی او را به بهشت رهنمون می‌شود یا این که گناهکار است و «دین» وی او را به دوزخ می‌برد. بعد به نوعی مرگ می‌رسد که وسیله‌ای برای رفتن او به عالم خلسه است. ظاهراً اتفاقات بعدی از زبان کسانی نقل شده است که کرتیر را در این معراج همراهی می‌کرده‌اند مانند فرّوهرها یا روان‌های پارسایان در گذشته. به روایت آنان، کرتیر شهریاری را می‌بیند که بر اسبی نجیب سوار است و در فشی در دست دارد و احتمالاً منظور از او، ایزد بهرام است. بعد سخن از «هم‌شکل» (یا همزاد روحانی) کرتیر است که همچون شهریاری بر تختی ظاهر می‌شود. سپس زنی از سوی مشرق به پیش می‌آید که به گفته کرتیر وی زنی شریف‌تر از او هرگز ندیده است. این زن همان «دین» یا «وجدان دینی» است که به همزاد روحانی کرتیر خوش آمد می‌گوید و هر دو به راه روشنی می‌روند. در این راه به شهریاری بر می‌خورند که ترازویی در دست دارد. این دومین شهریار یقیناً همان رشن، ایزد عدالت زردشتی، است که وظیفه او سنجش اعمال مردمان است. آن زن، یعنی «دین»، و همزاد روحانی کرتیر در برابر این شهریار می‌ایستند و بعد هر دو، دست در دست یکدیگر، به راه خود به سوی مشرق ادامه می‌دهند. در آن راه روشن به نزد شهریار دیگری می‌رسند که به احتمال قوی مهر، ایزد عهد و پیمان است. در اینجا راویان دوزخ را، که هم‌چون چاه ژرف و تاریک و بی‌بُنی است، می‌بینند و می‌ترسند. بر روی این چاه پلی است همچون تیغ تیز. آن زن، یعنی «دین»، و همزاد روحانی کرتیر به سوی آن پل می‌روند و آن پل برای آنان پهن می‌شود. سپس شهریار دیگری به استقبال آنان می‌آید و آنان را از پل می‌گذراند. این چهارمین شهریار احتمالاً همان سروش، ایزد نظم و فرمان‌برداری است. این ایزدان در منابع دیگر پهلوی نیز به عنوان کسانی که پس از مرگ در داوری روان شرکت دارند، ذکر شده‌اند. در پایان معراج‌نامه سخن از کاخ‌هایی به میان می‌آید که در آن‌ها شهریارانی بر تخت نشسته‌اند که احتمالاً منظور از آن‌ها طبقات آسمان پیش از رسیدن به بهشت

است.^۱ به سبب ریختگی بعضی سطرها و واژه‌های کتیبه، بسیاری از جزئیات این سفر آسمانی مبهم مانده است.

کتیبه کر تیر در سرمشهد (سطر ۵۲ به بعد) با مؤخره‌ای پایان می‌پذیرد که در آن کر تیر، همان‌گونه که در کتیبه‌اش در نقش رجب، خواست خود را از ایزدان در مورد نشان دادن امور آن جهانی به وی، تکرار می‌کند و از خواننده می‌خواهد که نسبت به ایزدان و خداوندگاران راد و راست باشد و به وجود بهشت و دوزخ یقین داشته باشد و سرانجام به فعالیت‌های دینی خود اشاره می‌کند و القاب و عناوین خود را در زمان شاهان مختلف می‌آورد.

۴. کتیبه کر تیر در نقش رستم. این کتیبه در زیر نقش برجسته کر تیر قرار دارد و دارای ۷۹ سطر است که بسیاری از آن‌ها آسیب‌دیده است. این کتیبه، مانند کتیبه سرمشهد، دارای دو بخش است. بخش اول شامل سطرهای ۱ تا ۴۹ و بخش دوم از ۴۹ تا ۷۳ و از آنجا تا پایان مؤخره کتیبه است.

از میان چهار کتیبه کر تیر احتمالاً کتیبه سرمشهد، از نظر زمانی، از همه قدیم‌تر و احتمالاً تحریر اصلی است و پس از آن به ترتیب کتیبه‌های نقش رستم، کعبه زردشت و نقش رجب قرار دارند.^۲

کتیبه برم دِلک. بر صخره کوچکی در برم دِلک در حدود ده کیلومتری شرق شیراز، دو نقش وجود دارد. در نقش سمت چپ در برابر شاهزاده خانم ساسانی تصویر یکی از بزرگان ساسانی دیده می‌شود و در زیر بازوی این مرد کتیبه‌ای چهار یا پنج سطری به خط پهلوی کتیبه‌ای به قلم‌ریزی نگاشته شده است که اغلب حروف آن محو گردیده است. کتیبه ظاهراً در معرفی این مرد است.^۳

کتیبه نرسه در پایکُلی. این کتیبه در پایکُلی (پایکولی یا پایقلی) در جنوب

(۱) در مورد این شرح، نک به احمد تفضلی، ۱۳۷۰ و مآخذ مذکور در آنجا.

(۲) به نظر مکزی، ترتیب زمانی کتیبه‌ها چنین است: نقش رجب، کعبه زردشت، نقش رستم و سرمشهد. نک به: Mackenzie. 1989, VI

در مورد متن و ترجمه این چهار کتیبه و تحقیقات پیشین در مورد آنها نک به: Gignoux, 1991
3) Gropp, 1970, 201 - 202; Harmatta, 1973, 78.

سلیمانیه عراق و در شمال قصر شیرین، در یک کیلومتری غرب دهکده جدید برکیل، کشف گردیده است. در این محل در اصل برج مکعب شکلی قرار داشته که از تخته سنگ‌های تراشیده ساخته شده و بر چهار دیوار آن پیکره بزرگ نرسه (۲۹۳ تا ۳۰۲ م.) نقش گردیده بوده است. بر این برج کتیبه‌ای از این پادشاه به دو زبان پهلوی و پارسی نگاشته شده بود. سپس این بنا به تدریج خراب گشته و تخته سنگ‌های آن در اطراف پراکنده شده است. با گردآوری این تخته سنگ‌های نوشته‌دار دو تحریر از کتیبه بازسازی شده است. از تحریر پهلوی، که بر ضلع غربی بوده، ۴۶ سطر و از تحریر پارسی، که بر ضلع شرقی بوده، ۴۳ سطر بازسازی شده است.

کتیبه پایکلی از نظر مضمون دارای سه بخش است: الف. مقدمه، ب. متن اصلی و ج. مؤخره. مقدمه کتیبه شامل معرفی نرسه و نسب اوست. متن اصلی کتیبه شامل شرح حوادثی است که پس از درگذشت بهرام دوم (۲۷۶ تا ۲۹۳ م.) تا حرکت نرسه از ارمنستان، مقرر فرمانروایی او، به سوی ایران و ملاقاتش با بزرگان ساسانی در پایکلی اتفاق افتاده است و نیز متضمن شرح حوادثی است که منجر به شکست بهرام سوم (پسر بهرام دوم و نوه برادر نرسه) و به سلطنت رسیدن نرسه گردیده است. در مؤخره کتیبه از صلح با روم سخن رفته و نام کسانی که در رسیدن به سلطنت او را یاری کرده‌اند، ذکر شده است. این کتیبه را نخستین بار هرتسفلد^۱ منتشر کرد و سال‌ها بعد، بار دیگر هومباخ و شرو^۲ با استفاده از قطعات دیگر به دست آمده، آن را منتشر کرده‌اند.

کتیبه نرسه در بیشاپور. در بیشاپور در زیر نقش بهرام اول کتیبه‌ای وجود دارد که در اصل نام این شاه را دربرداشته است، ولی بعداً برادر او نرسه به جای بهرام نام خود را نگاشته است. کتیبه به فارسی میانه و دارای ۱۱ سطر است و نام و عنوان و نسب نرسه در آن آمده است.^۳

کتیبه شاپور سگانشاه. بر روی ستونی در مدخل جنوبی کاخ (تچره)

1) Herzfeld, I, 1924.

2) Humbach - Skjaervø, 1978; Skjaervø, 1980, 1983.

3) Herzfeld, 1924, 120; Ghirshman, Bišāpūr, 76 ff.

تخت جمشید در سال ۱۸۱۱ م دو کتیبه پهلوی کشف گردید. کتیبه اول دارای ۱۲ سطر و از شاپور سگانشاه (فرمانروای سیستان)، پسر هرمز دوم و برادر شاپور دوم (۳۰۹ تا ۳۷۹ م.)، است. این کتیبه به یادبود ملاقات او با شاپور دوم و دیدارش از صد ستون (= تخت جمشید) نگاشته شده است. در آغاز کتیبه تاریخ نگارش آن ماه اسفندارمد از سال دوم پادشاهی شاپور ذکر شده که برابر با ۳۱۱ میلادی است.

کتیبه سلوک. این کتیبه که در زیر کتیبه فوق نوشته شده، به پهلوی است و ۱۱ سطر دارد. مضمون آن شرح بار یافتن سلوک قاضی به حضور شاپور دوم و دیدار او از صد ستون در بازگشت از پیش شاه است. در آغاز کتیبه، تاریخ نگارش آن روز هرمزد (روز اول) از ماه تیر از سال ۴۸ پادشاهی شاپور ذکر شده که برابر با سال ۳۵۶ م.^۱ است.^۲

کتیبه شاپور دوم (?) در مشکین شهر. در مشکین شهر (خیابان)، در شرق آذربایجان، در سال ۱۳۴۵ شمسی کتیبه‌ای به پهلوی کشف گردید که دارای ۲۱ سطر است. احتمالاً کتیبه در اصل به دستور نرسی به یادبود بنای دژی نگاشته شده بوده که ساختمان آن بعداً در زمان شاپور دوم (۳۷۹ - ۳۰۹ م.) به پایان رسیده است. کتیبه با ذکر تاریخ ماه مهر سال ۲۷ سلطنت شاپور دوم که معادل ۳۳۵ میلادی است، آغاز می‌گردد.^۳

کتیبه‌های شاپور دوم و سوم در طاق بستان. در ایوان (یا مغازه) کوچک طاق بستان در ۵ کیلومتری شمال شرقی شهر کرمانشاه دو نقش برجسته یکی از شاپور دوم ساسانی در سمت راست نقش و دیگری از شاپور سوم (۳۸۳ تا ۳۸۸ م.) در سمت چپ آن وجود دارد. در کنار هر یک از آن دو، کتیبه‌ای به پهلوی شامل اسم و نسب هر یک

(۱) به علت شکستگی در سنگ قرائت ۴۸ قطعی نیست. هنینگ رقم ۱۸ را پیشنهاد کرده است که معادل ۳۲۶ میلادی است.

(۲) در مورد این دو کتیبه نک به:

Herzfeld, 1924, I, 122; Henning, 1963; Introduction and Plates LXXXV - LXXXVII; Nyberg, 1964, XXIII, 126 - 7; Frye, 1966; Lukonin, 1969, 129. Bivar, 1979.

(۳) در مورد این کتیبه نک به کامبخش فرد، ۱۳۴۶. نیز: Gropp, 1968; Nyberg, 1970.

کنده شده است. کتیبه شاپور دوم دارای ۹ سطر و کتیبه شاپور سوم دارای ۱۳ سطر است.^۱

کتیبه مهر نرسی. در نزدیکی فیروزآباد (= گور، اردشیر خرّه) در حدود ۱۱۶ کیلومتری جنوب شیراز در خرابه‌های پلی ساسانی، که در برابر نقش اردشیر پادشاه ساسانی قرار دارد، در سال ۱۹۲۴ کتیبه‌ای به پهلوی کشف گردید. این کتیبه، که دارای ۷ سطر است، به دستور مهر نرسه، که در زمان سه پادشاه ساسانی یعنی یزدگرد اول (۳۹۹ تا ۴۲۰ م.)، بهرام گور (۴۲۰ تا ۴۳۸ م.) و یزدگرد دوم (۴۳۸ تا ۴۵۷ م.) مقام وزارت را عهده‌دار بوده، به یادبود بنای این پل نگاشته شده است.^۲

در خارج از قلمرو کنونی ایران نیز کتیبه‌هایی به دست آمده است: کتیبه‌های ترمذ. در قره‌تپه (ترمذ قدیم)، در جنوب شرقی ازبکستان، در آثار بازمانده از یک غار بودایی دو کتیبه بسیار کوچک پهلوی به دست آمده است که در یکی از آن‌ها نام شخصی با عنوان «دبیر» آمده است. این دو کتیبه احتمالاً از قرن چهارم میلادی است.^۳

کتیبه‌های دره سند علیا. در نواحی میان دهکده شاتبال^۴ و شهر چیلان^۵ و در هونزا^۶ در دره سند علیا (شمال پاکستان) بیش از ۶۷۰ سنگ نوشته کوچک به زبان‌های ایرانی میانه کشف گردیده است که از میان آن‌ها دو کتیبه به پارتی، دو تا به پهلوی (به خط منفصل) و ده تا بلخی و بقیه همه سغدی است. این کتیبه‌ها همه از قرن چهارم میلادی هستند. در کتیبه‌های بسیار کوتاه پهلوی و پارتی، که بسیار آسیب دیده‌اند، یک یا دو نام خاص وجود داشته که حروفی از آن‌ها باقی مانده است.^۷

1) Herzfeld, 1924, I, 123 - 24; Vanden Berghe, 1959, Planche 127.

2) Ghirshman, 1947; Henning, 1954.

3) Lukunin, 1969.

4) Shatial

5) Chilas

6) Hunza

7) Sims - Williams, 1989, 1992.

کتیبه‌های خصوصی

بیشتر کتیبه‌های خصوصی به خط تحریری (متصل یا شکسته)، همانند خط به کار رفته در کتاب‌های پهلوی، نگاشته شده است و اغلب آنها متعلق به اواخر دوره ساسانی و اوایل دوره اسلامی است. کتیبه‌ها غالباً دارای سطرهایی کوتاه شامل چند کلمه است و از این رو، آن‌ها را کتیبه‌های عمودی نیز می‌نامند. این کتیبه‌ها بیشتر نوشته‌های یادبودی هستند مانند کتیبه‌هایی که به عنوان یادبود تعلق ملکی به شخصی یا احتمالاً وقف آن یا بازدید گروهی از مکانی نگاشته شده‌اند.^۱ گروهی دیگر از کتیبه‌های یادبودی نوشته‌های سنگ مزاراند.

کتیبه‌های یادبودی (غیر از سنگ مزار)

عمده‌ترین این نوع کتیبه‌ها عبارت‌اند از:

دو کتیبه در مقصود آباد. در دهکده مقصود آباد در جلگه مرو دشت بر صخره‌ای از کوه رحمت، که از جنوب تخت جمشید به طرف جنوب شرقی ادامه دارد، دو کتیبه به خط پهلوی کشف گردیده است: الف. کتیبه اول دارای هشت سطر است و در هر سطر یک یا دو کلمه کنده شده است. مضمون آن تعلق ملکی (= دستگرد) است به شخصی. ب. کتیبه دوم نیز دارای هشت سطر است و مضمون آن تعلق چاهی به همان شخص است.^۱

کتیبه‌های تنگ خشک. در تنگ خشک، در نزدیکی سیوند فارس، بر تخته سنگ بزرگی به طول چهارمتر و عرض سه متر و ضخامت هشتاد سانتیمتر سه کتیبه به خط پهلوی نگاشته شده است: الف. کتیبه اول در گوشه شمالی تخته سنگ کنده شده و دارای هفت سطر است و ظاهراً وقف‌نامه یا هبه‌نامه ملکی مشتمل بر قنات و باغ و بوستان و موستان و درختستان و خانه‌ای است از شخصی به نام فرخ بود. ب. کتیبه دوم

1) De Menasce, 1956, 423 - 27.

که در گوشه شمال غربی است ۱۸ سطر دارد و بسیار آسیب دیده و فقط سه سطر اول آن را می توان خواند. در سطرهای بعد فقط بعضی کلمات و حروف سالم مانده است. این کتیبه نیز از نظر مضمون همانند کتیبه قبل است. ج. کتیبه سوم که در وسط قرار دارد، کاملاً محو شده است.^۱

تنگ کَرَم. در تنگ کَرَم در حدود ۱۸ کیلومتری شرق فسا یک آتشدان ساسانی به صورت ستون کشف گردیده است که دو کتیبه به خط پهلوی متصل در دودایره، یکی در ضلع شمالی و دیگری در ضلع غربی آن نگاشته شده است. نوشته ضلع غربی کاملاً محو شده است، ولی از کتیبه ضلع شمالی، که دارای ۵ سطر است، بعضی کلمات و حروف برجای مانده است. در کتیبه ظاهراً به سازنده آتشکده یا بخشی از آن دعا شده است.^۲ با این حال، از آنجا که در خواندن کلمات کتیبه تردید وجود دارد، در مورد این که این ستون به چه منظور ساخته شده یقین نداریم.^۳

کتیبه بیشاپور. در نقش برجسته (شماره ۲) شاپور اول در بیشاپور میان سراسب شاه و سرقیصر روم، که در برابر او زانو زده است، کتیبه ای به خط پهلوی متصل در ۵ سطر دیده می شود. کتیبه احتمالاً متعلق به اوایل دوره اسلامی است. شخصی به نام ماه آذر (؟) (= ماه آذر) نقش شاپور را دیده و آن سطور را به یادگار نگاشته است.^۴

۵. کتیبه نقش رستم. در نقش برجسته شاپور اول در نقش رستم، در زیر پای راست پیشین اسب، که به طرف بالا قرار دارد، کتیبه ای به خط پهلوی متصل در ۸ سطر وجود دارد که بسیاری از کلمات آن محو شده و فقط بعضی کلمات آن را می توان خواند. از ذکر تاریخ در اول کتیبه به نظر می رسد که کتیبه را کسی که از محل بازدید کرده، به یادگار نوشته است، گرچه در این مورد نمی توان یقین داشت.^۵

کتیبه کوه حسین (نقش رستم). در کوه حسین در نقش رستم کتیبه ای به خط

1) Gropp in Hinz, 1969, 242, 247, 253 - 55., Id. 1970, 207

۲) Gropp, 1970, 204 - 205 و تصویر شماره (۴) ۱۰۱. در مورد عکس ستون نک به:

Vanden Berghe, 1956, Planche 646.

3) Gignoux, 1984 - 85, 210 - 11.

4) Gropp in Hinz, 1969, Tafel 101, 104; Id. 1970, 204; Harmatta, 1973, 79; Mackenzie,

1983, 21; Gignoux, 1984 - 85, 210.

5) Gropp in Hinz, 1969, Tafel 106, p. 258.

پهلوی منفصل در دو سطر وجود دارد. درازای هر سطر حدود ۷۶ سانتیمتر است. مضمون آن نامعلوم است. شاید بتوان آن را از زمره کتیبه‌های یادبودی دانست. به فاصله حدود ده متری این کتیبه، کتیبه دیگری نیز دیده می‌شود که کلمات آن محو شده است.^۱ کتیبه‌های دربند قفقاز. تاکنون بیست و پنج کتیبه کوچک به خط پهلوی متصل در باروی شهر دربند قفقاز کشف شده است. این کتیبه‌های عمودی (دارای دو یا سه کلمه در هر سطر) شامل نام‌های خاص سنگ‌تراشان یا کسانی است که در کشیدن دیوار سهمی داشته‌اند و یا این که نام و عنوان آمارگر (رئیس محاسبات) را دربردارند. ساختن هر بخشی از دیوار به صورت افقی در تعهد شخص یا اشخاصی بوده است. کتیبه‌ها به احتمال قوی متعلق به قرن ششم میلادی‌اند.^۲

کتیبه‌های بیستون و کنگاور. نوشته‌هایی به خط پهلوی متصل بر روی سنگ‌های مکعب شکل بزرگ در حوالی بیستون و کنگاور که بر روی زمین پراکنده بوده، کشف گردیده است. بر روی قطعه سنگ‌های کشف شده در بیستون کلمه مزدا کرد (؟) و بر قطعات پیدا شده در کنگاور کلمه پیروز دیده می‌شود که احتمالاً نام سنگ‌تراشان یا کسانی است که سنگ‌ها را سفارش داده‌اند. کتیبه‌ها احتمالاً متعلق به اواخر دوره ساسانی یا اوایل دوران اسلامی است.^۳

کتیبه قلعه بهمن. در هفتاد کیلومتری ده بهمن که در پنجاه کیلومتری غرب آباده فارس قرار دارد، در بالای قلعه بهمن چند کتیبه کوفی هست که یکی از آن‌ها تحریر پهلوی (به خط متصل) نیز دارد. تاریخ آن ۱۶۵ هجری (۷۸۶ م.) است و مربوط است به تعمیر قلعه به دستور شخصی به نام حازم بن محمد بن جنانه.^۴

نوشته‌های روی صلیب. در جنوب هندوستان تاکنون شش صلیب کتیبه‌دار به خط پهلوی پیدا شده است: ۱. در اطراف صلیبی سنگی، که در کلیسای کوه سنت

1) Nadjmabadi, 1979, 232 - 33.

2) Nyberg, 1929, 26 - 33; Henning, 1958 48; Gropp, 1975, Kasumova 1979, 1988 Gignoux, 1990.

3) Gropp, 1970, 174, 208; Id. 1975, 319.

4) Hassuhi, 1984, 94 - 97.

توماس^۱ در نزدیکی مدرس قرار دارد، کتیبه‌ای به خط پهلوی متصل نوشته شده است^۲ و در آن نام کسی که صلیب را به کلیسا اهدا کرده، آمده است. در مورد قرائت نام او اتفاق نظر نیست، اما نام پدر او چهاربُخت بوده است.^۳ کتیبه‌های دیگر از این کتیبه تقلید شده است. تاریخ نگارش کتیبه معلوم نیست. ۲ و ۳. دو صلیب در کلیسای والیپالی^۴ در کُتایام^۵ در تراوانکور^۶ در ایالت کیرالا^۷ کشف شده است. صلیب بزرگ‌تر کتیبه‌ای به سریانی نیز دارد^۸. ۴. یک صلیب در کلیسای کدامرام^۹ در چهل میلی کُتایام در تراوانکور. ۵. یک صلیب در کلیسای کاتولیکی موتاسیرا^{۱۰} در پانزده میلی شمال کُتایام در تراوانکور که بعضی کلمات آن به جای مانده است. ۶. یک صلیب در کلیسای کاتولیکی در الانگد^{۱۱} در شمال تراوانکور.^{۱۲}

کتیبه‌های غارهای کانهری. در غارهای بودایی کانهری^{۱۳} در سالست^{۱۴} در نزدیکی بمبئی پنج سنگ نوشته به خط پهلوی کتابی یا متصل وجود دارد. سه کتیبه بر دو ستون چهارگوش و دیگری بر بالای تورفتگی بالای مخزن آب نگاشته شده است. کتیبه پنجم به موزه بمبئی منتقل شده است. در همه این کتیبه‌ها پس از ذکر روز و ماه و سال، نام زردشتیانی آمده که از غار دیدن کرده‌اند. کتیبه اول روی ستون چهارگوش در طرف راست غار است و بسیار ظریف کنده شده است و بعضی کلمات آن ناخواناست. پس از نام یزدان، تاریخ روز هرمز (روز اول) از ماه مهر سال ۳۷۸ یزدگردی (= ۱۰ اکتبر ۱۰۰۹ م.) ذکر شده و به دنبال آن نام دیدارکنندگان آمده است. این کتیبه ۱۲ سطر دارد و آخر آن از میان رفته است. کتیبه دوم مورّخ روز مهر (۱۶) از ماه آبان (ماه ۸) سال

1) Saint Thomas

(۲) عکس آن در حکمت، ۱۳۳۷، ص ۱۱.

3) Henning, 1958, 51-2; Gropp, 1970; Gignoux, 1991 - 92.

4) Valiyapalli

5) Kottayam

6) Travancore

7) Kerala

8) Anklesaria, 1958, 65.

9) Kadamarram

10) Mutasira

11) Alangad

(۱۲) در مورد این پنج کتیبه نیز نک به: Anklesaria, 1958

13) Kanheri

14) Salsette

۳۷۸ یزدگردی (= ۲۴ نوامبر ۱۰۰۹ م.) یعنی ۴۵ روز پس از کتیبه اول است و همان نام‌های مذکور در کتیبه اول در اینجا نیز آمده است. علاوه بر آن، نام‌هایی که از دو سطر آخر کتیبه اول محو شده، در اینجا آمده است. کتیبه ۱۳ سطر دارد. کتیبه سوم روی ستون چهارگوش طرف چپ قرار دارد و تاریخ آن روز دین (۲۴) از ماه مهر سال ۳۹۰ یزدگردی (= ۳۰ اکتبر ۱۰۲۱ م.) یعنی ۱۲ سال پس از دو کتیبه مذکور است. نام‌هایی که در این کتیبه آمده با نام‌های مذکور در دو کتیبه پیشین تفاوت دارد. این کتیبه ۱۲ سطر دارد. کتیبه چهارم کتیبه کوچکی است که ظاهراً همزمان با کتیبه سوم نگاشته شده است و در آن، سال ۳۹۰ یزدگردی بدون تعیین روز و ماه ذکر شده است. این کتیبه چهار سطر دارد و هر سطر دارای یک یا دو کلمه است و در آن فقط نام یک بازدیدکننده غار ذکر شده است. کتیبه کوچک موزه بمبئی دارای ۷ سطر است و در سطح صاف در میان سنگ نگاره‌ها کنده شده بوده است و فقط حروفی از آن باقی است. علاوه بر آن، بر یکی از ستون‌ها دو بار نام آبان گُشنسپ پسر فرخ آمده است.^۱

لوحة مسی کویلون.^۲ این لوحه که به سه زبان عربی و پهلوی و فارسی یهودی نگاشته شده در کویلون در تراوانکور در جنوب هندوستان به دست آمده است و مربوط به واگذاری امتیازاتی است به یک کلیسای ایرانیان مسیحی که آن را شخصی به نام سبریشوع^۳ بنیان نهاده بود. لوحه مسی از قرن نهم میلادی است و در آن تعدادی نام خاص ذکر شده که بیشتر آن‌ها نام‌های ایرانی است.^۴

کتیبه روی چوب صندل. بر روی چوب صندلی که در معبدی بودایی در ژاپن به دست آمده دوبار نام خاصی به خط پهلوی متصل کنده شده است. این نام احتمالاً نام هدیه کننده آن بوده است. علاوه بر این، به خط سغدی نیز کلمه «نیم سیر» بر آن کنده شده است. نوشته‌ها احتمالاً متعلق به قرن هفتم یا هشتم میلادی است. این چوب احتمالاً از آسیای میانه به چین و از آنجا به ژاپن منتقل شده است.^۵

1) West, 1880; Gignoux, 1991 - 92.

2) Quilon

3) Sabr - Išōc

4) Bailey, 1956; Hennign, 1958, 51.

5) Kumamoto - Yoshida, 1987.

کتیبه‌های سنگ مزار

تعدادی کتیبه‌های پهلوی به خط متّصل تاکنون کشف شده است که همه را می‌توان کتیبه‌های سنگ مزار نامید. بعضی از آن‌ها روی سرپوش تابوت مانندی که در آن استخوان‌های متوفّا را قرار می‌دادند (= اُسْتودان) و بعضی از آن‌ها در اطراف گودال‌ها و حفره‌هایی که در دامنه کوه‌ها و صخره‌ها بدین منظور اختصاص داشته (= دَخْمه) نگاشته شده است. بیشتر این آثار متعلّق به اوایل دوران اسلامی (اول تا سوّم هجری = هفتم تا نهم میلادی) است. علاوه بر این‌ها، سه کتیبه از این نوع، از مزار سه تن از حکمرانان مسلمان طبرستان به خط پهلوی متّصل در دست است.

کتیبه اقلید. اقلید در جنوب غربی آباده و در حدود ۳۰ کیلومتری جاده اصفهان - شیراز قرار دارد. در این ناحیه در دامنه کوه کوچکی به نام تَل قَلات، گودالی وجود دارد که مردم محلی آن را حوض دختر گبر می‌نامند. گودال مزبور در اصل دخمه بوده است. در کنار دیوار بیرونی آن کتیبه‌ای در ۲۱ سطر نگاشته شده و در آن، نام و نسب متوفّا ذکر شده و دارای تاریخ روز خور (۱۱) از ماه آبان از سال ششم یزدگردی (برابر با ۶۳۸ م.) است. ۸ سطر اول کتیبه آسیب دیده است.^۱

کتیبه‌های تخت طاووس (استخر). در حدود یک کیلومتری جنوب شرقی تپّه استخر (= تخت طاووس بین تخت جمشید و سیوند) بر صخره کوه گودال‌هایی سنگی وجود دارد و در کنار آن‌ها سه کتیبه کنده شده است. در همان نزدیکی، کتیبه دیگری بر سنگی، که مانند پایه ستونی است، نگاشته شده است. هر چهار کتیبه، که به خط پهلوی متّصل است، آسیب بسیار دیده است. کتیبه اوّل دارای ۱۰ سطر است ولی سطر دهم محو شده است. در کتیبه نام پسگوگ^۲ که دستور ساختن دخمه را برای خود داده و تاریخ آن که روز بهرام (۲۰) از ماه خرداد از سال ۳۳ یزدگردی (= ۶۶۴ م.) است ذکر شده است. کتیبه دوم دارای هفت سطر است و در آن نام فرخ‌زاد که دستور ساختن دخمه را

1) Gropp in Hinz, 1969; 237; Frye, 1970, 155; Harmatt, 1973, 76; De Blois, 1993.

2) Henning, 1958, 47; Gropp in Hinz 1969, 258; Frye, 1970, 152.

برای خود داده ذکر شده است، تاریخ کتیبه روز اسپندارم (۵) از ماه بهمن سال ۴۳ یزدگردی (= ۶۷۵ م.) است. کتیبه سوم پنج سطر دارد و چند کلمه و چند حرف از آن سالم مانده است. کتیبه چهارم هفت سطر دارد که شامل نام متوفّا (فرخ زاد) و نام شخصی (مهر پناه) است که دستور ساختن دخمه را برای وی داده است.

کتیبه‌های کازرون و بیشاپور. در کازرون و بیشاپور تاکنون شش کتیبه به خط پهلوی متّصل پیدا شده است:

۱. سنگ نوشته‌ای مشتمل بر چهار سطر که احتمالاً سرپوش استودانی بوده است و ترکیب «وَهشتْ بهر» (بهره او بهشت باشد) مؤید این نظر است.^۱

۲. این کتیبه که روی سنگی نگاشته شده و در راه کازرون به بیشاپور کشف گردیده فقط دارای دو سطر است و همچون کتیبه اول، نوشته سرپوش استودان شخص درگذشته‌ای بوده است.^۲

۳. این کتیبه نیز نوشته روی سنگ سرپوش استودان و مشتمل بر شش سطر است و در آن نام متوفّا و پدرش آمده است.^۳

۴. کتیبه میدانک. این کتیبه در جنوب کازرون میان بالاده و دره میدانک بر صخره کوهی در کنار دخمه‌ای کنده شده است و یادبود زن درگذشته‌ای است. کتیبه دارای هفت سطر و هر سطر شامل ۱ یا ۲ واژه است.^۴

۵. کتیبه دریاچه پریشان. در چهار کیلومتری شرق کازرون در ضلع جنوبی جاده دریاچه پریشان، کتیبه‌ای که بر روی سرپوش سنگی استودانی نگاشته شده، کشف گردیده و در آن نام و نسب دو زن متوفّا و تاریخ درگذشت آنان و نام کسی که دستور ساختن استودان را داده، آمده است. کتیبه مورخ سال ۹۳ و ۹۴ یزدگردی (= ۷۲۵ م.) است.^۵

1) de Menasce, 1956, 427 ; Gropp in Hinz, 1969, 259.

2) de Menasce, 1956, 428.

3) Gignoux, 1975, 221.

4) Hassuri, 1984, 93; de Blois, 1993, 35; Tafazzoli (forthcoming).

۵) حاتمی، ۱۳۶۵ و نیز Tafazzoli, 1991.

۶. کتیبهٔ مَشتان. در نزدیکی مَشتان در دهکده‌ای در پنج کیلومتری کازرون کتیبه‌ای ناقص در ۷ سطر به دست آمده است. سه سطر از آغاز کتیبه و نیمی از سوی راستِ سنگِ محدّبی که کتیبه بر آن کنده شده، شکسته و از میان رفته است. این سنگ، سرپوش استودانی بوده است. کتیبه احتمالاً از قرن اول هجری (هفتم میلادی) است.^۱

کتیبهٔ تلّ سفید. در تلّ سفید از توابع رستم در ۲۷ کیلومتری شمال غربی شهر نورآباد در فهلیان (مَمسنی) قطعه سنگی، که احتمالاً سرپوش استودانی بوده است، کشف گردیده است. کتیبه در وضع کنونی دارای ۶ سطر است. دو سطر بالای کتیبه و بخشی از سوی راست سطر سوم از میان رفته است. تاریخ کتیبه برابر با ۷۶ یزدگردی (= ۷۰۷ م.) است.^۲

کتیبهٔ باغ لَرْدی. در باغ لَرْدی در سیدون (میان استخر یا تخت طاووس و سیوند) ستونی کشف شده که اکنون در موزهٔ تخت جمشید است و بر روی آن نوشته‌ای ده سطر کنده شده است. کتیبه سنگ استودان شخص درگذشته‌ای به نام فرخزاد پسر دادویه (= دادبه) است.^۳

کتیبه‌های صخرهٔ شاه اسماعیل. در نزدیکی نقش رستم بر دیوارهٔ صخره‌ای به نام شاه اسماعیل ۲۴ دخمه وجود دارد که احتمالاً متعلق به یک خانواده بوده است. شش دخمه دارای کتیبه‌هایی است که همه آسیب دیده و در آن‌ها نام شخص متوفّا و نام کسی که دستور ساختن دخمه را داده، آمده است. کتیبهٔ اول ۳ سطر، کتیبهٔ دوّم ۷ سطر، کتیبهٔ سوم تا ششم هر کدام ۴ سطر دارد.^۴

کتیبه‌های پاسارگاد. پنج کتیبه به خط پهلوی متّصل در گوشهٔ شمال شرقی پاسارگاد و در شرق تلّ تخت بر صخرهٔ کوه کنده شده است. کتیبه‌ها همه متعلّق به اواخر دورهٔ ساسانی یا اوایل دورهٔ اسلامی است و بعضی از حروف آن‌ها محو گردیده است.^۵

1) Tafazzoli, Sheikh - al - Hokamayi, 1994.

2) ShaervØ in Seidl, 1986; Tafazzoli (forthcoming)

3) Springling, 1953, 70 - 71; de Menasce, 1956, 428 - 430; Henning, 1958, 48; Frye, 1970, 156; Gignoux, 1972, 553.

4) Gropp, 1970, 205 - 207.

5) Stronach 1978; Gignoux apud Gyselen 1978, 309 - 312.

کتیبه تنگ جلو. در تنگ جلو در کُم مَهر در ۲۶ کیلومتری شمال غربی اردکان از توابع شیراز سنگ مزار مستطیل شکلی با کتیبه‌ای به خط پهلوی متصل کشف گردیده است. کتیبه دارای ۹ سطر است و در آن نام متوفّا و محل اقامت او و کسی که دخمه را برای او ساخته، آمده است.^۱

کتیبه استانبول. در سال ۱۹۶۴ در یکی از محلات استانبول (ترکیه) در ضمن کاوش‌های باستان‌شناسی سنگ قبری با کتیبه‌ای به خط پهلوی متصل در دو سطر کشف گردیده است که در آن نام شخص متوفای مسیحی (ایرانی)، خرداد پسر اوهرمزد (= هرمز)، آمده است. در ابتدا، براساس قرائن باستان‌شناسی، حدس زده می‌شد که این کتیبه متعلق به زمانی قبل از ۴۱۳ میلادی باشد.^۲ اما بررسی‌های بیشتر نشان داد که این کتیبه همانند بیشتر کتیبه‌های پهلوی سنگ مزار به قرون نخستین اسلامی تعلق دارد.^۳

کتیبه پهلوی شیان.^۴ (ایالت شانسی^۵) سنگ مزاری دوزبانه (پهلوی - چینی) در سال ۱۹۵۵ در دهکده تومین^۶ در حوالی چانگ - ان^۷ پایتخت چین در زمان سلسله تانگ در دو کیلومتری جنوب شیان کنونی کشف گردید. نوشته پهلوی در مواردی محو شده و در مواردی سنگ ترک پیدا کرده به گونه‌ای که قرائت کتیبه پهلوی را دشوار کرده است. این کتیبه دارای ۶ سطر است و مربوط به یک خانم اشراف‌زاده ایرانی از خاندان سورن است که پدر او در چین مقام نظامی داشته است. تاریخ درگذشت او در کتیبه سال ۲۴۲ یزدگردی (= ۸۷۴ م.) ذکر شده است.^۸

کتیبه برج رادکان. در رادکان در ناحیه گُردکوی در شرق استراباد، بین بخش بندرگز و بخش مرکزی گرگان (استراباد)، برجی به شکل استوانه وجود دارد. در بالای برج، کتیبه‌ای به خط کوفی و پهلوی کمر بندوار نقش شده است. کتیبه پهلوی در کنار

1) Gropp, 1970, 203 - 204.

2) De Menasce, 1967.

3) De Blois, 1990.

4) Hsian / Xi'an

5) Shansi / Shaanxi

6) Tūmēn

7) Ch'ang-an

۸) در مورد آخرین تحقیق در مورد این کتیبه و تحقیقات پیشین نک به:

Humbach - Wang Shiping, 1988.

کتیبه کوفی در ضلع شمالی برج نگاشته شده است. در کتیبه کوفی تاریخ بنا ۴۰۷ تا ۴۱۱ هجری (= ۱۰۲۰/۲۱ - ۱۰۱۶/۷ م.) در زمان سپهبد ابو جعفر محمد بن وندرین باوند ذکر گردیده است. در کتیبه پهلوی نیز تاریخ ۳۸۳ تا ۳۸۷ یزدگردی (= ۱۰۱۶/۷ - ۱۰۲۰/۲۱ م.) دیده می شود. کتیبه کوفی دیگری بر سردر برج دیده می شود که تاریخ ربیع الاول سال ۴۰۷ (= ۱۰۲۱/۲ م.) دارد. کتیبه با جمله «فرمود کردن این گنبد» آغاز شده و سپس نام سپهبد و تاریخ شروع و اتمام کتیبه ذکر گردیده است.^۱

کتیبه برج لاجیم. لاجیم، معروف به امامزاده عبدالله، در گسلیان سوادکوه علی آباد (شاهی پیشین و قائم شهر کنونی)، در شرق راه فیروزکوه به علی آباد و شمال شرقی زیراب، واقع است. در بالای این برج استوانه‌ای شکل، که مقبره شاهزاده‌ای طبرستانی به نام کیا ابوالفوارس شهریار است، دو کتیبه یکی به پهلوی و دیگری به کوفی در دور برج کمر بندوار بر روی آجر نگاشته شده است. کتیبه کوفی در زیر کتیبه پهلوی قرار دارد. در کتیبه کوفی سال بنای قبه (?) ۴۱۳ هجری و در کتیبه پهلوی احتمالاً رقم ۳۷۰ (احتمالاً یزدگردی = ۱۰۲۱/۲۲ م.) آمده است.^۲

کتیبه برج رسگت. این برج میان رسگت بالا و پایین از دهکده‌های فریم دو دانگه ساری در شانزده کیلومتری پل سفید، سر راه علی آباد (شاهی پیشین و قائم شهر کنونی) و در دو فرسنگ و نیمی برج لاجیم، قرار دارد. در بالای برج سوره‌هایی از قرآن به خط کوفی کمر بندوار گچ‌بری شده است. در بالای سردر برج، کتیبه فرسوده چهارسطری دیگری گچ‌بری شده است که سه سطر و نیم آن به خط کوفی و نیم سطر آن به خط پهلوی است. متن کوفی را با خطی عمودی به دو قسمت کرده‌اند. یک قسمت شامل آیات قرآنی و قسمت دیگر مطالب تاریخی است. خط عمودی دیگری قسمت پهلوی را از کوفی جدا می‌کند. کتیبه پهلوی ناخواناست. احتمالاً این برج هم‌عصر با

1) Herzfeld, 1932.

در مورد عکس‌های آن نک به: Bivar - Yarshater, 1978, plates 34 - 39

2) Godard, 1939; Herzfeld, 1936.

برج‌های مشابه در گرگان و مازندران است.^۱

پاپیروس‌های نوشته‌ها و پوست‌نوشته‌ها

از دوران ساسانی نوشته‌هایی بر روی پاپیروس و پوست (چرم) در دست است. قدیم‌ترین پوست‌نوشته‌ها آثار مکشوفه در دورا اُروپوس است که پیش از این از آنها یاد شد. آثار متأخر، که همه به خط پهلوی متصل نوشته شده، متعلق به اواخر دوره ساسانی است. مجموعه‌ای از آن‌ها مربوط به سالهای ۶۱۹ تا ۶۲۸ میلادی است. در این زمان خسرو پرویز (۵۹۱ تا ۶۲۸ م.) مصر را به تصرف درآورد. گرچه در این نوشته‌ها تاریخی ذکر نشده (بجز نام ماه و روز)، اما نام‌های جغرافیایی و مطالب آن‌ها ارتباطشان را با لشکرکشی مصر مسلم می‌کند. مجموعه دیگر پوست‌نوشته‌ها که در ایران به دست آمده دارای تاریخ‌هایی میان ۲۹ و ۳۵ است و احتمالاً مبدأ آن آغاز سلطنت خسرو پرویز (۵۹۱ م.) بوده است.

مجموعه اول بیشتر نامه‌های دیوانی هستند که از سوی صاحب‌منصبان ایرانی نوشته شده‌اند و از جهت پی‌بردن به شیوه نامه‌نگاری دوران ساسانی اهمیت به‌سزایی دارند. این آثار همچنین گنجینه‌ای از نام‌های خاص ایرانی متداول در دوره ساسانی است. علاوه بر آن، در آن‌ها بعضی منصب‌ها و نام‌های نیز ذکر شده است. مجموعه دوم بیشتر اسناد تجاری و اقتصادی است مانند سند تحویل پول یا خرید غلات یا فهرستی از حیوانات مانند گوسفند و بز و میش و غیره که مورد داد و ستد بوده‌اند.^۲

سفال‌نوشته‌ها

تعدادی از سفال‌نوشته‌هایی که در کاوش‌های باستان‌شناسی در ناحیه ورامین و چال‌طرخان عشق‌آباد (نزدیک ری) و قصر ابونصر (نزدیک شیراز) و مواضع گوناگون در جنوب جمهوری ترکمنستان به دست آمده، دارای نوشته‌هایی با مرکب به خط پهلوی

(۱) Godar, 1936, 118 - 121 عکس آن در Bivar - Yarshater, 1978, plate 40.

(۲) Hansen, 1938; Gignoux, 1991; Weber, 1992.

متصل است. سفال‌های شکسته ظاهراً صورت حساب یا صورت تحویل محصولات کشاورزی و دامی (جو، سبزی، می، نان و گوشت و گوسفند) یا پیش‌نویس نامه یا یادداشت‌های روزانه و مانند آن‌هاست و در بسیاری از آن‌ها نام روز و ماه آمده، اما غالباً ذکر از سال نشده است. بیشتر نوشته‌ها بر طرف بیرونی (محدّب) سفالینه است، ولی در موارد نادری، علاوه بر آن، قسمت داخلی نیز نوشته دارد. بعضی از این آثار بازمانده نوشته‌هایی است که بر روی ظروف سفالین یا سرامیک وجود داشته و در آن‌ها نام صاحبانشان آمده بوده است. اهمیت سفال نوشته‌ها خصوصاً از جهت دربرداشتن نام‌های خاص و القاب و گاهی نام جای‌ها و واژه‌های مربوط به غلات و نوشیدنی‌هاست. این نوشته‌ها به زمانی میان نیمه دوم قرن ششم و قرن هفتم میلادی تعلق دارد. از این‌گونه آثار به خط پهلوی کتابی اثری از زمان پیش از قرن ششم میلادی تاکنون به دست نیامده است.^۱

فلز نوشته‌ها

تعدادی از جام‌های نقره ساسانی دارای نوشته‌های کوتاهی به خط پهلوی است. خط به کار رفته در این جام‌ها غالباً خط متصل است که مانند اثر سوزن نقش شده است، گرچه گاهی خط پهلوی منفصل (کتیبه‌ای) نیز به همین شیوه در این آثار به کار رفته است. این نوشته‌ها مشتمل بر نام صاحب جام (و پدر او) و وزن آن (ستیر = سیر و درهم) است. در این نوشته‌ها غالباً عنوانی برای صاحبان آن ذکر نمی‌شود و این خود شاید دلیلی بر این باشد که این جام‌ها در اصل متعلق به بزرگان دولت ساسانی بوده و بعدها، به دست اشخاص پایین مرتبه‌تر افتاده و این نوشته‌ها به دستور آنان حک شده است. فقط در بعضی از آن‌ها لقب سپهبد دیده می‌شود، که لقب حکمرانان طبرستان در سده‌های

1) de Menasce, 1953; Weber, 1992.

در مورد سفال نوشته‌های به دست آمده در جنوب ترکمنستان نک به:

Livshits - Nikitin, 1994, 318 - 323.

در مورد سفال نوشته‌های پهلوی قرن سوم میلادی رجوع کنید به آثار اروپوس.

نخستین اسلامی بوده است. بنابراین، بیشتر این نوشته‌ها از دوره‌های متأخر (احتمالاً اوایل دوره اسلامی) است.^۱

سکه‌های ساسانی

بر روی سکه‌های ساسانی تصویر شاه دیده می‌شود که تقریباً همیشه صورت او به سوی راست است و در پشت سکه آتشدانی تصویر شده است که شعله آتش در آن نمایان است. گاهی دو شخص در اطراف آتشدان دیده می‌شوند و گاهی نیز صورت شخصی در میان شعله آتش تصویر گردیده است. بر روی سکه‌ها نام شاه و عناوین او ذکر می‌گردد. از زمان قباد اول (۴۸۸ تا ۵۳۱ م.) به بعد، فقط نام شاه و پس از آن کلمه ابرون (= افزون) ذکر می‌شود و در زمان خسرو پرویز (۵۹۱ تا ۶۲۸ م.) کلمه خوره (= فرّه) نیز بدان افزوده می‌گردد. در زمان همین شاه گاهی کلمه اُبد (= شگفت) نیز ضرب شده است. در پشت سکه‌های نخستین شاهان ساسانی کلمه آذر (= آذر، آتش) به اضافه نام شاه ضرب می‌شده و از زمان بهرام پنجم (۴۲۱ تا ۴۳۹ م.) فقط نام شاه ذکر گردیده است. محل ضرب سکه تا زمان بهرام چهارم (۳۸۸ تا ۳۹۹ م.) ذکر می‌گردد و از زمان این شاه و جانشینان او یزدگرد اول و بهرام پنجم نام محل به صورت خلاصه می‌آید. از زمان پیروز (۴۵۹ تا ۴۸۴ م.) به بعد، تاریخ سلطنت بر روی سکه‌ها ثبت می‌شود و از زمان جاماسب (۴۹۷ م.) به بعد، تاریخ ضرب سکه ذکر می‌گردد. خط پهلوی به کار رفته در سکه‌ها تا زمان خسرو انوشروان (۵۳۱ تا ۵۷۹ م.) به خط پهلوی منفصل (= خط کتیبه‌ای) است و از این زمان به بعد، به خط پهلوی متصل شبیه می‌شود.^۲

مهرها و مهرواره‌ها^۳

تعداد بسیاری از مهرهای ساسانی، که از سنگ‌های گران‌بها ساخته شده‌اند، در

(۱) در مورد نوشته‌های این جام‌ها و تحقیقات درباره آن‌ها نک به: Gignoux, 1984

2) Göbl, 1983.

3) bulae.

دست است. بسیاری از آن‌ها دارای نقوش و بعضی دارای نوشته است. این نوشته‌ها شامل نام صاحب مهر و نام پدر و در مواردی عنوان و منصب وی است. تعدادی از آن‌ها متعلق به دین مردان (= روحانیان) زردشتی است. بیشتر مهرها به مردان تعلق دارد، گرچه تاکنون تعداد کمی از مهر زنان نیز به دست آمده است که حاکی از نقش فعال زنان در امور اجتماعی عهد ساسانی است. مهرها هم در موزه‌های گوناگون جهان و هم در مجموعه‌های خصوصی نگاه‌داری می‌شود و تاکنون بسیاری از آن‌ها منتشر شده است. مهرواره‌ها را از گِل پخته درست می‌کردند و در آن‌ها سوراخی می‌نهادند. نامه‌ها و اسناد را پس از پیچیدن با ریسمان و غیره با این مهرواره‌ها می‌بسته‌اند و به اصطلاح امروز مهر و موم می‌کرده‌اند. دو مجموعه عمده از مهرواره‌ها (تخت سلیمان و قصر ابونصر) تاکنون منتشر شده است. مهرها و مهرواره‌ها از جهت دربرداشتن نام‌های اشخاص، عنوان‌ها و نام جای‌ها از اهمیت برخورداراند. در بعضی مهرها جملات اندرزی نیز دیده می‌شود.^۱

(۱) در مورد فهرستی از مهرهای منتشر شده نک به:

Gignoux, 1986, Introduction; Yamauchi, 1993

ادبیات پهلوی

آثاری که به زبان پهلوی تألیف شده، بیشتر آثار دینی زردشتی است. حتی چند رساله کوچکی که معمولاً آن‌ها را از زمره آثار غیردینی به‌شمار می‌آورند، مانند خسرو و ریدک و یادگار زریر و رساله شطرنج نیز صبغه دینی دارند. آثار ادبی صرف، چه مثنوی و چه منظوم، از میان رفته است، ولی ترجمه عربی و فارسی بعضی از آن‌ها را مانند کیله و دمنه و هزار و یک شب در دست داریم. البته این ترجمه‌ها نیز عیناً برگردان صورت اصلی نیستند، بلکه در تحریرها و روایات گوناگون دچار تغییرات فراوان شده‌اند. مطالب بعضی از این آثار نیز در کتاب‌های ادبی فارسی اقتباس گردیده و به صورت‌های گوناگون جلوه گر شده است، مانند روایات حماسی منقول در شاهنامه و گرشاسب‌نامه و روایات عاشقانه که در خسرو و شیرین و هفت پیکر نظامی منعکس است. برای به دست آوردن اطلاعاتی از چگونگی آثار ادبی پهلوی باید به این ترجمه‌ها و اقتباس‌ها رجوع کرد. در واقع باید گفت ادبیات پهلوی در این‌گونه آثار فارسی ادامه یافته و منعکس شده است. آثار ادبی پهلوی به سبب اهمیتی که سنت شفاهی در ایران پیش از اسلام داشته، غالباً به کتابت در نیامده بود و آنچه نیز صورت مکتوب به خود گرفته بود، در دوران اسلامی به سبب تحول زبان پهلوی به فارسی و نیز به علت تغییر خط پهلوی به عربی از میان رفت یا به علت تعصبات دینی یا جنگ‌ها و ستیزها نابود گردید. شعر پهلوی نیز به وضعی مشابه دچار گردید. تحول زبان و تغییر وزن هجایی به عروضی موجب فراموشی این اشعار شد که غالباً سینه به سینه حفظ می‌گردید و همراه با موسیقی خوانده می‌شد. از رونق افتادن موسیقی، و گاه ممنوعیت آن، در دوران اسلامی نیز خود یکی از موجبات فراموشی این آثار شد.

آثار دینی پهلوی نیز دستخوش آسیب فراوان شده است. بیشتر این آثار در قرن سوم و چهارم هجری هنگامی تألیف نهایی یافت که دین زردشتی دیگر دین رسمی ایران نبود و موبدان از حمایت بی دریغ دولت برخوردار نبودند. علاقه به داشتن آثار مکتوب و احساس خطر از نابودی آنها موجب شد که موبدان و علمای دینی زردشتی دست به گردآوری و تألیف این آثار بزنند، اما تعصبات دینی و حوادث و جنگ‌ها، خصوصاً حمله مغول و خرابی‌های ناشی از آن، موجب از میان رفتن بسیاری از این آثار شد. حتی بعضی از کتاب‌های باقی مانده پهلوی نیز مانند دینکرد و گزیده‌های زادسپرم به صورت ناقص به دست ما رسیده‌اند. با این همه، آنچه باقی مانده از تنوع بسیار برخوردار است و نه تنها برای شناخت دین زردشتیِ زمان ساسانی، بلکه برای پی‌بردن به اسطوره‌های باستانی ایران و شناخت جهان‌بینی ایرانیان باستان منابع گران‌بهایی به شمار می‌روند. زمان تألیف این آثار نسبتاً متأخر است، اما مطالب آنها غالباً به اعصار کهن باز می‌گردد.

آثار پهلوی بازمانده را برحسب موضوع طبقه‌بندی می‌کنیم و به شرح هریک از آنها می‌پردازیم. همچنین از آثاری بحث می‌کنیم که اصلشان از میان رفته و از طریق ترجمه‌های عربی یا فارسی یا اشاراتی که به آنها در این کتاب‌ها شده، اطلاعاتی درباره آنها داریم.

ترجمه‌ها و تفسیرهای اوستا به پهلوی

زند و پازند

ترجمه‌ها و تفسیرهای پهلوی بر اساس اوستای مدوّن و مکتوب ساسانی فراهم آمده است. اما نیاز به ترجمه اوستا بی‌شک از دیرزمان محسوس بوده است، زیرا در دوره اشکانیان و به طریق اولی در عهد ساسانیان زبان اوستایی زبان مرده‌ای به شمار می‌رفت که فقط موبدان آن را می‌آموختند. در این که بخش‌هایی از اوستا در دوره‌های قدیم‌تر به زبان اوستایی نیز تفسیر شده بود، تردیدی نیست و امروز کلمات و جملاتی در داخل متن اوستا می‌بینیم که احتمالاً در اصل برای تفسیر و توضیح بوده و سپس به هنگام به کتابت در آوردن و تدوین اوستا از صورت شفاهی به صورت مکتوب، داخل متن شده است.^۱

ترجمه و تفسیر اوستا به پهلوی اصطلاحاً «زند» خوانده می‌شود که معنی اصلی آن احتمالاً «توضیح» است. از دیر زمان سه اصطلاح «اوستا» و «زند» و «پازند» با یکدیگر خلط شده و یکی به جای دیگری به کار رفته است. نویسندگان کتب پهلوی، اوستا را غالباً برای متن اصلی و زند را در مورد ترجمه و تفسیر آن به پهلوی به کار برده‌اند.^۲ اما گاهی نیز این دو اصطلاح را با هم خلط کرده‌اند.^۳ همین خلط دو اصطلاح را در آثار نویسندگان دوران اسلامی نیز می‌بینیم:

(۱) Christensen, 1931, 37. و ترجمه فارسی آن، ۵۹ و ۶۰.

(۲) مثلاً در دینکرد (کتاب سوم)، ص ۱۹۴ س ۱۴ و ۲۲۴ س ۱۷ و ۳۹۳ س ۷ و ۹ و ۱۳.

(۳) Bailey, 1943, 167.

یکی زردشت وارم آرزوی ست که پشت زند را بر خوانم از بر^۱

همی خوانداو زند زردشت را به یزدان نهاده کیی پشت را^۲

و حتی پازند را به معنی اوستا به کار برده اند:

گویند نخستین سخن از نامه پازند آن است که: با مردم بداصل نپیوند^۳

تنها برخی از نویسندگان در توضیح این سه اصطلاح دقت بیشتری داشته اند. از جمله مسعودی می نویسد که کتاب اوّل (مجوس) بستاه نام داشت و زردشت به سبب این که مردم آن را نمی فهمیدند، تفسیری بر آن نوشت، که آن را زند گویند، و سپس بر تفسیر تفسیری نوشت به اسم بازند (= پازند).^۴ همین نویسنده در کتاب دیگر خود می نویسد که زردشت شرحی بر ابستا نوشت و آن را زند نام نهاد. که زردشتیان آن را کلام نازل شده پروردگار بر زردشت می دانند. سپس آن را از زبان پهلوی به فارسی ترجمه کرد و بعد برای زند شرحی نوشت و آن را بازند (= پازند) نامید.^۵ خوارزمی نیز زند را تأویل اوستا می داند.^۶ ابوریحان بیرونی آورده است که زند به نظر زردشتیان تفسیر و بایزند^۷ (= پازند) تأویل است، و مزدک را یکی از مفسران اوستا دانسته اند.^۸

رودکی نیز دو اصطلاح را درست به کار برده است:

(۱) دقیقی به نقل معین، ۱۳۳۸، ۲۱۲. (۲) دقیقی، دیوان، ۳۷۷.

(۳) لبیبی به نقل معین، ۱۳۳۸، ۲۱۸ و برای مثالهای دیگر نک به همو ص ۲۰۸ تا ۲۲۰.

(۴) مسعودی، مروج، ج ۱، ۲۷۱. (۵) التنبیه، ۹۲.

(۶) مفاتیح العلوم، ۳۷ و بعد.

(۷) صورت بایزید نشان می دهد که صورت قدیم تر کلمه پازند بوده است. قس پادزهر، پازهر. این کلمه در پهلوی (زند و همن یسن، فصل ۴ بند ۶۷) همراه با زند به کار رفته است.

(۸) نک به بخش های اضافی آثار الباقیه: F. J. Fück, 1957, 79

همچو معماست فخر و همت او شرح همچو اوستاست فضل و سیرت او زند^۱

بنابراین، زند دقیقاً به معنی ترجمه کتاب اوستاست به زبان پهلوی، که غالباً با تفسیر همراه است. از نظر زردشتیان ترجمه اوستا به پهلوی نیز به همان اعتبار و اهمیت متن اوستا بود. زیرا معتقد بودند که منشأ این ترجمه نیز نهایتاً خود زردشت بوده است. از این رو، اصطلاح «اوستا و زند» و «زند و اوستا» مکرراً با هم در متون پهلوی به کار رفته است. اما منسوب به زند یعنی زندیگ (به صورت معرب زندیق) در اصل به معنی کسی است که کتاب دینی (اوستا) را برخلاف موازین شرعی ترجمه و تأویل می‌کند. کرتیر در کتیبه خود مبارزه با «زندیکان» را از کارهای نیک خویش می‌شمرد^۲ و از «زندیکان» منظور او مانویان اند و همین اصطلاح در کتب پهلوی^۳ برای مانویان به کار رفته و بعدها به صورت زندیق در دوره اسلامی متداول شده است. اطلاق زندیگ به مانویان احتمالاً از این جهت بوده است که مانی اصطلاحات زردشتی را در معانی و مفاهیمی که با عقاید او سازگاری داشت به کار می‌برد. چنان‌که در مورد ادیان دیگر نیز همین روش را اعمال می‌کرد. همان‌گونه که ذکر شد، نویسندگان دوران اسلامی مانند خوارزمی و بیرونی، مزدک را صاحب تفسیر و تأویل ذکر کرده‌اند.

مبدأ پازند چیست و کاربرد آن کدام است؟ نویسندگان کتاب‌های پهلوی برای ضبط نام‌های اشخاص، نام‌های جغرافیایی و واژه‌های اوستایی که در نوشته‌های خود به کار می‌بردند، به ناچار از خط پهلوی استفاده می‌کردند. کلماتی مانند گیومرث (نام پیش‌نمونه انسان) یا یتاهو و یریو (دعای آهونور) را به همین شیوه نوشته‌اند. اما ضبط کلمات ناشناخته یا کم‌شناخته شده به خط مبهم پهلوی مفید فایده‌ای نبود. زیرا خواننده نمی‌توانست به ضبط این‌گونه کلمات پی ببرد. به ناچار این‌گونه کلمات را به خط

(۱) به نقل معین، ۱۳۳۸، ۲۱۱. (۲) کتیبه کرتیر در کعبه زردشت، سطر ۱۰.

(۳) از جمله در دینکرد، ۱۱۱ س ۱۳؛ ۲۸۶ س ۲۲. کلمه زندیگ در پهلوی به معنی مطلق «بدعت‌گذار، کافر» نیز به کار رفته است. از جمله، برای ابالیش (نک به: گجستک ابالیش، مقدمه بند ۱، ص ۱۱ س ۱)؛ دینکرد، ۴۵۴، س ۱۷.

اوستایی، که تلفظ کلمه را دقیق نشان می‌دهد، ضبط می‌کردند و نمونه‌های بسیاری از این‌گونه کلمات را در کتاب‌هایی مانند دینکرد و بندهشن می‌یابیم.^۱ این تدبیر را باید آغاز پازندنویسی به شمار آورد. ظاهراً این که نویسندگان دوران اسلامی پازند را تفسیر برزند دانسته‌اند، توجه به این شیوه داشته‌اند. این تدبیر را، که شاید از اواخر دوره ساسانی معمول شده باشد، باید الگوی پازندنویسان بعدی به شمار آورد. پس از قرن چهارم هجری، که زبان پهلوی رو به فراموشی گذاشت. خواندن متون آن به تدریج مشکل یا ناممکن شد. به همین جهت، روحانیان زردشتی که به هندوستان مهاجرت کرده بودند، بر آن شدند که دعاها و بعضی از متون پهلوی را به خط اوستایی برگردانند. پازندنویسان از تلفظ دقیق کلمات پهلوی چندان اطلاعی نداشتند و بر حسب سنت متون را می‌خواندند. بنابراین، پازند آوانویسی کلمات پهلوی آن گونه که این زبان در دوره ساسانی تلفظ می‌شده است، نیست. در قرائت و ضبط کلمات به خط اوستایی، به املاي کلمه پهلوی، صورت اوستایی یا وجه اشتقاقی که برای کلمات می‌پنداشتند توجه داشتند. علاوه بر آن، گویش پازندنویسان که گونه‌ای از فارسی بود، در ضبط کلمات پهلوی به پازند تأثیر داشت. از این‌رو، در پازندگاه به کلماتی بر می‌خوریم که ظاهراً مطابق با تصوّر پازندنویس از تلفظ کلمه پهلوی به خط اوستایی برگردانیده شده است.^۲ و گاه کلماتی را می‌یابیم که نشانه‌ای از گویشی محلی در آن دیده می‌شود.^۳ و گاه تلفظ کلمه براساس صورت اوستایی کلمه یا اشتقاقی است که پازندنویس برای آن تصور کرده است.^۴ مجموعه این اصول نظامی (سیستمی) را به وجود آورده است که در همه متون

(۱) همان گونه که ما امروز برای ضبط دقیق کلمات فارسی و غیره به آوانویسی لاتین متوسل می‌شویم.

(۲) در این مورد املاي کلمه پهلوی نیز بی‌تأثیر نبوده است مانند bunyašt در برابر buništ (اصل، اساس)، aigin در برابر ēg (آنگاه، پس)، hawaš در برابر awiš (به او).

(۳) مانند guzurg در برابر wuzurg (بزرگ)، šahot در برابر šawēd (شود)، bahōt در برابر bawēd (بود، باشد).

(۴) مانند gē(ñ) در برابر gēñ، awazadan در برابر ōzadan

پازند کم و بیش مراعات می‌شود، به گونه‌ای که هر کلمه پهلوی معمولاً به یک شیوه به پازند برگردانیده می‌شود و در آن هزوارش (کلمات آرامی الاصل) نیز به کار نمی‌رود. دقیقاً نمی‌دانیم نخستین پازندنویسان از کدام ناحیه ایران بوده‌اند و گویش آنان چه گونه بوده است. در پازند به صورت‌هایی برمی‌خوریم که با فارسی دری یکسان هستند مانند پاسخ، جا، چون، گناه؛ اما صورت‌هایی که خاص زبان شعرا و نویسندگان خراسان و ماوراءالنهر در قرن سوم و چهارم هجری است، در آثار پازندنویسان نیامده است. از سوی دیگر، شباهت‌هایی میان بعضی واژه‌ها و ساختمان‌های دستوری پازند و معادل آنها در آثار فارسی یهودی و قرآن قدس، که زبان آن احتمالاً متعلق به جنوب خراسان و سیستان است،^۱ می‌یابیم. از مقایسه این صورت‌ها با یکدیگر و با در نظر گرفتن اطلاعات مختصری که از گویش قدیم کرمان^۲ و گویش‌های کنونی زردشتیان یزد و کرمان داریم، می‌توان استنباط کرد که روحانیان پایه‌گذار پازندنویسی تحت تأثیر فارسی معمول در جنوب و جنوب شرقی ایران بوده‌اند.^۳

از روحانیانی که نخستین بار پازند را به صورت نظام آوانویسی پهلوی به کار بردند، اطلاعی نداریم. تنها از دانشمندی پارسی به نام نریوسنگ اطلاع داریم، که احتمالاً در قرن ۱۱ یا ۱۲ میلادی (۵ یا ۶ هجری) می‌زیسته است. وی بسیاری از آثار پهلوی را به سنسکریت ترجمه کرد و به پازند برگردانید. نریوسنگ خود اصطلاح پازند را به کار نمی‌برد، بلکه می‌نویسد که فلان اثر دشوار فارسی (= فارسی میانه) را به خط اوستایی برگردانیده است.^۴

(۱) قرآن قدس، به کوشش رواقی، ج ۱، ۳۵. نیز نک به: Lazard, 1995, 133 ff.

(۲) مثلاً در گویش قدیم کرمان «و»های آغازی فارسی میانه به صورت «گ» درآمده است. همین تحول را در بعضی کلمات پازند می‌یابیم (مانند guzurg: بزرگ).

3) Cf. Lazard 1991, 247-53.

4) West, 1896-1904, 106-107; Tavadia, 1956, 13-14, 22.

و ترجمه فارسی، آن، ۱۳۴۸، ۲، ۱۳ و ۱۴.

پازند منحصرأ اختصاص به برگردانیدن زند (ترجمه‌های اوستا به پهلوی) به خط اوستایی ندارد، بلکه بسیاری متون دیگر مانند مینوی خرد، ارداویراف‌نامه (= ارداویرازنامه) و بندهشن نیز تحریر پازند دارند. از بعضی متون مانند شکندگمانیگ‌وزار و بخش اعظم یادگار جاماسبی تنها تحریر پازند در دست است و اصل پهلوی آن‌ها از میان رفته است. پازند نویسان با ضبط این‌گونه آثار بی‌تردید خدمت بزرگی انجام داده‌اند. زیرا اگر این تحریرها وجود نداشت، از بعضی آثار مهم پهلوی امروز اثری نمانده بود.

مهم‌ترین آثار پازند عبارت‌اند از^۱: شکندگمانیگ‌وزار، یادگار جاماسبی، بندهشن، مینوی خرد، رَند وَهْمَن یَسَن، اوگم‌دیچا، ارداویراف‌نامه، پُس دانشن کامگ، خویشکاری ریدگان، آفرین‌ها و دعاها، توبه‌نامه‌ها (پَتیت)، نیرنگ‌ها (= وردها)، بعضی روایات، ستایش سی‌روزه، ده و پنج خاصیت اسورنان^۲ (= روحانیان) و صد و یک نام خدا.^۳

زردشتیان، علاوه بر برگردانیدن متون پهلوی به خط اوستایی (پازند)، این متون را به خط عربی - فارسی نیز آوانویسی کرده‌اند. رواج این خط در ایران و هند و آشنایی زردشتیان به آن، موجب شد که از این خط نیز در آوانویسی استفاده کنند. گرچه این خط نسبت به خط پهلوی کم ابهام‌تر است، با این همه، نمی‌تواند تلفظ دقیق کلمات پهلوی را نشان دهد. این شیوه آوانویسی را می‌توان «آوانویسی پارسی» نامید. سرمشق آنان در ضبط کلمات بی‌تردید متون پازند بوده است، زیرا تلفظ‌های ذکر شده برای کلمات همانند تلفظ کلمات پازند است. در عنوان نسخه «پارسی» جاماسپ‌نامه چنین آمده است: «کتاب جاماسپ‌نامه پازند با ترجمه فارسی». علاوه بر این، زردشتیان تعدادی از دعاها یا بعضی از متون پهلوی را به فارسی (نثر یا نظم) نیز ترجمه کرده‌اند، یا مستقیماً

(۱) در مورد بیشتر این متون نک به صفحات بعد.

(۲) همان متن پهلوی پنج خیم روحانیان. نک به بعد، ص ۱۹۱.

(۳) بیشتر این متون را آنتیا گردآوری و تهذیب کرده است. نک به: Antia, 1909.

دست به تألیف آثاری به این زبان زده‌اند. این گونه آثار را، که «فارسی زردشتی» می‌نامیم، نباید با «آوانویسی پارسی» اشتباه کرد. «فارسی زردشتی» گونه‌ای از فارسی است.^۱ بعضی از آثار پهلوی مانند زند خرده اوستا^۲ از روی تحریر پازند بار دیگر به پهلوی برگردانیده شده‌اند.

ترجمه و تفسیر (زند) همه اوستا در دست نیست. امروز زند یسن‌ها، که شامل گاهان نیز می‌شود، ویسپَرَد، وندیداد، خرده اوستا، که شامل نیایش‌ها و یشت‌های کوچک نیز می‌شود، هیربدستان و نیرنگستان و اَوَگَمَدَیچادر دست است. همه این ترجمه‌ها از یک زمان نیستند و از اعتبار یکسانی برخوردار ندارند. ترجمه وندیداد و هیربدستان و نیرنگستان معتبرتر از بخش‌های دیگر است، به این سبب که مضامین این دو کتاب، که مشتمل بر اعمال دینی و شرایع زردشتی است، برای مترجمان پهلوی آشناتر از بخش‌های دیگر بوده است.

ترجمه یسن‌ها و گاهان ترجمه‌ای تحت‌اللفظی است به گونه‌ای که هر کلمه اوستایی به یک کلمه پهلوی ترجمه شده است. در انتخاب معادل پهلوی غالباً به صورت ظاهری کلمات اوستایی و براساس اشتقاقی که مترجمان برای آن‌ها می‌پنداشتند، توجه شده است. سبک جمله‌بندی اوستایی نیز حفظ شده است و از این جهت، جملات ساخت طبیعی زبان پهلوی را ندارند. برخلاف ترجمه وندیداد و هیربدستان و نیرنگستان، در ترجمه یسن‌ها و ویسپَرَد کمتر به توضیح و تفسیر برمی‌خوریم. متأسفانه این ترجمه‌ها، خصوصاً ترجمه گاهان، کمک‌چندانی به فهم متن اصلی اوستایی نمی‌کند، زیرا به علت کهنگی آن زبان مترجمان پهلوی نمی‌توانسته‌اند معانی دقیق کلمات اوستایی را دریابند. بنابراین، ترجمه یسن‌ها و خصوصاً گاهان بیشتر از جهت پی بردن به نظر مترجمان پهلوی در فهم متن اصلی در خور توجه است. علاوه بر آن، در این متن بسیاری از لغات و ترکیبات پهلوی حفظ شده است. از طریق این کلمات و معادل اوستایی آن‌ها، می‌توان

(۱) در مورد این آثار، نک به آموزگار، ۱۳۴۸.

(۲) از جمله قرائن این که کلمه اَندا (andā) به معنی «تا» در این متن به کار رفته است، که صورت پازند است.

در مواردی به حل عباراتی از متون دیگر مانند بندهشن و دینکرد، که همین کلمات در آنها آمده است، دست یافت.

از یسن‌های اوستا که همراه با ترجمه است، نسخ متعددی وجود دارد که از میان آنها، چهار نسخه اصلی از صحت و قدمت بیشتری برخوردارند. این چهار نسخه عبارت‌اند از: نسخه J (در کتابخانه بادلیان) مورخ ۶۹۲ یزدگردی (برابر با ۱۳۲۳ م)، نسخه K5 (در کتابخانه دانشگاه کپنهاگ) مورخ ۶۹۲ یزدگردی (برابر با ۱۳۲۳ م). این دو نسخه در هند نوشته شده‌اند. T54 (=KS) (در نوساری) احتمالاً مورخ ۱۱۴۹ یزدگردی (برابر با ۱۷۸۰ م) و Mf4 (در کتابخانه ملا فیروز در بمبئی) مورخ ۸۶۴ یزدگردی (برابر با ۱۴۹۵ م). این دو نسخه در ایران نوشته شده‌اند. نسخه‌های نوشته شده در ایران با این که متأخرترند، از نظر صحت ضبط اعتبار بیشتری دارند.

قدیم‌ترین نسخه‌ای که در آن ترجمه ویسپرد آمده است، نسخه K7 (در کتابخانه دانشگاه کپنهاگ) مورخ ۶۳۷ یزدگردی (برابر با ۱۲۶۸ یا به محاسبه‌ای ۱۲۸۸ م) است. این نسخه ضمناً قدیم‌ترین نسخه موجود اوستاست.^۱ دیگر نسخه‌های ویسپرد همه از روی این نسخه استنساخ شده‌اند که از میان آنها نسخه M6 (یا MH6 در کتابخانه مونیخ) مورخ ۷۶۶ یزدگردی (برابر با ۱۳۹۷ م) از همه معتبرتر است.^۲

ترجمه وندیداد به پهلوی معتبرتر از ترجمه یسنا و ویسپرد و خرده اوستاست. مترجمان متن اوستایی را بهتر دریافته و آن را به پهلوی برگردانیده‌اند. از مشخصات ترجمه وندیداد، تفسیرها و توضیحات گاه مفصلی است که بر ترجمه لفظ به لفظ افزوده شده است.

نسخه‌های خطی موجود وندیداد همه به یک نسخه اصلی، که احتمالاً در قرن ۱۲ میلادی در سیستان استنساخ شده، باز می‌گردند. از میان نسخه‌هایی که در ایران از روی این نسخه نوشته شده‌اند نسخه IM مورخ ۹۴۴ یزدگردی (برابر با ۱۵۷۵ م) است.

(۱) در مورد این نسخه، نک به قبل .

2) Dhabhar, 1949, Introduction, 1-11.

از نسخه‌هایی که در هند استنساخ شده‌اند نسخه L4 (نسخه دیوان هند) مورخ ۱۳۲۳ م و نسخه k1 (در کتابخانه سلطنتی کپنهاگ) مورخ ۱۳۲۳ م همراه با MU (نسخه اونوالا)، که بخشی از نسخه اخیر است، از قدیم‌ترین نسخه‌ها به شمار می‌آیند.^۱

درباره مطالب و نداد کتابی جداگانه به صورت سؤال و جواب وجود دارد به نام *زند فرگرد جُد دیوداد*.^۲ در این کتاب عباراتی از ۱۶ فرگرد و نداد پهلوی نقل شده و نظریات مفصل مفسران درباره آن‌ها ذکر گردیده است. این متن در واقع مجموعه‌ای از سؤال و جواب‌هایی درباره و نداد است و خصوصیات روایات را دارد. نام این مفسران در کتاب‌های دیگر پهلوی نیز آمده است. شش فرگردی که از آن‌ها ذکر به میان نیامده است، عبارت‌اند از فرگرد ۱ و ۲ و ۱۹ تا ۲۲. نام نویسنده یا گردآورنده کتاب و زمان تألیف آن ذکر نشده است. قدیم‌ترین نسخه خطی این متن در مجموعه TD2 است.^۳ دو نسخه دیگر در هندوستان و نسخه وست (West) نیز ظاهراً از روی این نسخه استنساخ شده‌اند.^۴

زند خرده اوستا یا ترجمه پهلوی خرده اوستا دارای این مطالب است: دعای اشم و هو، اهُونَور، بعضی «باج» (یا اوراد: دعای نان (= غذا) خوردن، ادرار کردن، گستی (= کمر بند دینی) بستن، سروش باج)، دعای ستایش دین، دعای هوشبام (= سپیده دم)، ویسپه هُومته^۵ (همه اندیشه نیک)، نام ستایش (ستایش خدا)، نیایش‌ها (خورشید، مهر، ماه، آب و آتش)، دعاهاى خاص اوقات پنجگانه شبانه روز (= گاه)، توبه‌نامه‌ها (پتیت^۶)، یشت‌ها (اورمزد، اردیبهشت، سروش هادخت یشت، سروش یشت، هوم

1) Dastur Hoshang, 1907, IX-XXXII ; Mirza, 1974, 330-33.

2) Zand ī Fragird ī Jud-dēw-dād.

۳) در مورد این مجموعه نک به بخش نسخه‌های خطی پهلوی.

4) West, 1896-1904, 106; B. T. Anklesaria, 1908, Introduction, XII-XV. Jamasp-Asa, K. M., 1981, 316-7.

5) Vispa humata

۶) در پهلوی: Pētīt سه متن توبه‌نامه در دست است. دو تا به نام توبه پشیمانی (Pētīt ī pašēmānīh) و یکی به نام «توبه خود» (Pētīt ī xwad) که هر دو در زند خرده اوستا، ۵۴ تا

۸۴ به چاپ رسیده است. در مورد توبه‌نامه‌های پهلوی نیز نک به: Asmussen, 1965, 90-98.

یشت. وندیش، بهرام یشت و گشتاسب یشت)، آفرینگان (دهمان، فروردیگان، گاهانبار، آفرین زردشت و آفرین بزرگان)، دو سی روزه (بزرگ و کوچک: دعا‌های هریک از سی روز ماه) و در ستایش سی روزه و پیمان زناشویی.

تقریباً تمام نسخه‌های خرده اوستا نسخه‌های هندی هستند. فقط چندتایی از آن‌ها از روی نسخه‌های ایرانی استنساخ شده‌اند و این چند نسخه تنها بخش‌هایی از متن‌های اوستا و پهلوی را در بر دارند. بخش‌هایی از خرده اوستا نیز احتمالاً در هندوستان به پهلوی ترجمه شده است.^۱ قدیم‌ترین نسخه خرده اوستا، که ضمناً ویسپرد را نیز در بردارد، نسخه AK (محفوظ در نوساری) است که در تاریخ ۹۲۱ یزدگردی (برابر با ۱۵۵۲ م) در نوساری کتابت شده است.^۲ همه زند خرده اوستا را دابار منتشر و به انگلیسی ترجمه کرده است.^۳

یشت‌هایی که ترجمه آن‌ها در مجموعه خرده اوستا آمده است، عبارت‌اند از: اورمزد (هرمزد) یشت (۱)، اردیبهشت یشت (۳)، سروش یشت (۱۱)، هوم یشت (۲۰)، وندیش (۲۱)، بهرام یشت (۱۴). علاوه بر آن ترجمه گشتاسب یشت نیز که از قطعات پراکنده اوستا به شمار می‌رود، در دست است. از میان این ترجمه‌ها، ترجمه اورمزدیشت از نظر دستوری صحیح‌تر به نظر می‌رسد. ترجمه سروش یشت نیز نسبتاً خوب است. زند پهلوی یشت‌ها را کانگا^۴ به انگلیسی ترجمه کرده است. تردیدی نیست که همه یشت‌ها به پهلوی ترجمه شده بودند و امروز تنها قطعاتی از آن‌ها را به طور پراکنده در کتب پهلوی می‌توان یافت و اصل آن‌ها را بازساخت، مانند عبارتی از مهریشت بند ۱ که ترجمه و تفسیرش در کتاب نهم دینکرد^۵ ذکر شده است، یا قطعه‌ای از فروردین یشت (۱۳) بندهای ۱۰۷ و ۱۰۸ که ترجمه و تفسیرش در کتاب هفتم

1) Dhabhar, 1927, Introduction, 3-4.

2) Op.cit. , P. 32.

3) Dhabhar, 1963.

4) Kanga, 1941.

(۵) دینکرد، به کوشش مدن، ۸۰۰ س ۱۷.

دینکرد^۱ آمده است. جدال آپوش^۲ (دیو خشکسالی) و تیشتر^۳ (ایزد باران) در بندهشن^۴ از تیشتریشث (۸) بندهای ۱۳ تا ۳۰ گرفته شده است. از میان متون زند خرده اوستا، سی روزه به فارسی ترجمه شده است.^۵

هیربدستان و نیرنگستان در نسخه‌ها همراه هم آمده‌اند. قدیم‌ترین نسخه‌ای که از این دو متن در دست است، نسخه TD است که حدود ۹۰۰ یزدگردی (برابر با قرن هفدهم م) استنساخ شده است. نسخه دیگر HJ است که مورخ ۱۰۹۷ یزدگردی (برابر با ۱۷۲۷ م) است.^۶ در عنوان زند هیربدستان و نیرنگستان آمده است که متن بر طبق تعلیم پیشگ سر^۷ نوشته شده است و در بخش دوم نیرنگستان^۸ آمده است که فرگرد دوم بر طبق تعلیمات سوشانس است که هر دو شخص از مفسران اوستا بوده‌اند. علاوه بر اینان در ضمن تفسیرهای متن پهلوی، مفسران دیگری مانند مرد بُود^۹، ماه آذر^{۱۰}، نیوگشنسپ^{۱۱}، روشن^{۱۲}، وه دوست^{۱۳} و أبرگ^{۱۴} نام برده شده‌اند.

امروزه نام حدود صد تن از مفسران اوستا را در دست داریم، اما متأسفانه از زمان زندگی آنان بی‌اطلاعیم. برخی از آنان مانند أبرگ و میدوماه^{۱۵} و سوشانس^{۱۶} از شهرت بسیاری برخوردار بوده‌اند. در کتاب‌های پهلوی مانند نامه‌های منوچهر^{۱۷} و

(۱) همان مأخذ، ۶۳۳.

2) Apōš

3) Tīštar

(۵) دهدشتی، ۱۳۶۳.

(۴) بندهشن (TD2)، ۶۳.

6) Kotwal-Boyd, 1980, Introduction, pp. 1-12.

7) Pēšagsar

(۸) نسخه TD برگ ۴۴ ر، س ۱۳.

9) Mardbūd

10) Māh-Ādur

11) Nēw-Gušnasp

12) Rōšn

13) Weh - dōst

14) Abarag

15) Mēdōmah

16) Sōšāns

(۱۷) به کوشش دابار (Dhabhar)، ۱۹۱۲، ۲۶، ۲۷، ۲۸، ۳۰، ۳۱، ۳۲، ۳۶، ۳۹، ۴۰، ۴۱ و غیره.

شایست نشایست^۱ و مادّیان هزار دادستان^۲ غالباً به نظریات این سه تن خصوصاً اشاره شده است. بسیاری از تفسیرهایی که همراه با ترجمه اوستا آمده است، بدون ذکر نام مفسّر است و با این جمله شروع می‌شود: «کسی است که گوید، به نظر بعضی...».

روش کار در ترجمه‌های اوستا چنین است که بندی یا عبارتی از اوستا به پهلوی، لفظ به لفظ، ترجمه می‌شود و پس از هر کلمه یا جمله تفسیری بدان افزوده می‌گردد. گاهی تفسیری مفصل، خصوصاً در وندیداد و هیربدستان و نیرنگستان، پس از ترجمه بند می‌آید و گاهی بر این تفسیر، تفسیر یا تفسیرهای دیگری اضافه می‌شود. البته تفسیرها همه الزاماً از یک زمان نیستند، بلکه گاهی متعلّق به نسل‌های گوناگون‌اند که به صورت شفاهی، سینه به سینه، حفظ می‌شده و بعد به کتابت درآمده‌اند.

نکته‌ای که از نظر سبک این تفسیرها قابل ذکر است، این است که مترجمان اوستا در ترجمه این کتاب به پهلوی می‌کوشیدند تا نهایت امانت را معمول دارند و این وفاداری به اصل تا آنجا بود که حتی سبک جمله‌بندی اوستا را در پهلوی مراعات می‌کردند. زبان اوستایی زبانی است که در آن حالت نحوی کلمات (اسما و صفات ضمائر، مانند افعال) در جمله با تصریف مشخص می‌شود (حالت‌های فاعلی و مفعولی و اضافه و غیره) و ترتیب قرار گرفتن کلمات در جمله مانند پهلوی نیست، به گونه‌ای که اگر جای کلمه‌ای در یک جمله اوستایی عوض گردد، غالباً خللی به نحو جمله و معنای آن وارد نمی‌شود، برخلاف پهلوی (و نیز فارسی) که تغییر جای کلمه در جمله در تغییر معنی مؤثر است تا جایی که جابه‌جا کردن کلمات ممکن است کلمه فاعل را به مفعول تبدیل کند. مترجمان اوستا، که در مورد ترتیب نحوی کلمات اوستا نهایت وفاداری را رعایت می‌کردند، عیناً آن‌ها را به همان ترتیب نحوی زبان اصلی به پهلوی برمی‌گردانیدند. واضح است که چنین

(۱) به کوشش Tavadia، ۱۹۳۰، فصل ۱ بند ۳ ب.

(۲) از جمله درج اول، ۵ س ۱۳، ۱۴؛ ص ۲۱ س ۳؛ ص ۲۲ س ۵؛ جلد دوم، ص ۳۰ س ۳ و غیره.

ساختمانی در زبان اخیر مصنوعی است. در نتیجه، در بسیاری از موارد معنی جملات مبهم است و برای فهم آنها باید به اصل اوستایی رجوع کرد. نظیر این خصوصیت را در ترجمه‌های فارسی قرآن نیز می‌بینیم که در آنها غالباً نحو جمله تحت تأثیر اصل عربی است.

متون تألیف شده بر اساس زند

پس از تدوین اوستا و ترجمه آن به پهلوی تألیفات متعددی در موضوعات گوناگون به زبان پهلوی انجام گرفته است که تاریخ نهایی آن‌ها سده‌های نخستین اسلامی خصوصاً سده سوم و اوائل سده چهارم هجری (نهم و دهم میلادی) است:

دینکرد

دینکرد تحت‌اللفظی به معنی «تألیف دینی» است و «دین» در این کلمه و بسیاری موارد دیگر در مفهوم روایات و کتاب دینی (اوستا و زند) است. بنابراین، نام کتاب گویای این است که کتاب مبتنی بر اوستا و ترجمه‌های آن است. این اثر بزرگ در اصل مشتمل بر نه کتاب بوده که کتاب‌های اول و دوم آن تماماً و بخشی از آغاز کتاب سوم از میان رفته است. از نظر دربرداشتن مطالب گوناگون دینکرد را به درستی «دانشنامه مزدیسنی» نام نهاده‌اند.^۱

دینکرد را باید «تألیف» به معنی واقعی کلمه یعنی «گردآوری» و «تدوین» دانست که تنها نام دو تن از مؤلفان آن در کتاب آمده است. آخرین فصل کتاب سوم (فصل ۴۲۰)^۲ متضمن مطالبی درباره کتاب دینکرد است. آذرباد ایمیدان^۳ (آذرباد

1) De Menasce, 1958.

پسر امید)، آخرین مدون کتاب آن را، تألیفی می‌داند که مبتنی بر الهام دین مزدیسنی است، دینی که مزین به همه دانش‌هاست. زردشت این دین را به پیروان نخستین خود (=پوریوتکیشان)^۱ آموخت. پس از آن خلاصه‌ای از سرگذشت اوستا تا دوران اردشیر ساسانی، که پیش از این از آن سخن رفت، به طور خلاصه آمده است. پس از برافتادن سلسله ساسانی و فرمانروایی تازیان، این کتاب دچار پراکندگی و آشفته‌گی شد تا این که آذر فرنبغ فرّخزادان^۲ آذر فرنبغ پسر فرّخزاد) پیشوای بزرگ زردشتیان، آن را گرد آورد و از پراکندگی‌های بخشید. پس از آن، به سبب گرفتار شدن زردشت پسر آذر فرنبغ به بلا و مصیبتی، که چگونگی آن روشن نیست، باز کتاب دچار آشفته‌گی و پراکندگی شد. سپس آذرباد پسر امید، که از خود به روایت اول شخص یاد می‌کند، مطالب پراکنده را گرد آورده و آن را دینکرد هزار فصل^۳ نامید. گرد آورنده، بدین ترتیب، سرگذشت تدوین مطالب دینکرد را درست همانند تدوین کتاب اوستا می‌داند و آن را الهام خدا به زردشت می‌شمارد که نسل به نسل، با وجود مصائب گوناگون، بدو رسیده است.

آذر فرنبغ فرّخزادان در قرن سوم هجری، در زمان مأمون خلیفه عباسی (۱۹۸ تا ۲۱۸ هـ ق)، موبدان موبد فارس بوده است و هموست که در حضور این خلیفه با زردشتی مسلمان شده‌ای به نام عبدالله مناظره کرده و شرح آن به پهلوی در رساله‌ای به نام گُجَسْتِکْ آبَلیش در پهلوی برجای است (نگاه کنید به بعد)، وی از دانشمندان معتبر زردشتی بوده و علمای دیگر مانند مردان فرّخ مؤلف کتاب شُکند گُمَایِکْ و زار^۴ و منوچهر مؤلف دادستان دینی^۵ و نامه‌ها^۶ به اقوال او استناد جسته‌اند. مجموعه

(۱) پوریوتکیشان (Pōryōtkēšān) که تحت‌اللفظی به معنی «پیروان نخستین تعلیمات» زردشت است، به مفهوم دانایان دینی عهد کهن به کار می‌رود که سخنان حکیمانه آنان حجب به شمار می‌رود.

(۲) در پهلوی Adurbād ī Farrōbayān. آذر فرنبغ تلفظ سنتی کلمه است.

(۳) احتمالاً عدد هزار در مفهوم عدد بزرگ است.

(۴) فصل چهارم، بند ۱۰۷، فصل نهم بند ۳، فصل دهم بند ۵.

(۵) پرسش ۸۷ بند ۸. (۶) نامه اول، فصل ۳ بند ۹.

روایاتی^۱ منسوب به وی و اندرزهایی^۲ از او در دست است. از زندگی آذرباد ایمیدان، آخرین مدوّن مهم کتاب، اطلاع دقیقی در دست نداریم. وی در بُندهشن^۳ از هم‌زمانان زادسپرم مؤلف کتاب گزیده‌ها (نگاه کنید به بعد)، که در قرن سوم هجری (نهم میلادی) می‌زیسته، به شمار آمده است^۴ و در آخرین فصل کتاب سوم، که پیش از این از آن یاد شد، خود را پیشوای بهدینان ذکر کرده است. مسعودی^۵ از موبدی به نام اسفندیار پسر آذرباد پسر امید (به جای ایمید=امید) که در سال ۳۲۵ ه‍.ق (برابر با ۹۳۶ م.) به قتل رسیده یاد می‌کند. به نظر می‌رسد که این اسفندیار، پسر آذرباد ایمیدان مدوّن دینکرد بوده است. بنابراین، آذرباد به احتمال بسیار زیاد در قرن سوم هجری می‌زیسته است. از سوی دیگر، مسعودی^۶ از موبدی به نام انماذ (به جای ایماد = امید، امید) پسر آشوهشت نام می‌برد که هم عصر وی (یعنی سال ۳۴۵ ه‍.ق برابر با ۹۵۵ م، سال تألیف کتاب التنبیه) بوده است. دومناش^۷ بر آن است که آذرباد پسر این امید بوده است. بنابراین، بایستی در قرن چهارم هجری (دهم) میلادی زیسته باشد. در نتیجه، دومناش تدوین نهایی دینکرد را در این قرن می‌داند. وی برای تأیید این حدس خود به فصل ۲۹ کتاب سوّم دینکرد^۸ اشاره می‌کند که در آن به برافتادن حکومت خزران اشاره شده که در سال ۹۶۵ میلادی اتفاق افتاده است. از سوی دیگر، در یک روایت پارسی خطّی^۹ از تدوین‌کننده دیگری به نام آذرباد پسر

(۱) نک به: روایات آذرفرنبغ. (۲) نک به: Jamasp-Asana, 1897-1913, 79-80. (۳) بندهشن (TD2) ۲۳۸.

4) Boyce, 1960, 149.

(۵) التنبیه، ۱۰۴ و بعد. (۶) همانجا، ۱۰۴.

7) De Menasce, 1958. p.10-11.

(۸) ص ۲۵.

(۹) نسخه شماره ۸ در کتابخانه دیوان هند در لندن، برگ ۱۴۲ روی. به نقل از وست (West)، ۱۸۸۰. ص ۱۴۷ ح ۴. تاوادی (Tavadia)، ۱۹۵۶، ص ۵۰ (ترجمه فارسی، ص ۵۶)، این روایت را نادرست می‌داند و مهر سفند را اشتباه لفظی یا تصحیف امید به شمار می‌آورد و بر آن است که نام مشهور آذرباد مهرسپندان (موبدان موبد زمان شاپور دوم) موجب این اشتباه شده است. به نظر وی آذرباد پسر * امید پسر آشوهشت در این روایت همان ایماد (= امید) پسر آشوهشت مذکور در کتاب مسعودی است. وی نیز مانند دومناش آذرباد ایمیدان را متعلق به قرن چهارم هجری (دهم میلادی) می‌داند.

مَهْرَسَفَنَد (= مَهْرَسِپَنَد) پسر آشوهشت نام برده شده که در سال ۳۰۰ یزدگردی (برابر با ۹۳۲ م) دینکرد را تدوین کرده است. احتمالاً وی آخرین کسی بوده که بر کتاب مطالبی افزوده است، زیرا براساس شجره‌نامه مذکور در قدیم‌ترین نسخه موجود، اساس این نسخه، نسخه‌ای بوده که در سال ۳۶۹ یزدگردی به کتابت درآمده بوده است. بنابراین، در صورتی که عبارت مربوط به خزران را درست دریافته باشیم، می‌توان حدس زد که این مطلب از افزوده‌های این آذرباد پسر مهرسپند بوده باشد.

چنین می‌نماید که مطالب کتاب‌های سوم و چهارم و پنجم دینکرد، که بیشتر جنبه جدلی و کلامی و فلسفی دارد، اساساً از تألیفات آذرفرنبغ فرخزادان بوده است که آن‌ها را آذرباد ایمیدان به صورت نهایی تدوین کرده و نام خود را در آخرین فصل از کتاب سوم، چنان که نقل شد، آورده است.^۱ در کتاب شکندگمانینگ و زار نیز آذرفرنبغ مؤلف دینکرد به شمار آمده است.^۲

کتاب سوم دینکرد بزرگ‌ترین کتاب از کتاب‌های موجود دینکرد است که ۴۲۰ فصل را در برمی‌گیرد. هر فصلی پس از عنوان با عبارت «بنابر تعلیم دین به (= زردشتی)» آغاز می‌شود^۳ که خود تأکیدی است بر این که عقاید ابراز شده، همه مطابق با عقاید زردشتی است و کلام ایزدی به شمار می‌رود. بیشتر فصول کتاب سوم کوتاه‌اند و از دو یا سه صفحه تجاوز نمی‌کنند. با این همه، بعضی فصول نسبتاً طولانی نیز مانند فصل ۱۵۷ درباره پزشکی و فصل ۸۰ درباره ازدواج با نزدیکان و فصل ۱۲۳ درباره تکوین وجود دارد. توالی فصول کتاب به اقتضای موضوع نیست و گاه در فصول مختلف از مطالب مختلف بحث شده است. حتی بعضی از فصول با اختلاف جزئی تکرار شده است مانند فصل ۳۹ (= ۵۳)، ۸۸ (= ۱۵۶) و ۲۲۶ (= ۳۹۷)^۴ و این نکته خود از مشخصات ادبیات شفاهی است که مطالب در جاهای مختلف تکرار می‌گردد.

1) De Menasce, 1958, p. 10f.; Boyce, 1960, p. 149.

(۲) فصل چهارم، بند ۱۰۷.

(۳) در آغاز بعضی فصول که موضوع فصول که موضوع آنها «دین» است، این عبارت نیامده است.

4) De Menasce, 1958. 13.

غالباً ارتباطی میان هر فصل با فصل پیش و پس خود دیده نمی‌شود، تنها به نظر می‌رسد که گاه جمله‌ای یا کلمه‌ای در فصلی موجب بحثی در فصل بعد شده است.^۱

کتاب سوم دینکرد با دوازده پاسخ کوتاه به سؤالات بدعت‌گذاران و شانزده پاسخ دیگر به پرسش‌های یک شاگرد آغاز می‌شود. ثنویت یکی از موضوعات اصلی این کتاب است که در فصول مختلف از آن بحث و در اثبات آن کوشش شده است. در همین چارچوب موضوع تکوین عالم و پایان آن، که منجر به بازگشت و پیوستن دوباره آفریدگان خوب به اصل خود یعنی اورمزد می‌شود، مورد بحث قرار گرفته است. از دین مزدیسنی غالباً در ارتباط با «اعتدال» و «فرمانروایی» بحث شده و با «خردگریزی» (= آشن خرد) یکی به شمار آمده است. همچنین مسئله اختیار انسان در اعمال خود، که معتزلیان نیز بدان اعتقاد دارند، از موضوعات مورد بحث بعضی فصول است. در بسیاری از فصول از عقاید «کیشداران» انتقاد شده است. مطالب مورد انتقاد عبارت‌اند از جاودانه بودن دوزخ و عذاب‌های آن، دستور خدا به فرشتگان در مورد سجده به آدم و این که نیکی و بدی هر دو از اصل واحدی منشأ گرفته است و غیره. در انتقاد از این مطالب غالباً عقاید مسلمانان مدّ نظر بوده است، گرچه هیچ‌گاه از کلمه مسلمانان با صراحت یاد نشده است. با این همه، در فصل ۴۰ منظور از کیشداران مسیحیان‌اند که از عقیده تثلیث آنان انتقاد شده و در مواردی عقاید یهودیان و مانویان نیز مورد انتقاد قرار گرفته است. از معارضات پیداست که مؤلف به خوبی از عقاید مذاهب دیگر و نظریات فِرَق اسلامی مانند معتزله آگاه بوده و در فصل ۱۴۷ به ردّ عقاید آنان می‌پردازد. همچنین با قرآن آشنایی داشته است به طوری که در فصل‌های ۲۰۸ و ۲۴۱، بدون ذکر مأخذ، از آیات قرآنی نقل مطلب می‌کند.^۲ نام پیامبر اسلام یک بار به شکل پهلوی «پیامبران اَوشت»^۳ که ترجمه خاتم النبیین است در فصل ۳۵ آمده است. در تمام این بحث‌ها روش منطقی بیشتر مدّ نظر نویسنده بوده است تا استناد به منقولات و الهامات دینی، که در کتاب‌های

1) Ibid. 14 , 15.

(۲) ص ۲۲۸ و ۲۶۵. نک به: Bausani, 1957, 455-462

(۳) ص ۲۹ س ۱۶. نک به: احمد تفضلی، ۱۳۵۴، ۸۰.

دیگر پهلوی می‌یابیم. در کتاب سوّم دینکرد متنی مشتمل بر فهرستی از صفات نیک و بد آمده است که از نوع اندرزهای دینی است و به ادبیات اندرزی^۱ تعلق دارد.^۲

کتاب چهارم دینکرد منتخبی است از آیین‌نامه^۳ آذر فرنبغ فرّخزادان. مطالب آن به کتاب سوم دینکرد شباهت دارد، اما جنبه جدلی و منطقی آن ضعیف‌تر است. در آغاز کتاب، شرح آفرینش امشاسپندان، که هریک متجلی از دیگری است، ذکر شده است. نخست از بهمن و اردیبهشت و شهریور نام برده شده و به مناسبت ذکر شهریور، که معنی آن «فرمانروایی مطلوب» و نماد قدرت ایزدی است، از شاهانی که از دین مزدیسنی پشتیبانی کرده‌اند، نام برده شده است: گشتاسب، که زردشت در زمان او دین آورد؛ دارا پسر دارا = (داریوش سوم)، که دستور داد اوستا و زند را در دو نسخه مکتوب، یکی را در گنج (= خزانه) شاهی و دیگری را در دژنیش، نگاه دارند؛ بلاش اشکانی، که پس از پراکنده شدن اوستا و زند به دست اسکندر، دستور داد که آنچه از این کتاب به صورت مکتوب یا سینه به سینه وجود داشت، گردآوری شود؛ پس از آن از اردشیر بابکان نام برده شده، که به تَنسَر دستور داد آنچه را از این کتاب دینی پراکنده بود، در دربار جمع کند. وی بر یک مجموعه صحّه گذاشت و بقیّه را نامعتبر شناخت؛ پس از آن، از شاپور پسر اردشیر ساسانی یاد شده، که دستور داد آنچه را از علوم گوناگون که به اعتقاد زردشتیان در اصل متعلق به کتاب دینی بود و در روم و هند پراکنده بود، مانند مطالب مربوط به پزشکی و ستاره‌شناسی، باز به اوستا ملحق کنند^۴؛ سپس از شاپور دوم ساسانی نام برده شده، که به دستور او عقاید گوناگون بررسی شد و اهل کشور با مجادلات دینی

(۱) نک به بعد.

(۲) در مورد کتاب سوّم، نیز نک به:

De Menasce, 1958, pp. 3-22; Id. 1973, Introduction, 5-27; Id. 1975, 550-560.

(۳) در پهلوی ēwēn - nāmāg. اصل این کتاب در دست نیست. در کتاب سوم (ص ۱۴۵ س ۱۵)، به بابی از این کتاب تحت عنوان «تعلیم» (āmōg) اشاره شده است. این کتاب غیر از آیین‌نامه‌ای است که ابن قتیبه ترجمه قسمتهایی از آن را آورده است (نک به بعد).

(۴) منظور کتاب‌ها و رسالاتی است که از یونانی و هندی به پهلوی برگردانیده و با تفسیرهای اوستا تلفیق شده است. نک به قبل و بعد.

به یقین دینی رسیدند. و در زمان او بود که آذرباد مهرسپندان، برای این که مردم نسبت به دین ایمان محکم و عاری از شک و تردید داشته باشند، تن به آزمایش دینی داد و از آن، پیروز به درآمد؛ سرانجام از خسرو انوشروان یاد شده که بدعت‌گذاران و فرق ضالّه را، که خصوصاً منظور مزدکیان‌اند، مغلوب کرد و برانداخت. بعد از شهرپور، از امشاسپندان دیگر، یعنی خرداد و مرداد و اسپندارمد، و به دنبال آن، از موجودات گیتی سخن رفته است. یکی از اهمیت‌های این کتاب ذکر نام چند کتاب هندی در موضوعات علمی است، که نویسندگان دوره اسلامی از آنها بهره برده‌اند. کتاب دینکرد چهارم مشکل‌تر از کتاب‌های دیگر این مجموعه نوشته شده و دریافت مطالب آن به دشواری میسر می‌گردد.^۱

کتاب پنجم دینکرد شامل دو بخش اصلی است: بخش نخست مشتمل بر پاسخ‌هایی است که آذرفرنبغ فرّخزادان در کتاب موسوم به سمران^۲ به سؤالات یعقوب خالدان داده است. پس از شرح کوتاهی درباره سابقه مردم سمران و همکاری آنان با ایرانیان در زمان لهراسب، به اختصار از سرگذشت دین اورمزد پیش از زردشت سخن رفته است. سپس شرح زندگی زردشت، از هنگام بسته شدن نطفه تا کودکی و به پیامبری رسیدن تا درگذشت وی، به اختصار آمده است.^۳ تفصیل این مطالب را در کتاب هفتم دینکرد می‌یابیم. بخش دوم پاسخ‌هایی است که همان دانشمند به سی و سه سؤال بُخت‌ماری مسیحی داده است. پرسش‌ها و پاسخ‌ها مربوط به امور مابعدالطبیعه، الهام ایزدی، پرستش و آیین‌های دینی زردشتی است. کتاب پنجم از نظر شیوه جدلی بسیار سست‌تر از کتاب سوّم است و گاهی در آن به جای استدلال‌ات منطقی از برتری‌های ملی و نژادی سخن رفته است.

1) Cf. De Menasce, 1958, 23; Id. 1975, 544f.

۲) ظاهراً سمران یا سملان نامی است که در دوره ساسانی برای تسمیه ناحیه جنوبی عربستان (حمیر یا هاماوران = یمن) به کار می‌رفته است. نک به: Nyberg, 1964, 106-109.

دومناش توجه دیگری از این نامه کرده است. نک به: De Menasce, 1958, 29f.

۳) برای ترجمه این بخش، نک به: آموزگار - تفضلی، ۱۳۷۰، ۱۱۳ تا ۱۱۶.

کتاب ششم دینکرد مشتمل بر اندرزهای پهلوی است و آن را باید بزرگ‌ترین اندرزنامه پهلوی به شمار آورد. اندرزهای این کتاب احتمالاً از اصل و ترجمه یکی از بخش‌های اوستا به نام *برش‌نسک*^۱ که خلاصه آن در کتاب هفتم دینکرد^۲ آمده، برگرفته و شرح و بسط داده شده است. بنابر جمله‌ای که اندرزها با آن آغاز می‌شود، این کتاب به شش بخش تقسیم شده است. بیشتر اندرزها دینی هستند، اما به اندرزهای تجربی نیز فراوان برمی‌خوریم. مطالب کتاب به طور کلی درباره خرد، دانایی، فرهنگ، مشاوره و هم‌نشینی با دانایان و نیکان، اعتقاد، دین، اعتدال (= پیمان) و افراط و تفریط، صفات نیک و بد، فقر (= درویشی) در مفهوم خوب و بد آن و غیره است. بر خلاف اغلب اندرزهای دینی که بر آداب و اجرای مراسم تکیه دارند، در اندرزهای دینی این کتاب تأکید بر اندیشه و تفکر دینی است. بیشتر اندرزها به کسی نسبت داده نشده است، اما بعضی نیز منسوب به شخصیت‌های دوران ساسانی‌اند مانند خسرو انوشیروان، آذرباد مهرسپندان، آذر نرسه، بخت‌آفرید و آذرباد زردشتان.^۳

کتاب هفتم دینکرد براساس متن اصلی و ترجمه سه نسک اوستایی به نام‌های *سپندنسک*^۴، *چهرداد نسک*^۵ و *وشتاسپ* (= گشتاسب) *ساست*^۶ تدوین شده است. اصل متن اوستایی و ترجمه پهلوی این بخش‌ها اکنون در دست نیست، اما خلاصه مطالب آن‌ها در کتاب هشتم دینکرد نقل شده است. خلاصه سپندنسک که فصل چهاردهم کتاب مذکور را تشکیل می‌دهد^۷، دلالت بر این دارد که در این بخش، ضمن سرگذشت «دین»، زندگی نامه زردشت نیز به تفصیل آمده بوده است. خلاصه چهرداد نسک فصل

1) Bariš Nask

(۲) دینکرد، ۶۸۵.

(۳) در مورد این کتاب، نک به:

De Menasce, 1958, 37 ff. ; Shaked, 1979, Introduction.

(۴) در پهلوی *Spand nask* سپند به معنی «افزایش دهنده» است.

(۵) در پهلوی *Čihr-dād nask* چهرداد به معنی «آفرینش طبیعت» است.

(۶) در پهلوی *Wištāsp-sāst* به معنی «تعلیم گشتاسب» است.

(۷) دینکرد، ۶۹۰.

سیزدهم از کتاب هشتم دینکرد را تشکیل می‌دهد و بخشی از آن درباره زردشت بوده است.^۱ خلاصه و شتاسپ ساست فصل یازدهم را در برمی‌گیرد. شرح زندگانی زردشت که در متن‌های پهلوی دیگر، مانند کتاب پنجم و نهم دینکرد، گزیده‌های زادسپرم و روایات پهلوی آمده است، همه از این نسک‌ها برگرفته شده است.^۲ روایتی نیز که از زندگانی زردشت به نقل از جیهانی در کتاب ملل و نحل شهرستانی^۳ آمده و همچنین روایت منظومه زراتشت‌نامه^۴ زردشت بهرام پژدو^۵ همه غیرمستقیم از مطالب این سه نسک اقتباس شده است. در این کتاب مشخصات ترجمه‌های اوستا، مانند ترجمه لفظ به لفظ، وفاداری به ترتیب جمله‌بندی اوستا و آوردن تفسیر بر تفسیر، به خوبی مشاهده می‌شود. پس از مقایسه متن این کتاب با زنده‌های موجود اوستا، اصل بسیاری از جملات را می‌توان بازسازی کرد. احتمال می‌رود که اصل اوستایی بخش‌هایی از متن به شعر بوده است.

کتاب با ذکر نام و شرح مختصری از اعمال کسانی که پیش از زردشت نایل به دریافت الهام ایزدی شده‌اند، از گیومرث (نخستین انسان) تا گشتاسب، آغاز می‌گردد. پس از آن، شرح افسانه‌آمیز زندگی زردشت، از بسته شدن نطفه، تولد، کودکی، به پیامبری رسیدن، دشمنی بدخواهان با او و گرویدن گشتاسب بدو تا درگذشتش از این جهان می‌آید و در هر مرحله معجزات او به تفصیل ذکر می‌گردد. سپس به حوادث پس از زردشت تا پایان جهان، مانند حمله اسکندر، پراکنده شدن اوستا، اقدامات تنسر، آذرباد مهرسپندان و انوشیروان پرداخته شده است. کتاب با شرح مفصل حوادث دوران سه موعود زردشتی، هوشیدر و هوشیدرماه و سوشانس (=سوشیانس)، که از نسل زردشت هستند، پایان می‌گیرد. کتاب هفتم دینکرد در واقع نوعی تاریخ دینی زردشتی

(۱) همان مأخذ، ۶۸۸. (۲) همان مأخذ: ۶۸۷.

(۳) همان مأخذ، ۵۸۳. نک به آموزگار - تفضلی، ۱۳۷۰، ۱۸۹ تا ۱۹۶.

(۴) همان مأخذ، ۶۸۷.

(۵) نک به: آموزگار - تفضلی، ۱۳۷۰، ۱۷۳ تا ۱۸۵.

از آغاز تا پایان است، که زردشت خود در میانه آن قرار گرفته است.^۱

کتاب هشتم دینکرد در بردارنده خلاصه اوستای ساسانی است. گردآورنده، که احتمالاً همان آذرباد ایمیدان است و نامش در آخرین فصل کتاب سوم دینکرد آمده، در آغاز کتاب آورده است که هدف او از این کار این بوده است که مطالب اوستا را از روی زند (= ترجمه‌ها و تفاسیر اوستا به پهلوی)، گاه خلاصه و گاه با تفصیل کم‌تر یا بیش‌تر، برای استفاده عموم بیاورد. سپس می‌نویسد که متن اوستا به سه کتاب^۲ عمده و هر کتاب به هفت بخش^۳ و هر بخش به فصل‌های^۴ گوناگون تقسیم شده و این تقسیم‌بندی به گونه‌ای نمادین از روی اهُونَور، که مهم‌ترین دعای زردشتی است و دارای سه بیت و بیست و یک واژه است، انجام گرفته است. نام سه کتاب عمده اوستا را گاهانیک، دادیگ و هادگ مانسریگ^۵ ذکر می‌کند. پس از آن نام بیست و یک نَسک اوستا را می‌آورد که در قرائت بعضی از آن‌ها، به علت ابهام خط پهلوی، شک و تردید وجود دارد. تعداد فصول اوستا جمعاً هزار به شمار آمده است.^۶ اما از مقایسه فصول دینکرد با آنچه در روایات داراب هرمزدیار به فارسی ذکر شده^۷، این شمار به ۹۰۵ فصل تقلیل می‌یابد، که ۱۸۰ فصل از آن‌ها در حمله اسکندر از میان رفته بوده است.^۸ در زمان گردآوری نهایی اوستا، زند بعضی از نسک‌های دیگر در دست نبوده است مانند زند

(۱) ترجمه بخش مربوط به زندگانی زردشت در کتاب آموزگار - تفضلی، ۱۳۷۰، ۵۷ تا ۱۰۹. در مورد کتاب هفتم، نیز نک به:

De Menasce, 1958, 63ff. : Id. 1983. 1172-75; Tavadia, 1956, pp. 66-68; Molé, 1967, Introduction;

نیز نک به: تاودیا (ترجمه فارسی)، ۱۳۴۸، ۷۹ به بعد.

(۲) در پهلوی bazišn: قسمت (۳) در پهلوی bahr، آن را نَسک نیز نامیده‌اند.

(۴) در پهلوی brīnag که گاهی آن را هاد (=ها، در مورد یسن‌ها و گاهان) و گاهی فرگرد (در مورد وندیداد و غیره) نامیده‌اند.

(۵) در مورد این سه کتاب عمده، نک به قبل، ص ۷۲.

(۶) دینکرد، ۶۷۷ تا ۶۷۹. (۷) جلد ۱، ۳ به بعد.

8) West, 1892, 9. n.2.

نادر^۱ که از میان رفته ولی اوستای آن در دست بوده است.

مهم‌ترین بخش‌های کتاب هشتم دینکرد، بخش‌های حقوقی آن است. این بخش‌ها بیشتر مربوط به قوانین جزا و زمین‌های زراعتی است.^۲

کتاب نهم دینکرد شرح و تفسیر سه نَسک از بیست و یک نَسک اوستاست: سودگر (یا سوتگر) نَسک^۳، وَرْشْت مَانَسَر نَسک^۴ و بَغ نَسک^۵. این سه نَسک از نَسک‌های گاهانیک به شمار رفته‌اند، اما این نام دلالت بر آن ندارد که مطالب آن‌ها منحصرأ ترجمه یا تفسیر گاهان باشد، بلکه در تقسیم‌بندی اوستای ساسانی این سه نَسک در این بخش قرار گرفته‌اند. عنوان سه فصل (=فرگرد) نخست از سودگر و بَغ نَسک به ترتیب یَتَاهُوَوِریو^۶، اَشْمُ وُهو^۷ و ینگه‌هاتام^۸، نام سه دعای مهم زردشتی است، اما عنوان نخستین فرگرد وَرْشْت مَانَسَر نَسک ایشرپایتیش^۹ است و سپس نام سه دعای مذکور می‌آید. عنوان آخرین فصل هر یک از این نَسک‌ها ایرمن^{۱۰} است. عنوان‌های فصول دیگر از نخستین (و دوّمین و سوّمین) واژه گاهان (=گاتاها) گرفته شده است.

سودگر نَسک، که خلاصه مطالب آن در چندین سطر در کتاب هشتم دینکرد^{۱۱} آمده، در این کتاب دارای ۲۲ فرگرد (=فصل) است. فصلهای ۱ تا ۱۳ شامل مطالب

(۱) در پهلوی Nādar یا Nātar.

(۲) در مورد کتاب هشتم، نیز نک به:

De Menasce, 1958, 61f, ; Id., 1983, 1175f. ; Tavadia, 1956, 68.

(۳) در پهلوی Sūdagar که احتمالاً به معنی «سودبخش» است.

(۴) در پهلوی Warštmanšar به معنی «به کار رفته به عنوان کلام (نافذ دینی)».

(۵) Baγ به معنی «خدا» و «قسمت‌کننده» است.

(۶) در پهلوی : Yatā ahū Wairyō یا Ahūnawar

(۷) در پهلوی : Ašem wohū (۸) در پهلوی : Yenghe hātām

(۹) در پهلوی : Aisrapāitiš که برگردان واژه aeθrapaitiš اوستایی به معنی «هیربد» (معلم دینی) است. این عنوان احتمالاً یا از روی مطالب این فصل یا از کلمات نخستین متن اصلی اوستایی برگزیده شده است.

10) Ērman.

(۱۱) دینکرد، ۶۸۰.

گوناگونی است که بیشتر جنبه اندرز (دینی و عملی) و دستور عملهای دینی دارند. از فصل ۱۴ به بعد بیشتر مطالب گوناگون اساطیری مانند داستان گرشاسب و آتش^۱، هفت فرمانروای بی مرگ^۲، جمشید، ضحاک، فریدون^۳، کاووس^۴ و کیخسرو^۵ آمده است که شبیه به مطالب مذکور در یشتهاست. اغلب این داستانها به اختصار و ناقص بیان شده است، احتمالاً از این جهت که موضوع آنها برای خواننده روشن بوده است. بعضی از آنها را در جای دیگری در کتابهای پهلوی نمی‌یابیم و بعضی از آنها با تفصیل بیشتری در شاهنامه فردوسی آمده است مانند داستان رفتن کاووس به آسمان. وُرَشت مانسَر نَسک، که خلاصه آن نیز در کتاب هشتم^۶ در چند سطر آمده است، در اینجا دارای ۲۳ فرگرد است و با فصلی درباره زندگی زردشت، به گونه‌ای فشرده، آغاز می‌شود. تفصیل مطالب آن در کتاب هفتم دینکرد آمده است. علاوه بر این، در این نَسک در فرگرد پنجم و نیز در جاهای دیگر مکرراً از زردشت سخن رفته و بعضی از جملات اورمزد خطاب به وی نقل شده یا از خانواده او، مانند هُوُو (همسر او) و پورُوچیست (دختر او) و شاگردان و پیروان او مانند فرشوشتر^۷ و جاماسپ^۸ سخن رفته است. از این رو، می‌توان تصور کرد که در اصل اوستایی و زند پهلوی این نَسک نیز مطالب مفصلی درباره این پیامبر و زندگی او وجود داشته است. ردّ عقیده زروانیان در مورد این که اورمزد و اهریمن در شکم یک مادر بوده‌اند^۹، اشاره به مانی^{۱۰}، بخشی از داستان گیومرث و کشته شدن او^{۱۱} و اشاره به این که پیش از زردشت دین به جمشید و فریدون و کی‌آرش و گرشاسب هم الهام شده بود و آنان آن را پذیرفته بودند،^{۱۲} از

(۱) فرگرد ۱۴، ۸۰۲.	(۲) فرگرد ۱۵، ۸۰۵.
(۳) فرگرد ۲۰، ۸۱۰ به بعد.	(۴) فرگرد ۲۱، ۸۱۵ و بعد.
(۵) فرگرد ۲۲، ۸۱۷ و بعد.	(۶) دینکرد، ص ۶۸۰.
(۷) فرگرد ۲۲، ص ۸۷۰.	
(۸) فرگرد ۲۱، ص ۸۶۹ و فرگرد ۲۲، ص ۸۷۱.	
(۹) فرگرد ۷، ص ۸۲۹.	(۱۰) فرگرد ۱۶، ص ۸۵۷.
(۱۱) فرگرد ۹، ص ۸۳۷.	(۱۲) فرگرد ۱۳، ص ۸۵۱.

مطالب جالب توجه این نسک‌اند. آخرین فرگرد (۲۳) این نسک^۱ ترجمه‌ای واژه به واژه از یک متن اوستایی است که اتفاقاً اصل آن در میان قطعات پراکنده اوستا بر جای مانده است.^۲ این ترجمه همان خصوصیات زند را، که پیش از این یاد کردیم، داراست. بَغ‌نسک نیز دارای ۲۲ نسک است و خلاصه آن در کتاب هشتم دینکرد^۳ آمده است. مطالب بغ نسک بیشتر تفکرات و توضیحاتی درباره مسائل اعتقادی دین زردشتی است و در موارد بسیاری شباهت‌هایی با زند یسن‌ها دارد.

پس از این سه نسک، فصلی با عنوان گزیده‌ای از «همه یشت» آمده است^۴ که احتمالاً برگرفته از نسک بیست و یکم است.^۵ مطالب با ترجمه گاهان و یسن‌های هفت فصل شباهت دارد.

از دینکرد چهار نسخه قدیمی در دست است. کامل‌ترین نسخه، نسخه بمبئی است که اکنون در مؤسسه کاما (Cama) در بمبئی نگهداری می‌شود (نسخه B). این نسخه در سال ۱۰۰۹ یزدگردی (برابر با ۱۶۵۹ م) به قلم ماه‌ونداد تُرک آبادی کتابت شده است. سلسله نسب این نسخه به نسخه‌ای می‌رسد که در سال ۳۶۹ یزدگردی برابر با ۱۰۲۰ میلادی در بغداد به دست ماه‌ونداد نرماهان کتابت شده بود.^۶ نسخه دیگر K430 است که نسخه‌ای ناقص است و کتاب ششم دینکرد و فصل‌های ۱۵۸ و ۲۸۵ کتاب سوم دینکرد را در بر دارد و نسب آن به همان نسخه‌ای می‌رسد که اصل نسخه B بوده است. نسخه سوم (K 43 b) دو فصل آخر (۴۱۹ و ۴۲۰) کتاب سوم، همه کتاب پنجم و بخشی از کتاب نهم را در بر دارد. نسخه چهارم در مجموعه دستور هوشنگ (DH) قرار دارد و مشتمل بر چند سطر آخر فصل ۴۱۷ و تمام فصل ۴۱۹

(۱) دینکرد، ۸۷۲.

2) Westergaard, 1852-54, Fragment IV. 332.

(۳) دینکرد، ۶۸۱. (۴) دینکرد، ۹۳۶.

5) West, 1892, 389. n.3.

(۶) در مورد این نسخه، نک به: West, 1982, Introduction. XXXIII-XXXVII این نسخه به صورت عکسی منتشر شده است: Dresden, 1966.

و ۴۲۰ کتاب سوم، همه کتاب پنجم و بخش بزرگی از کتاب نهم (از آغاز تا اواخر فصل ۶۰) است.^۱

بُندهشن

نام اصلی آن، که در آغاز کتاب^۲ نیز آمده، احتمالاً زند آگاهی^۳ به معنی «اطلاعات مبتنی بر زند» بوده است، و این نام خود می‌رساند که اساس کار مؤلف ترجمه‌ها و تفسیرهای اوستا بوده است. بُندهشن^۴ به معنی آفرینش آغازین یا بنیادین است، و شهرت کتاب به این نام، که در دیباچه کتاب نیز ذکر شده، از آن جهت بوده است که مهم‌ترین فصول آن مربوط به آفرینش است.

بندهشن مانند اغلب کتابهای پهلوی مجموعه‌ای است از مطالب گوناگون که از منابع مختلف گردآوری و با هم تلفیق شده است.^۵ بنابراین، نمی‌توان نویسنده واحدی را برای آن ذکر کرد. شاید گردآوری و تألیف کتاب در اواخر دوره ساسانی انجام گرفته باشد^۶، اما مدون نهایی آن احتمالاً فرَنبَغ^۷ نامی بوده است که نام خود^۸ را در فصل مربوط به نسب‌نامه موبدان (۳۵ الف) همراه با هم‌عصران خویش زادسپَرَم پسر گُشن‌جَم، مؤلف گزیده‌های زادسپرم، و آذرباد ایمیدان، مدون دینکرد، ذکر می‌کند که در قرن سوم هجری (نهم میلادی) می‌زیسته‌اند. پس از وی نیز به احتمال بسیار مطالبی به

(۱) در مورد سه نسخه اخیرالذکر، نک به بعد: بخش مربوط به نسخه‌های خطی.

(۲) نسخه TD2، ص ۲. (۳) در پهلوی Zand-āgāhīh

(۴) در فارسی آن را بُندهشن نیز نامیده‌اند.

5) Compilation, redaction.

6) Henning, 1942, 229.

(۷) در پهلوی Farrbay اما قرائت سنتی و معمول آن فرَنبَغ است.

(۸) بندهشن (TD2)، ص ۲۳۷ س ۱۵. لقب وی در متن dādagīh آمده است. بهار، ۱۳۶۹، نیز این قرائت را پذیرفته است. تاوادی (Tavadia, 1956, 75) حدس زده است که این کلمه تصحیف دادگ یا دادویه (Dādweh) باید باشد، زیرا دادگ به معنی «عمل، وضع» نمی‌تواند اسم خاص یا لقب باشد. مکنزی (Mackenzie, 1990, 548) کلمه را Jādagīh خوانده و «سهم، تعیین سهم» معنی کرده و آن را لقب افتخاری یا نعت برای فرنَبغ دانسته است.

کتاب افزوده شده است. حتی سال ۵۲۷ پارسی (برابر با ۱۱۵۸ میلادی) نیز در پایان فصل آخر (۳۶) کتاب^۱ ذکر شده است.

بندهشن دارای ۳۶ فصل است و مطالب آن در مقدمه کتاب به سه دسته اصلی تقسیم شده است: ۱- آفرینش اورمزد و دشمنی اهریمن، ۲- چگونگی آفریدگان، ۳- کیانیان (نسب آنان و اتفاقات زمان آنان و اقامتگاه‌هایشان). کتاب دیباچه‌ای دارد که مسلماً افزوده بعدی است. دیباچه‌نویس از خود نام نمی‌برد، اما می‌نویسد که بر آن است^۲ کتاب را به دستوری^۳ آنوشک‌روان (= انوشروان) اسفندیار (پسر) ماه‌ونداد (پسر) رستم (پسر) شهریار، نویسنده^۴ بندهشن، بنویسد. از این مقدمه پیداست که کاتبی این مقدمه را نوشته است و احتمالاً منظور از آنوشک‌روان (= انوشروان) نویسنده بندهشن، کاتب دیگری بوده که قبلاً کتاب را استنساخ کرده بوده است. صورت‌هایی مانند «توانا» و «خواهم نبشت»^۵، که ساختار فارسی دارند، دلالت بر این دارد که این دیباچه را در زمانی متأخر، احتمالاً سده ششم هجری، که در فصل آخر نیز بدان اشاره شده، بر کتاب افزوده‌اند. پس از این دیباچه، مقدمه کوتاهی در پنج سطر درباره مطالب کلی کتاب آمده است. مفصل‌ترین فصل کتاب، فصل اول است که در آن درباره چگونگی اورمزد و اهریمن، جای و صفات هریک از آن دو، جدالشان با یکدیگر، آفریدگان هریک و خلقت آفریدگان به صورت «مینو» (آن جهانی، نادیدنی و ناملموس) و «گیتی» (این جهانی، دیدنی و ملموس) سخن رفته است. فصل‌های دیگر درباره آفرینش روشن (خورشید و ماه و ستارگان) (فصل ۲)، حمله اهریمن به آفریدگان اورمزد در آغاز آفرینش و مبارزه هریک از آن‌ها با او، (فصل‌های ۴، ۵ و ۶)، درباره انواع آفریدگان (فصل ۷)، زمین‌ها (فصل ۸)، کوه‌ها (فصل ۹)، دریاها (فصل ۱۰)، رودها (فصل ۱۱)، دریاچه‌ها (۱۲)، چارپایان سودمند (فصل ۱۳)، مردمان (۱۴)، تولد موجودات (۱۵).

(۱) بندهشن، ۲۴۰ س ۸.

(۲) در متن «خواهم نبشت».

(۳) به اجازه یا فرمان.

(۴) در پهلوی nibēsāg تحت الفظی «نویسا».

(۵) نیز نک به: Tavadia, 1956, 75.

گیاهان (۱۶)، سروران هریک از آفریدگان جهان (۱۷)، آتش (۱۸)، خواب (۱۹)، صداها (۲۰)، باد و باران (۲۱)، جانوران زیان‌رسان (۲۲)، انواع گرگ‌ها (۲۳)، آفریدگان گوناگون و هدف از آفرینش آن‌ها (۲۴)، سال دینی (۲۵)، پل چینود^۱ (۲۶)، بدکرداری‌های اهریمن و دیوان (۲۷)، مقایسهٔ اندام‌های آدمی با آفرینش جهان (۲۸)، سروران اقلیم‌های هفتگانه (۲۹)، پل چینود و روان مردگان (۳۰)، شهرهای مشهور ایران‌شهر که اقامتگاه کیان بوده‌اند و آفت‌هایی که در آن‌ها وجود دارد (۳۱)، اقامتگاه‌هایی که کیانیان ساخته‌اند (۳۲)، دربارهٔ گزندهایی که در هر هزاره به ایران‌شهر رسیده است (۳۳)، رستاخیز و تن‌پسین^۲ (۳۴)، تخمه و پیوند (=نسب) کیانیان و دودمان موبدان (۳۵) و سال شمار تازیان که در آن تعداد سال‌های زندگی تعدادی شاهان تا آخر ساسانی ذکر گردیده است (۳۶).

مهم‌ترین منبع بندهشن احتمالاً دام‌داد نَسک بوده است، که بنا به خلاصه‌ای که از آن در کتاب هشتم دینکرد^۳ آمده، دربارهٔ آفرینش بوده است. اما در این کتاب از این منبع نام برده نشده است. مدوَن احتمالاً از چهرداد نَسک، که خلاصهٔ آن نیز در کتاب هشتم دینکرد^۴ آمده، استفاده کرده است. فصل ۳۱ براساس زند فصل اول وندیداد است. در این فصل نام‌های جغرافیایی اوستایی و معادل آن‌ها ذکر شده و گاه به درست یا نادرست با شهرهای جدید انطباق داده شده است. مثلاً کلمهٔ سغد، که در زند وندیداد، به صورت سولیک آمده^۵. در اینجا سوریگ خوانده شده و با بغداد^۶ انطباق داده شده است.^۷ فصل ۹ دربارهٔ کوه‌ها از یشت ۱۹ گرفته شده است و فصل ۱۱ (ب) نیز از زندیسَن ۳۸ بندهای ۳ تا ۵ مقتبس است. اشاره به خدای نامه^۸ دلالت بر این دارد که

(۱) مانند پل صراط.

(۲) آخرین تنی که در پایان جهان موجودات خواهند داشت و تا ابد با آن خواهند بود.

(۳) دینکرد، ۶۸۱. (۴) دینکرد، ۶۸۸ تا ۶۹۰.

(۵) وندیداد، فصل ۱، بند ۵. (۶) بندهشن، ۲۰۵ س ۱۱ و بعد.

7) Boyce, 1968. 19.

(۸) بندهشن، ۲۳۷ س ۱۳.

تدوین‌کننده از اصل پهلوی این کتاب استفاده کرده است.^۱

نثر بُندهشن نسبتاً ساده است. جملات کوتاه و روشن و بی تعقید نوشته شده است. از آنجا که اساس بُندهشن ترجمه‌ها و تفسیرهای اوستا بوده، جای جای تأثیر سبک این آثار را در کتاب می‌یابیم. از جمله این که غالباً پس از ذکر مطلبی با آوردن کلمه «کو» «این که، یعنی این که» و مانند آن، توضیحی ذکر می‌گردد. کتاب از خصوصیات سبک ادبیات شفاهی، مانند نقل گفته‌ها غالباً بدون ذکر نام مؤلف و نیز تکرار مطالب در جاهای گوناگون، برخوردار است. این کتاب از جهت در برداشتن مطالب گوناگون اساطیری از اهم کتاب‌های پهلوی به شمار می‌رود و اکثر مطالب آن در آثار دیگر پهلوی نیامده یا به اختصار و اشاره ذکر شده است.

از بندهشن دو تحریر^۲ در دست است: یکی تحریر مختصر، که معروف به بُندهشنِ هندی است، زیرا نسخه‌های موجود آن در هندوستان استنساخ شده است، و دیگری بندهشن بزرگ یا ایرانی، زیرا نسخه‌های موجود آن در ایران استنساخ شده است. تحریر مختصر از روی تحریر بزرگ فراهم آمده است. تفاوت‌های دو تحریر گاهی در تغییر واژه‌ای به واژه مترادف آن یا هژوارشی به صورت پهلوی آن یا جمله‌ای به جمله دیگر است. ولی اصولاً در بندهشن مختصر مطالب کمتری آمده است و بعضی از فصول تماماً حذف شده است. با این همه، برای دریافت مطلب لازم است به هر دو تحریر مراجعه کرد، زیرا گاه مکمل یکدیگرند.

از بندهشن هندی یا تحریر مختصر بندهشن سه نسخه اصلی در دست است و نسخه‌های موجود دیگر همه از روی این نسخه‌ها استنساخ شده‌اند: K20a ، K20b (کتابخانه دانشگاه کپنهاگ) و M51 (کتابخانه دولتی مونیخ).^۳ از بندهشن بزرگ سه نسخه در دست است. نسخه TD1 (متعلق به تهمورس دینشاه انکلساریا) که آن را

(۱) در مورد منابع بندهشن نک به: Christensen, 1931, 44-51.

2) Version, recension.

3) West, 1880, XXVI-XXVIII.

در مورد این نسخه‌ها، نیز نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی.

گوپدشاه در حدود ۹۰۰ یزدگردی (برابر با ۱۵۳۰ یا ۱۵۵۰ م) در کرمان کتابت کرده است.^۱ نسخه DH و نسخه TD2.^۲ علاوه بر دو تحریر نام برده، تحریری به پازند نیز وجود دارد^۳ که از آن چند نسخه در دست است. همه این نسخه‌ها از روی نسخه M51 تحریر بندهشن هندی برگردانیده شده‌اند. هم بندهشن هندی^۴ و هم بندهشن ایرانی^۵ به فارسی ترجمه شده است.

گزیده‌های زادِ سپرم

این کتاب را زادِ سپرم پسر گُشنِ جَم^۶ تألیف کرده، که در قرن سوم هجری (قرن نهم و دهم میلادی) می‌زیسته است؛ زیرا نامهٔ سومی که برادرش منوچهر به وی نوشته مورخ ۲۵۰ یزدگردی (برابر با ۸۸۱ م) است.^۷ وی از خاندانی روحانی بوده و پدرش گُشنِ جَم شاپوران (= پسر شاپور) بالقب پیشوای بهدینان^۸ یاد شده است. احتمال دارد که وی یکی از صاحب‌نظرانی بوده که آراءشان در مسائل حقوقی^۹ نقل گردیده است. زادِ سپرم در آغاز گزیده‌ها، با عنوان هیربد نیمروز و در نامه‌های منوچهر^{۱۰} با عنوان هیربد یاد شده است. وی در بُندهشن^{۱۱} از هم‌عصران تدوین‌کنندهٔ این کتاب ذکر شده است.

1) Anklesaria

(۲) در مورد این دو نسخه، نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی.

(۳) تحریر پازند را آنتیا چاپ کرده است. Antia, 1909, 1-86.

(۴) بهزادی، ۱۳۶۸. (۵) مهرداد بهار، ۱۳۶۹.

(۶) این نام را جُوان جَم نیز خوانده‌اند. (۷) نامه‌های منوچهر، نامهٔ ۳، بند ۲۱، ص ۹۹.

(۸) نامه‌های منوچهر، نامهٔ ۱، فصل ۳، بند ۱۰، ص ۱۴.

(۹) مادیان هزار دادستان، ج ۱، ص ۸۹ س ۸؛ ج ۲، ص ۱۰ س ۵ و غیره. در اینجا وی با عنوان وَهشت‌بهر آمده است به معنی «مرحوم، کسی که بهرهٔ او بهشت» است. نک به پریخانیان (Perikhanian, 1973, 339) و ماتسوخ (Macuch, 1681, 31, 123). در این کتاب نام پدر گُشنِ جَم ذکر

نشده است. از این رو، یکی بودن این شخصیت با پدر زادِ سپرم حدس محض است.

(۱۰) آغاز نامهٔ دوم، ص ۵۳. (۱۱) نسخهٔ TD2، ۲۳۸، س ۲.

زادسپرم مدتی را در سرخس و در سیرجان کرمان اقامت داشته است.^۱ این هیربد در مورد مراسم تطهیر موسوم به برش‌نوم بدعت‌هایی برای ساده کردن آن گذاشته بوده^۲ که مخالفت گروهی از زردشتیان را برانگیخته بود، به طوریکه به برادر بزرگ‌تر او شکایت برداشتند. منوچهر در این باره سه نامه نوشته است که امروز در دست است (نگاه کنید به بعد).

گزیده‌های زادسپرم دارای چهار بخش عمده است: بخش نخست کتاب، که سه فصل را در بر می‌گیرد، دربارهٔ آفرینش آغازین است. فصل نخست با توصیفی از اورمزد، که مبدأ خیر است، و اهریمن که مبدأ شر است، آغاز شده و آنگاه از آفرینش موجودات به صورت «مینوی» و سپس از آفرینش موجودات به صورت «گیتی»^۳ سخن رفته است. در فصل دوم حملهٔ اهریمن به پیش‌نمونه‌های^۴ موجودات هفتگانه یعنی آسمان، آب، زمین، گیاه، گاو یکتا آفریده، گیومرث و آلوده هر کدام شرح شده است. در فصل سوم ستیز ایزدان گوناگون و حامیان آفریدگان فوق با اهریمن و به دنبال آن، آفرینش موجودات اورمزدی از پیش‌نمونه‌های ذکر شده و تکثیر آن‌ها در جهان سخن رفته است. در این فصل از دریاها، دریاچه‌ها و رودها و کوه‌ها سخن رفته و در مواردی نام‌های اساطیری با نام‌های واقعی تطبیق داده شده است.^۵ طبقه‌بندی گیاهان و جانوران و انواع آن‌ها از مطالب جالب توجه این فصل است. منبع عمدهٔ مؤلف در این سه فصل دام‌داد نسک بوده و خود نیز در دو جا آن را ذکر کرده است.^۶ مطالب این سه فصل با آنچه در فصول نخستین بندهشن آمده، مشابهت بسیار دارد و حاکی از این است که

(۱) نامه‌های منوچهر، نامهٔ دوم، فصل ۵ بندهای ۲ و ۳، ص ۷۳.

(۲) دربارهٔ جزئیات این نوآوری‌ها نک به:

Anklesaria, B.T. 1964, Introduction, XXV ff.

(۳) در مورد دو اصطلاح «مینو» و «گیتی»، نک به قبل، ص ۱۴۲.

4) Prototype

(۵) مانند تطبیق ارنگ (رنگهٔ اوستایی) با دجله در فصل ۳ بند ۲۲.

(۶) فصل ۳، بند ۴۳ و ۵۷.

منابع هر دو یکسان بوده است. در گزیده‌ها، برخلاف بندهشن، تکرار مطالب و نقل اقوال گوناگون دربارهٔ یک مطلب خاص کم‌تر به چشم می‌خورد و این شاید بدان علت باشد که گزیده‌ها تألیف یک نفر است، در حالی که مطالب بندهشن در زمان‌های گوناگون گردآوری شده و به صورت تدوین‌کنندهٔ کنونی در آمده است.^۱

موضوع اصلی بخش دوم، فصل‌های ۴ تا ۲۸ را در برمی‌گیرد، تاریخ «دین» است. در فصل ۴ دربارهٔ «آمدن دین در زمان‌های مختلف» است که شباهت با فصل نخست کتاب هفتم دینکرد دارد. فصل‌های ۵ تا ۲۶ دربارهٔ زندگی زردشت است که به نظر زردشتیان در میانهٔ تاریخ جهان ظهور کرده است. در این فصول از بسته شدن نطفهٔ زردشت، زایش، کودکی، نوجوانی، به پیامبری رسیدن تا درگذشت او سخن رفته است و در هر مورد معجزات او ذکر شده است. مطالب این بخش با آنچه در کتاب هفتم دینکرد به تفصیل آمده، مطابقت دارد و ظاهراً مهم‌ترین منبع هر دو کتاب سپندنسک بوده است. در شرح زندگی زردشت، کوششی را که علمای دینی زردشتی در دورهٔ ساسانی در تطبیق مکان‌های جغرافیایی شرق ایران با مکان‌هایی در آذربایجان داشته‌اند، به خوبی مشاهده می‌کنیم. ذکر نام‌هایی مانند مغان (موقان)، سراب و ارس و غیره نموداری از این کوشش است. این‌گونه تطبیق‌ها را در گزیده‌های بیش از کتاب هفتم دینکرد می‌بینیم.^۲ فصل ۲۷ دربارهٔ پنج خوی و ده اندرزی است که همهٔ اندرزه‌های دین بدان پیوسته است. نقل این فصل که با تفاوت‌هایی جزئی در کتاب متون پهلوی^۳ نیز، بدون انتساب آن به زادسپرم، آمده به سبب ارتباط موضوع آن با دین است. فصل ۲۸ دربارهٔ تقسیمات اوستای دورهٔ ساسانی است و مطالب آن با فصل اول کتاب هشتم دینکرد مشابهت دارد.

بخش سوم شامل دو فصل (۲۹ و ۳۰) دربارهٔ ترکیب آدمی از تن و جان و روان و چگونگی وظایف اندام‌های داخلی بدن مانند مغز، قلب، جگر، معده و رگ‌هاست. در

1) Boyce. 1968. 42.

۲) در مورد زندگی اسطوره‌ای زردشت نک به Molé, 1967. و آموزگار - تفضلی، ۱۳۷۰.

3) Jamasp - Asana, 1897-1913, 129-131.

در مورد این متن نک به بعد.

این فصول سنت‌ها و روایات دینی زردشتی با تأثیراتی از نجوم بابلی و فلسفه و پزشکی یونانی در هم آمیخته است. این دو فصل از نظر در برداشتن مطالب پزشکی دوره ساسانی، که در کتاب پهلوی دیگری نیامده، از اهمیت خاصی برخوردار است. به مناسبت بحث درباره روان و جنبه‌های گوناگون آن و تجلی روان در دوازده شکل، مانند موجودی به شکل مرد و زن و آب و گیاه، در فصل ۳۰ (بند ۴۹ به بعد)، در فصل ۳۱ بار دیگر از موضوع «موجودی به شکل مرد و دوشیزه» سخن رفته است که در صورتی که شخص در گذشته نیکوکار باشد او را به بهشت رهنمون می‌شوند و وی به بهشت می‌رود و در غیر این صورت به دوزخ می‌افتد. تجلی اعمال نیک یا دین به اشکال گوناگون با تفصیل بیشتری در بندهشن^۱ نیز آمده است. فصل ۳۲ اشاره کوتاهی به اعمال جمشید و فریدون و گرشاسب شده است، و در فصل ۳۳ درباره رادی فرشوشتر، مشاور گشتاسب، مطلب کوتاهی آمده است.

بخش چهارم (فصل ۳۴ و ۳۵) درباره حوادث پایان جهان و رستاخیز است که به علت افتادگی نسخه‌ها ناقص مانده است. در فصل ۳۵ اهمیت خاصی به تقسیم هفت‌گانه و دوازده گانه داده شده است، مانند هفت امشاسپندان، هفت مرد بی‌مرگ، هفت تنی که عامل ایجاد فرشگرد^۲ هستند، تقسیم هفت امشاسپند به دوازده، بنابر خصوصیات آنان.

زادسپرم علاوه بر دام‌داد نسک، که پیش از این ذکر شد، گاه به منابع دیگر نیز استناد کرده است. در فصل ۹ بند ۶ به بندی از گاهان (یسن ۳۱) و در فصل ۴ بند ۸ به «کتاب پیشینیان» و در فصل ۶ بند ۱ به کتابی درباره «نمادیزشن»^۳ و در فصل ۳۵ بند ۱۸ به سپند نسک اشاره شده است.

زادسپرم رساله دیگری تحت عنوان خلاصه‌ای درباره انواع تخمه‌ها (= نژادها)^۴

(۱) بند هشن. (TD2)، فصل ۳۱، ص ۲۰۰ و بعد.

(۲) فرشگرد. در مورد این اصطلاح، نک به قبل، ص ۵۹.

(۳) در پهلوی Nimūdārih ī yazīšn، یَزِش به معنی مراسم یسنا، مهم‌ترین مراسم دینی زردشتیان، است. (۴) فصل ۳ بند ۵۷.

تألیف کرده بوده است که امروز در دست نیست.

از گزیده‌های زادسپَرَم سه نسخه در دست است: نسخه K35 مجموعه‌ای است که در کتابخانه سلطنتی کپنهاگ نگهداری می‌شود. این نسخه کامل نیست و از آغاز کتاب تا فصل ۲۳ بند ۲ را داراست. نسخه دیگر BK است، احتمالاً از روی این نسخه استنساخ شده است. این نسخه کامل نیست و از آغاز تا فصل ۳۴ بند ۲۶ را دربر دارد. نسخه سوم گزیده‌ها TD (یا TK یا T) است. این نسخه از دو نسخه دیگر کامل‌تر و دارای مؤخره‌ای است که نام کاتب در آن آمده، اما تاریخ استنساخ ذکر نشده است. وست تاریخ حدود ۹۰۰ یزدگردی (برابر با حدود ۱۵۳۰ یا ۱۵۵۰ میلادی) را برای آن پیشنهاد می‌کند. اما این احتمال نیز هست که این مؤخره عیناً از نسخه اصل استنساخ شده باشد.^۱ گزیده‌های زادسپَرَم به فارسی نیز ترجمه شده است.^۲

آثار منوچهر

از منوچهر پسر گُشن گُم، برادر زادسپَرَم، که با عنوان هیربد و رئیس طبقه روحانیان پارس و کرمان یاد شده^۳ و در نیمه دوم قرن سوم هجری (نهم میلادی) می‌زیسته است، سه نامه و کتابی تحت عنوان دادستان دینی^۴ «مجموعه آراء دینی» در دست است.

نامه‌ها

نامه‌های منوچهر در ردّ بدعت‌هایی است که برادرش، زادسپَرَم، در مورد ساده کردن مراسم تطهیر بَرشَنوم نهاده بود و خشم بسیاری از متعصبانِ سنّت‌گرا را برانگیخته

(۱) در مورد جدیدترین تصحیح انتقادی و ترجمه متن به فرانسه، نک به

Gignoux - Tafazzoli, 1993.

(۲) راشد محصل، ۱۳۶۶.

(۳) نامه ۲، فصل ۹ بند ۱۲، ص ۹۰؛ آغاز نامه ۳.

(۴) در پهلوی: Dādestān ī dēnīg

بود. وی بر آن بود که این مراسم که در وندیداد ۹ بند ۱ تا ۳۶ توصیف شده به صورت ساده‌تری، که در وندیداد ۸ بند ۹۹ تا ۱۰۳ تعیین گردیده، اجرا شود.

نامهٔ اوّل منوچهر خطاب به مردم سیرجان کرمان و نامهٔ دوم خطاب به برادرش، زادسپَرَم، و نامهٔ سوم، که باید آن را فتوایی دینی به شمار آورد، خطاب به بهدینان (=زردشتیان) است و تاریخ ۲۵۰ یزدگردی (برابر با ۸۸۱ م) دارد.

منوچهر برای اثبات نظر خود، علاوه بر استناد به متون دینی، به اقوال مفسران اوستا مانند اَبَرگ، سوشانس، میدیوماه، آذر فرنبغ و آذربوزید اشاره کرده است. در این نامه‌ها تسلط او را نه تنها در دانش دینی، بلکه در نجوم نیز می‌بینیم. مانند آنچه دربارهٔ زیج شهریار و زیج‌هندی و زیج بطلمیوس آورده است.^۱ اما از آنجا که منوچهر در نویسندگی چیره‌دستی نداشته و خود نیز بدان معترف است^۲، عبارات او همه ثقیل و طولانی و متضمن جملات فرعی بسیار است که در نتیجه درک مفاهیم را برای خواننده دشوار می‌کند. در نامه‌ها به ندرت به تمثیل و تشبیه استناد جسته است^۳. سبک نگارش منوچهر با مقایسه با سبک سادهٔ زادسپَرَم نمایانگر تفاوت طرز اندیشهٔ این دو برادر روحانی است.^۴ اهمیت این نامه‌ها در احتوای آن‌ها بر مطالب دینی و اصطلاحات خاص آنهاست و طبعاً از لحاظ ادبی ارزش چندانی ندارد. در نوشته‌های منوچهر برای اثبات حَقانیت مطلبی، همیشه به کتب دینی و اقوال روحانیان صاحب رأی استناد شده و نوشته‌های او از استدلال‌های منطقی خالی است.

دادِستان دینی

دادِستان دینی، به معنی مجموعهٔ آرای دینی است و شامل پاسخ‌های منوچهر به

(۱) نامهٔ ۲، فصل ۲ بند ۹ تا ۱۱، ص ۶۳. (۲) نامه ۱ فصل ۳ بند ۴، ص ۱۱.

(۳) دو تمثیل در کتاب آمده است: نامهٔ ۲ فصل ۱ بند ۱۵، ص ۵۸؛ نامهٔ ۲ فصل ۳ بند ۱۶، ص ۷۰.

(۴) در مورد نامه‌ها، نک به

Kanga, 1951, 189-204; Tavadia, 1956, 89f. ; De Menasce, 1975, 546.

۹۲ سؤالی است که آنها را مهرخورشید پسر آذرماه و بهدینان دیگر از او کرده‌اند.^۱ کتاب با مقدمه‌ای شروع می‌شود که دارای نثر پیچیده‌ای است. از فحوای این مقدمه برمی‌آید که این سؤالات را به صورت مکتوب برای منوچهر فرستاده‌اند و وی پس از مدتی، در فرصت مناسب، به آنها پاسخ داده است.^۲ از همین مقدمه استنباط می‌شود که منوچهر در هنگام نوشتن این پاسخ‌ها در شیراز به سر می‌برده است.^۳ تاریخ دقیق نگارش کتاب معلوم نیست. مطالب دادستان دینی متنوع و گوناگون است، مانند مطلب مربوط به آیین‌های دینی، قوانین و حقوق، آفرینش و موجودات مابعدالطبیعه، بهشت و دوزخ و رستاخیز، کارهای نیک و گناهان و اندرزها. خلاصه‌ای از مطالب کتاب را در زیر می‌آوریم:

پرسش‌های ۱ تا ۳ درباره «مرد راستکار» است که به عنوان صفت برای گیومرث پیش‌نمونه انسان و مظهر انسان کامل به کار می‌رود. در این سه بخش به این سؤالات که چرا گیومرث از آفریدگان دیگر مانند خورشید و ماه و آتش برتر است و وظیفه او در جهان چیست، پاسخ داده شده و خرد مهم‌ترین دلیل برتری انسان به شمار آمده است. پرسش‌های ۴ و ۵ درباره توجیه رسیدن آزارهای گوناگونی است که به بهدینان می‌رسد و پرسش ۶ درباره علت آفریده شدن انسان به صورت «گیتی» (مادی، مرئی) است. پرسشهای ۷ و ۸ درباره خیرات برای شخص در گذشته است. پرسش‌های ۹ و ۱۰ و ۱۱ درباره افزایش فایده کار نیک است. پرسش‌های ۱۲ و ۱۳ درباره رسیدگی به اعمال روان و عقوبت‌های آن پس از مرگ است. پرسش‌های ۱۴ و ۱۵ و ۱۶ و ۱۷ درباره سپردن لاشه انسان به سگ و پرندگان است. پرسش‌های ۱۸ تا ۲۴ درباره سرنوشت انسان پس از مرگ است. پرسش‌های ۲۵ و ۲۶ و ۳۰ تا ۳۳ درباره بهشت و دوزخ

1) Anklesaria, 1901, 1.

(۲) همان کتاب، مقدمه، بند ۴.

(۳) ایضاً، مقدمه بند ۱۷ نیز نک به: West, 1882, 8, n.6

است. پرسش‌های ۲۷ تا ۲۹ درباره آیین‌های دینی پس از درگذشت است. پرسش‌های ۳۴ تا ۳۶ درباره پایان جهان و رستاخیز است. پرسش ۳۷ درباره اندازه کارهای نیک است. پرسش ۳۸ و ۳۹ درباره بستن کُستی (یا کُشتی = کمر بند دینی) و دلیل بستن آن و پوشیدن سِدره (= پیراهن دینی) است. پرسش‌های ۴۰ و ۴۱ درباره اعتقاد به دین مزدیسنی و بی‌اعتقادی بدان؛ پرسش ۴۲ درباره آیین «درون»؛ پرسش‌های ۴۳ تا ۴۶ درباره دستوری، موبدی، هیربدی و شاگردی، پرسش ۴۷ درباره اجرای آیین‌های دینی؛ ۴۸ درباره احتکار غلات؛ پرسش‌های ۴۹ و ۵۰ درباره فروش می به غیر زردشتیان و نوشیدن می خارج از پیمان؛ پرسش ۵۱ درباره دَبّه در آوردن در معامله؛ پرسش ۵۲ درباره معامله با کافران؛ پرسش‌های ۵۳ و ۶۱ درباره مسائل مربوط به ارث؛ پرسش‌های ۵۴ تا ۶۰ درباره قیومت؛ پرسش ۶۲ درباره مجاز و غیر مجاز بودن گرفتن دارایی از کافران؛ پرسش ۶۳ درباره گیومرث و مَشی و مَشیانه؛ پرسش ۶۴ درباره ازدواج با نزدیکان؛ پرسش ۶۵ درباره دست‌مزد اجرای آیین‌های دینی؛ پرسش ۶۶ درباره رنگین‌کمان؛ پرسش ۶۷ درباره صُور ماه؛ پرسش ۶۸ درباره خورشید گرفتگی و ماه گرفتگی. پرسش ۶۹ درباره زلزله؛ پرسش ۷۰ درباره بخت و اقبال و عمل؛ پرسش‌های ۷۱ تا ۷۶ درباره گناه لواط؛ پرسش ۷۷ درباره روسپیگری؛ پرسش ۷۸ درباره گناه آشامیدن آب بدون خواندن دعا؛ پرسش‌های ۷۹ و ۸۰ درباره مراسم دینی «گیتی خرید» که پس از مرگ برای شخص درگذشته انجام می‌دهند؛ ۸۱ پرسش درباره روحانی که پول بگیرد که مراسم دینی را به جای آورد، ولی این کار را نکند؛ پرسش ۸۲ درباره این که مرد روحانی (=مُع مرد) اجرای مراسم «هماگ دین» و دیگر آیین‌ها را بپذیرد یا نه؛ پرسش‌های ۸۳ تا ۸۸ درباره دست‌مزد اجرای آیین‌های دینی و نذورات برای آتش و امور دیگر؛ پرسش ۸۹ درباره بی‌مرگان؛ پرسش ۹۰ درباره ساخت آسمان؛ پرسش ۸۹ درباره آب‌ها و رودها؛ پرسش ۹۲ درباره تیشتر، ستاره باران، و

نقش آن در ایجاد باران. در پایان کتاب اندرزهایی، که در آغاز کتاب ششم دینکرد^۱ نیز آمده، نقل گردیده (بندهای ۱ تا ۱۱) و به دنبال آن‌ها اندرزهای دیگری خطاب به بهدینان آمده است. در بسیاری از پرسش‌ها (۴۰، ۴۱، ۵۲، ۶۲) مسائلی که زردشتیان در جامعهٔ مسلمانان قرون اولیهٔ اسلامی با آن روبرو بوده‌اند، مطرح شده است و کتاب از این جهت اهمیتی خاص دارد.^۲

قدیم‌ترین نسخه‌های خطی دادستان دینی عبارت‌اند از: K35، BK و TD.^۳

نسخه‌های متأخر عبارتند از: J و H و DF.^۴

روایات پهلوی

با متن دادستان دینی در نسخ خطی متنی همراه می‌آید که معروف به روایات پهلوی^۵ است. در نسخه‌های خطی عنوانی برای این کتاب ذکر نشده است و اطلاق چنین عنوانی بر این کتاب بر قیاس متون مشابهی بوده که به فارسی زردشتی در دست است^۶ مانند صددر نثر، صد در بندهشن و روایات داراب هرمزدیار. کتاب مقدمه‌ای ندارد و گردآورنده مطالب را پشت سرهم آورده و دابار^۷، تهذیب‌گر متن، آن را به ۶۵ فصل تقسیم کرده است. گردآورنده آن معلوم نیست. از آنجا که فصل‌های ۱ تا ۶۲ در نسخه‌های خطی پیش از دادستان دینی آمده و فصل‌های ۶۳ تا ۶۵ پس از آن و در پایان هر قسمت، جمله «به پایان رسید» ذکر شده، شاید بتوان پنداشت که کتاب دو گردآورنده داشته است.^۸ زمان تألیف کتاب معلوم نیست، ولی از مقایسهٔ آن با

(۱) دینکرد، ص ۴۷۳ س ۳ تا ۴۷۶ س ۱۶.

2) De Menasce, 1967, 220.

(۳) در مورد این سه نسخه، نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی.

4) Anklesaria, 1901, Preface.

(۵) برحسب سنت، این کتاب را روایت (به صورت مفرد) نامیده‌اند، اما از آنجا که این کتاب مجموعه‌ای از روایات است، ترجیح دادیم آن را در فارسی به صورت جمع بیاوریم.

6) West, 1882, xv.

7) Dhabhar, 1913, Introduction.

8) editor

کتاب‌های تألیف شده در قرن سوم و اوایل قرن چهارم هجری (قرن نهم و نیمهٔ اول قرن دهم میلادی) و با در نظر گرفتن نثر صحیح و استوار کتاب، می‌توان نتیجه گرفت که این کتاب نیز در همین زمان گردآوری نهایی شده است.

روایات پهلوی متضمن مطالب گوناگونی است که به اختصار می‌توان آن‌ها را چنین بر شمرد: تقویم (فروردگان یا روزهای پایان سال: فصل ۱)؛ آیین‌های دینی مانند درون، یسنا، ویسپرد، دوازده هُماست، هَمادین، میزد، گاهنبار (۹، ۱۶، ۱۷، ۳۸، ۴۵، ۵۶ تا ۵۸)؛ نذر (۲۰)، قربانی (۵۹)؛ ستایش خورشید (۴۰)؛ توبه (۵۳)؛ خواندن وِرد اهُونَور (۱۳، ۲۷)؛ شرایع و قوانین دینی (مانند وضع خانه‌ای که کسی در آن مرده باشد: ۲، ۱۹) ازدواج (۴۳)؛ ازدواج با نزدیکان (۸، ۳۹، ۴۵)؛ تماس با نَسو (= لاشه و مانند آن: ۵۵)؛ گواهی (۲۹)؛ فروش برده به کافر (۳۰)؛ طلاق (۳۴)؛ انواع آتش و مراقبت از آن (۱۸، ۳۷)؛ بازرگانی (۴۲)؛ زن و فرزند (۴۳)؛ کارهای نیک و گناهان (مانند پیمان‌شکنی: ۶، ۷، ۱۲)؛ تاوان کارهای بد (۱۱، ۱۵، ۶۱)؛ کشتن گوسفند (۱۴)؛ ثواب کشتن جانوران موزی و گناه کشتن جانوران مفید (۲۱)؛ گناهان مرگ آزان^۱ (۷، ۴۱)؛ دیوپرستی و بت پرستی و غیره (۴۵)؛ اندرزها و دستورها مانند تأثیر گناهان در اندام‌های گوناگون آدمی (۳)، نرمی و درشتی (۴)؛ پیری (۵)؛ راستی و رادی (۱۰)؛ تأخیر (۲۸)؛ تباهی روان آدمی (۳۲)؛ نفرین گاو و اسب و هوم (۲۶)؛ دوستی با کافران (۳۳)؛ آفرینش جهان (۴۶، ۵۲)؛ حیوانات از نوع سگ (۴۴)؛ سرنوشت انسان پس از مرگ (۲۳، ۲۴)؛ رستاخیز و پایان جهان (۲۵، ۴۸، ۵۴)، بهشت و دوزخ (۵۰، ۶۵)؛ مطالب مربوط به عالم بالا مانند رعد و برق و شهاب ثاقب (فصل ۳۵)؛ داستان‌ها و اساطیر مانند داستان گرشاسب (۱۸)، جمشید (بخشی از ۸، ۳۱)؛ زردشت (۳۶)؛ زردشت و گشتاسب (۴۷)؛ ساخت کنگدز (۴۹)؛ مَشی و مَشیانه (۵۱)؛ فرهنگ عامه مانند افسون تب (۶۳)؛ خواص مُهره‌ها (۶۴)؛ و مطالب تعلیمی مانند علم اورمزد بر همه چیز (۲۲) و توضیح دربارهٔ دعای اهُونَور (۶۰). فصل ۶۲ کتاب تماماً اندرزنامه‌ای

(۱) گناهانی که تاوانشان، مرگ است و در برابر آن‌ها باید متحمل غرامت سنگین شد.

است منسوب به آذرباد مَهْرَسَپندان^۱، موبدان موبد زمان شاپور دوم ساسانی. نویسنده از منابع خود نام نمی‌برد ولی جملاتی مانند «زردشت از اورمزد پرسیده» و «چنین پیداست» که در آغاز فصول آمده است، دلالت بر این دارد که در بسیاری موارد نویسنده از ترجمه‌ها و تفسیرهای اوستا به پهلوی (زند) استفاده کرده است. مانند داستان گرشاسب که تحریر خلاصه‌تری از آن فصل ۱۴ سُودْگَرَنسک^۲ را تشکیل می‌دهد و آن خود از زند این فصل نقل شده است. بعضی از داستان‌های منقول در روایات پهلوی یا در جاهای دیگر نیامده یا اگر آمده است، به صورتی خلاصه‌تر نقل شده است. مانند داستان جمشید و خواهرش و داستان کنگدز. ترجمه و اقتباس مطالب بسیاری از این کتاب در کتاب صدر بُندهشن آمده است: ۱۱ (فصل ۸۹ صد در بُندهشن)، ۱۴ (۵۴)، ۱۷ (۵۴)، ۱۸ (۵۴)، ۲۰ (۲۰)، ۲۱ (۲۳)، ۲۳ (۹۹)، ۲۴ تا ۳۴ (۲۴ تا ۳۴)، ۲۷ (۲۷)، ۳۶ (۳۰، ۳۶)، ۴۲ (۳۸)، ۴۸ (۳۵).^۳

روایات پهلوی علاوه بر در برداشتن مطالب اساطیری و آیینی و غیره، خصوصاً از جهت در برداشتن مسائلی که زردشتیان در سده‌های نخستین هجری در جامعه اسلامی با آن‌ها روبرو بوده‌اند، مانند اجرای احکام یا آیین‌های دینی، خرید و فروش با مسلمانان، از اهمیتی خاص برخوردار است. تأکید نویسنده بر ازدواج با نزدیکان نشانگر بیمی است که روحانیان زردشتی از ازدواج با بیگانان و در نتیجه ضعف دین خود داشته‌اند.

نثر کتاب در نقل داستان و ذکر پند و اندرز روان است و گردآورنده گاه از تشبیه و تمثیل نیز استفاده برده است. مانند فصل ۷ بند ۵، فصل ۹ بند ۲ و ۳، فصل ۲۵ بند ۴ و غیره.

از روایت پهلوی که همراه دادستان دینی نوشته شده، سه نسخه قدیمی و چند نسخه جدیدتر در دست است: K35، BK که کامل‌ترین نسخه کتاب است، IO که در

(۱) در مورد او نک به قبل، ص ۴۲ و ص ۶۶. (۲) دینکرد، کتاب نهم، ۸۰۳.

3) Williams, 1990. I, 18.

کتابخانه دیوان هند در لندن نگاهداری می‌شود.^۱ این نسخه، که فقط بخشی از کتاب را در بردارد، در ایران کتابت شده ولی تاریخ استنساخ ندارد و TD.^۲ روایات پهلوی به فارسی ترجمه شده است.^۳

پُرسش‌نیا

پُرسش‌نیا^۴، به معنی پرسش‌ها، مجموعه‌ای است مشتمل بر ۵۹ سؤال و جواب که از نظر موضوع شبیه به «روایات» است. نام پرسش‌کننده و پاسخ‌دهنده و نیز گردآورنده در رساله نیامده است. سؤالات مطرح شده در مورد مطالب گوناگون است: مناسک دینی (پرسش ۱، ۹ تا ۱۱، ۱۹، ۲۱، ۲۲، ۲۸ تا ۳۲، ۳۷)؛ مطالب فقهی و حقوقی (۸، ۲۵، ۲۶، ۴۰، ۴۱، ۴۶، ۴۷، ۵۰، ۵۳ تا ۵۷، ۵۹)؛ اندرزها و دستورهای اخلاقی که همه از نوع اندرزهای دینی اند؛ ثواب و گناه (۳ تا ۷، ۱۲ تا ۱۸، ۲۰، ۲۳، ۲۴، ۲۷، ۳۳، ۳۵، ۳۶، ۳۹، ۴۲ تا ۴۵، ۴۸، ۴۹، ۵۱، ۵۲، ۵۸)، مطالبی درباره زندگی پس از مرگ (۲، ۳۴، ۳۸).

در ضمن پاسخ‌ها، غالباً شواهدی برای اثبات مطلب از اوستا همراه با ترجمه آنها به پهلوی آورده شده است. بعضی از این جملات در اوستای کنونی وجود ندارد و از این نظر، این متن دارای اهمیت خاصی است. نثر کتاب ساده و روان است. از پرسش‌نیا یک نسخه کامل (مجموعه TD2)^۵ و یک نسخه ناقص (R242) در دست است. این نسخه اخیر در سال ۱۷۶۶ میلادی از روی نسخه قدیم‌تری در هندوستان استنساخ شده است. نسخه‌های دیگر همه از این دو نسخه رونویس شده‌اند.^۶

(۱) در مورد K35، BK و TD نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی.

2) Dhabhar, 1913, 12-15; Williams, 1990, 20-23, 25.

(۳) میرفخرایی، ۱۳۶۷.

4) Pursišnīhā

(۵) نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی.

(۶) در مورد پرسش‌نیا نک به: K. Jamasp - Asa - H. Humbach, I-II, 1971.

وَجَرکرد دینی^۱

مجموعه‌ای از متن‌های گوناگون پهلوی است. بنابر آنچه در آغاز کتاب آمده، آن را میدیوماه، پسر عموی زردشت، تألیف کرده است. این کتاب که خصوصیات روایات را دارد، شامل این مطالب است: توصیف بعضی از گناهان و تاوان آن‌ها، ارث، آتش‌های مقدّس، افزارهایی که در مراسم دینی به کار گرفته می‌شود، آیین‌های مربوط به درگذشتگان، دخمه و استودان، برشنوم (= آیین تطهیر)، کُستی و سدره، ازدواج، ۱۰۱ نام ایزدان، پنج روز گاهانی (= خَمسه مسترقه)، توضیحات گوگشنسب، یکی از مفسّران اوستا، دربارهٔ مشکلات اوستا، دعا‌هایی که در مراسم دینی گوناگون باید خوانده شود و غیره. در کتاب تعدادی کلمات و جملات اوستایی نیز آمده است. بخش عمده‌ای از کتاب به زندگی نامهٔ زردشت اختصاص دارد (ص ۲۱ تا ۴۹).^۲ مطالب این بخش در کتاب‌های دیگر مانند دینکرد و گزیده‌های زادسپرم و زراتشت‌نامه (سرودهٔ زردشت بهرام پژدو) نیز آمده است، اما عیناً با هیچ یک از متن‌های مذکور منطبق نیست. بعضی از بخش‌های دیگر از متن‌های دیگر پهلوی عیناً برداشته شده است. از جمله: پنج خیم دین مردان یا آیین نامه‌نویسی (نک به بعد). از سوی دیگر، رسالهٔ سی روز ماه (نک به بعد)، که تنها بخش آغازین آن در سه متن مورد استفادهٔ جاماسپ آسانا وجود داشته و چاپ شده است، در این کتاب به تمامی حفظ شده است و از این نظر اهمیت دارد.

در مقدمهٔ گجراتی کتاب آمده است که این متن براساس نسخه‌ای که در کتابخانهٔ دستور پشوتن سنجانا بوده، تهذیب گردیده و به چاپ رسیده است. بنابه این مقدمه، این نسخه در سال ۱۷۵۴ میلادی از روی نسخه‌ای که در کتابخانهٔ مودی (Modi) بوده و در سال ۱۲۴۰ به قلم دادپیرای شاپور مهریار در کرمان نوشته شده بود.

(۱) در پهلوی Wijarkardī dēnīg به معنی «فتوای دینی».

(۲) نک به آموزگار - تفضلی، چ ۳، ۱۳۷۵.

استنساخ شده است.^۱ این متن در سال ۱۸۴۸ به کوشش دستور پشوتن سنجانا در بمبئی به چاپ رسید. پس از انتشار معلوم گردید که این کتاب نوشته دستور ادالجی سنجانا، پدر بزرگ پشوتن، است. از این رو نسخه‌های کتاب جمع‌آوری و نابود گردید.^۲

1) West, 1896-1904, 89-90.

2) Madan

متون فلسفی - کلامی

چندین اثر فلسفی - کلامی به زبان پهلوی در دست است. در این آثار افکار ایرانی غالباً با مطالب فلسفی مأخوذ از یونان تلفیق شده است که ایرانیان از دوران هخامنشیان و بعد در دوره اشکانیان، در دوره هلنیسم، با آنها آشنا بودند. احتمالاً بعضی از کتب یونانی در زمان شاپور اول ساسانی به پهلوی ترجمه شده بود. اما ترجمه بیشتر کتب فلسفی به پهلوی به احتمال قوی در دوره خسرو انوشیروان و از زبان سریانی انجام گرفته است. آگاثیاس^۱ با شگفت زدگی نقل می کند که این پادشاه با عقاید ارسطو و افلاطون آشنا بوده است. به قول همین مورخ، وی دستور داده بود که کتب یونانی را برای وی به فارسی (=فارسی میانه، پهلوی) ترجمه کنند. آشنایی این پادشاه با علوم (مخصوصاً فلسفه) یونانی از طریق نسطوریان مسیحی بوده است. عده بسیاری از این فرقه بر اثر مخالفت با مونوفیزیان^۲ به ایران پناهنده شدند و از حمایت پیروز (۴۵۹ - ۴۸۴ م.) برخوردار گردیدند. اینان در نشر آثار فلسفی سهم به سزایی داشتند. در سال ۵۲۹ میلادی یوستی نین^۳ امپراتور روم دستور داد که مدرسه آتن بسته شود و در پی آن هفت تن از فلاسفه نوافلاطونی به ایران پناهنده شدند و در تیسفون اقامت گزیدند. اسامی آنان در دست است و همه از اهالی نواحی شرق امپراتوری قسطنطنیه

1) Agathias

2) Monophysites

3) Justinian

بودند. یکی از این فلاسفه به نام پریسکیانوس^۱ رساله‌ای تحت عنوان «پاسخ‌های پریسکیانوس بر شکوک خسرو شاهنشاه» داشته که امروز ترجمه ناقص لاتینی آن در دست است. در این رساله مباحثات درباره علم نفس و خواب و خیال و تغییر فصول و اختلافات اطبا در معالجات و غیره به چشم می‌خورد که همه حاکی از علاقه این شاه به مسائل عقلانی گوناگون است. خسرو انوشیروان با همه این فلاسفه خوش رفتاری کرد و سرانجام در قرارداد منعقد در سال ۵۳۲ میلادی ماده‌ای گنجانید که بر طبق آن این فلاسفه بتوانند به امپراطوری روم بازگردند و آزادی عقیده آنان تأمین باشد. یکی از عیسویان ایرانی به نام بولص ایرانی^۲، رئیس حوزه ایرانی نصیبین، کتابی مشتمل بر بحث درباره منطق ارسطو به سریانی نوشت.

ابن ندیم^۳ از کتابی با عنوان «درباره سؤالاتی که شاه روم به انوشیروان به دست بقراط رومی فرستاد» و نیز از کتابی به نام «فرستادن ملک روم فیلسوفانی را به نزد شاه ایران فرستاد و در آن درباره موضوعاتی از حکمت سؤال کرده بود» یاد کرده است. در کتاب‌های پهلوی گاه‌گاه به آثار ارسطو و فیلسوفان ارسطویی^۴ و فیلسوفان رومی (= یونانی) به طور عموم و سوفسطائیان^۵ اشاره شده است. اصطلاحات فلسفی مانند عالم اکبر^۶ و عالم اصغر^۷، عناصر اربعه^۸، امزجه اربعه، اخلاط اربعه^۹، حرکت^{۱۰}، زمان، مکان^{۱۱}، کون^{۱۲}، تکوین^{۱۳}، فساد^{۱۴}، جوهر^{۱۵} و عرض^{۱۶} در کتاب‌های پهلوی به کار

1) Priscianos

2) Paulus Persa

۳) الفهرست، ۳۷۸.

4) Bailey, 1943, 82-92, 98; Zaehner. 1955 s.v. Aristole.

۵) دینکرد، ۱۵۲ س ۴ و ۱۵؛ شکندگمانیگ وزار، فصل ۶ بند ۳۵ و ۴۵.

6) gēhā ī wuzurg

7) grhān ī kōdag.

8) čahār rastagān

9) čahār amēzišnān

10) rawišn

11) gāh

12) bawišn

13) bawišn - estišnīh

14) wināhišn

15) gōhr

16) gadag

رفته و معادل یونانی آن‌ها شناخته شده است.

شکندگمانیگ و زار

شکندگمانیگ و زار^۱ تألیف مردان فرّخ پسر اورمزد داد است و این نام را که به معنی «گزارش گمان شکن» یا «شرح از میان برنده شک و تردید» است، خود بر آن نهاده است.^۲ نویسنده از دینکرد تألیف آذر فرنبغ فرّخزادان به عنوان یکی از منابع خود یاد می‌کند، به این سبب احتمال دارد که در اواخر قرن سوم هجری می‌زیسته است. وی در مقدمه کتاب پس از ستایش دین مزدیسنی و توصیفی کوتاه از جهان اکبر و جهان اصغر و اهمیت اعتدال (= پیمان) در این دین^۳، سبب تألیف کتاب را چنین ذکر کرده است که در زمان وی ادیان و فرقه‌های گوناگونی پیدا شده بودند و وی که از همان کودکی همواره مشتاقانه در جستجوی حقیقت بوده، بدین منظور به سرزمین‌ها و دریاها و نواحی گوناگونی سفر کرده و سرانجام مطالب کتاب خود را گرد آورده و مدوّن ساخته است تا در رفع شبهه نوآموزان در برابر معارضان به کار آید.^۴ مردان فرّخ از آثار دانشمندان زردشتی هم عصر خود مانند آذرباد * یا وندان^۵ و روشن^۶ پسر آذر فرنبغ فرّخزادان و خصوصاً از دینکرد بسیار استفاده کرده است^۷، تا آنجا که فصل ۲۳۹ (الف) کتاب سوم دینکرد^۸ عیناً فصل نهم شکندگمانیگ و زار را تشکیل می‌دهد. در نسخه خطی دینکرد، یعنی نسخه بمبئی (B)، فقط عنوان این فصل ذکر شده و تمام فصل در شکندگمانیگ

(۱) در پهلوی: Škand - gumānīg این عنوان چندان صحیح به نظر نمی‌رسد و احتمالاً در آن تصحیفی رخ داده است. قاعدتاً عنوان آن بایستی Wizārišn ī gumān - škann می‌بود.

(۲) فصل ۱ بند ۳۸. (۳) فصل ۱ بندهای ۱ تا ۳۴.

(۴) فصل ۱ بندهای ۳۵ تا ۳۹.

(۵) در پهلوی: Ādurbād ī Yāwandān * قرائت و تلفظ این نام مورد تردید است و اطلاعاتی از احوال و آثار او نداریم. نام وی در فصل ۴ بند ۱۰۶، فصل ۹ بند ۲ و فصل ۱۰ بند ۵۲ نیز آمده است.

(۶) در پهلوی: Rōšn.

(۷) فصل ۴ بند ۱۰۷، فصل ۹ بند ۱، ۳ و ۴، فصل ۱۰ بند ۵۵ و ۵۷ و فصل ۱۲ بند ۱.

(۸) صفحه ۲۶۲.

وزار نقل شده است. از این رو، می‌توان حدس زد که مؤلف این فصل را عیناً از نسخه خطی کتاب جدا کرده و در کتاب خود آورده است و تنها عنوان آن در دینکرد باقی مانده است. در جای دیگر کتاب^۱، نویسنده باز به علاقه خود به تحقیق در ادیان دیگر و سفر خود به جاهای گوناگون، از جمله هندوستان، اشاره کرده است و می‌نویسد که نمی‌خواسته است دین زردشتی را به گونه‌ای موروثی بپذیرد، بلکه بر آن بوده است که با استدلال و منطق بدان بگردد و در این راه به آثار نویسندگان مذکور دست یافته و از فریب فرقه‌های دیگر، خصوصاً مانویان، رهاگشته است.

متن پهلوی شکندگمانینگ وزار از میان رفته است و امروز تحریر پازند و ترجمه سنسکریت آن در دست است. پنج فصل اول کتاب در زمان‌های متأخرتر از پازند دوباره به پهلوی برگردانیده شده است. مطالب کتاب را پس از مقدمه (فصل ۱) می‌توان به دو بخش عمده تقسیم کرد: فصل‌های ۲ تا ۱۰ درباره اصول اعتقادات زردشتی است. فصل‌های ۲، ۳، و ۴ (باب‌های ۱، ۲، و ۳) پاسخ به سؤالات مهریار پسر مَهَماد اصفهانی است که نام وی در آغاز فصل ۲ آمده است. این فصل (=باب) درباره این سؤال است که «چرا اهریمن به روشنی آسیب رسانید و حال آن که هم جوهر با آن نیست؟». مردان فرخ در پاسخ به شرح خصوصیات مزاج‌های گوناگون و «برادران دروغین»^۲ آن‌ها می‌پردازد و شرح می‌دهد که هر خصوصیتی به متضاد خود آسیب می‌رساند مثلاً «سردی»، که برادر دروغین تری است و در آب آمیخته است. متضاد «گرمی» آتش است. و گرنه آب و آتش ذاتاً هم جوهر و با یکدیگر سازگارند. در فصل ۳ (باب ۲) این سؤال مطرح است که «چرا اورمزد، که قادر مطلق است، اهریمن را از بد کردن و بدخواستن باز نمی‌دارد؟». نویسنده در پاسخ شرح می‌دهد که قدرت خدا بر امور ممکنه است نه بر محالات. چون جوهر اهریمن شر و فساد است و تغییر جوهر بر خلاف عَرَض ناممکن است. او را نمی‌توان از بدی باز داشت. در فصل ۴ (باب ۳) این سؤال مطرح است که «این سپهر را،

(۱) فصل ۱۰ بند ۴۳ تا ۶۳.

(۲) در پهلوی brādarōš به معنی خصوصیت بدی است که با خوبی شباهت ظاهری دارد ولی از نظر جوهر با آن متفاوت است.

که هر چیز از آن ناشی می‌شود، چه کسی آفریده است: اورمزد یا اهریمن؟» نویسنده در پاسخ می‌گوید که سپهر جای ستارگانی است که برای آفریدگان نیکی مقدر می‌کنند. اما سیارات هفتگانه دزدانی هستند که گاه این نیکی‌ها را می‌ربایند و نمی‌گذارند به مردمان برسد. سپس مؤلف به توصیف ستارگان اصلی و سیارات متخاصم آن‌ها پرداخته است. فصل ۵ در ردّ منکران خدا^۱ است. فصل ۶ نیز در ردّ دهریان منکر خداست. فصل ۷ در اثبات ثنویت است. فصل ۸ نیز در اثبات وجود نیروی شر (= اهریمن) است که دارای جوهری متفاوت از جوهر خداست و منشأ شرّ و بدی در عالم است. فصل ۹، که برگرفته از کتاب سوّم دینکرد است، و فصل ۱۰ نیز درباره ثنویت است. فصل‌های پایانی کتاب (۱۱ تا ۱۶)، که جنبه جدلی دارد، در ردّ اسلام (فصلهای ۱۱ و ۱۲) و یهودیت (۱۳ و ۱۴) و مسیحیت (۱۵) و مانویت (۱۶) است و این فصل آخر به سبب افتادگی نسخه ناقص مانده است.

در شکند گمانیگِ وِزار، برخلاف اغلب کتاب‌های پهلوی، در اثبات عقاید زردشتی و مبارزه با ادیان دیگر از سلاح استدلال منطقی استفاده شده و در آن کم‌تر به اسطوره و افسانه یا استناد به نصّ کتاب اوستا و زند، بدون ذکر دلیل منطقی، برمی‌خوریم. تفاوت اصلی آن با دینکرد در زبان ساده و روان آن است. گمان می‌رود که شکند گمانیگِ وِزار برای طبقه عام‌تری نوشته شده، در حالی که نویسنده دینکرد خوانندگان خاص‌تر و عالم‌تری را مدّ نظر داشته است. مردان فرّخ متواضعانه خود را در پایه نوآموزان می‌داند^۲. اما از مطالب کتاب معلوم می‌شود که وی به خوبی از عقاید فرّقی که با آنان به جدل پرداخته آگاه است. مثلاً در مورد اسلام، از مطالب قرآن مطلع است و به عقاید معتزله^۳ اشاره می‌کند و در فصول مربوط به یهودیت و مسیحیت به مطالب کتاب مقدّس توسّل می‌جوید.^۴ از عقاید مانویان مانند اسطوره آفرینش

(۱) در پهلوی : nēst - yazad - gōwān

(۲) فصل ۱، بند ۴۴. این که بویس (Boyce, 1992, 153) وی را «مرد غیرروحانی» دانسته است، مقبول به نظر نمی‌رسد. اطلاعات او از اصول دین زردشتی و ادیان دیگر در حدّ اطلاعات یک مرد روحانی است.

(۳) فصل ۱۱ بند ۲۸.

(۴) فصل ۱۰ بند ۷۰.

آگاه است.^۱

از شکند گمانیگ وزار نسخ متعددی به تحریر پازند در دست است که قدیم‌ترین آن‌ها (AK) در قرن پانزدهم میلادی استنساخ شده است و حدود نیمی از متن را در بر دارد.

پُس دانشن کامگ

پُس دانشن کامگ^۲ (= پسر آرزومند دانش) متن کوچکی است مانند شکند گمانیگ وزار. اصل پهلوی آن از میان رفته و فقط تحریر پازند آن در دست است. پسری دربارهٔ دلیل بستن گُستی (= کمر بند دینی زردشتیان) از پدرش سؤال می‌کند و پدر بدو پاسخ می‌دهد و در ضمن پاسخ، بعضی مسائل اصولی زردشتی مانند ثنویت مورد بحث قرار می‌گیرد. انسان که جهان اصغر است، همانند جهان اکبر به دو قسمت خوب و بد تقسیم می‌شود: بخش بالای بدن اهورایی و بخش پایین بدن اهریمنی است و کمر بند حدّ فاصل این دو است. زبان این متن و نوع استدلالات آن شباهت بسیاری به شکند گمانیگ وزار دارد و به احتمال بسیار هم زمان با آن نوشته شده است.^۳

گُجستگ ابالیش

زردشتی مرتدی به نام *عبدالله از اهالی اصطخر، که بر حسب سنت نام او را ابالیش می‌خوانند و قبلاً دئی‌اورمزد نام داشته است، با آذر فرنبغ فرخزادان^۴، پیشوای زردشتیان در قرن سوم هجری و یکی از تدوین‌کنندگان دینکرد، در حضور مأمون خلیفه (۱۹۸ تا ۲۱۸ ه. ق) در بغداد مباحثاتی دربارهٔ دین زردشتی داشته است. در این

(۱) در مورد شکند گمانیگ وزار، خصوصاً نک به: de Menasce, 1945.

2) Pus ī dānišn - kāmag.

(۳) Tavadia, 1956, 102; Junker, 1959, نیز تاوادی، ۱۳۴۸، ۱۳۳.

(۴) در مورد وی، نک به قبل، ص ۱۲۹.

مباحثات قاضی و وزیراعظم نیز حضور داشته است.^۱ شرح این مناظره در این رساله کوچک گرد آمده است و اطلاعات مربوط به ابالیش منحصرأ مأخوذ از این رساله است. به علت ابهام الفبای پهلوی، صورت درست این نام را نمی دانیم. از آنجا که ابالیش بالقب گجستگ (ملعون) ذکر شده، باید این اسم نام وی پس از گرویدن به اسلام باشد و احتمالاً صورت صحیح آن عبدالله است که تسمیه نومسلمنان بدان معمول بوده است. به تصریح رساله گجستگ ابالیش^۲، وی پیش از ارتداد دئی اوهرمزرد (=دی هر مزد) نام داشته و از اهالی استخر و مردی روحانی بوده است.^۳ درباره علت برگشتن او از دین زردشتی اطلاع دقیقی در متن داده نشده است و تنها بهانه‌ای برای آن ذکر گردیده است: روزی ابالیش گرسنه و تشنه به آتشگاهی رفت و درخواست کرد که در مراسم «باج»، که از آیین‌های دینی زردشتی است و پس از اتمام آن شرکت‌کنندگان در غذای دعا خوانده سهیم می‌شوند، شرکت کند. اما ظاهراً روحانیان آتشکده، که وی را نمی‌شناختند و از مقام روحانی او آگاه نبودند، بدو اجازه ورود به آتشکده را ندادند. ابالیش آزرده خاطر از آنجا دور شد و در راه به مردی برخورد که به وی گفت: «چرا باید به دینی اعتقاد داشته باشی که مردی چون تو را در مراسم «باج» آن راه ندهند و تو را خوار دارند.»^۴ ابالیش با این سخنان، از دین زردشتی روی گردانید و با همه دانایان زردشتی و یهودی و مسیحی فارس به معارضة دینی پرداخت و به روایت رساله گجستگ ابالیش همه را مغلوب گردانید. سرانجام راه بغداد و دربار مأمون را پیش گرفت.

ابالیش در حضور مأمون با آذرفرنبغ به معارضة پرداخت. هفت سؤال را مطرح ساخت و آذرفرنبغ به هریک از آنها پاسخ داد. این سؤالات مربوط به اصول عقاید

(۱) مأمون علاقه بسیاری به این گونه مناظرات دینی داشته است و چندین مجلس مناظره که در حضور او برگزار گردیده، نقل شده است: مناظره با مانوی به نقل ابوالمعالی، بیان‌الادیان، ۱۸؛ مناظره با ثنوی و با موید به نقل راغب اصفهانی، محاضرات‌الادباء، ج ۲، ۴۲۴؛ و مناظره متکلمان با یزدان‌بخت مانوی به نقل ابن‌الندیم، الفهرست، ۴۰۱.

(۲) ص ۱۱.

(۳) ص ۱۲.

(۴) ص ۱۲.

زردشتی، مانند ثنویت^۱ (پرسش‌های ۱، ۲، ۳) و آیین‌ها و مراسم دینی مانند آداب تطهیر (پرسش‌های ۴، ۵، ۶) و بستن کُستی (پرسش ۷) است. آذرفرنبغ به همه سؤالات اعتراض آمیز ابالیش پاسخ داد و بنابه روایت رساله گجستگ ابالیش، مورد پسند خلیفه قرار گرفت و سرانجام ابالیش از دربار رانده شد. چون این رساله را مؤلفی زردشتی نوشته است، محکومیت ابالیش طبیعی به نظر می‌رسد.

از سؤالات مطرح شده از طرف ابالیش چنین برمی‌آید که وی به خوبی از دین زردشتی آگاه بوده و در جدل و مناظره دین دستی داشته و به احتمال قریب به یقین خود از روحانیان این دین بوده است.^۲

زمان تألیف رساله گجستگ ابالیش و تدوین‌کننده آن معلوم نیست، اما احتمالاً از آثار قرن سوم هجری (نهم میلادی) است. قدیمترین نسخه خطی کتاب K20 است.^۳ نسخه دیگر نسخه TD (متعلق به بهرام‌گور انکلساریا) نسخه‌ای متأخر است.^۴ نسخه P33 (در کتابخانه ملی پاریس) از روی نسخه K20 در سال ۱۷۳۷ میلادی استنساخ شده است. نسخه M52 تحریر پارسی (فارسی زردشتی) رساله است و در سال ۱۱۷۹ یزدگردی (برابر با ۱۸۰۹ م) استنساخ شده است و نسخه M67 تحریر پازند آن است که ظاهراً در اواخر قرن هجدهم میلادی استنساخ شده است. هر دو نسخه اخیر در کتابخانه دولتی مونیخ نگهداری می‌شود. گجستگ ابالیش به فارسی ترجمه شده است.^۵

(۱) ص ۶۵ و ۲۶.

2) See Tafazzoli, 1985; Chacha, 1936; Barthelemy, 1887.

نیز نک به تفضلی، ۱۳۶۸.

(۳) در مورد این نسخه، نک به بعد: بخش نسخه‌های خطی، و در مورد نسخه‌های دیگر نک به مأخذ قتل.

(۴) این نسخه ظاهراً همان نسخه TDa است. نک به:

Jamasp - Asana, 1897-1913, Introduction, 13.

(۵) هدایت، ۱۳۳۲.

کشف و شهود و پیشگویی

بعضی از متون پهلوی متضمن بیان مکاشفات و پیشگویی‌های حوادث، خصوصاً حوادث پایان جهان است. از این قبیل ادبیات، که در میان ملل دیگر نیز سابقه دارد، چندین اثر به پهلوی در دست است. قدیم‌ترین آن‌ها کتیبه کرتیر در سرمشهد و نقش رستم است که در آن این موبد معراج خود را شرح داده است.^۱ آثاری که به پهلوی کتابی در دست است، عبارت‌اند از:

آرداویراف‌نامه / آرداویراز‌نامه^۲

این کتاب درباره سفر ارداویراف یا ارداویراز به جهان دیگر است. در مورد قرائت این نام اتفاق نظر وجود ندارد. بنا به ضبط تحریرهای فارسی، آن را ارداویراف خوانده‌اند. اما بعضی دانشمندان با انطباق این نام با صورت اوستایی آشه‌ویرازه^۳، تلفظ ارداویراز را برای آن پیشنهاد کرده‌اند که امروزه در میان دانشمندان مقبولیت بیشتری یافته است.^۴ آرداویراف‌نامه به ۱۰۱ فصل تقسیم شده است. در فصل‌های ۱ تا ۳

(۱) نک به قبل: بخش کتیبه‌های پهلوی. (۲) در پهلوی: Ardāwīraf/z - nāmag

Aša vīrāza

(۴) در فارسی صورت ویراف معمول است.

چگونگی فراهم آمدن مقدمات سفر ویرافِ پارسا^۱ به جهان دیگر شرح داده است در آغاز، به حمله اسکندر و پراکندگی اوستا و زند اشاره شده است که بر اثر آن مردمان در مسائل ایزدی در شک و تردید به سر می بردند تا این که آذرباد مَهرسپندان^۲، موبدان موبد شاپور دوم ساسانی، برای اثبات حقایق دین تن به آزمایش دینی داد و روی گداخته بر سینه او ریختند و او پیروز به درآمد.^۳ باز در زمانی دیگر، دین در آشفتگی بود و مردمان دچار شک و تردید بودند. از این رو، پیشوایان دینی در آتشکده فرنبغ^۴ در فارس گرد آمدند و مردی را به نام ویراف، که او نیز از روحانیان بود، برگزیدند تا به جهان دیگر برود و نتایج آنچه را می بیند برای هم دینان خود شرح دهد. در متن به عنوان تفسیر افزوده شده است که ویراف همان وه شاپور (= به شاپور)، موبد مشهور عهد خسرو انوشیروان (۵۳۱ تا ۵۷۹ م.)، بوده است.^۵ به ارداویراف می و منگ دادند و وی بر بستر بخفت و روانش به عالم بالا رفت^۶ و پس از هفت روز بازگشت و آنچه را دیده بود، شرح داد و دبیری آن ها را یادداشت کرد.^۷ در طول این معراج روحانی، دو ایزد سروش و آذر راهنمایی او را بر عهده داشتند.

فصل های ۴ تا ۱۵ شرح مشاهدات ویراف و توصیف انواع پارسایان و پاداش های آنان در جاهای گوناگون بهشت و نیز توصیف برزخ است. از فصل ۱۶ تا پایان کتاب، که بخش بیشتر کتاب را در بر می گیرد، به توصیف دوزخ و گناهکاران و عقوبت های آنان اختصاص دارد. گناهان بر دو دسته اند: گناهان اخلاقی و گناهانی که نتیجه انجام ندادن آیین های دینی و تکالیف شرعی است و هر کدام عقوبت خاصی

(۱) ویراف یا ویراز با لقب آردا ذکر شده است که عنوان کسی است که بر اثر اعمال نیک از سعادت آن جهانی برخوردار است. ترجمه آن به «مقدس» یا «پارسا» ترجمه ای تقریبی است.

(۲) در مورد او، نک به قبل. ص ۴۲. (۳) نک به قبل. ص ۶۶.

(۴) در مورد این نام، نک به قبل. ص ۱۴۱.

(۵) فصل ۱ بند ۱۹. نام این موبد در کتابهای دیگر پهلوی مانند نامه های منوچهر و زند و همن یسن و نیز در نهجایة الأرب، ۳۴۴ (بهسبور) آمده است. نک به تاوادیان، ۱۳۴۸، ۱۶۱ (متن آلمانی ۱۱۸ و (Tavadia, 1957). (۶) فصل ۲ بند ۱۶.

(۷) فصل ۳.

دارند مانند گناه شیون و مویه بر مردگان، لواط، زنا، زنای محصنه، بدزبانی زنان، کم‌فروشی، غیبت، دروغ‌گویی، جادوگری، بدعت در دین؛ گناهانی که بر اثر عدم مراعات قوانین تطهیر حاصل می‌شوند مانند سقط جنین، دزدی، تجاوز به ملک دیگران، عهدشکنی، آزار به ستوران، رشوه‌خواری و فاحشگی. در پایان کتاب (فصل ۱۰۱)، آمده است ویراف به حضور اورمزد می‌رسد و اورمزد توسط او پیامی به مردمان جهان مادی می‌فرستد.

کتاب به نثری ساده نوشته شده و در میان زردشتیان از توجه خاصی برخوردار بوده است، به طوری که در گذشته آن را به تحریر پازند در آورده و به سنسکریت و گجراتی ترجمه کرده و به فارسی (نثر و شعر) برگردانیده‌اند. ترجمه‌های فارسی و گجراتی غالباً مزین به تصاویری از بهشت و دوزخ است.

مطالب کتاب بسیار قدیمی به نظر می‌رسد و نام ویراف در اوستا آمده است. روایت منشور فارسی (نسخه H26 مونیخ) حوادث را مربوط به زمان اردشیر ساسانی و روایت پازند آن‌ها را مربوط به زمان گشتاسب می‌داند. اشاره به وه شاپور (= به شاپور) در تحریر پهلوی احتمالاً اشاره به تدوین اولیه کتاب در دوران انوشیروان دارد. با این همه، کتاب به صورتی که اکنون در دست داریم به زبان پهلوی متأخری، احتمالاً در پارس، نوشته شده است و نفوذ زبان فارسی را در جای جای آن مشاهده می‌کنیم. به این سبب، احتمال دارد که تألیف نهایی کتاب در قرن چهارم (یا پنجم هجری) انجام گرفته باشد، یا در تحریر قدیم‌تری از کتاب دست‌کاری‌های متأخرتری شده باشد.^۱

از میان نسخه‌های ارداویراف‌نامه، سه نسخه از همه قدیم‌تر است: نسخه K20، K26 و H6 (= M51).^۲ ارداویراف‌نامه به فارسی ترجمه شده^۳ و برای آن واژه‌نامه‌ای^۴

(۱) در مورد ارداویراف‌نامه نک به: Gignoux, 1984;

Vahman, 1986.

(۲) در مورد این نسخه‌ها، نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی.

(۳) رشید یاسمی، ۱۳۱۴؛ عفیفی، ۱۳۴۲؛ مهرداد بهار، ۱۳۶۲، ۲۵۰ تا ۲۸۷؛ ژینیو - آموزگار،

(۴) وهمن، ۱۳۵۵.

۱۳۷۲.

فراهم آمده است.

زَند وَهْمَن یَسَن

زَند وَهْمَن یَسَن (= تفسیر بهمن یسن) از متن هایی است که در آن از روی مکاشفه حوادث جهان پیشگویی شده است. همان طور که در متن کتاب تصریح شده، مطالب کتاب از ترجمه و تفسیر (=زند) ستودگر (=سودگر) نَسک و وَهْمَن (=بهمن) یسن گرفته شده است. در آغاز کتاب (فصل ۱) بنابر روایت ستودگر نسک، که در کتاب نهم دینکرد^۱ نیز آمده است، چنین ذکر شده که اورمزد چهار دوره جهان را، که نماد هر کدام یکی از فلزات است، در رؤیا به زردشت نشان داد: زرین، سیمین، فولادین و دوره آمیختگی آهن (با فلزات دیگر). دوره اول مصادف با دوران پادشاهی گشتاسب و ظهور زردشت و دوره دوم مصادف با پادشاهی اردشیر کیانی (=بهمن اردشیر) و دوره سوم مصادف با پادشاهی خسرو انوشیروان است. دوران چهارم دوره حکومت دیوان ژولیده موی خشم نژاد است که مصادف با پایان هزاره زردشت به شمار آمده است. ظاهراً به مناسبت ذکر انوشیروان (در فصل اول)، در فصل دوم، به استناد ترجمه (=زند) وَهْمَن یَسَن، خُرداد یسن و اَشْتاد یسن، نامی از مزدک و بدعت گذاری او و توصیه انوشیروان به موبدان درباره تعلیم یسن ها به افرادی از خانواده خود آمده است.^۲ متن اصلی اوستایی و ترجمه های پهلوی مورد استفاده تدوین کننده زند و همن یسن، امروز در دست بیست.

در آغاز فصل سوم نظیر همان مطلب فصل اول با جزئیات بیشتری آمده است با این تفاوت اصلی که ادوار جهان در این قسمت هفت به شمار آمده است: زرین، سیمین، روین، برنجین، ارزیزین (=قلعی)، پولادین و آهن آمیخته. دوره اول مصادف با پادشاهی گشتاسب، دوره دوم مصادف با پادشاهی اردشیر کیانی (=بهمن اردشیر)، دوره

(۱) دینکرد، ۷۹۲.

(۲) این دو فصل در تحریر پازند و پارسی وجود ندارد. در این تحریرها کتاب از فصل سوم آغاز می گردد.

سوم مصادف با پادشاهی اردشیر و شاپور دوم ساسانی، دوره چهارم مصادف با پادشاهی بلاش (اشکانی؟) دوره پنجم مصادف با پادشاهی بهرام گور (۴۲۱ تا ۴۳۹ م)، دوره ششم مصادف با پادشاهی خسرو انوشیروان و دوره هفتم دوران فرمانروایی دیوان ژولیده موی خشم نژاد دانسته شده است. به احتمال بسیار، این تقسیم‌بندی اخیر متأخر است و برای سازگاری تعداد دوره‌ها با تعداد امشاسپندان و نیز تحت تأثیر عقاید بابلی و اعتقادات به سیارات هفتگانه و غیره پیدا شده است. در واقع، در زند و همن یسن دو سنت تقسیم ادوار جهان، یکی به چهار و دیگری به هفت، با هم در آمیخته است، و این در آمیختگی موجب شده که در تقسیمات هفتگانه دوره پادشاهی (بلاش) اشکانی پس از دوره اردشیر و شاپور و پیش از بهرام گور قرار گیرد.^۱

فصل چهارم به حوادث پایان هزاره زردشت (هزاره دهم از دوره ۱۲ هزار ساله جهان) اختصاص دارد و بیشتر شرح مصیبت‌هایی است که بر جهان، و خصوصاً بر دین زردشتی، خواهد رسید. فصل پنجم توصیه اورمزد به زردشتیان در مورد اجرای اعمال دینی در این دوران دشوار است. فصل ششم درباره آشوب‌هایی است که به دنبال آشوب‌های ذکر شده در فصل پیشین روی خواهد داد. فصل هفتم و هشتم درباره حوادث هزاره اوشیدر (یا هوشیدر)، یکی از موعودان زردشتی، و ظهور بهرام ورجاوند و پشوتن، پسر گشتاسب، است. آغاز فصل نهم درباره اوشیدر و پشوتن است و از بند ۱۱ به بعد شرح حوادث آخرین هزاره یعنی هزاره اوشیدرماه (= هوشیدرماه) و رها

(۱) در تحریر پازند و پارسی نظم تاریخی و منطقی‌تری وجود دارد. بنابر متن پازند (ص ۳۴۰ و ۳۴۱ چاپ Antia) دوره اول دوره گشتاسب، دوره دوم دوره ظهور زردشت، دوره سوم دوره (ظهور) ساسانیان (یا احتمالاً اشکانیان)، دوره چهارم دوره شاپور دوم ساسانی، دوره پنجم دوره بهرام گور، دوره ششم دوره خسرو انوشیروان و دوره هفتم دوره فرمانروایی دیوان ژولیده موی است. در تحریر پارسی زردشتی (روایت داراب هرمزدیار، ح ۲، ۸۸) دوره‌ها بدین ترتیب آمده است: (۱) دوره زرین: گشتاسب و ظهور زردشت، (۲) دوره سیمین: پادشاهی اردشیر کیانی (= بهمن اردشیر)، (۳) دوره برنجین: پادشاهی اشکانیان، (۴) دوره روین، پادشاهی اردشیر و شاپور ساسانی، (۵) دوره ارریزین: پادشاهی بهرام گور، (۶) دوره پولادین: پادشاهی خسرو انوشیروان (۷) دوره آهن آمیخته: دوران دیوان سیاه‌جامه گشاده موی هاشم تخمه (= خشم تخمه: از نژاد خشم).

شدن ضحاک از بند و کشته شدن او به دست گرشاسب به اختصار آمده است و کتاب با ذکر ظهور سوشانس در آخر هزاره پایان می‌پذیرد.

وَهْمَن (= بهمن) ایزد دانایی است و احتمالاً به این سبب، پیشگویی‌ها در یسنی به نام وی به زبان اوستایی گرد آمده بوده است. بعدها این یسن اساس ترجمه‌ها و تفسیرهای پهلوی قرار گرفته و مطالبی بدان افزوده شده و حوادث ذکر شده در متن اصلی با حوادث تاریخی، بنا به ذوق و سلیقه و اعتقاد تدوین‌کنندگان روایت‌ها، منطبق گردیده است. این گونه پیشگویی‌ها در دوران قدیم، حداقل از قرن دوم پیش از میلاد، در کتاب‌های مربوط به مکاشفه یونانی - مصری تأثیر گذاشته است.^۱

از زَند وَهْمَن یسن یک تحریر پازند و دو تحریر پارسی، یکی منثور و دیگری منظوم، در دست است. تحریر پارسی منثور به قلم رستم پسر اسفندیار در سال ۸۶۶ یزدگردی (برابر با ۱۴۹۶ م)، از روی متن پازند دستنویس جمشید پسر اسفندیار پسر رستم، در شهر یزد انجام گرفته است.^۲

از وهمن یسن پهلوی سه نسخه قدیمی در دست است: K20، K43 و DH.^۳ زند وهمن یسن به فارسی ترجمه شده است.^۴

پیشگویی‌های جاماسب

از جاماسب دانا، وزیر یا مشاور گشتاسب، پیشگویی‌های در دست است. بخشی از آن‌ها در جاماسب‌نامه^۵ و بخشی از آن‌ها در یادگار جاماسبی^۶ آمده است از تلفیق این دو اثر می‌توان به روایت نسبتاً کاملی از پیشگویی‌های جاماسب دست یافت. پیشگویی‌های جاماسب در یادگار وزیر نیز آمده است. این پیشگویی‌های جاماسب با

1) Bayce, 1984; 1986, 1986; Cereti. 1995

(۲) روایات داراب هرمزدیار، ۲، ص ۸۶، ۹۶ و ۱۰۰.

(۳) در مورد این نسخه‌ها، نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی.

(۴) هدایت، ۱۳۳۲؛ راشد محصل، ۱۳۷۰.

(۵) در پهلوی Jāmasp - nāmag (۶) در پهلوی Ayādgar ī Jmaspīg

آنچه در زند و همن یسن آمده شباهت‌ها و اختلافاتی دارد.

جاماسب نامه

جاماسب نامه که بخشی از متن پهلوی آن در دست است به سه فصل تقسیم شده است. در فصل اول گشتاسب از جاماسب می‌پرسد که دین زردشتی تا چند سال رواج دارد و پس از آن چه دوره و زمانه‌ای فرا خواهد رسید. جاماسب در پاسخ به شرح حوادثی که در پایان هزاره زردشت رخ می‌دهد، می‌پردازد و از انحطاط اخلاقی مردمان و انحراف آنان از دین سخن می‌گوید که بر اثر آن به بدبختی‌های گوناگون مانند گرما و سرمای سخت و قحطی و زلزله و جنگ و سلطه فرومایگان و بیگانگان دچار می‌شوند (بندهای ۱ تا ۲۶). سپس به شرح جزئیات سلطه فرومایگان و بیگانگان و آشفتگی‌های حاصل از آن می‌پردازد (بندهای ۲۷ تا ۴۲). سرانجام شاه پدشخوارگر (=طبرستان)، بر اثر پیام ایزدمهر، با دشمنان به نبرد بر می‌خیزد و بر آنان غلبه می‌کند (۴۳ تا ۵۰). سپس پشوتن پسر گشتاسب، که از جاویدانان زردشتی است، برای یاری دین از کنگدیز بیرون می‌آید و سرانجام با ظهور اوشیدر (=هوشیدر) هزاره او آغاز می‌گردد (بندهای ۵۱ تا ۵۴).^۱

فصل دوم با سؤال گشتاسب درباره آفت‌های گوناگون و موارد و دفعاتی که مردم دچار آن می‌شوند، آغاز می‌گردد و جاماسب به آن‌ها پاسخ می‌گوید.^۲

فصل سوم در واقع نقل فصل ۳۴ بندهشن درباره رستاخیز است. مطالب این دو فصل با مطالب فصل اول ارتباط مستقیمی ندارد.

فصل چهارم درباره سؤال زردشت از اورمزد در مورد پاداش روان‌های درگذشته است. این فصل و فصل پیش از آن در اصل به جاماسب نامه متعلق نبوده و در نسخه‌ها بدان افزوده شده است.

(۱) این فصل آوانویسی پارسی زردشتی و ترجمه فارسی دارد. تحریر پارسی برگردان متن به پهلوی به خط فارسی است. در مورد پارسی زردشتی، نک به قبل، ص ۱۲۱.

(۲) این فصل نیز ترجمه فارسی دارد.

به دنبال این بخش، سه قطعه کوتاه می آید: قطعهٔ اوّل دربارهٔ نشانه‌هایی است که در هنگام ظهور اوشیدر (=هوشیدر) ظاهر می‌شود که در پایان فصل اوّل از آن سخن رفت. این قطعه تحریر پازند نیز دارد. قطعهٔ دوّم که بخش نخست آن افتاده است، دربارهٔ چگونگی پیشگویی جاماسب است^۱ و قطعهٔ سوّم نیز، که پایان متن پهلوی آن افتاده است، پاسخ به این سؤال گشتاسب است که چند سال پادشاهی خواهد کرد و چه کارهای نیکی باید بکند و وظیفه او چیست.^۲

بنویست^۳ معتقد بود که این اثر به شعر است و برای بازسازی آن به صورت شعر تغییراتی در متن داده است. اما مقایسهٔ این متن با شعرهای دیگر پهلوی، نظر او را تأیید نمی‌کند. محتمل این است که متن کنونی نثری است که اصل آن به شعر بوده است و زبان شعری آن از این جهت است.

یادگار جاماسبی

تحریر پهلوی این کتاب از میان رفته است و آن را به تحریر پارسی و بخش‌هایی از آن را به تحریر پازند و ترجمهٔ فارسی در دست داریم و از روی آن‌ها می‌توان متن اصلی پهلوی را بازسازی کرد. فصل نخست کتاب با توصیفی از دانایی جاماسب آغاز می‌شود. فصل دوّم پاسخ به این سؤال است که چیست که همیشه بوده و همیشه هست و همیشه خواهد بود. فصل سوّم پاسخ به این سؤال است که اورمزد از میان آفریدگان «مینو» کدام یک را نخست و از میان آفریدگان «گیتی»^۴ کدام یک را نخست آفریده است.^۵ فصل چهارم پاسخ به این سؤال است که نخستین فرمانروا چه کسی بود و روش هریک از فرمانروایان چه بود. در این فصل از فرمانروایان ایران از گیومرث تا

(۱) این قطعه نیز برگردان پارسی دارد.

(۲) این قطعه تحریر پازند و پارسی و ترجمهٔ فارسی دارد.

3) Benveniste, 1932.

(۴) در مورد دو اصطلاح «مینو» و «گیتی»، نک به قبل، ص ۱۴۲.

(۵) این سه فصل تحریر پازند نیز دارد.

کی لهراسب سخن رفته است.^۱ فصل پنجم دربارهٔ مردمان شش اقلیم جهان (بجز ایرانویج) است. فصل ششم دربارهٔ مردمانی است که در البرز اقامت دارند. فصل هفتم دربارهٔ مردمی است در کنگدز زندگی می‌کنند.^۲ فصل هشتم دربارهٔ مردم هندوستان و چین و ترکستان و تازیان و بربرستان است.^۳ فصل نهم دربارهٔ مردمان عجیب‌الخلقه است مانند کسانی که چشمشان روی سینه و گوششان روی سینه است و دوال پایان. فصل دهم دربارهٔ مردم سیلان و کسانی است که در دریا زندگی می‌کنند.^۴ فصل یازدهم دربارهٔ این که چرا اورمزد مردمان سرکشی را که می‌دانست بیشتر به دوزخ می‌روند، آفرید.^۵ فصل دوازدهم دربارهٔ مازندران و ترکان است.^۶ فصل سیزدهم دربارهٔ خصوصیت پیشگویی جاماسب است.^۷ فصل چهاردهم دربارهٔ مدت زمان سلطنت گشتاسب و کارهای خوب و وظیفهٔ گشتاسب است.^۸ فصل پانزدهم دربارهٔ فرمانروایان ایران پس از گشتاسب تا غلبهٔ تازیان است.^۹ فصل شانزدهم پاسخ به این سؤال است که این دین تا چند سال رواج دارد و پس از آن، چه زمان و دورانی فرارسد.^{۱۰} و آخر این فصل در تحریر پارسی ادامه نیافته است. فصل هفدهم (=فصل ۶ در چاپ مودی) به تحریر پازند در دست است و متضمن شرح حوادث پایان جهان است.

نسخه‌های پهلوی جاماسب‌نامه و یادگار جاماسبی اغلب نسخه‌های متأخراند:

- (۱) این فصل علاوه بر تحریر پازند و پارسی ترجمهٔ مختصر فارسی نیز دارد.
- (۲) فصلهای پنجم و ششم و هفتم فقط به تحریر پارسی در دست است.
- (۳) این فصل تحریر پازند نیز دارد.
- (۴) فصل‌های نهم و دهم فقط به تحریر پارسی در دست است.
- (۵) فصل یازدهم به تحریر پارسی و به پهلوی در دست است.
- (۶) فصل دوازدهم به تحریر پارسی و بخشی از آن به پهلوی در دست است.
- (۷) فصل سیزدهم به تحریر پارسی و بخشی از پایان آن به پهلوی در دست است.
- (۸) فصل چهاردهم به تحریر پارسی و بخشی از آغاز آن به پهلوی در دست است.
- (۹) فصل پانزدهم به تحریر پارسی و پازند و ترجمهٔ فارسی آن وجود دارد.
- (۱۰) فصل شانزدهم تا اواخر فصل به تحریر پارسی در دست است و برابر است با فصل اول جاماسب‌نامهٔ پهلوی. ترجمهٔ فارسی نیز دارد.

نسخه MV1 (متعلق به اونوالا)، که بین ۱۳۰۶ تا ۱۱۰۴ یزدگردی (برابر با ۱۶۶۸ تا ۱۷۳۵ م) کتابت شده است. نسخه دیگر DE (نسخه دستور ادولجی)^۱، که در حدود ۱۸۶۱/۲ استنساخ شده است. اما نسخه DP (نسخه دستور پشوتن سنجانا) نسخه نسبتاً قدیم‌تری است.^۲ نسخه‌های دیگر که همه متعلق به اونوالا بوده است عبارتند از MU2، که از روی نسخه‌ای قدیمی استنساخ شده است؛ MU3، که در سال ۱۷۷۴ کتابت شده و نسخه MU4، که نسخه متأخر بدون تاریخی است، ولی از جهت در برداشتن سه قطعه از کتاب، که در نسخه‌های دیگر وجود ندارد، دارای اهمیت است. نسخه‌های پازند یکی RJ (در کتابخانه نوساری) و دیگری نسخه DE است که قبلاً از آن یاد شد. برای ترجمه فارسی نیز چندین نسخه وجود دارد که یکی از قدیم‌ترین آن‌ها نسخه‌ای است که در روایات داراب هرمزدیار آمده و در سال ۱۶۷۹ میلادی استنساخ شده است. تحریر پارسی زردشتی یادگار جاماسبی در نسخه‌ای منحصر در دست است و آن مجموعه H7 (=M52) محفوظ در کتابخانه دولتی مونیخ است و در سال ۱۸۰۹ میلادی استنساخ شده است. علاوه بر ترجمه‌ی منشور فارسی، جاماسب‌نامه و یادگار جاماسبی به نظم فارسی نیز درآمده است.^۳

علاوه بر جاماسب‌نامه پهلوی و یادگار جاماسبی رسالات مختلفی نیز به فارسی زیر نام احکام جاماسب وجود دارد که مؤلفان آن‌ها مسلمان بوده‌اند.

بهرام ورجاوند

ظهور بهرام ورجاوند در پایان جهان به صورت منظومه مقفای کوتاهی مشتمل بر حدود ۱۴ بیت پیشگویی شده است.^۴ ابیات و حتی مصراع‌ها به - ان ختم می‌شود. در

1) Edulji

(۲) در مورد این نسخه، نک به بعد، بخش معرفی نسخه‌های خطی.

(۳) در مورد جاماسب‌نامه و یادگار جاماسبی نک به:

Bailey, 1930; Benveniste, 1932; Messina, 1939.

←

(۴) عنوانی که مصحح متن بدان داده است چنین است:

آغاز آن، به حمله اعراب و ضبط اموال و دارایی و وضع جزیه اشاره رفته و در پایان مژده داده شده است که بهرام ورجاوند در پایان جهان خواهد آمد و از تازیان انتقام خواهد گرفت. منظومه، چنان که از مضمون آن پیداست، پس از اسلام ساخته شده است و در آن نفوذ فارسی نیز دیده می شود. این متن به فارسی ترجمه شده است.^۱

→ Abar madan ī šāh Wahram ī warzāwand

درباره آمدن شاه بهرام ورجاوند. ورجاوند یا ورجاوند به معنی صاحب قدرت معجزه آمیز، صاحب معجزه است. متن آن در مجموعه جاماسپ آسانا آمده است. نک به:

Jamasp -Asana, 1897 - 1913, p. 160-161.

علاوه بر سه نسخه MK و JJ و DI که جاماسپ آسانا در اختیار داشته است (نک به بعد، بخش معرفی نسخه های خطی)، نسخه ای متأخر از آن نیز در کتابخانه ملی پاریس وجود دارد (Suppl. pers. 1216, pp.9-10) که آن را بلوشه منتشر کرده است. نک به:

Blochet, 1895.

(۱) محمد تقی بهار، ۱۳۴۷، ۸۱ تا ۹۰؛ عریان، ۱۳۷۱، ۱۹۰ و ۱۹۱.

افسون و تعویذ

فقط قطعاتی از این گونه ادبیات در کتاب‌های پهلوی بر جای مانده است. از جمله قطعه‌ای است در خواص جادویی مهره‌ها که فصل ۶۴ کتاب روایات پهلوی^۱ را تشکیل می‌دهد. در این قطعه هریک از مهره‌ها به رنگی متّصف گردیده و گفته شده است که داشتن آن موجب به دست آوردن چه لطف و موهبت و خیر یا دفع کدام شرّ می‌شود. افسون یا دعای ضد تب و بند آمدن خون فصل ۶۳ روایات پهلوی را تشکیل می‌دهد. در آغاز این افسون جمله‌ای به زبان اوستایی نقل شده که معنی آن روشن نیست. سپس آمده است که باید ریسمانی را رسید و سه لا کرد و بنا به مورد، گره‌هایی زد و بر بازو بست. در مورد بند آمدن خون نیز باید دعایی را که مشتمل بر سه کلمه است، بنا به مورد، دفعاتی خواند.

متن چند سطری کوتاهی نیز دربارهٔ بازداشتن زهر جانوران گزنده در دست است.^۲ در این متن از فریدون^۳ و ستارهٔ وَنَند^۴ یاری خواسته شده است. نظیر همین متن

(۱) در مورد این کتاب نک به قبل (۲) جاماسپ - آسانا، متون پهلوی، ۸۴.

(۳) فریدون با اعمال خارق‌العاده و نیز شفابخشی مرتبط است.

(۴) ستارهٔ نسر واقع. وَنَند در اوستا (یشت ۲۱) با صفت «درمان بخش». این ستاره به سبب ایستادگی‌اش در برابر جانوران موذی ستایش می‌شود.

در آثار الباقیه^۱ و تحفة الغرائب^۲ به فارسی آمده است. اورادی از این گونه به پازند^۳ و فارسی (زردشتی)^۴ نیز در دست است.

تفأل و انواع آن را نیز می توان از این گونه ادبیات به شمار آورد، مانند تفأل به نام کسی و پیشگویی حوادث بر اساس توجیه نام وی. بلعمی^۵ در تفأل به نام هانی، سردار عرب و هامرز یا هامرز، سردار ایرانی، در جنگ ذوقار آورده است: «عجم را کتابی است... و آن را کتاب فال گویند. هر چیزی که آن را در ایام عجم فال کرده اند در آن کتاب یاد کرده است و اندر این معنی چنین گفته است: که کسری (= خسرو پرویز) هامرز را بدین جنگ فرستاد و به نام او فال کرد و گفت: باید که ظفر تو را بود بر آن سپاه که با هانی گرد آمده است. و هانی به زبان پهلوی و پارسی آن بود که: «بنشین»... و معنی هامرز آن بود که: «برخیز». پس کسری بدین فال کرد... و خود این فال راست نیامد.»

(۱) بیرونی. آثار الباقیه ۲۲۹. متن فارسی در این کتاب تصحیف شده است. آن را باید چنین خواند: اسفندار مذماه و اسفندار مذ روز بستم دم و زفر (= دهان)، زیر و زیر از همه خروستوران (= خروستران = خروستران: جانوران موذی)، به نام یزدان و به نام جم و افریدون.

(۲) تحفة الغرایب. ۲۱۷ و ۳۵۷. (۳) رک به: Antia, 1909, 17.

(۴) روایات داراب هرمزدیار. ج ۲. ۲۷۲ تا ۲۷۸.

(۵) تاریخ بلعمی، ۱۱۳۰ و بعد.

اخلاقیات اندرز و حکم

اخلاقیات مهم‌ترین بخش ادبیات پهلوی را تشکیل می‌دهد، به گونه‌ای که مشخصه بارز این ادبیات، خصوصاً از جهت تأثیری که بعداً در ادبیات دوران اسلامی در کتاب‌های ادب و اخلاق عربی و فارسی گذاشته است، مجموعه اندرزهای آن است. آنچه از این آثار برجای مانده، اندک است و آثار بیشتر را باید به صورت ترجمه در کتاب‌های دوران اسلامی جست.

اندرزنامه‌ها

اندرزنامه‌های پهلوی از نظر حجم یکسان نیستند، اما بیشتر آن‌ها از چند صفحه تجاوز نمی‌کنند. مفصل‌ترین مجموعه اندرزها در کتاب ششم دینکرد گرد آمده که مشتمل بر بیش از صد صفحه چاپی است.^۱ اندرزهای پهلوی یا از نوع نصایح دینی هستند یا از نوع حکم عملی و تجربی. مضامین بسیاری از اندرزهای نوع دوم را در میان

1) Jamasp - Asana, 1897-1913, 51-54.

ملل دیگر نیز می‌توان یافت، زیرا این گونه حکم حاصل تجربیات بشری است. اندرزها اساساً از زمره ادبیات شفاهی اند که از نسلی به نسلی همراه با تغییراتی منتقل شده‌اند، به همین علت تعیین مؤلف و زمان تألیف برای آنها کاری مشکل و گاه محال است. بیشتر اندرزهای پهلوی علی‌الطلاق به بزرگان و حکما نسبت داده شده است. مانند اندرز دانیان یه مزدیسنان^۱ و اکثر اندرزهای مذکور در کتاب ششم دینکرد که به پوریوتکیشان منسوب است. غالب مجموعه اندرزها عنوانی ندارند و عنوان‌های کنونی را کاتبان و نسخه برداران یا مصححان این متون به آنها داده‌اند و برای بعضی نیز عنوانی در نظر گرفته نشده است مانند بعضی اندرزهای منقول در متون پهلوی^۲ با این همه، بعضی از اندرزها منسوب به شاهان یا بزرگان یا روحانیان است. در کتاب سوم دینکرد^۳ نصایحی به جمشید، پادشاه اساطیری، نسبت داده شده است. در کتاب ششم دینکرد اندرزهایی به آذر نرسه^۴، آذر مهر^۵، بهداد آذر اورمزد^۶، آذربوزید^۷ و اورمزد سگری^۸ و غیره، که احتمالاً همه از روحانیان زمان ساسانی بوده‌اند نسبت داده شده است.

مهم‌ترین اندرزنامه‌های پهلوی عبارت‌اند از:

کتاب ششم دینکرد که مفصل‌ترین اندرزنامه پهلوی است و پیش از این درباره آن سخن رفت.

اندرزهای آذرباد مَهْرَسپندان^۹. سه مجموعه اندرز و چند قطعه اندرز به آذرباد مهرسپندان (یا مارَسپندان)، موبدان موبد دوران شاپور ساسانی (۷۹-۳۰۹ م.)، نسبت داده شده است:

(۱) در مورد این اصطلاح، نک به قبل، ص ۱۲۹.

2) Jamasp - Asana, 1897-1913, 39-40.

(۳) دینکرد، کتاب سوم، فصل ۲۸۷ و ۲۹۷.

(۵) در پهلوی: Ādur Mihr

(۴) در پهلوی: Ādur Narseh

(۷) در پهلوی: Ādur - bōzīd

(۶) در پهلوی: Wehdād Ādur - ohrmazd

8) Ohrmazd ī sagzīg

(۹) در پهلوی: Ādurbād ī Mahraspandān

الف. اندرز آذرباد مَهْرَسپندان^۱ منقول در متون پهلوی^۲. این اندرزنامه با این مطلب آغاز می‌گردد که آذرباد فرزندی نداشت ولی با توکل به خدا صاحب فرزندی شد که او را نام پیامبر دین خود، زردشت نام نهاد و نصایحی را خطاب بدو ایراد کرد. اندرزهای این مجموعه همه کوتاه و از نوع اندرزهای تجربی و مربوط به مسائل عملی زندگی و اخلاق عمومی است، و بعضی از آنها در حکم امثال رایج درآمده است مانند «هرکه برای رقیبان چاه کند، خود در آن افتد» (بند ۱۰۹) یا «هیچ فرازی نیست که نشیبی پیش از آن و هیچ نشیبی نیست که فرازی از پس آن نباشد» (بند ۱۴۹). در این اندرزنامه از تشبیه و تمثیل بسیار استفاده شده است (نک به بعد). ترجمه عربی بخش‌هایی از این اندرزنامه را ابن مسکویه در جاویدان خرد^۳ آورده است. بندهای ۱۱۹ تا ۱۴۸، که متن مستقلی به نظر می‌رسد، درباره کارهایی است که در هریک از روزهای ماه انجام دادن یا ندادن آنها مناسب‌تر است.^۴

ب. واژه‌ای چند (از) آذرباد مهرسپندان^۵. به ادعای گردآورنده این مجموعه، این اندرزها سخنانی است که آذرباد در هنگام درگذشت به مردم گیتی گفته و آموخته است و چون خطاب او به جمع است، فعل‌ها به صیغه امر جمع به کار رفته است. غالباً جملات بدین صورت است: «چنین کنید (یا مکنید) تا چنان شود (یا نشود)، زیرا که...» بیشتر اندرزهای این مجموعه نیز از نوع نصایح تجربی است، اما در آن به چند اندرز

(۱) در مورد او، نک به قبل، ص ۴۲.

(۲) Jamasp - Asana, 1897-1913, 58-71.

مهم‌ترین نسخه‌های مورد استفاده او عبارت بوده‌اند از: MK, JJ و TD. نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی.

(۴) نک به بعد رساله روزها.

(۵) Wāzag ē-čand Ādurbād Mahraspandān.

Jamasp-Asana, 1897-1913, 144-53.

در نسخه‌های خطی مورد استفاده او عبارت بودند از: MK, JJ و DP. نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی.

دینی نیز بر می‌خوریم مانند توصیه در مورد سه بار در روز رفتن به آتشکده (بند ۷۲ و ۷۳) و نیز بند ۷۴ و ۴۰ (که در آن بعضی از اصطلاحات حقوقی زردشتی به کار رفته است). بر روی هم، این اندرزنامه نسبت به اندرزنامه پیشین از روانی کمتری برخوردار است. این دو اندرزنامه به فارسی ترجمه شده است.^۱

ج. اندرز انوشک روان^۲ آذرباد مهرسپندان. این مجموعه فصل ۶۲ کتاب روایات پهلوی را تشکیل می‌دهد. در آغاز متن آمده است که آذرباد شاگردی داشت که مدت درازی شاگردی او را کرده بود. سرانجام، از استاد خود خواست که او را نصایحی^۳ بیاموزد که بتواند روان خویش را بهتر کند. آذرباد بدو چندین پند عمومی داد. اما شاگرد به آن‌ها قانع نشد و درخواست پندهای بیشتری کرد. آذرباد ۲۲ گفته‌ای را که از استاد خود مهر اورمزد^۴ به یاد داشت و او نیز آنها را از آذر و گ^۵ شنیده بود، برای وی نقل کرد. اندرزهای این مجموعه نیز، گرچه بیشتر اندرزهای تجربی است، با این همه، بیش از دو مجموعه پیشین رنگ دینی دارد و گاهی نیز به اوستا استناد شده است (بند ۱۴). برخلاف دو متن پیشین، این متن تجویزی و امری نیست، بلکه در هر بندی یکی از فضائل توصیف شده است. افعال متن به صورت سوم شخص مفرد مضارع است.^۶

د. ده اندرز به نام آذرباد مهرسپندان و دیگر پوریوتکیشان فصل ۱۹۹ کتاب سوّم دینکرد^۷ را تشکیل می‌دهد. این ده اندرز بیشتر از نوع اندرزهای تجربی و اخلاقی

(۱) ماهیار نوایی، ۱۳۵۵، ۴۵۷ و ۵۵۰، عریان، ۱۰۰ و ۱۱۸.

(۲) انوشروان: دارای روان جاویدان معادل مرحوم در سنت اسلامی.

(۳) در متن کلمه فرهنگ که اساساً به معنی «تربیت» است، به کار رفته است.

4) Mihr - Ohrmazd

5) Ādarōg

(۶) در مورد ترجمه این اندرزنامه، نک به قبل، روایات پهلوی.

(۷) ص ۲۱۵ و ۲۱۶.

عمومی اند و کمتر رنگ و صبغه دینی دارند. در فصل بعدی (فصل ۲۰۰) ده توصیه که در حقیقت «ضد اندرز» اند از مانی در مخالفت با این ده اندرز نقل شده است.

۵. اندرزی از آذرباد مهرسپندان در دینکرد^۱ نقل شده است که در آن امور گیتی به ۲۵ باب و سپس به ۵ دسته تقسیم شده است و هر دسته به یکی از عوامل، یعنی بخت، عمل، خوی، جوهر و ارث منسوب شده است. تحریرهایی از همین اندرز در پهلوی^۲، بدون انتساب آن به آذرباد، و در عربی (ابن مسکویه^۳، توحیدی^۴)، نثر فارسی (ترجمه‌های جاویدان خرد^۵ غزالی^۶ و مستوفی^۷) و شعر فارسی^۸ در دست است.^۹

و. علاوه بر این، در کتاب ششم دینکرد اندرزهای دیگری نیز به آذرباد مهرسپندان منسوب است و بعضی از آنها به ترجمه عربی^{۱۰} نیز در دست است.

(۱) کتاب ششم (D1a)، ۵۶۸ و ۵۶۹ احتمال دارد دو اندرز بعدی نیز (D1b و D1c) که بلافاصله پس از این اندرز آمده است، منسوب به آذرباد باشد، گرچه در متن تصریح نشده است.

2) Jamasp - Asana, 1897-1913. 82

(۳) جاویدان خرد، ۶۷. (۴) البصائر و الذخائر، ج ۳، ۶۷۳.

(۵) ترجمه قزوینی (نیمه اول قرن هفتم ه. ق)، ۷۳؛ ترجمه ارجانی شوشتری (اوایل قرن یازدهم ه. ق)، ۱۲۷؛ ترجمه درویش فانی (۱۰۶۵ ه. ق)، ۱۱۳ و ۱۱۴.

(۶) نصیحة الملوک، ۲۲۴ و ۲۲۵ (بدون انتساب به آذرباد).

(۷) تاریخ گزیده، ۶۷ (منتسب به بزرگمهر). (۸) نسخه مونیخ، M55, fol. 147 v.

(۹) در مورد این تحریرها نک به Shaked, 1979, 174.

(۱۰) مانند قطعه A5 (ص ۵۴۷) و D7 (ص ۵۷۲ و ۵۷۳)، که ترجمه‌ای از آن در البصائر و الذخائر، ۲۵۴ آمده و در آنجا اندرز به بزرگمهر منسوب است؛ و نیز در الفرج بعد الشده، که در آنجا اندرز منسوب به شریح است، و در ترجمه فارسی کتاب، ج ۱، ۹۱؛ و صورت منظوم فارسی آن در روایات داراب هرمزدیار، ج ۱، ۲۸۶. همین قطعه در متن واژه‌ای چند (از) آذرباد مهرسپندان، بند ۲۶ تا ۳۲ نیز آمده است، هم چنین اندرزهای دیگری منسوب به آذرباد وجود دارد که ترجمه عربی بعضی از آنها در جاویدان خرد، ۳۷ س ۱۸ تا ۳۹ س ۶ آمده است. نک به:

Shaked, 1979. XX, 240, 283, 300.

یادگار بزرگمهر^۱. اندرزنامه‌ای است از بزرگمهر بُختگان، وزیر دانای انوشیروان. متن با مقدمه‌ای در معرفّی بزرگمهر از زبان خود او (با ضمیر اول شخص) آغاز می‌گردد که در آن پس از ذکر القاب خویش، می‌آورد که این رساله را به فرمان خسرو (انوشیروان) به این منظور تألیف کرده و در گنج شاهی نهاده است که بتواند موجب بهبود فرهنگ کسانی باشد که شایستگی پذیرش آن را دارند. سپس شرحی در بی‌دوامی امور گیتی و ثبات و دوام پارسایی و کارهای نیک می‌آورد و متذکر می‌گردد که خود او پیوسته در پرداختن به پارسایی و پرهیز از گناه کوشاه بوده است (بندهای ۱ تا ۴). آنگاه متن اصلی اندرزنامه آغاز می‌گردد.

اندرزها به صورت سؤال و جواب است. سؤال‌ها را مؤلف خود طرح می‌کند و خود به آن‌ها پاسخ می‌گوید. این سؤال‌ها دربارهٔ چگونگی فضیلت (= هنر) یا رذیلتی (= آهو: عیب) یا دربارهٔ دارندهٔ آن است. بندهای ۸۵ تا ۱۰۴ دربارهٔ فضائل و متشابهات آن‌هاست که اصطلاحاً «برادران دروغین»^۲ نامیده می‌شوند. این متشابهات در حقیقت رذائل هستند. مثلاً رادی (=بخشندگی) فضیلت است ولی اسراف، که مُشابه یا برادر دروغین آن است، رذیله به شمار می‌رود.

بعضی از اندرزهای این مجموعه از نوع اندرزهای اخلاقی تجربی و بعضی از نوع اندرزهای دینی زردشتی است و در آن‌ها اصطلاحات دینی زردشتی به کار رفته است (مانند بندهای ۴، ۱۲، ۱۳، ۴۲، ۴۳، ۴۴، ۱۹۵ و غیره). این اندرزنامه در دوران اسلامی نیز از شهرت و اهمیت برخوردار بوده است. ترجمهٔ بیشتر بخش‌های آن به عربی در جاویدان خرد تحت عنوان «ماختره من آداب بزرجمهر»^۳ آمده است و فردوسی^۴ نیز آن را به نظم کشیده است. احتمالاً صورت منثور آن در منبع اصلی وی.

۱) Ayādgār ī Wuzurgmihr

۲) در پهلوی: brādarōd

۳) جاویدان خرد، ۲۹. نک به: Henning, 1956. در ترجمه‌های فارسی جاویدان خرد نیز این اندرزنامه آمده است: قزوینی، ۲۸؛ ترجمهٔ ارجانی (شوشتری)، ۵۳؛ ترجمهٔ درویش فانی، ۴۹.

۴) شاهنامه، چاپ مسکو، ج ۸ ص ۱۹۳ تا ۲۰۶ در بعضی نسخه‌های شاهنامه این بخش دارای این عنوان است: «گفتار اندر پندنامهٔ بزرجمهر شاه‌نوشین روان را».

یعنی شاهنامهٔ ابومنصوری، وجود داشته است. در این ترجمه‌ها بخش‌هایی که صبغهٔ زردشتی داشته، حذف گردیده یا تغییر داده شده است. متن این اندرزنامه در مجموعهٔ متون پهلوی به چاپ رسیده است^۱ این اندرزنامه به فارسی ترجمه شده است.^۲

اندرز اوشنردانا^۳

به اوشنر، دانای کیانی، که نام وی در اوستا^۴ و پهلوی^۵ با صفت بسیار دانا و پُر خرد آمده است، اندرزنامه‌ای منسوب است. به روایت دینکرد^۶، وی مشاور کیکاووس بوده و به روایت بندهشن^۷، وی در زمان همین پادشاه کشته شده است. اندرزنامهٔ اوشنر به ۵۶ بند تقسیم شده است. در آغاز شاگردی از اوشنر می‌خواهد تا سخنانی را به عنوان «تعلیم» (=فرهنگ) بدو بگوید (پند ۱) و اوشنر خواهش او را می‌پذیرد و به توصیف فضائل و رذائل می‌پردازد. بندهای ۴۳ تا ۴۶ و ۵۰ و ۵۱ به صورت سؤال و جواب است و بند ۴۰ به صورت استفهام انکاری است. بیشتر اندرزها از نوع اندرزهای اخلاقی عمومی است، بجز بند ۵۵ که کاملاً جنبهٔ دینی دارد و در آن اصطلاحات خاص زردشتی مانند امشاسپندان، دین مزدیسنی، تن‌پسین و غیره به کار رفته است.

از متن این اندرزنامه چهار نسخه در دست است. بهترین و قدیم‌ترین نسخهٔ آن

1) Jamasp - Asana, 1897-1913, 85-101.

مهم‌ترین نسخه‌های مورد استفادهٔ او عبارت بوده‌اند از: TD, JJ, MK. نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی.

۲) ماهیار نوابی، ۱۳۵۵. ۴۰۷؛ عریان، ۱۳۷۱. ۱۲۴.

3) Andarz ī Ōšnar ī dānāg

4) Aošnara - pourō Jīra

۵) دادستان دینی، پرسش ۳۶ بند ۳۵ و پرسش ۴۷، بند ۳۳؛ روایات پهلوی، ۱۳۸؛ دینکرد، کتاب هفتم، فصل ۱ بند ۳۶ و ۳۷؛ زند خرده اوستا (Dhabhar)، ۱۸۲؛ روایات داراب هرمزدیار، ج ۱. ۳۹۹، ج ۲، ۱۸ و ۱۹. (۶) همانجا.

۷) بندهشن (TD2)، ۲۱۲.

K20 است.^۱ این متن به فارسی نیز ترجمه شده است.^۲

اندرز دانا یان به مزدیسنان^۳

متن در نسخه‌های خطی چنین عنوانی را ندارد و در آغاز عبارت، اندرز اورمزد و اَمَهَرَسپندان (=امشاسپندان) آمده است، ولی تهذیب‌گر^۴ کتاب از روی بند ۱۷ این عنوان را بدان داده است. موضوع اصلی این اندرزنامه «مرگ» و «ناپایداری» جهان است. متن اندرز (بند ۲) با توصیه دربارهٔ تطهیر در بامداد و پوشیدن جامهٔ پاک و بستن کُستی (=کمر بند دینی) آغاز می‌گردد و سپس مطلبی در بی‌ثباتی جهان مادی و ثروت آن می‌آید و به دنبال آن بر وفاداری به عهد و پیمان و پرداختن به اندیشه‌نیک و گفتار نیک و کردار نیک و پرهیز از اندیشهٔ بد و گفتار بد و کردار بد تأکید شده است. بندهای ۱۳ تا ۱۶ نیز دربارهٔ بی‌ثباتی جسم و گله از بازماندگانی است که پس از مرگ برای مرده خیرات نمی‌کنند.

بند ۱۷ تا ۲۰ قطعه شعری است مقفا که آن نیز در ناپایداری امور گیتی است. این اندرزنامه، که از نوع اندرزنامه‌های دینی است، به فارسی ترجمه شده است.^۵

اندرز خسرو قبادان^۶

اندرزنامهٔ کوتاهی از خسرو انوشیروان پسر قباد در دست است که در

(۱) نک به: Dhabhar, 1930, Preface, xiii - xv. و نیز نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی.

(۲) یاسمی، ۱۳۱۳؛ میرزای ناظر، ۱۳۷۳.

3) Andarz ī dānāgān ō mazdēsnañ

4) Jamaspa -Asana, 1897-1913, 31-57.

مهم‌ترین نسخه‌های خطی مورد استفادهٔ او عبارت بوده‌اند از MK, JJ و TD. نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی.

(۵) ماهیار نوابی، ۱۳۵۵، ۴۸۵؛ عریان، ۱۳۷۱، ۹۴.

6) Andarz ī X/Husaw ī Kawādān

متون پهلوی^۱ به چاپ رسیده و در بردارنده سخنانی است که وی، به روایت این متن، هنگام مرگ برای مردم جهان بیان داشته است.^۲ آغاز متن درباره‌ی ارزشی جهان مادی است (بند ۱). سپس اندرزهایی خطاب به جمع (به صیغه‌ی دوم شخص جمع فعل امر) در همین زمینه می‌آید. از بند ۸ تا ۱۰ اندرزها خطاب به فرد (به صیغه‌ی دوم شخص مفرد فعل امر) است. در پایان اندرز دیگری (بند ۱۱ و ۱۲) خطاب به عموم مردم است (هر کس باید بداند...) و در آن سؤالاتی مطرح شده و بلافاصله خود به آن‌ها به صیغه‌ی اول شخص مفرد فعل مضارع (من می‌دانم که...) پاسخ داده است. این اندرزنامه نیز اساساً از نوع اندرزنامه‌های دینی است. این متن به فارسی ترجمه شده است.^۳

اندرز پوریوتکیشان^۴

این اندرزنامه با ذکر اصول عقایدی که بر هر فرد زردشتی پانزده ساله دانستن آن‌ها و اعتقاد به آن‌ها واجب و لازم است مانند ثنویت و این که اصل همه‌ی خوبی‌ها اورمزد و اصل همه‌ی بدی‌ها اهریمن است، آغاز می‌گردد. این عقاید، بنابر گفته‌ی پوریوتکیشان^۵ و بر اساس آنچه در «دین» بیان گردیده، نخست به صورت پرسش مطرح شده است (هر کس باید بداند که: «کیستم؟») و سپس به آن‌ها پاسخ داده شده است («آفریده هستم»). پس از آن، عقاید دیگر مانند اعتقاد به حساب پس از مرگ، گذشتن از پل چینود (= صراط)، آمدن سوشیانس، موعود زردشتیان، و رستاخیز ذکر می‌گردد.

1) Jamasp - Asana, 1897-1913, 55-57.

مهم‌ترین نسخه‌های خطی مورد استفاده‌ی او عبارت بوده‌اند از: JJ, MK و TD. نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی.

۲) در شاهنامه نصایحی از شاهان (منوچهر، کیقباد، کیخسرو، اردشیر، شاپور، هرمز، انوشیروان) پیش از مرگ نقل شده است. نک به: خالقی، ۱۳۷۴، ۱۶۸ و ۱۶۹.

۳) محمد تقی بهار، ۱۳۴۷، ۱۰۷؛ مکرری، ۱۳۲۶؛ نوایی، ۱۳۵۵، ۵۰۰؛ عریان، ۱۳۷۱، ۹۸.

4) Cīdag Andarz ī Pōryōtkēšān

۵) در مورد این اصطلاح، نک به قبل، ص ۱۲۹.

علاوه بر اصول اعتقادی، به وظایف عملی مانند هر روز سه بار به آتشکده رفتن (بند ۴۵) نیز اشاره شده است. گرچه این اندرزنامه از نوع اندرزنامه‌های دینی است، در آن اندرزهای عمومی نیز دیده می‌شود مانند کوشا بودن در کسب فرهنگ (بندهای ۴۱ و ۴۲)، پرهیز از استهزا (بند ۴۳) و نیاززدن پدر و مادر و سالار (بند ۴۶). این متن در مجموعه متون پهلوی^۱ چاپ گردیده و به فارسی ترجمه شده است.^۲

اندرز دستوران به بهدینان^۳

این اندرزنامه مشتمل بر اندرزهایی است که بیشتر خصوصیت دینی دارند مانند توصیه به مردم که هر روز پگاه آداب طهارت را به جا آورند و به آتشکده روند و نیایش کنند، پرهیز از سخن گفتن در هنگام غذا خوردن، پرهیز از تن‌پروری و حسد. بندهای ۱۲ تا ۳۵ (پایان متن) مشتمل بر پرسش‌ها و پاسخ‌هایی در مورد بعضی از عقاید و آداب دینی است مانند «چه کسی جان به جانوران موذی بخشیده است؟» (بند ۱۲ و بعد)، «آیا در دوزخ از سوی اورمزد کسی گماشته شده است که روان بدکاران را مجازات کند؟» یا «چرا در خانه‌ای که کسی در گذشته است، تا سه شب نباید گوشت تازه خورد؟» عنوان این متن از جمله آغاز اندرزنامه گرفته شده است.^۴ این متن به فارسی ترجمه شده است.^۵

1) Jamasp - Asana, 1897-1913, 41-50

مهم‌ترین نسخه‌های خطی مورد استفاده او عبارت بوده‌اند از: MK, JJ و TD. نک به بعد: بخش معرّفی نسخه‌های خطی.

(۲) ماهیار نوابی، ۱۳۵۵، ۵۲۶؛ عریان، ۱۳۷۱، ۸۶.

3) Andarz ī dastwarān ō weh-dēnān

4) Jamasp - Asana, 1897-1913, 121-27.

مهم‌ترین نسخه‌های خطی مورد استفاده او عبارت بوده‌اند از: MK, JJ, TD و DP. نک به بعد: بخش معرّفی نسخه‌های خطی.

(۵) ماهیار نوابی، ۱۳۵۶؛ عریان، ۱۹۷۱، ۱۵۸.

اندرز بهزاد فرّخ پیروز^۱

از هویت بهزاد فرّخ پیروز اطلاعی در دست نداریم و نام او در جای دیگری نیامده است. احتمالاً وی از روحانیان اواخر دوره ساسانی یا اوایل دوره اسلامی بوده است. اندرزنامه منسوب به وی دارای دو موضوع اصلی است: یکی خرد که متن با مدح آن آغاز می‌گردد. سپس بعد از ذکر چند اندرز کوتاه، مطلب از سرگرفته می‌شود (بند ۶ تا ۱۸). موضوع دیگر درباره گذرایی و بی اعتباری جهان مادی است (بند ۱۹ تا ۳۱ پایان متن). بخشی از متن که در مدح خرد است، زبان شاعرانه دارد و نگارنده صورت شعری قطعه‌ای از آن را (بند ۸ تا ۱۸) به دست داده است.^۲ این قطعه شعر دارای نوعی قافیه یا هم آوایی در آخر ابیات است. بخش اول متن با اندرزنامه خیم و خرد فرّخ مرد شباهت دارد. متن آن در متون پهلوی^۳ به چاپ رسیده و به فارسی نیز ترجمه شده است.^۴

خیم و خرد فرّخ مرد^۵

این اندرزنامه در نسخه‌های خطی عنوانی ندارد، ولی از آنجا که متن آن با ذکر خصوصیات «فرّخ مرد» (= مرد سعادت‌مند) آغاز می‌گردد و در چند مورد در متن از «خیم و خرد» سخن می‌رود، تهذیب‌گر متون پهلوی چنین عنوانی را بدان داده است. در بند ۳ سخن از مرد پاک صاحب تمیز است و در بند ۶ مرد زیرک دانا وصف شده است. اندرزهایی که در متن آمده است، از نوع اندرزهای تجربی است و صبغه دینی آن بسیار کم است. در این متن توجه خاصی به خرد شده و قطعه شعری مقفا در مدح آن در میان متن (بند ۱۶ تا ۱۹) آمده است.^۶ این متن از نظر کاربرد تشبیهات بسیار و زبان شاعرانه و

1) Andarz ī Wehzād Farrox Pērōz

2) Tafazzoli 1971, 1972.

3) Jamasp - Asana, 1897-1913, 73-77.

مهم‌ترین نسخه‌های خطی مورد استفاده او عبارت بوده‌اند از: MK, JJ و TD. نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی. (۴) احمد تفضلی، ۱۳۷۱؛ عریان، ۱۱۲.

5) Abar xēm ud xrad ī farrox mard

خیم به معنی شخصیت، خصوصیات اخلاقی است.

(۶) تاوادیا نخستین کسی بود که به شعر بودن این بخش پی برد:

Tavadia, 1950; Cf. Tafazzoli, 1971, 56-8; Id. 1972, 214-17.

واژه‌های کمیاب، از اندرزهای دیگر متمایز است. شباهت‌هایی میان این متن و بخش نخست اندرز بهزاد فرخ دیده می‌شود.

متن این اندرز نامه در مجموعه متون پهلوی^۱ به چاپ رسیده و به فارسی نیز ترجمه شده است.^۲

پنج خیم روحانیان^۳

این متن دارای دو بخش است. بخش نخست آن شامل توصیف پنج خصوصیتی است که روحانیان باید دارا باشند (بند ۲ تا ۶). پس از آن ده اندرز آمده است که به نظر می‌رسد خطاب به روحانیان باشد. تحریر دیگری از همین متن در گزیده‌های زادسپرم (فصل ۲۷) آمده است. فهرستی از دو خصوصیتی که روحانیان باید دارا باشند به تحریر پازند^۴ در دست است که با این ده اندرز شباهت‌هایی دارد. متن این اندرزنامه در متون پهلوی^۵ به چاپ رسیده و به فارسی نیز ترجمه شده است.^۶

داروی خرسندی^۷

متن بسیار کوتاهی است که در آن فهرستی از صفات نیک، همچون تهیه معجونی بنابر نسخه پزشک، شرح شده و اصطلاحاتی مانند درم‌سنگ و دانگ (مقیاس‌های وزن)، «آمیختن» و «بیختن» (اصطلاحات داروشناسی) به کار گرفته شده است. متن زبان

1) Jamasp-Asana, 1897-1913, 162-67

نسخه‌های مورد استفاده او عبارت بوده‌اند از: MK، JJ و DP. نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی. (۲) عریان، ۱۳۷۱، ۱۹۲.

3) Panj xēm ī āsrōnān

(۴) متن آن در متون پازند آنتیا Antia, 1909, 335.

5) Jamasp - Asana, 1897-1913, 129-31.

نسخه‌های خطی مورد استفاده او عبارت بوده‌اند از: MK، JJ و DP نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی. (۶) عریان، ۱۳۷۱، ۱۶۴.

7) Dārūg ī hunsandīh خرسندی به معنی قناعت است.

تمثیلی دارد مانند «هاونِ شکیبایی» و «کَمِچَه (= قاشق) توگل به خدا». این متن در متون پهلوی^۱ به چاپ رسیده و به فارسی نیز ترجمه شده است.^۲

خویشکاری ریدگان^۳

این متن تنها به تحریر پازند در دست است و در آن، وظایف کودکان از زمانی که صبح از خواب برمی‌خیزند و به مدرسه (= دبیرستان) می‌روند و به خانه باز می‌گردند شرح شده است. اندرزها برخی جنبهٔ دینی دارند مانند آداب تطهیر بامدادی (بند ۲) و آداب دینی سر سفره (بند ۱۳ تا ۱۶) یا جنبهٔ تربیت عمومی مانند سپردن چشم و گوش و دل و زبان به تعلیم و تربیت در مدرسه (بند ۵)، احترام به رهگذران آشنا در راه مدرسه (بند ۶)، اجرای کارهایی که در منزل به کودک محوّل می‌شود (بند ۷)، نیاززدن پدر و مادر و دیگرانی که در خانه‌اند و خوش رفتاری با آنان (بند ۸ تا ۱۲) و آداب غذا خوردن (بند ۹ تا ۲۰).

متن پازند بر اساس چندین نسخه که همه متأخرند، تهذیب گردیده^۴ و به فارسی نیز ترجمه شده است.^۵

رسالهٔ روزها

دو رساله دربارهٔ این که در هریک از سی روز ماه^۶ چه کارهایی باید کرد و چه کارهایی نباید کرد، در دست است. رسالهٔ نخست در بخشی از اندرز آذرباد مهرسپندان

1) Jamasp - Asana, 1897-1913, 154.

نسخه‌های مورد استفادهٔ او عبارت بوده‌اند از: MK, JJ و DP. نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی

۲) محمد تقی بهار ۱۳۴۷، ۵۴؛ وهمن، ۱۳۴۳؛ عریان، ۱۳۷۱، ۱۸۵.

۳) Xwēškārīh ī rēdakān. «کودک، نوجوان» است.

۴) Antia, 1909, 73-74; Junkeh, 1912; Freiman, 1918.

۵) مزدا پور، ۱۳۶۸.

۶) در ایران باستان هریک از روزهای ماه نام خاصی داشته است.

(بندهای ۱۱۹ تا ۱۴۸)^۱ قرار داد و احتمالاً به اشتباه در میان این اندرزنامه جای داده شده است. رساله دیگر مفصل تر است و فقط بخش مربوط به روز دوم (بهمن) و روز و سوم (اردیبهشت) آن در مجموعه متون پهلوی^۲ براساس سه نسخه خطی به (MK, JJ بوده و DP) چاپ رسیده است. نسخه کامل آن مورد استفاده تدوین کننده و جرکرد دینی^۳ در این مجموعه به چاپ رسیده است. در این متن به روزهایی که هفته با آن شروع می گردیده نیز اشاره رفته است و در این مورد متن ظاهراً تحت تأثیر تقویم اسلامی است. نظیر توصیه هایی که در این دو رساله آمده است، در احادیث شیعه نیز ذکر شده است که در خلال آن ها به اقوال ایرانیان نیز اشاره رفته است.^۴

اندرز خوبی کنم به شما کودکان^۵

به دنبال متن پیشین، متنی به تحریر پازند با مضامینی مشابه می آید که با جمله بالا آغاز می گردد. در این متن رفتار درست کودکان در راه مدرسه دینی (= هیربدستان) مانند نیازردن حیوانات (بند ۲۵) و احترام به رهگذران آشنا (بند ۲۶)، رفتار در خانه مانند احترام به پدر و مادر و فرمانبرداری از آنان (۲۷ تا ۲۹)، آداب غذا خوردن (بند ۳۰ تا ۳۷)، وظائف دینی صبحگاهی (۳۸)، رفتار با استاد در مدرسه (بند ۳۹ و ۴۰)، وقت رفتن به مدرسه (روز یا شب) و سن رفتن به مدرسه (۴۱) و کوشش در فراگیری (۴۲) و (۴۳). در خود توجه است که در متن پیشین برای «مدرسه» کلمه دبیرستان و در این متن واژه «هیربدستان» به کار رفته است، اما مطالب دو متن در موارد بسیاری یکسان یا به هم نزدیک است.^۶

(۱) نک به قبل.

2) Jamasp-Asana, 1897-1913, 128.

(۴) سلیم، ۱۳۵۵.

(۳) و جرکرد دینی، ۱۱۳ تا ۱۲۵.

5) Andarz ī weh kunēm ašmā kōdakān

(۶) در مورد چاپ و ترجمه متن نک به متن پیشین.

اندرزنامه‌های کوچک

نه اندرزنامه کوچک در دست است که در دو قطعه از آن‌ها نام گوینده با گردآورنده ذکر گردیده است:

یک. این قطعه مشتمل بر نه اندرز است که هر کدام به صورت جمله‌ای کوتاه بیان شده و در آن‌ها هریک از فضائل اخلاقی یا نعمت‌ها با یکی از اشخاص یا اشیاء دنیایی مقایسه گردیده و آن فضیلت یا نعمت مرجح به شمار آمده است مانند «خواستۀ تندرستی بهتر است» یعنی «بهترین دارایی تندرستی است».

دو. این قطعه نیز دارای نه اندرز است به صورت جملاتی که غالباً به صیغه مصدر پایان می‌پذیرند.

سه. این قطعه دارای شش اندرز است به صورت جملات کوتاهی که با فعل «ندارد» پایان می‌پذیرند و در آن‌ها، آمده است که اگر کسی فاقد فلان فضیلت یا نعمت باشد، گرفتار بدبختی است. مثلاً «دردمند است کسی که خرد ندارد».

چهار. این قطعه دارای دوازده اندرز کوتاه است و هر جمله با کلمه «نیست» تمام می‌شود و در آن، بعضی از خصوصیات مفاهیم انتزاعی (دانایی، مرگ و غیره) و غیرانتزاعی (زنان) در جمله‌ای کوتاه بر شمرده شده است. این چهار اندرزنامه در متون پهلوی^۱ به چاپ رسیده و به فارسی نیز ترجمه شده است.^۲

پنج. اندرزنامه کوچکی است که در آن پرداختن به امور نیک با جملات کوتاهی که به صیغه مصدر ختم می‌شوند، توصیه شده است: «رادی (=بخشندگی) کردن»، «راستی گفتن»، «زن کردن» و غیره.

شش. اندرزنامه کوچکی است مشتمل بر یازده بند که در آن پرداختن به کارهای نیک و پرهیز از کارهای بد توصیه شده است.

1) Jamasp - Asana, 1897-1916, 39-40

نسخه‌های مورد استفاده وی عبارت بوده‌اند از: MK, JJ. نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی. (۲) نوابی، ۱۳۵۵، ۵۰۴؛ عریان، ۱۳۷۱، ۸۳.

هفت . سخنی چند از آذرفرنبغ فرخزادان.^۱ اندرزنامه کوچکی است منسوب به آذر فرنبغ پسر فرخزاد، یکی از مؤلفان کتاب دینکرد، که در آن دو سؤال درباره خرد، خیم (= شخصیت)، هنر، نیکی، نیک نامی و اعتماد، مطرح گردیده و به آنها پاسخ داده شده است.

هشت . این اندرزنامه شامل دو قطعه اندرز است که منسوب به بخت آفرید، که ظاهراً یکی از روحانیان زمان خسرو انوشیروان^۲ بوده و از او اندرزهایی در کتاب ششم دینکرد^۳ نیز نقل گردیده است. این قطعه در فضیلت خرسندی (= قناعت) است. قطعه دیگر منسوب به آذرباد زردشتیان (= آذرباد پسر زردشت)، نوۀ آذرباد مَهرسپندان^۴، روحانی معروف زمان شاپور دوم ساسانی، است. در آغاز متن آمده است که وی صد و پنجاه سال زندگی کرد که نود سال آن را موبدان موبد بود. چندین اندرزی که از او نقل شده، اندرزهای تجربی است.

نه . این قطعه درباره تقسیم امور جهان به بیست و پنج دسته است که در جای دیگر به آذرباد مهرسپندان نسبت داده شده است.^۵ این پنج اندرزنامه در مجموعه متون پهلوی^۶ به چاپ رسیده و به فارسی نیز ترجمه شده است.^۷

آراء دین به مزدیسنان^۸

رساله کوچکی است مشتمل بر ۱۵ بند و مطالب آن از نوع اندرزهای اخلاقی

(۱) در مورد این روحانی، نک به قبل، ص ۱۲۹.

(۲) نک به زند و همن یسن، فصل ۲، بند ۱.

(۳) صفحات ۱۱۳، ۵۴۷ و ۵۷۸. (۴) در مورد این روحانی، نک به قبل، ص ۴۲.

(۵) نک به قبل، ص ۱۸۴.

(۶) Jamasp - Asana, 1897-1913, 78-82

مهم ترین نسخه های مورد استفاده وی عبارت بوده اند از: MK, JJ و TD. نک به بعد: بخش معرفی نسخه های خطی.

(۷) نوابی، ۱۳۵۵، ۵۰۴ تا ۵۲۴، عریان، ۱۳۷۱، ۱۱۶ تا ۱۲۱.

(۸) Wizīrīha ī dēn ī weh ī Māzdēsnañ

است که، گاه عیناً و گاه نظیر آن‌ها، در کتاب ششم دینکرد و دیگر اندرزنامه‌های پهلوی آمده است. فهرستی از ایزدان و متخصصان آنان موضوع بند ۷ است. فهرستی از لغات و صفات اهورایی و برابر اهریمنی آن‌ها در بند ۱۵ ذکر شده است. بند ۱۲ درباره مکان هر یک از ایزدان در اعضای بدن آدمی است.

این متن در مجموعه TD2 قرار دارد که در سال ۹۷۸ یزدگردی (برابر با ۱۶۲۹ م.) کتابت شده است.^۱ نسخه‌های دیگر از روی این نسخه استنساخ شده‌اند.^۲

دادستان مینوی خرد^۳

دادستان مینوی خرد (احکام و آراء روح عقل) را از جهت دربرداشتن اندرز و حکم بسیار و توجه خاص به خرد می‌توان در عداد اندرزنامه‌ها به شمار آورد. کتاب دارای یک دیباچه و ۶۲ پرسش و پاسخ است که مجموعاً ۶۳ فصل کتاب را تشکیل می‌دهد. سؤال‌کننده شخصیتی است خیالی که به گونه‌ای نمادین «دانا» نامیده شده است و پاسخ‌دهنده نیز «خرد» شخصیت یافته‌ای است که با نام مینوی خرد به سؤالات «دانا» پاسخ می‌گوید. این خرد در پرسش ۱ بند ۱۹۵ و ۵۶ بند ۴ با خرد غریزی یکی دانسته شده و در دیباچه کتاب از آن تمجید شده است. نام نویسنده، یا بهتر بگوییم گرد آورنده کتاب، مانند اکثر کتاب‌های پهلوی که براساس سنت شفاهی تدوین شده‌اند، ذکر نگردیده است. در دیباچه کتاب آمده است که دانا به دنبال حقیقت به سرزمین‌های گوناگون سفر کرده و با علمای مختلف محشور شده و با عقاید گوناگون آشنا شده و سرانجام «خرد» را برگزیده و «مینوی خرد» بر او متجلی شده و دانا سؤالات خویش را بر او عرضه کرده است. این دیباچه با آنچه در «باب بُرزویه طیب» در کیله و دمنه و با آنچه در دیباچه کتاب شکندگمانیگ‌وزار و در شعری پهلوی در توصیف خرد^۴ آمده

(۱) در مورد این مجموعه نک به معرفی نسخه‌های بندهشن.

2) Dādestān ī mēnōg ī xrad

(۳) در مورد متن تهذیب شده و ترجمه انگلیسی آن، نک به: K. Jamasp-Asa, 1971.

(۴) نک به قبل، ص ۱۹۰.

است، شباهت دارد.

مفصل‌ترین بخش کتاب پرسش نخست است که اندرزهای کوتاهی (بند ۱ تا ۱۱۰) را در بر دارد و پس از آن شرح سرنوشت آدمی پس از مرگ و جدا شدن آن از تن، به تفصیل آمده است و یکی از چند منبع مهم در این باره در ادبیات پهلوی است. بیشتر اندرزهای مذکور در کتاب، اندرزهای تجربی و عملی هستند. مانند اندرزهای ذکر شده در بالا و پرسش ۱۵، که بندهای ۲۰ تا ۶۳ آن درباره فواید می خوردن به اندازه و مضارب‌بی‌اندازه خوردن آن است؛ پرسش ۱۹؛ پرسش ۳۲؛ پرسش ۳۸؛ پرسش ۴۹ پرسش ۵۰؛ پرسش ۵۳؛ پرسش ۵۴؛ پرسش ۵۸ و پرسش ۵۹. اما اندرزهای دینی نیز در بسیاری از پرسش‌ها آمده است. مانند پرسش ۱ بند ۳۳ و ۳۴ (درباره پرهیز از سخن گفتن در هنگام غذا خوردن)؛ پرسش ۱ بندهای ۳۵ و ۳۶ (درباره پرهیز از راه رفتن بدون کُستی و سِدره) و پرسش ۱ بندهای ۳۷ و ۳۸ (درباره پرهیز از رفتن با یک کفش)؛ فصل ۱ بندهای ۳۹ و ۴۰ (درباره پرهیز از ایستاده ادرا کردن)؛ پرسش ۳ بند ۵ (درباره آیین‌های دینی مانند گاهنبارها و هَماگ‌دین)؛ پرسش ۴ بند ۱۳ (درباره نثار به آب و آتش، آیین دینی یَسنا)؛ پرسش ۶ بند ۹ (درباره پرهیز از تدفین مردگان)؛ پرسش ۳۵ (درباره ازدواج با نزدیکان و غیره)؛ پرسش ۴۱ (اعتقاد به ثنویت)؛ پرسش ۵۱ و ۵۲ (سه بار در روز عبادت کردن در برابر خورشید و ماه و آتش و توبه کردن در برابر آن‌ها)؛ پرسش ۶۲ (اعتقاد به آفریدگاری اورمزد و نابودکنندگی اهریمن)؛ اعتقاد به حساب ستوش یعنی چهارمین صبح پس از مرگ؛ رستاخیز و تن پسین)^۱ در بعضی از فصل‌ها نیز اندرزهای تجربی و دینی با هم آورده شده است. مانند پرسش‌های ۳۵ و ۳۶ و غیره.

در کتاب همچنین مطالب اساطیری و اشارات به داستان‌های قدیمی ایرانی آمده است (پرسش ۱ بند ۹۵؛ ۲۰ بند ۲۵؛ ۲۶؛ ۶۰ و ۶۱) و مطالبی به اختصار درباره گیهان‌شناسی ذکر شده است (پرسش ۸؛ ۴۳ بند ۸ تا ۱۵ درباره آسمان و زمین و آب؛

(۱) در مورد این اصطلاح، نک به قبل، ص ۱۴۳.

پرسش ۴۸ درباره ستارگان؛ پرسش ۵۵ درباره کوه‌ها و دریاها؛ پرسش ۵۶ درباره کوه البرز و ابر و غیره.)

تأکیدی که در مینوی خرد بر کم‌توجهی به امور دنیای مادی و توجه به دنیای معنوی شده است (مثلاً در پرسش ۱ بندهای ۹۸ تا ۱۰۳) و نیز ذکر اهمیت بخت و تقدیر و نقش ستارگان در سرنوشت آدمی (پرسش ۷ بند ۱۷ تا ۲۱؛ ۲۳؛ ۳۷ بند ۵؛ ۴۶ بند ۷؛ ۵۰ و غیره) موجب شده است که بعضی دانشمندان این کتاب را تحت تأثیر عقاید زروانی بدانند و آن را اثری نیمه زروانی بنامند.^۱ اما در این کتاب، مطالبی که مشخصه عقاید زروانیان باشد، مانند این که اورمزد و اهریمن اصل واحدی داشته‌اند، نیامده است، و نیز به اسطوره زروانی آن گونه که آن را از منابع خارجی می‌شناسیم اشاره‌ای نشده است. بنابراین، مطالبی از قبیل تأکید بر کم‌توجهی به امور دنیایی و پرداختن به امور روحانی و نیز رضادادن به قسمت را باید از مشخصات نوع ادبی اندرزها به شمار آورد.^۲

در مورد زمان تدوین کتاب، نمی‌توان به قطعیت اظهار نظر کرد. اما می‌توان احتمال داد که این کتاب در اواخر دوره ساسانی تدوین شده است، زیرا در کتاب کوچک‌ترین اشاره‌ای به اعراب یا اسلام نشده، ولی از جنگ و ستیز دائمی ترکان و رومیان با ایرانیان سخن رفته است (پرسش ۲۰ بند ۲۵ و ۲۶). همچنین دیباچه آن شبیه به گفته‌های بُرزویه در کیله و دمنه است. بنابراین احتمال تدوین کتاب در زمان خسرو انوشیروان (۵۳۱ تا ۵۷۹ م.) بسیار است، کتاب دارای نثری ساده و روان است. جملات غالباً کوتاه و روشن است و تأثیر دستوری و واژگان فارسی دری در آن دیده نمی‌شود، و این خود می‌تواند دلیلی بر ساسانی بودن زمان تدوین کتاب باشد.

قدیم‌ترین نسخه خطی موجود کتاب نسخه K43 است.^۳ اما این نسخه کامل نیست و اوراقی از آن از دست رفته است. نسخه دیگری از کتاب به نشانه TD2 در

1) Zaehner, 1955, 26, 117, 181, 200.

2) Boyce, 1968, 53; Shaked, 1987, 14; Tafazzoli, 1993, 554-55.

(۳) در مورد این نسخه، نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی

اختیار تهمورس انکلساریا بوده که در چاپ خود آن را با نسخه K43 مقابله کرده است. این نسخه فاقد مؤخره است ولی به گمان وی در تاریخی میان ۱۷۲۶ و ۱۷۴۱ میلادی کتابت شده است.^۱ نسخه‌های دیگر پهلوی که مورد استفاده سنجانا بوده است، ارزش مستقلی ندارند، زیرا به احتمال قوی در قرون اخیر از روی متن پازند به پهلوی برگردانیده شده‌اند.^۲

تحریر پازند و ترجمه سنسکریت محتملاً در قرن نهم هجری (پانزدهم میلادی) از روی متن پهلوی توسط نریوسنگ انجام گرفته است. قدیم‌ترین نسخه خطی پازند - سنسکریت نسخه L19 (در دیوان هند در لندن) است که در ۸۹۰ یزدگردی (برابر ۱۵۲۰ م.) در نوساری کتابت شده است.^۳

ترجمه‌هایی از این کتاب به نثر و نظم فارسی از دوران‌های قدیم در دست است.^۴ واژه‌نامه‌ای از آن به چاپ رسیده^۵ و ترجمه‌ای جدید از آن به فارسی همراه با توضیحات و تعلیقات منتشر شده است.^۶

اندرزنامه‌های پهلوی عموماً دارای سبکی ساده و روان هستند و جملات آن‌ها کوتاه و روشن است و اگر گاه‌گاه ابهام و دو پهلویی در آن‌ها دیده می‌شود، از روی قصد و به منظور توجه بیشتر خواننده به مفهوم پندی است و باید این امر را از خصوصیات این گونه ادبیات دانست. در اندرزنامه‌ها از کنایه و تشبیه و تمثیل به منظور تأثیر بیشتر مطلب برخوردار شده می‌شود. مانند: هاون شکیبایی؛ قاشق توگل به خدا؛^۷ دارایی تندرستی؛^۸ ستور (کنایه از مرگ یا دیو مرگ) که می‌آید و بدون بار نمی‌رود.^۹ چند

(۱) نک به احمد تفضلی ۱۳۴۸، پیشگفتار، شش و هفت و مراجع مذکور در آنجا

(۲) Sanjana, 1895, introduction, XI; Nuberg, 1964, introduction, XIX.

(۳) West, 1871, introduction, XIII.

(۴) آموزگار، ۱۳۴۸، ۱۹۶؛ تفضلی، ۱۳۴۸، شش.

(۵) تفضلی، ۱۳۴۸. (۶) تفضلی، ۱۳۵۴، ۱۳۶۴.

(۷) داروی خرسندی، بند ۸. این متن زبان نمادین دارد.

(۸) متون پهلوی، ۳۹. (۹) اندرز بهزاد فرخ پیروز، بند ۲۴.

نمونه از تشبیهات و تمثیلات را می‌آوریم: تشبیه مال دنیا به مرغی که از درختی به درختی می‌نشیند و به هیچ درخت نمی‌پاید^۱؛ یا تشبیه آن به خوابی که می‌بیند که چه خوب باشد و چه بد، چون بیدار شوند، چیزی بر جای نیست^۲؛ یا تشبیه آن به روز بهاری که می‌گذرد و پایدار نمی‌ماند^۳؛ تشبیه مرد زیرک و دانا به زمین نیکی که تخم در آن افکنده شود و خوار و بار و غلات گوناگون از آن حاصل آید^۴؛ یا تشبیه او به درخت رز بارداری که شاخه‌هایش خشک نیست و سایه‌اش همیشگی و بارش شیرین است و از این رو، همیشه ستوده و محترم است و تشبیه مرد نادان گمراه به درختی که شاخه‌هایش تر نباشد و میوه انگور نیاورد. چنین درختی فقط برای سوختن و پوشش بام به کار می‌آید^۵؛ تشبیه مرد مغروری که فقط به خود می‌اندیشد، به گورخری که هرگز شیر مستی را در دشت ندیده است و از این رو، به نیروی خویش شاد و خرم است. اما چون شیری را ببیند از ترس بر جای نپاید^۶؛ تشبیه مرد تندخوی و بیهوده گوی به آتشی که در نیستان افتد که هم مرغان و ماهیان را بسوزاند و هم جانوران موزی را^۷؛ تشبیه کالبد مرده به درختی که می‌کارند و بعد می‌روید و رشد می‌کند و بزرگ می‌شود. سپس آن را می‌شکنند و می‌برند و چوب‌هایش را دسته می‌کنند و بر آتش می‌نهند و آتش آن را می‌سوزاند و می‌بلعد و بعد باد (خاکستر) آن را بر جهان می‌افشاند. بجز کسی که آن را کاشته یا دیده است، هیچ کس نمی‌داند که خود چنین درختی بوده است^۸؛ تشبیه آدمی به خیک پُر باد که چون باد از آن بیرون شود، چیزی به جای نماند^۹؛ تشبیه تن بدون دانش به پیکری نگاشته^{۱۰}؛ تشبیه کسی که پدر و مادرش زنده‌اند به شیر در بیشه که از کسی نمی‌ترسد و تشبیه کسی که پدر و مادر ندارد به زن بیوه‌ای که اموالش را می‌ستانند و نمی‌تواند هیچ کاری کند و هرکسی او را خوار دارد^{۱۱}؛ تشبیه دشمن کهن به مار سیاه که

(۱) اندر آذرباد مهرسپندان، بند ۶۵.	(۲) اندرز بزرگمهر، ۱۱۰ و ۱۱۱.
(۳) مینوی خرد، پرسش ۱ بند ۹۸ و ۹۹.	(۴) اندرز آذرباد مهرسپندان، بند ۵۰، ۹۱.
(۵) خیم و خرد فرخ مرد، بند ۶ و ۷.	(۶) خیم و خرد فرخ مرد، بند ۸ و ۹.
(۷) اندرز آذرباد مهرسپندان، بند ۹۳.	(۸) اندرز دانایان، بند ۴.
(۹) اندرز آذرباد مهرسپندان، بند ۱۱۷.	(۱۰) واژه‌ای چند از آذرباد مهرسپندان، بند ۵۳.
(۱۱) اندرز آذرباد مهرسپندان، بند ۹۰.	

پس از صد سال کین خود را فراموش نکند و تشبیه دوست کهن به می کهن که هرچه کهنه‌تر باشد، برای خوردن شهریاران بهتر و شایسته‌تر است؛^۱ تشبیه خرد به دانه که کاشتن آن آموختن آن، آب آن نیوشیدن آن، بار آن تشخیص (خوب از بد) و جای آن بهشت است؛^۲ کسی که اخلاق خود را پاکیزه می‌گرداند همچون آینه‌ای است روشن که دیگران می‌توانند خود را در آن بهتر ببینند و اصلاح کنند.^۳ تشبیه خوپذیری انسان در معاشرت با نیکان و بدان به باد که چون به بوی خوش برخورد، بوی خوش از آن می‌آید و چون به بوی بد بگذرد، بوی بد از آن منتشر می‌شود؛ تشبیه توبه که گناهان را پاک می‌کند به بادی که سخت بوزد و دشت را پاک برود.^۴ گاه نیز اندرزها به صورت چیستان بیان گردیده است، بدین معنی که نخست مفهومی به گونه‌ای مبهم ذکر می‌گردد و بلافاصله پس از آن معنی آن روشن می‌شود.^۵

در اندرزنامه‌ها به طور عموم نفوذ عقاید خارجی کم‌تر دیده می‌شود، اما دست‌کم در یک مورد می‌توان تأثیر فلسفه یونانی را در آن‌ها ملاحظه کرد و آن مسئله صفات خوب و بد و حد اعتدال (= پیمان) و افراط و تفریط و متشابهات صفات خوب (یا به اصطلاح اخلاق زردشتی: «برادران دروغین»)^۶ است که به احتمال بسیار از کتاب نیکوماخس ارسطو اقتباس شده است.^۷

(۱) اندرز آذرباد مهرسپندان، بند ۱۰۱.

(۲) واژه‌ای چند از اندرز آذرفرنبغ فرخزادان، بند ۹ و ۱۰.

(۳) دینکرد، ۵۲۱ س ۳ به بعد، کتاب ششم، بند ۲۲۴.

(۴) مینوی خرد، پرسش ۵۹ بند ۶ تا ۱۲؛ پرسش ۵۱ بند ۱۶ تا ۱۹. این تمثیل اخیر در روایات پهلوی، فصل ۷ بند ۵، ص ۸ در مورد یشت کردن به کار رفته است. نک به تفضلی، ۱۳۵۴، ۷۸، ۱۳۷ و ۶۹.

(۵) مانند اندرزهای 57-58, 131, A3, E13-E14 و 53 در کتاب ششم دینکرد، نک به: Shaked, 1979, XXIII.

(۶) نک به قبل ص ۱۸۵.

7) de Menasce, 1958, 52.

اندرزهای پهلوی در کتاب‌های دوران اسلامی

بسیاری از اندرزها، کلمات قصار و لطیفه‌ها و قصه‌های اخلاقی که جنبه حکمت عملی و تجربی داشته‌اند، پس از اسلام مورد توجه دانشمندان ایرانی مسلمان قرار گرفته و در کتاب‌های ادب و اخلاق و تاریخ به عربی ترجمه شده و بعضی از آن‌ها به فارسی نیز راه یافته‌اند. کم‌تر کتاب عربی تألیف شده در سده‌های نخستین دوران اسلامی را می‌یابیم که در آن از این گونه مطالب نقل نشده باشد. فهرست همه این کتاب‌ها در اینجا غیر لازم است. اصل پهلوی بسیاری از این اندرزها از میان رفته ولی اصل بعضی دیگر را می‌توان باز شناخت. ترجمه اندرزهای بزرگمهر عیناً در کتاب جاویدان خرد ابن مسکویه آمده و تقریباً جمله به جمله قابل تطبیق با متن اصلی است. همین سخنان را فردوسی نیز به نظم به کشیده است.^۱ اصل پهلوی بعضی از سخنان آذرباد مهرسپندان نیز، که در کتاب ابن مسکویه نقل شده، قابل شناخت است.^۲ همچنین اصل پهلوی بعضی از اندرزهای پهلوی نقل شده در این کتاب ابن مسکویه و در منابع دیگر عربی و فارسی مشخص شده است.^۳ گرچه در انتساب این سخنان به بزرگمهر یا آذرباد و دیگران در این منابع اختلاف

(۲) نک به قبل، ص ۱۸۲.

(۱) نک به قبل، ص ۱۸۵.

(۳) نک به قبل، ص ۱۸۴.

نظر دیده می شود.

ابن ندیم^۱ در فصلی با عنوان «اسامی کتاب‌های تألیف شده در مواعظ و آداب و حکم ایرانیان و رومیان و هندیان و تازیان» تعدادی از کتاب‌های اخلاقی و تعلیمی پهلوی را که به عربی ترجمه شده بود نام می برد. در این فهرست، بنا به تحقیق اینوسترانسلف^۲، از ۴۴ کتاب نام برده شده که از میان آن‌ها ۱۴ کتاب خاصاً رابطه مستقیم با منابع ایرانی داشته‌اند. از بعضی از این آثار، مانند عهد اردشیر و نامه‌های سیاسی و اجتماعی، پس از این سخن خواهد رفت. آنچه در اینجا می آید، کتاب‌ها و رسالاتی است که تنها نامشان بر جای است و از محتوای آن‌ها اطلاع زیادی نداریم. احتمالاً همه این آثار از نوع اندرزها و حکم عملی بوده که رنگ دینی خاصی نداشته‌اند: (۱) کتاب زادن فرّخ در تأدیب پسرش که احتمالاً کتاب یا رساله‌ای مشتمل بر اندرزهای ابن حکیم به پسرش بوده است، همانند اندرز آذرباد مهرسپندان. (۲) کتاب مهرآذرگشنسپ فرم‌دار به بزرگمهر بُختگان.^۳ این کتاب ظاهراً به صورت نامه‌ای مشتمل بر مواعظ و حکم بوده و با این جمله آغاز می شده است: «هیچ دو نفری نیستند که در نظری با هم اختلاف داشته باشند و (لزوماً) یکی به خطا و دیگری به صواب باشد». این کتاب را احتمالاً علی بن عبیده الریحانی، معاصر مأمون و مترجم کتاب‌های حکمت به عربی، ترجمه کرده بود. زیرا ابن ندیم در جای دیگر^۴ در ضمن بر شمردن کتاب‌های این مترجم از کتاب مهرآذرگشنسپ نام برده است. (۳) کتاب موبدان موبد در بردارنده اندرزها و کلمات قصار، (۴) کتابی مشتمل بر مطالبی در کشورداری (تدبیر) که اردشیر دستور داده

(۱) الفهرست، ۳۷۷، ۳۷۸.

(۲) اینوسترانسلف، ۱۳۵۱، ۲۲ و بعد؛ نیز نک به Inostranzev, 1918, 37, ff.

محمّدی، ۱۳۵۶، ۳۱۲ به بعد.

(۳) عنوان آن به عربی «کتاب مهرا درجنس الفرمدار الی بزرجمهر البختگان». اسامی خاص در این عنوان، همچون بعضی اسامی دیگر ایرانی در نسخه‌های الفهرست، تصحیف شده است. جنس صورت معرب گشنس (= گشنسپ) است. فرمدار (در پهلوی framadār) به معنی «رئیس، سرور، رهبر» است. این عنوان برای روحانیان نیز به کار می رفته است. در بعضی نسخه‌ها به جای آن الموبدان

آمده است که درست نیست. (۴) الفهرست، ۱۳۳.

بود از کتاب‌های حکما در این باره برگزینند. (۵) کتابی به نام سیره‌نامه از حکیمی به نام خدا بود^۱ پسر فرخزاد مشتمل بر اخبار و حکایت‌ها و لطیفه‌ها. احتمالاً این کتاب مشتمل بر حکایات اخلاقی بوده است.

بعضی از کتاب‌های دیگر مذکور در این فهرست نیز احتمالاً از زمره کتاب‌های اخلاقی ایرانی بوده است مانند «نامه شاهی از شاهان گذشته خطاب به پسرش درباره تعلیم و تربیت». یا «نامه خسرو به پیشوایان رعیتش درباره سپاسگزاری».^۲ بعضی از کتاب‌های دیگر ترجمه شده از ادبیات ملت‌های دیگر، مانند هندیان و رومیان، نیز احتمالاً از روی ترجمه پهلوی این آثار به عربی برگردانیده شده و بعضی از سخنان منسوب به ارسطو و فیثاغورث نیز از نظر مضمون بیشتر شباهت به اندرزهای ایرانی دارد.^۳

علاوه بر کتب و رسالاتی که نام آن‌ها برای ما بر جای مانده، در نوشته‌های عربی و فارسی جملات و عبارات پندآمیز و لطیفه‌هایی از شاهان و بزرگان ایرانی، و از میان آنان، بیش از همه از اردشیر^۴ و انوشیروان^۵ و بزرگمهر (بزرجمهر)^۶، نقل گردیده است.

(۱) در نسخه‌ها این نام به صورت خداهود تصحیف شده است. اینوسترانسلف، ۱۳۵۱، ۱۴۶، یادداشت ۵۷، به احتمال آن را تصحیف خداهویه دانسته است. اسامی خاص مرکب ایرانی با جزء دوم بود، در عهد ساسانی معمول بوده است.

(۲) الفهرست، همان جا. عنوان آن‌ها به عربی چنین است: «کتاب من الملوك الخاليه الى ابنه في التأديب» و «کتاب کسری الى زعماء الرعية في الشکر».

(۳) اینوسترانسلف، ۱۳۵۱، ۲۸ تا ۳۱.

(۴) مجموعه‌ای از این اقوال را احسان عباس به صورت تکمله عهد اردشیر، ۸۵ تا ۱۱۷، آورده است. نیز نک به ترجمه فارسی این کتاب از محمدعلی امام شوشتری.

(۵) از سخنان او در اغلب کتاب‌های عربی نقل شده است و می‌توان به فهرست‌های این کتب مراجعه کرد، از جمله ابن قتیبه، عیون الاخبار؛ عامری، السعادة و الاسعاد؛ جاحظ، المحاسن و الاضداد؛ بیهقی، المحاسن و المساوی؛ راغب اصفهانی، محاضرات الادباء؛ «صفت منادیان نوشروان عادل» و «پندنامه نوشروان عادل» در خردنامه، ۶۲ تا ۶۵. در مورد اهمیت انوشیروان در ادبیات فارسی نک به مرزبان‌راد، ۱۳۵۶.

(۶) در مورد بزرگمهر، علاوه بر منابع مذکور، نیز نک به کریستن‌سن، «داستان بزرجمهر حکیم» ←

از دیگر شاهان ساسانی مانند بهرام گور^۱، قباد^۲، هرمز (پسر انوشیروان)^۳، خسرو پرویز^۴ و یزدگرد^۵ نیز سخنان حکمت آمیز نقل شده است. علاوه بر این، از شاهان افسانه‌ای مانند فریدون^۶، بهمن (پسر اسفندیار)^۷ و دارا^۸ نیز نقل قول شده است.^۹ ثعالبی فصل چهارم یکی از کتاب‌های خود^{۱۰} را به کلمات قصار شاهانی که بر ایران فرمان‌روایی داشته‌اند، اختصاص داده و در آن، اندرزهایی از فریدون تا یزدگرد سوم آخرین شاه ساسانی، نقل کرده است. در این فهرست کلمات قصاری از پشنک، افراسیاب و اسکندر و نیز از رستم، پکور (افقور)، شاه اشکانی، آمده است. هم چنین به سخنان حکیمانی مانند مهبود^{۱۱}، مه آذر (یا ماه آذر)^{۱۲}، آذرگشسپ^{۱۳}، بُرزمهر^{۱۴}، و هُشاپور^{۱۵} و دیگران بر

→ ترجمه فارسی میکده، ۱۳ - ۱۳۱۲. همچنین نصایحی از او در خردنامه، ۴۶ تا ۵۲، نقل شده است.

(۱) عامری، السعادة و الاسعاد، ۹۵؛ جاحظ، المحاسن و الاضداد، ۷۸ س ۶؛ بیهقی، المحاسن و المساوی، چ بیروت، ۱۷۲، ۱۸۷، ۴۷۳؛ ثعالبی، التمثیل و المحاضرة، ۱۳۷؛ راغب اصفهانی، محاضرات الادباء، ج ۱، ۷۰، ۱۶۲.

(۲) بیهقی، المحاسن و المساوی، ۱۰۹ و ۱۱۰؛ ثعالبی، التمثیل، ۱۳۷.

(۳) بیهقی، المحاسن و المساوی، ۵۰۴؛ ثعالبی، التمثیل، ۱۳۸.

(۴) ثعالبی، التمثیل، ۱۳۸. (۵) ثعالبی، التمثیل، ۱۳۸.

(۶) ثعالبی، التمثیل، ۱۳۶. (۷) ثعالبی، التمثیل، ۱۳۷.

(۸) عامری، السعادة و الاسعاد، ۳۳۵.

(۹) از جمشید معمولاً سخنان حکیمانه‌ای نقل نمی‌شود. احتمالاً به سبب فرجام شومی که داشته، به نظر حکیمان دوران اسلامی در شمار شاهان دانا نیامده است. نک به

Christensen, 1936, 105.

و ترجمه فارسی کریستن سن، ۱۳۵۰، ۸۰. (۱۰) الاعجاز و الایجاز، ۳۸ تا ۶۰.

(۱۱) فردوسی، شاهنامه، چ مسکو، ج ۸، ۱۴۶ به بعد؛ راغب اصفهانی، محاضرات، ج ۲، ۷۰۲، که در آن کلمه به صورت «مهنود» تصحیف شده است. قس مجمل التواریخ، ۹۶؛ طرطوشی، سراج الملوک، ۱۰۳، که از او جمله حکیمانه‌ای نقل شده است.

(۱۲) فردوسی، شاهنامه، ج ۸، ۳۱۹؛ راغب اصفهانی، محاضرات، ج ۲، ۷۰۲ (به صورت مهادر). این نام در مجمل التواریخ، ۹۶، به صورت «مهابود» تصحیف شده است.

(۱۳) فردوسی، شاهنامه، ج ۸، ۳۱۹، بر طبق بعضی نسخه‌ها.

(۱۴) فردوسی، همانجا. (۱۵) بیهقی، المحاسن و المساوی، ۳۶۸.

می‌خوریم و گاه فقط نام حکیمانی، بدون نقل قولی از آنان، ذکر شده است مانند بُرزمهر، بهروز^۱ (دو حکیم دوران اردشیر) و هُرمزد آفرید (از حکیمان دوران قباد)، نرسی و سیماه بُرزین (از حکمای دوران انوشیروان).^۲ این اندرزها گاهی به صورت سؤال و جواب میان حکیم و شاه یا میان دو یا چند حکیم است.^۳ حتی در قرون نخستین دوران اسلامی نیز به نام‌های حکمای ایرانی و نصایح و سخنان حکیمانۀ آنان بر می‌خوریم. از جمله فیروز نامی که معاصر حجاج بن یوسف بوده است و راغب اصفهانی^۴ ترجمۀ عربی جمله حکیمانۀ او نقل کرده است. از این گونه حکیمان است رستم پسر مهرهرمزد زردشتی که اندرزهایی به فارسی از او نقل شده است.^۵ بسیاری از اندرزها، بدون ذکر نام گوینده، با عبارت ایرانیان گفته‌اند یا حکیمی ایرانی گفته است و مانند آن‌ها ذکر می‌گردد. از میان مجموعه اندرزهای منسوب به حکیمان ایرانی، از دو مجموعه اطلاع بیشتری داریم: جاویدان خرد و اندرزهای مَرَدک.

جاویدان خرد

مجموعه‌ای از اندرزهای پهلوی در کتابی به نام جاویدان خرد گردآمده بود که امروز در دست نیست. ابن مسکویه^۶ (د ۴۲۱ هـ) در این باره می‌نویسد که در

(۱) مجمل التواریخ، ۹۴، که در آن کلمه به صورت «بدورز» تصحیف شده است.

(۲) مجمل التواریخ، ۹۴ تا ۹۶.

(۳) مانند گفتگوی شاه و بزرجمهر در حضور حکیمان دیگر در هفت جلسه، منقول در شاهنامه، ج ۸، ۱۱۶ تا ۱۴۶؛ و سؤال و جواب انوشیروان با بزرگمهر در شاهنامه، ج ۸، ۱۹۳ تا ۲۰۶، که اصل پهلوی آن نیز در دست است (نک به قبل، در شرح یادگار بزرگمهر)، و «گفتار اندر سؤالات نوشروان عادل از بزرگمهر حکیم» در خردنامه، ۴۷؛ و ظفرنامه، که شامل مجموعه‌ای از سخنان حکمت آمیزی است که بزرگمهر در پاسخ انوشیروان گفته است و احتمالاً از پهلوی به عربی و از عربی به فارسی درآمده است (نک به ظفرنامه، مقدمه). از همین قبیل است گفتگوی میان یزدگرد و یکی از حکما، منقول در مسعودی، مروج، یکم، ۳۰۴. نمونه‌ای از سؤال و جواب بین حکما در نهیة الارب،

۳۳۸، به بعد آمده است. (۴) محاضرات الادباء، ج ۲، ۶۱۹.

(۵) تاریخ سیستان، ۱۰۶. (۶) جاویدان خرد (الحکمة الخالده)، ۵.

روزگار جوانی نام آن را در کتابی از جاحظ (۱۵۰ تا ۲۵۵ هـ) موسوم به استطالة الفهم دیده و همواره در پی به دست آوردن آن بوده تا سرانجام آن را در فارس در نزد موبدان موبد یافته است. به قول وی، آن کتاب «وصیت هوشنگ به پسرش و پادشاهان بعدی» را در برداشته است. ابن مسکویه ترجمه عربی آن را در آغاز کتاب خود، که آن را از روی کتاب مذکور، جاویدان خرد نامیده، نقل کرده ولی احتمالاً آنچه وی در نزد موبدان موبد فارس دیده، متن پهلوی آن بوده است. پس از نقل «وصیت هوشنگ» همین نویسنده سرگذشت افسانه آمیز کشف اصل پهلوی کتاب را به روایت از جاحظ، و او به نقل از واقدی، در همان کتاب مذکور آورده است.^۱ عین همین مطلب را، باز هم به روایت واقدی، طرطوشی^۲ (د ۵۲۰ هـ) نقل کرده است. بنابراین روایت، مردی به نام ذوبان^۳ از حکمای کابل، که از وجود این کتاب در میان خزائن ایوان مدائن مطلع بوده، از مأمون (۱۹۸ تا ۲۱۸ هـ) خواسته است که آن را بدو ببخشد. به دستور خلیفه و به راهنمایی ذوبان^۴، آن را که صدبرگ داشته و در جعبه‌ای زیر خاک مدفون بوده است، بیرون آوردند. ذوبان^۵ آن را مجموعه‌ای از حکمت باستان وصف می‌کند که «کنجور وزیر شاه ایران شهر»^۶ از حکمت باستان^۷ گرد

(۱) همان مأخذ، ۱۸ تا ۲۲. (۲) سراج الملوك، ۳۶۰ و ۳۶۱.

(۳) به نظر می‌رسد این نام، که ظاهراً ایرانی است، تصحیف شده باشد.

(۴) در متن عربی چاپ بدوی، ۲۰: «کنجور وزیر ملک ایران شهر»، و به همین صورت در سراج الملوك، ۳۶۱. در عنوان نسخه‌ای که عبدالعزیز المیمنی الراجکوتی الهندی منتشر ساخته و کردعلی، رسائل البلغاء، ۴۶۹ تا ۴۸۲، آن را نقل کرده، «کنجور بن اسفندیار وزیر ملک ایران شهر» آمده است. نیز نک به محمدی، ۱۳۵۶، ۳۳۸. در کتاب بیان الشرع، جزء ۵، ۱۵۶ به نقل از کندی این نام به صورت «حاور ابن حرد بن سعیدیار الملک أبوان شهر» آمده که تصحیف «جاویدان خرد [کنجور] بین اسفندیار [وزیر] ملک ایران شهر» است.

(۵) در متن عربی ابن مسکویه، ۲۰، من الحکمة القديمة. در ترجمه فارسی قزوینی، ۲۱، حکمت قدیمه آمده است. در عنوان نسخه‌ای که کرد علی چاپ کرده است (نک به یادداشت پیشین) عبارت: نقله من اللسان القديم الى اللسان الفارسی آمده است. اما در بعضی نسخه‌های عربی به جای آن «من اللسان الفهلوی» ذکر شده است. نک به سید محمد کاظم امام، جاویدان خرد، ۳۷. منظور از فارسی، فارسی میانه یا پهلوی است.

آورده بود.^۱ به خواهش حسن بن سهل، برادر فضل بن سهل ذوالریاستین، خضر بن علی، مترجم آثار پهلوی به عربی، سی برگ آن را به عربی ترجمه کرد و ظاهراً همین ترجمه را جاحظ در کتاب نام برده خود نقل کرده بوده است و از این روست که از جانی شوشتری^۲ در ترجمه فارسی خود جاحظ را «جامع جاویدان خرد» دانسته است. چنین می نماید که ابن مسکویه همین ترجمه وصیت هوشنگ را در کتاب خود نقل کرده، زیرا در پایان آن است که سرگذشت کتاب را آورده و به دنبال آن نصایح دیگری را از حکما و شاهان ایران مانند آذرباد^۳ (ص ۲۶، ۶۷). بزرگمهر (۲۹، ۳۷، ۴۱، ۴۵)، قباد (۴۱)، انوشیروان (۴۹)، هرمز (۶۶)، بهمن (۶۱)، جمشید (۶۵)، یا به طور کلی از «قدماء فرس» (۶۴) یا وصیة للفرس (۷۴) یا حکیمی ایرانی (۶۷ و ۸۷)، از منابع دیگر، ذکر کرده است که منبع اصلی بعضی از آن ها به پهلوی در دست است مانند اندرزهای آذرباد^۴ و اندرزهای بزرگمهر.^۵ پندهای ذکر شده در پندنامه یا وصایای هوشنگ از نوع پندهای تجربی و عملی است و نه از نوع پندهای دینی یا نصایح مربوط به کشورداری.

ترجمه عربی جاویدان خرد را نویسندگان کتب ادب و اخلاق به خوبی می شناخته و از آن نقل قول کرده اند. راغب اصفهانی (د میان ۳۹۶ تا ۴۰۱ هـ)^۶ از این کتاب با عنوان کتاب جاویدان یاد کرده و مطالبی را از آن نقل کرده است. عامری (د ۳۸۱) آن را از بهترین کتاب های ایرانیان به شمار آورده^۷ و از آن، چند جمله ای را نقل کرده

(۱) در متن عربی چاپ بدران، ۲۰ و همچنین در چاپ کرد علی، ۴۷۹، کلمه «اخرجه» و در روایت طرطوشی، ۳۶۱، کلمه «تألیف» به کار رفته است. در ترجمه فارسی قزوینی، ۲۱، فعل «بیرون آورده» و در ترجمه درویش فانی، ۲۲ «استخراج کرده» آمده است.

(۲) همان مأخذ، ۳۴. (۳) همان آذرباد مهرسپندان. نک به قبل. ص ۴۲.

(۴) متن عربی، ۲۶ تا ۲۸ و ۶۷. در مورد اصل پهلوی آن ها نک به قبل. ص ۱۸۴.

(۵) متن عربی، ۲۹ تا ۳۶. در مورد اصل پهلوی آنها نک به قبل. ص ۱۸۵.

(۶) محاضرات الادباء، ج ۳ و ۴، ۷۰۰ و نیز ترجمه فارسی آن با عنوان نوادر، ۴۲۳. این مطالب برابر است با آنچه در جاویدان خرد، چاپ بدران، ۹ س ۱۲ تا ۱۸ آمده است.

(۷) السعادة والاسعاد، ۳۲۰.

است.^۱ طرطوشی (د ۵۲۰ هـ)^۲ نیز دو عبارت از آن را، یکی به نقل از حسن بن سهل و دیگری را به نقل از خضر بن علی، آورده و نوشته است که جاویدان خرد به نظر ایرانیان از کتب گران قدر است. بخش هایی از ترجمه عربی خضر بن علی منقول در استطالة الفهم جاحظ یا در جاویدان خرد ابن مسکویه را مؤلف ناشناخته خردنامه^۳ (احتمالاً قرن چهارم یا پنجم هـ) زیر عنوان «نکته های کتاب جاویدان خرد» به فارسی برگردانیده است به روایت از کندی (د حدود ۲۵۲ هـ) نیز همه رساله جاویدان خرد در بیان الشرع نقل گردیده است.^۴

اندرزهای مزدک

یکی از حکمای دوره ساسانی که از وی سخنان حکیمانه ای در کتاب های عربی نقل شده، مزدک است که غالباً نام او به صورت مزدک و گاه مروک تصحیف شده^۵ و بعضی دانشمندان نیز به خطا وی را همان مزدک معروف دانسته و به وجود رُمانی به نام

-
- (۱) همان مأخذ، ۲۹۶، که برابر است با آنچه در جاویدان خرد، ۹ س ۸ آمده است؛ ۳۲۱ (قس جاویدان خرد، ۹ س ۳) و ۴۲۲ (برابر با جاویدان خرد، ۹ س ۹).
 - (۲) سراج الملوک، ۳۵۸. این عبارات همان عبارات منقول در السعادة و الاسعاد و برابر است با آنچه در جاویدان خرد، چاپ بدران، ۹ س ۴ و ۸ آمده است.
 - (۳) خرد نامه، ۷۸ تا ۸۰ و مقاله مینوی، ۱۳۳۵، منقول در مقدمه کتاب، ۲۶ و ۲۲۷. موارد نقل شده در این کتاب با اصل عربی قابل تطبیق است. نک به تفضلی، ۱۳۷۴، ۵۰۶ و بعد.
 - (۴) بیان الشرع، جزء ۵، ۱۵۶ تا ۱۶۵.
 - (۵) این نام در منابع به صورت های مزدک و مروک تصحیف شده است. احتمالاً صورت مزدک مرجع است، زیرا این نام چندین بار در اسناد پهلوی آمده است نک به

Tafazzoli, 1984, 507-510

احتمالاً علامت جزم روی حرف «ر» موجب تصحیف کلمه به مزدک شده است. کلمه اردشیر نیز گاهی در کتاب های عربی به صورت اردشیر آمده است، مثلاً در نسخه نهایی الأرب فی اخبار الفرس و العرب. نک به:

همچنین نک ثعالبی، الاعجاز و الایجاز، ۵۰

مزدک نامه (مزدک نامگ) قائل شده‌اند. از میان آثاری که ابن مقفع از پهلوی به نثر عربی ترجمه کرده و ابان لاحقی به شعر عربی درآورده بود، کتاب مردک بود.^۱ مسلماً این کتاب ارتباطی با مزدک نداشته است، زیرا هیچ یک از نویسندگان دوران اسلامی که به شرح عقاید مزدک پرداخته‌اند، از این کتاب یاد نکرده‌اند. حمزه اصفهانی^۲ کتاب مردک (مروک) را در کنار کتاب‌هایی مانند سندباد و شماس(?) و غیره از زمرة کتاب‌های دوران اشکانی یاد کرده است و البته حمزه به خوبی می‌دانسته است که مزدک در زمان قباد ساسانی ظهور کرده بود و نه در زمان اشکانیان. طبری^۳ در شرح وقایع ۲۲۵ هجری از قول هارون بن عیسی، که ناظر و شاهد محاکمه افشین بوده است، نقل می‌کند که افشین متهم بود که کتاب کفرآمیزی را در خانه خود نگاه می‌داشت. وی در دفاع از خود خطاب به مسلمانانی که در محاکمه او شرکت داشتند، گفت که آن کتاب از پدرش به وی به ارث رسیده بود و سخنان حکمت‌آمیز ایرانیان را در برداشته (فیه أدب من آداب العجم) و داشتن آن دلیل نامسلمانی وی نبوده است، چنانکه: «شما هم کتاب کیله و دمنه و مردک را در خانه خود دارید». به نوشته جاحظ،^۴ دبیران زمان او از نصایح و حکم بزرگمهر و عهد اردشیر بهره می‌گرفته و برای آنان کتاب مردک همچون معدن علم و کتاب کیله و دمنه به مثابه گنج حکمت بوده است. همین نویسنده شعری را از اصمعی (د ۲۱۳ هـ) در ذمّ برمکیان نقل می‌کند که در آن آمده است که: «هرگاه بر آنان آیه‌ای از قرآن خوانده شود، از مزدک نقل قول می‌کنند».

تمام این شواهد و قرائن می‌رساند که کتاب مردک همچون کیله و دمنه و گفته‌های بزرگمهر از زمرة کتاب‌های ادب و اخلاق بوده که از پهلوی به عربی ترجمه

(۱) بغدادی، کتاب الکتاب، به کوشش سوردل. D. Sourdel 1952-54, 140. و نیز به کوشش ناجی، المورد، ۵۹ و ۷۷؛ الفهرست، ۱۳۲ و ۱۸۶.

(۲) سنی ملوک الارض، چ بیروت، ۴۰. نیز مجمل التواریخ، ۹۴ و ح ۱ (مردک).

(۳) تاریخ طبری، سوم، ج ۲، ۱۳۰۹، خلاصه‌ای از آن در ادوارد برون، تاریخ ادبی ایران، ج ۱، ۴۹۰ به بعد، آمده است.

(۴) رسائل، ج ۲، ۱۹۲؛ بغدادی، کتاب الکتاب، ۷۷.

شده و نزد ادبا از محبوبیت برخوردار بوده است. این کتاب امروز در دست نیست، اما از آن نقل قول‌هایی در کتاب‌های عربی آمده است.^۱ (۱) نقل قولی از آن در شعر ابوالمظفر البلخی به نقل از ثعالبی^۲، (۲) دو نقل قول از آن در کتاب طرطوشی.^۳ علاوه بر آن، آبی^۴ نیز جمله حکیمانه‌ای را از او به صورت سؤال و جواب آورده است: «از مردک پرسیدند که: تفاوت میان اندوه و خشم چیست؟ گفت: هرگاه کار از جانب کسی باشد که برتر از توست، تو را اندوهگین می‌کند و هرگاه از جانب کسی باشد که از تو فروتر باشد تو را خشمگین می‌کند.»

طبری^۵ آورده است که از زمره کتاب‌هایی که از خانه افشین مصادر کردند، یکی هم کتابی از مجوس بود به نام زراوه. از محتوای این کتاب اطلاعی در دست نیست، اما اگر از نوع کتاب‌های دیگری باشد که او در خانه داشته است، مانند کتاب مردک و کیله و دمنه، باید آن را نیز از نوع کتب اخلاقی به شمار آورد.^۶

از زمره اندرزهای منقول در کتاب‌های عربی و فارسی اندرزهایی است که به قول نویسندگان اسلامی بر روی نگین انگشتی شاهان ساسانی کنده شده بود، مانند نوشته روی خاتم بهرام‌گور^۷ و نوشته روی خاتم انوشیروان.^۸ صحت گفته نویسندگان دوران

(۱) در مورد این منقولات و ترجمه آن‌ها به فرانسه، نک به Tafazzoli، همان مأخذ.

(۲) یتیمه الدهر، چ دمشق، ج ۴، ۱۷؛ نیز به کوشش محمد عبدالمجید، ج ۴، ۳۵۱. نیز نک به محقق، ۱۳۳۹، ۱۰۱.

(۳) سراج الملوک، ۲۱۸ و ۲۲۰.

(۴) نثر الدرر، ج ۷، ۷۷.

(۵) تاریخ طبری، سوم، ۱۳۱۸.

(۶) تاریخ طبری، سوم، ۱۳۰۹.

(۷) مسعودی، مروج، ج ۱، ۳۰۳.

(۸) غزالی، نصیحة الملوک، چ ۲، ۱۳۸؛ راوندی، راحة الصدور، ۷۲. در مورد انگشتی‌های چهارگانه انوشیروان و نوشته‌های آن، نک به مروج، ج ۱، ۳۰۹ و در مورد انگشتی‌های نه گانه خسرو پرویز نک به همین مأخذ، ۳۲۰.

اسلامی را نمونه این نوع سخنان حکیمانه بر روی مهرهای ساسانی موجود تأیید می‌کند.^۱

علاوه بر آن، این نویسندگان سخنان حکیمانه‌ای از شاهان و بزرگان را بر روی استودان‌ها (= استخواندان‌ها، ناووس‌ها) یا دخمه‌های آنان نقل کرده‌اند. مانند آنچه نویسنده نه‌ایة الأرب^۲ از ناووس یکی از ایرانیان در یمن به خط عربی - فارسی نقل کرده و به عربی برگردانیده است. اسدی طوسی^۳ نیز نوشته‌ای را از روی تابوت زرّینی که به گفته وی، متعلق به سیامک بوده به شعر در آورده است. از همین قبیل است دو نوشته‌ای که کسروی (یعنی عیسی بن موسی کسروی، یکی از مترجمان - گردآورندگان خدای نامه) آورده و بیهقی^۴ از او نقل کرده است: یکی نوشته‌ای بر روی ناووسی در ری و دیگری بر روی ناووس مهیار بن مَهْیروز. از زمان زندگی این شخص، که به ظاهر نامی زردشتی دارد، اطلاعی نداریم. عبارات نقل شده از کسروی به شعر عربی است و چنین می‌نماید که شاعری آن‌ها را از پهلوی به شعر عربی در آورده است. نمونه دیگر از این گونه اندرزها، نوشته‌ای بوده بر گور بهرام پسر شاپور پسر هرمزد (ملقب به کرمانشاه) یعنی بهرام چهارم (۳۸۸ تا ۳۹۹ م) که به قول حمدالله مستوفی،^۵ از چوب آبنوس ساخته شده بود.

از همین قبیل است جمله حکمت آمیزی که گفته‌اند بر روی سنگی در یکی از خزائن شاهان ایرانی نوشته شده یا نوشته‌ای که روی صخره کوهی حک گردیده بود.^۶ به قول مسعودی،^۷ انوشیروان خوان بزرگی از طلا داشت که بر اطراف آن نوشته‌های

(۱) در مورد نمونه‌هایی از این گونه نوشته‌ها، نک به. Gi gnoux, 1976

(۲) نه‌ایة الأرب، ۳۳۵. اصل عبارات به پهلوی بوده و در متن تصحیف شده است. نک به

Browne, 1900, 202-203.

(۳) گرشاسب نامه، ۱۷۸ تا ۱۸۲. (۴) المحاسن و المساوی، ۳۴۹.

(۵) تاریخ گزیده، ۱۱۱. (۶) جاحظ، المحاسن و الاضداد، ۱۷۰.

(۷) مسعودی، مروج، ج ۱، ۳۰۹.

حکیمانه‌ای کنده شده بود.^۱ در خردنامه،^۲ با عنوان «گفتار اندر نکته‌هایی که اندر گنج‌شاپور یافتند»، اندرزنامه‌ای در ۱۹ بند آمده و گفته شده که این اندرزنامه را که بر روی لوحی زرین نوشته شده بود، در میان گنج‌های شاپور، در دژی در اصطخر فارس، یافته‌اند و دانایان پارس آن را ترجمه کرده‌اند. همچنین در ترجمه تفسیر طبری دو اندرزی که گفته شده بر روی پرده سرخ و سبز انوشیروان، یکی به خط سبز و دیگری به خط سرخ نوشته بود، نقل گردیده است.^۳ ابن قتیبه^۴ نیز ترجمه عربی اندرزی را آورده است که به قول وی بر کمر بند بزرگمهر نوشته شده بود. در کتاب‌های عربی و فارسی به نوشته‌های حکمت آمیزی که گفته شده بر روی تاج بعضی شاهان مکتوب بوده، اشاره شده است.^۵ اما تاکنون، جز روی مهرهای ساسانی، کتیبه‌ای که متضمن سخنان حکمت آمیز باشد بر سنگ یا فلز و غیره به دست نیامده است. احتمالاً بسیاری از آنچه در این مورد در کتاب‌های دوران اسلامی آمده، منقول از کتاب‌های پهلوی یا اقوال شفاهی ایرانیان بوده است.

(۱) ابن فقیه همدانی، البلدان، ۲۴۳، به نقل از محمدی، ۱۳۵۶، ۳۰۹.

(۲) خردنامه، ۵۳ و ۵۴.

(۳) ترجمه تفسیر طبری، ج ۱، ۳۴۳. این دو جمله چنین است: کارکردن [باید که] خوردن باید و خوردن باید که سوزن باید.

(۴) عیون‌الخبار، ج ۳، ۱۹۱.

(۵) تاریخ گردیده، ۱۱۸ تا ۱۲۰.

رسالات در آیین کشورداری

در متون عربی سده‌های نخستین دوران اسلامی زیر عنوان عهد، وصایا، کارنامج، نامه‌ها، خطبه‌ها و توقیعات مطالبی، گاه مفصل و گاه مختصر، نقل شده است که آن‌ها را باید از زمره اندرزنامه‌های سیاسی یا آیین کشورداری به شمار آورد. از همین گونه‌اند آیین نامه‌ها و تاج‌نامه‌ها که از نظر تأثیری که در ادب دوران اسلامی داشته‌اند، مهم به شمار می‌آیند و مطالعه آن‌ها ما را با وضع سیاسی و اجتماعی دوران ساسانی بهتر آشنا می‌کند. اصل پهلوی هیچ یک از این آثار به جا نمانده است و اکنون ترجمه عربی و گاه فارسی آن‌ها را در دست داریم. در زیر به شرح این آثار می‌پردازیم.

عهد و وصایا

در متون عربی و فارسی سده‌های نخستین دوران اسلامی از عهد و وصایای برخی از شاهان ساسانی یاد شده و گاه گاه بخش‌هایی از آن‌ها نقل گردیده است. عهد و وصایا یا دستور عمل‌های شاهانه در مورد اداره مملکت خطاب به جانشین یا جانشینان بعدی یا بزرگان و عمال خویش است و در آغاز آن‌ها آمده است که این مطالب در پایان سلطنت شاهان، غالباً پیش از مرگ آنان، گفته یا نوشته شده است و می‌توان آن‌ها را وصیت‌نامه‌های سیاسی به شمار آورد. نمونه‌ای از این گونه ادبیات در زبان پهلوی اندرز

خسرو قبادان (= خسرو انوشیروان) است.^۱ از عهد و وصایای شاهان در کتاب‌های تاریخ و ادب عربی و فارسی، گاه به تفصیل و گاه به اختصار، نقل شده است.

عهد و وصایای اردشیر

از میان شاهان ساسانی به دو تن، یکی اردشیر بابکان و دیگری انوشیروان، بیش از شاهان دیگر اندرز و کلمات حکیمانه نسبت داده شده و در اغلب کتاب‌های ادب و تاریخ عربی و از آنجا، در کتاب‌های اخلاق و تاریخ فارسی، این گونه آثار از آنان نقل گردیده است. از اهم آثار منسوب به اردشیر «عهد» اوست.

عهد اردشیر

عهد اردشیر رساله‌ای است متضمن وصایای سیاسی اردشیر به شاهان ایرانی که پس از او به پادشاهی می‌رسند و در آن اندرزهایی را آورده که به کار بستن آن‌ها، به زعم او، در اداره مملکت لازم است.

ابن ندیم یک بار از کتابی به نام کتاب عهد اردشیر یاد می‌کند که آن را ابوجعفر (یا ابوحسن) احمد بن یحیی بن جابر البلاذری (د ۲۷۹ هـ)، یکی از مترجمان فارسی (= پهلوی)، به شعر عربی درآورده بود.^۲ بار دیگر در فصل مربوط به کتاب‌های ایرانیان و رومیان و هندیان و عربان در مواعظ و آداب و حکم کتابی را به نام عهد اردشیر بابکان الی ابنه سابور^۳ ذکر می‌کند و چنین می‌نماید که منظور او کتاب دیگری است. اصل پهلوی متن عهد اردشیر از میان رفته، اما چند نسخه از ترجمه عربی آن در دست است: (۱) متنی که در کتاب الغره آمده که احتمالاً در نیمه دوم قرن چهارم تألیف شده و مؤلف آن معلوم نیست. این نسخه در سال ۵۸۴ هجری استنساخ شده است؛^۴

(۱) نک به قبل، ص ۱۸۷، نمونه‌های بسیاری از این گونه اندرزها در شاهنامه فردوسی نقل شده است. نک

به خالقی، ۱۳۷۴، ۱۶۸ و ۱۶۹. (۲) الفهرست، ۱۲۵ و ۱۲۶.

(۳) الفهرست، ۳۷۷ و ۳۷۸. (۴) احسان عباس، عهد اردشیر، ۳۵ و ۳۹.

(۲) متنی که در تجارب الامم ابن مسکویه آمده است؛^۱ (۳) متنی که در مجموعه متعلق به کتابخانه کوپرولو (شماره ۱۶۰۸) آمده و احتمالاً در آغاز قرن یازدهم هجری از روی نسخه‌ای از قرن ششم استنساخ شده است،^۲ (۴) متنی که آن را آبی آورده است.^۳ علاوه بر این متن کامل، خلاصه‌ای از آن نیز با عنوان «منتخب من عهد اردشیر بن بابک» در دست است.^۴

عهد اردشیر دارای مطالب متنوعی است: تأکید بر اتحاد دین و دولت و هشدار در این مورد که فرومایگان نباید به کار دین و تحقیق در آن و قوانین آن پردازند، زیرا در این صورت در خفا رهبرانی دینی از نوع همان مردم، که گرفتار ظلم و ستم و تحقیر فرمانروایان شده‌اند، پیدا خواهند شد و این کار به زیان پادشاهی است (بند ۴)؛ و در جای دیگر در مورد پیدایش عقاید و فرقه‌ها هشدار می‌دهد و از میان بردن آن‌ها را به تهمت «بدعت‌گذاری» توصیه می‌کند و نیز به روحانیان اندرز می‌دهد که فقط به امور دینی (امر و نهی) پردازند (بند ۶)؛ مردم با توسل به دین می‌توانند شاه را ساقط کنند (بند ۱۲)؛ تقسیم رعیت به چهار طبقه: ۱) جنگجویان (اساوره)، ۲) روحانیان (عباد و نساک و سَدَنَة الدیران)، ۳) دبیران و منجمان و پزشکان (کُتّاب و منجمون و اطباء)، ۴) صنعتگران و بازرگانان و کشاورزان (مِهان و تُجّار و زُرّاع)^۵ (بند ۱۳)؛ منع انتقال از یک طبقه اجتماعی به طبقه دیگر (بند ۱۲ و ۱۳)؛ تأکید بر انتخاب ولیعهد خوب (بند ۲)؛ شاه نباید نام جانشین خود را آشکار کند، بلکه باید در نامه‌ای نام او را بنویسد و مهر کند و در خزانه نگاه دارد و چهار نسخه دیگر از آن را در نزد چهار تن از امانا بگذارد تا

(۱) نسخه ایاصوفیه ۴۱. این کتاب راکیتانی (Caetani) به صورت عکسی چاپ کرده و متن عهد اردشیر در صفحات ۹۹ تا ۱۲۷ آمده است. نیز نک به چاپ امامی، ج ۱، ۵۶ تا ۵۹ و ترجمه فارسی متن از همو، ص ۱۱۴ تا ۱۲۹.

2) Grignaschi, 1967, 1-3, 46-90.

(۳) نثر الدرر، ج ۷، ۸۴ تا ۱۰۷. نیز نک به احساس عباس، همانجا.

(۴) کرد علی، رسائل البلغاء، ۳۸۲ تا ۳۸۴.

(۵) نظیر همین طبقه‌بندی در بند ۳۴ نیز آمده است: اهل الدین؛ کُتّاب و حُساب؛ اساوره؛ تُجّار و مهنه و خدم.

پس از مرگ وی آن‌ها را بگشایند و با نامهٔ محفوظ در خزانه تطبیق دهند و نام شاه را اعلام دارند (بند ۱۷)؛ شاهزادگانی را باید به شاهی برگزید که از دختران عموهای شاه متولد شده باشند^۱ و از میان آنان، اشخاص کم‌خرد و سست‌رأی و ناقص‌اندام و کسانی که در دینشان خللی باشد شایستهٔ این مقام نیستند (۳۳)؛ تعیین ساعاتی برای کار و آسایش و خوردن و آشامیدن و فراگیری (الفصله؟) و سرگرمی (لهو) و مراعات وقت هر یک از این امور (بند ۱۹ و ۳۱)؛ پرهیز از لهو و تن‌آسانی مفرط (بند ۱۵)؛ پیشگویی بلایای اجتماعی آخر هزاره: مردم از هوس‌های خود پیروی می‌کنند، تمیز خود را از دست می‌دهند، از پایگاه‌های اجتماعی خود جا به جا می‌شوند و بر نیکان سرکشی می‌کنند (بند ۳۶)؛ شاه نباید کارهای خود را برتر از پدران و عموها یا اسلاف خود بداند (بند ۳۲)؛ پرهیز از بخل و خشم و ستم و لهو و کار بیهوده و حسد و ترس (بند ۱۸)؛ پرهیز از افشای سرّ خود نزد فرودستان خانواده و خدمتگزاران (بند ۲۵)؛ در صورتی که شاه نتواند جلو فساد رعیت را بگیرد، باید از کار کناره‌گیری کند تا نام نیکو برای او بماند (بند ۱۴) و ذکر چند صفت خوب و برادران دروغین آن‌ها (بخشندگی در برابر اسراف؛ سخت‌گیری و احتیاط در خرج در برابر بخل و غیره) و تأکید بر میانه‌روی (حدّ = پیمان) (بند ۳۰) که از موضوعات رایج در متون اخلاقی پهلوی است.^۲

مطالب عهد اردشیر با نامهٔ تنسر همانندی‌هایی دارد و احتمالاً اصل آن متعلق به اوایل دورهٔ ساسانی است^۳ اما همچون آثاری که از خصوصیات ادبیات شفاهی برخوردارند، در زمان‌های گوناگون مطالبی بر آن افزوده یا از آن کاسته شده است و اختلافاتی که در نسخه‌های آن می‌بینیم دلیل بر این مطلب است. این متن به صورتی که اکنون در دست است، در اواخر دورهٔ ساسانی تدوین گشته و بعد به عربی ترجمه شده است.

در دورهٔ اسلامی عهد اردشیر از معروفیت برخوردار بوده و در بسیاری از

(۱) تأکیدی است به ازدواج در درون خانواده.

(۲) نک به قبل ص ۲۰۱.

3) Boyce, 1968, 22, n.3.

کتاب‌های تاریخ و ادب از آن یاد شده است. مسعودی از آن یاد کرده^۱ و عبارتی از آن را درباره هزاره آخر آورده است.^۲ در مجمل التواریخ^۳ و فارسنامه^۴ نیز نام آن ذکر گردیده و در کتاب اخیر در مورد انوشیروان آمده است که «عهد اردشیر بن بابک پیش نهاد و وصیت‌های او را که در آن عهد است به کار بست».^۵ همین مطلب را طبری^۶ و ثعالبی^۷ نیز آورده‌اند. جاحظ عهد اردشیر را همراه با «امثال بزرگمهر» آورده است و می‌نویسد که دبیران (= کتاب) از آن‌ها استفاده می‌کرده‌اند.^۸ مبرد (د ۲۸۶ هـ) می‌نویسد مأمون دستور داده بود که معلم فرزندانش الواثق بالله کتاب خدا را بدو یاد دهد و عهد اردشیر را بر او بخواند و او را وادار به حفظ کیله و دمنه کند.^۹

عهد اردشیر به پسرش شاپور

ابن ندیم^{۱۰} از رساله‌ای با عنوان کتاب عهد اردشیر بابکان الی ابنه سابور، در ضمن کتب مواعظ و آداب و حکم، نام می‌برد. احتمالاً این همان متن کوتاهی است که با عنوان نسخه عهد اردشیر الی ابنه سابور در کتاب نهاية الأرب^{۱۱} منسوب به اصمعی آمده است. این متن را ظاهراً ابن مقفع یا به احتمال بیشتر مؤلف سیرالملوکی که مأخذ نهاية الأرب بوده، از روی ترجمه عربی عهد اردشیر انتخاب کرده و مطالبی را بر آن از جاهای دیگر افزوده است.^{۱۲} ابن قتیبه^{۱۳} مطلبی را از اردشیر خطاب به پسرش، به نقل از «کتاب من کُتب العجم»، آورده است که آن را در این عهد می‌یابیم.

ابن ندیم^{۱۴} از کتابی به نام سیرت اردشیر یاد کرده است که ابان لاحقی آن را به شعر

(۱) مروج، ج ۱، ۲۸۸، بند ۵۸۴. (۲) التنبیه، ۹۸.

(۳) مجمل التواریخ، ۶۱. (۴) فارسنامه، ۶۰.

(۵) همان مأخذ، ۸۸. (۶) تاریخ، یکم، ۸۹۸.

(۷) غرر، ۶۰۶. (۸) رسائل، ج ۲، ۱۹۱ و ۱۹۲.

(۹) کتاب الفاضل، ۴، به نقل احسان عباس، همان مأخذ، ۳۴.

(۱۰) الفهرست، ۳۷۸. (۱۱) نهاية الأرب، ۱۹۶ تا ۲۰۰.

12) Grignaschi, 1967, 2,11,12; note 9; Id., 1973, 99.

(۱۳) عیون الاخبار، ج ۱، ۱۳. (۱۴) الفهرست، ۱۳۲.

در آورده است. ظاهراً همین اثر است که گردیزی^۱ از آن چنین یاد کرده است: «و (اردشیر) کتابی تألیف گردانید اندر پند و سیاست و آن را کارنامه نام کرد.» و ظاهراً این کتاب بجز کارنامه اردشیر بابکان به پهلوی است که اکنون در دست داریم.

رساله اردشیر در آیین کشورداری

رساله‌ای نیز منسوب به اردشیر در قواعد کشورداری به ترجمه عربی در کتاب نه‌ایة الارب^۲ آمده است و در آن درباره جنگجویان (اساوره)، دبیران (کُتّاب)،^۳ داوران (قضاة)، لشکرکشی (بعوث و ثغور)، پذیرش سفیر (فی قدوم الوفود علیه من قبل الملوک)، ساختن شهرها (بناء المُدن)، تدبیر او درباره خاندان‌های اشراف (تدبیره فی اهل بیوتات الشرف)، دادخواهی (مظالم) و آبادانی سرزمین‌ها (تدبیره عمارة الأرضین) بحث شده است. ترجمه فارسی این رساله در ترجمه نه‌ایة الارب به نام تجارب الامم^۴ و نیز در شاهنامه فردوسی^۵ آمده است. نمی‌دانیم که این رساله مستقیماً از پهلوی ترجمه شده است یا نه. گریناسکی^۶ بر آن است که مؤلفی عربی نویس آن را از جاهای گوناگون گرد آورده است. وی برای اثبات نظر خود قرائنی را ذکر می‌کند که حاکی از نفوذ قواعد اسلامی در آن است، از جمله این که در این رساله آمده است که یک پنجم از غنائم جنگی خاصّ شاه است. اما از آنجا که این متن در شاهنامه آمده است، احتمالاً در خدای نامه نیز وجود داشته است و مطالبی موافق با قواعد اسلامی در ترجمه بدان افزوده شده است.

(۱) زین الاخبار، ۲۲ (۲) نه‌ایة الارب، ۱۸۶ تا ۱۹۲.

(۳) اقتباسی از آن در کتاب الوزراء و الکتاب جهشیاری با عنوان «رسم جاری در روزگار پادشاهی ایرانیان» (کان الرسم جاریاً فی ایام الفرس). (۴) ترجمه فارسی نه‌ایة الارب، ۸۳ تا ۱۹۲.

(۵) چاپ مسکو، ج ۷، ۱۷۲ تا ۱۷۹.

(۶) Grignaschi, 1973, 99-100.

عهد شاپور و پسرش هرمز

یکی دیگر از عهد‌های ساسانی عهد شاپور اول به پسرش هرمز است که ترجمه بخش‌هایی از آن در چند کتاب عربی آمده است. طبری^۱ فقط از آن نام برده است. مسعودی^۲ جمله اخلاقی کوتاهی از آن را آورده است. ثعالبی^۳ آن را عهد مفصلی (عهداً طویلاً) توصیف کرده و گزیده‌هایی از آن را نقل کرده است که شامل این موضوعات است: روش درست دریافت مالیات، روش بخشش کردن و پاداش دادن شاه؛ لزوم برگماشتن مراقبان و جاسوسان در میان مردم از خویشان و نزدیکان و همسایگان خود آنان. جهشیاری^۴ نیز دو بخش از آن را آورده و آبی^۵ نیز عیناً آن‌ها را تکرار کرده است: (۱) درباره چگونگی رفتار شاه با وزیر و مقام و منزلتش نزد وی؛ (۲) درباره اجرای عدالت در وصول مالیات؛ درباره شرایط دبیر شایسته مخصوصاً کسی که متصدی دریافت مالیات است؛^۶ پرهیز از گماشتن فرماندهان سپاه (قادة جند) به کار مالیات؛ تحقیق در رفتار و کردار کارگزاران مالیاتی (عُمّال الخراج) و تعیین بازرسانی بدین منظور؛ و ممانعت از این که کسی ملک خود را برای پرداخت مالیات کم‌تر در حمایت یکی از خواص و نزدیکان شاه گذارد.

مفصل‌ترین نقل قول از این عهد یا وصیت را عامری^۷ آورده است و در چند مورد آن‌ها را به نقل از خدای نامه^۸ ذکر کرده است و این می‌رساند که این عهد در یکی از ترجمه‌های عربی خدای نامه^۹ آمده بوده است. جمع آوری و مطالعه این قطعات نکاتی را از آیین‌کشورداری ساسانی روشن می‌کند. نصایح منقول همه درباره اداره

(۱) تاریخ، یکم، ۸۳۱. (۲) مروج. ج ۱، ۲۹۱.

(۳) غرر، ص ۴۹۵ تا ۴۹۸.

(۴) الوزراء و الکتاب، ۵ تا ۷؛ ترجمه فارسی ۳۲ تا ۳۴.

(۵) نثر الدرر، ۷، ۸۰ تا ۸۲. (۶) منظور کاتب الخراج است.

(۷) السعادة و الاسعاد. (۸) صفحات ۲۹۶، ۲۹۸، ۴۲۷، ۴۲۹، ۴۳۵.

(۹) عامری احتمالاً از ترجمه عربی ابن مقفع استفاده کرده است. زیرا در چند مورد گفته‌های خود ابن مقفع را نیز نقل کرده است. نک به فهرست اعلام کتاب.

مملکت است: دربارهٔ جبران خطا (ص ۲۸۶)؛ دربارهٔ برگماشتن جاسوسان و بازرسان مخفی بر بزرگان کشور (۲۹۶)؛ دربارهٔ این که نباید سران لشکر (قائد) کسی را به رأی خود تنبیه کنند (۲۹۷)؛ در مورد این که به نواحی هم مرز با دشمن باید توجه بیشتری کرد (۲۹۸)؛ دربارهٔ لزوم حزم و احتیاط در امر مالیات (۲۹۹)؛ دربارهٔ ردائلی که موجب فساد احوال می شود (۳۰۰)؛ امنیت برای عامهٔ مردم (۳۰۳)؛ دربارهٔ احسان (۳۱۴ و ۳۱۵)؛ دربارهٔ ردائلی که موجب ناآبادانی و فقر می گردد (۳۱۷ و ۳۱۸)؛ دربارهٔ چگونگی گماردن رؤسا و سران بر لشکر (۳۳۱)؛ دربارهٔ مشورت (۴۲۱)؛ دربارهٔ شرایط وزیر (۴۲۷)؛ مشورت با وزیر (۴۲۹)؛ خطای وزیر (۴۳۰ و ۴۳۱)؛ دربارهٔ لزوم داشتن وزیر (۴۳۵ و ۴۳۶)؛ و دربارهٔ چگونگی انتخاب کارگزاران (۴۳۳ و ۴۴۴).^۱

عهد قباد

عهد کوچکی از قباد به پسرش خسرو انوشیروان در نه‌ایة الأرب^۲ در پایان وقایع دوران قباد آمده است. قباد این عهد را به قاضی القضاة (احتمالاً موبدان موبد) سپرد و از او خواست که آن را پس از به سلطنت رسیدن انوشیروان در حضور مردم بخواند. این عهد متضمن مطالب اخلاقی است.

عهد انوشیروان

ابن ندیم^۳ از سه عهدنامه (کتاب عهد) منسوب به انوشیروان نام می برد: (۱) «عهد خسرو (انوشیروان) به پسرش هرمز مشتمل بر پندهای او به پسرش هرمز در هنگام واگذاری سلطنت بدو و پاسخ هرمز بدو».^۴ (۲) «عهد خسرو به هرکه از میان خانواده او

[Christensen, 1936, 90-100.]

(۱) در مورد عهد و وصایای اردشیر، نیز نک به ترجمهٔ آن: کریستن سن، ۱۳۵۰، ۶۸ تا ۷۷.

(۲) نه‌ایة الأرب، ۳۰۰ و ۳۰۱. نیز نک به طبری، یکم، ۸۸۸.

(۳) الفهرست، ۳۷۷ و ۳۷۸.

(۴) در عربی: «کتاب عهد کسری الی ابنه هرمز یوصیه حین اصفاه الملک و جواب هرمز ایاه».

در خور تعلیم و تربیت بود.»^۱ (۳) «عهد خسرو انوشروان به پسرش». این عهد «مجموعه بلاغت» نامیده می‌شود.^۲ آبی^۳ کلمات قصاری از وصایای کسری (ظاهراً خسرو انوشیروان) و لطیفه‌ای از او را نقل کرده است. به وصایای این پادشاه به پسرش هرمز در مجمل‌التواریخ^۴ و اخبار الطوال^۵ اشاره رفته، ولی از آن نقل قولی نشده است. احتمال دارد هر سه عهد مذکور در حقیقت یک عهد بوده است و نویسندگان مختلف از ترجمه عربی آن استفاده برده و هر کدام برای آن عنوان خاصی قائل شده‌اند.^۶

ابن مسکویه^۷ نیز وصیت بزرگمهر را به خسرو انوشیروان نقل کرده است.

کارنامه انوشروان

ابن ندیم^۸ از زمره کتاب‌های ترجمه شده از پهلوی به عربی که موضوع آن‌ها شرح زندگانی (= سیر) و داستان‌های واقعی (أسمار الصحیحه) است، از کتابی به نام الکارنامه فی سیره انوشروان نام برده، اما مترجم آن را ذکر نکرده است. همین نویسنده، در جایی دیگر^۹، از کتابی به نام سیره انوشروان، که ابن مقفع آن را به عربی برگردانیده و ابان لاحقی آن را به شعر عربی در آورده بود، یاد کرده است. احتمال می‌رود که هر دو کتاب یکی بوده و عنوان دوم خلاصه شده عنوان اول باشد. بنابراین، مترجم کارنامه نیز به احتمال قوی همان ابن مقفع بوده است. متن پهلوی این رساله در دست نیست، اما

(۱) در عربی: کتاب عهد کسری الی من أدرك التعلیم من بیته. در نسخه‌ای به جای «بیته» کلمه «بنیه» به معنی «پسرانش» آمده است.

(۲) در عربی: «کتاب عهد کسری انوشروان الی ابنه، الذی یُسَمَّى عَشَّ البلاغه». در نسخه‌ای «عین البلاغه» «سرچشمه بلاغت» آمده است. (۳) نثر الدرر، ج ۷، ۷۴ و ۶۸.

(۴) مجمل‌التواریخ، ۷۶. (۵) اخبار الطوال، ۷۶.

(۶) اینوستراتسفس، ۲۵ و ۲۶. (۷) جاویدان خرد، ۴۵.

(۸) الفهرست، ۳۶۴. در همین جا ابن ندیم از اثری با عنوان کتاب انوشروان یاد کرده است که از ماهیت آن خبر نداریم و چنین می‌نماید که رساله دیگری از مجموعه آثار سیر انوشروان باشد.

(۹) الفهرست، ۱۳۲.

ترجمه عربی آن را ابن مسکویه^۱ با عنوان «ذکر قطعه من سیره انوشروان و سیاساته» نقل کرده است.^۲ متن منقول ابن مسکویه با این جمله آغاز می‌گردد: «در آنچه انوشروان درباره زندگی خویش نوشته است، خواندم». این رساله، که مطالب آن به روایت اول شخص یعنی خود انوشیروان نقل شده، دارای دوازده بخش یا فصل است که هر کدام با جمله «و قال انوشروان» آغاز می‌گردد. کارنامه انوشروان را باید سرگذشت‌نامه سیاسی این شاه به شمار آورد.

در بخش اول، انوشیروان ماجرای را درباره توطئه‌ای که گروهی برای قتل او چیده بودند، شرح می‌دهد و توطئه‌کنندگان را بدعت‌گذاران دین معرفی می‌کند و فرمان به کشتن آنان می‌دهد. بنا به این روایت، آنان مدعی داشتن کتاب‌ها و الهام ایزدی (کلام) بوده‌اند. در بخش دوم، شاه به اختصار ملاقات خویش را با رهبر این فرقه، که شجاعانه عقاید خود را در برابر همگان ابراز می‌کرد و حتی قتل شاه را واجب می‌شمرد، شرح می‌دهد. درباره این فرقه و عقایدشان اطلاع بیشتری در دست نیست. به هر صورت، بعید می‌نماید که مزدکیان منظور او بوده باشند.^۳

بخش سوم و چهارم درباره سیاست انوشیروان است. نخست ذکری از بخشش خود به اهالی سرزمین‌هایی که از روم گرفته بود، به میان می‌آورد. سپس می‌گوید که دستور داده بود که در هر ناحیه‌ای معتمدانی تعیین شوند و قاضی هر ناحیه بر امر مالیات نظارت داشته باشد تا عامل یا والی نتواند بیش از حد مقرر مالیات بستاند و دستور داد که پرداخت مالیات در حضور قاضی ناحیه باشد و به پرداخت‌کننده رسید داده شود و

(۱) تجارب الامم به کوشش کیتانی (Caetani)، ج VII01، ۱۸۷ تا ۲۰۷، به کوشش امامی، ج ۱، ۱۰۰ تا ۱۱۰. همین اثر در مجموعه شماره ۱۶۰۸ کتابخانه کوپرلو نیز آمده است. نک Grignaschi, 1967, 1-2.

به

(۲) این اثر سه بار به فارسی ترجمه شده است: محیط طباطبائی، ۱۳۱۰؛ رحیم زاده صفوی، ۱۳۱۰؛ امامی، تجارب الامم، ترجمه فارسی، ج ۱، ۱۶۹ تا ۱۸۱. یک بار نیز به فرانسه ترجمه شده است. Grignaschi, 1967, 16-45.

3) Grignaschi, 1967, 29, n. 5.

محاسبات را قاضی و دبیر ناحیه (= کاتب الکوره) و معتمد شهر و کارگزار (والی یا عامل) به دیوان شاه عرضه دارند.

در بخش پنجم، به معتقدان به دینی غیر از دین زردشتی اشاره می‌کند: بنا به گزارش موبدان موبد، بعضی از اشراف پایتخت و شهرهای دیگر دینی مخالف دین پیامبر (= زردشت) و علمای دینی شاه دارند و در پنهانی تبلیغ می‌کنند و مردم را بدان می‌خوانند. انوشیروان این گروه را به نزد خود می‌خواند و با ایشان مباحثه می‌کند تا به حقیقت پی ببرند و بدان معترف شوند. آنگاه دستور می‌دهد که آنان و هم‌کیشانان را از پایتخت و شهرها و مملکت دور دارند. احتمال دارد که منظور از این فرقه دینی، مسیحیان نسطوری باشند.^۱

بخش ششم درباره مذاکره و اتحاد با قبایل ترک ناحیه شمال است و احتمالاً هون‌ها منظور بوده‌اند.^۲ انوشیروان راهی باب‌صول (= دربند قفقاز) می‌شود تا ضمناً به شاهان دست‌نشانده خود در آن ناحیه قوت قلبی بخشد. وی از مرمت شهرها و بنای دژهای تازه در ناحیه سخن می‌راند. در آنجا خاقان خزر، از بیم، بدو اظهار اطاعت می‌کند و یکی از سرداران خاقان که چنین می‌بیند، او را ترک می‌گوید و به همراه دو هزار نفر از کسانش به انوشیروان می‌پیوندد و شاه برای آنان مقرری تعیین می‌کند و دستور می‌دهد دژی برایشان ساخته شود. در پایان این بخش، انوشیروان از کارهای عمرانی خود در ناحیه سخن می‌گوید.

در بخش هفتم، انوشیروان از کارهای خود در بیست و هشتمین سال سلطنتش (سال ۵۵۹ م) سخن می‌گوید: دستور می‌دهد که موبدان نواحی گوناگون در مورد شکایات مردم برای او گزارشی تهیه کنند. سپس فرمان عرض سپاه می‌دهد، بدین ترتیب که آنانی را که در پایتخت بودند، خود او سان ببیند و آنانی را که در نواحی دیگر بودند، سپاه‌سالار یا سپهبدار (= قائد)، فرماندهان چهارگانه مملکت (= پادوسبان)، قاضی (= رد) و معتمد شاه سان ببینند.

1) Grignaschi, 1967, 140.

2) Grignaschi, 1967, 34, n. 27.

برای رسیدگی به شکایات مالیات دهندگان، دستور می‌دهد که اشخاصی که به درستی و امانت و پرهیزکاری و دانش معروف‌اند به نواحی گوناگون گسیل شوند و مالیات‌دهندگان در برابر قائد (احتمالاً عامل خراج) و قاضی و دبیر و معتمدشاه گرد آیند و بازرس‌های اعزامی به کار آنان رسیدگی کنند و به حلّ اختلافات پردازند و موارد دشوار را به شاه گزارش کنند. انوشیروان تأکید می‌کند که اگر امور مربوط به دشمنان خارجی و پاسداری از مرزها نبود و اگر بیم تحمیل مخارج بر اهالی وجود نداشت، شخصاً برای رسیدگی به امور مالیاتی به نواحی گوناگون سفر می‌کرد. اهمیت موضوع خراج و مالیات در نظر انوشیروان از منابع دیگر نیز تأیید می‌گردد.

بخش هشتم مربوط به رسیدگی به کار معتمدانی است که برای رسیدگی به امر مالیات‌ها مأمور شده بودند و در کار خود آن گونه که بایسته بود، نکوشیده بودند. شاه قاضی هر ناحیه را مأمور می‌کند تا بدون اطلاع عامل (احتمالاً مأمور خراج) و سران ناحیه، اهالی را گرد آورد و به وضع آنان رسیدگی و گزارش تهیه کند و مهر خود و مهر رضایت اهالی را بر آن بزند و آن را به نزد شاه بفرستد و همراه با آن نماینده‌ای از اهالی را نیز گسیل دارد و در صورت درخواست رعایا، بعضی از مردم دون پایه نیز همراه آنان باشند. شاه در حضور این فرستادگان و بزرگان و اشراف به این گزارش‌ها رسیدگی می‌کند و در مواردی که شکایت از یکی از رعایا علیه کارگزاران شاه یا کارگزاران فرزندان و زنان و خانواده شاه بود، حق را به آن رعیت داده است. به هر شکایتی که مردم از یکدیگر داشتند، رسیدگی می‌کرد و اگر موردی بود که احتیاج به گواهان و قاضی محل بود، معتمدی از دبیران و معتمدی از روحانیان و معتمدی از اطرافیان خود را مأمور رسیدگی می‌کرد.

در بخش نهم، سخن از پیمان شاه با چهار دسته از ترکان ناحیه خزر در سی و هفتمین سال سلطنت وی (۵۶۸ م) است. اینان از کارهای بد گذشته خود در دوران قباد و پیروز درخواست بخشایش کردند. شاه به سبب نیاز به کمک آنان و نیز از ترس این که مبادا هم‌دست قیصر شوند، تقاضای آنان را پذیرفت و برای دیدار آنان راهی آذربایجان شد.

در بخش دهم، آمده است که خاقان بزرگ (احتمالاً ایستمی^۱ یبغو خاقان) در نامه‌ای به انوشیروان از عهد شکنی‌های خود اظهار ندامت کرده^۲ و قول داده است که با قیصر دوستی نداشته باشد. پاسخ انوشیروان بدو این بود که از دوستی وی با قیصر بیم ندارد. سپس از روی احتیاط، دستور می‌دهد که شهرها و دژهای مشرق از لحاظ استحکامات ترمیم شوند و آذوقه و علوفه مورد نیاز سپاه گردآوری شود و سپاه به حال آماده‌باش درآید. این اتفاق احتمالاً مربوط به سال ۵۷۱ یا ۵۷۲ میلادی است.

در بخش یازدهم، بر حق و عدالت تأکید می‌کند و این که کشاورزان و سپاهیان متقابلاً به یکدیگر احتیاج دارند. سپاهیان حقوق خود را در واقع از مالیات‌دهندگان و ساکنان شهرها دریافت می‌دارند زیرا از آنان در برابر دشمنان دفاع می‌کنند، روستاییان را به پرداخت مالیات تشویق می‌کند و تأکید بر این می‌نهد که در دریافت مالیات زیاده روی نشود.

در بخش دوازدهم، انوشیروان آورده است که وی به روش‌های حکومتی اقوام دیگر مانند رومیان و هندیان توجه داشته و آنچه را خوب دیده، پذیرفته و کارهای بد آنان را کنار گذاشته است. نسبت به پیروان مذاهب دیگر و اقوام خارجی تسامح و تساهل روا داشته و کسی را به کاری که موافق دین و آیینش نبوده، وادار نکرده است. این ادعا نیز از منابع دیگر تأیید می‌گردد.

کارنامه انوشیروان در میان نویسندگان دوران اسلامی مشهور بوده است. ابن بلخی^۳ در مورد انوشیروان می‌نویسد: «و شرح مآثر و مناقب او دراز است و بر آن کتابی معروف هست، اما در این کتاب اندک مایه از اصول آن گفته آید.» و در جای دیگر می‌آورد: «و در آثار او کتابی تصنیف کرده‌اند و او را خود تصنیفات و وصایاست که تأمل آن سخت مفید باشد.»

1) Istemi

2) Grignaschi, 1967, n. 81, 82.

۳) فارسنامه، ۹۶ و ۸۸.

شاهینی

جاحظ^۱ از کتابی از انوشیروان با عنوان شاهینی^۲ نام می‌برد و قطعه‌ای از آن را در مورد خصوصیات اخلاقی لازم برای مأموری که اجازه داشته است هرگاه لازم بوده به حضور شاه برسد،^۳ ذکر کرده است. همین نویسنده، به دنبال آن، عبارتی را نیز از همین کتاب در مورد خصوصیات اخلاقی لازم برای پرده‌دار عامه^۴ آورده است. از این عبارت برمی‌آید که این کتاب مربوط به کشورداری بوده است.

نامه‌های سیاسی

در کتاب‌های عربی و فارسی نامه‌هایی از شاهان ساسانی یا بخش‌هایی از آن‌ها نقل شده است. این آثار متضمن دستورعمل‌ها و خط مشی و سیاست این شاهان است و باید آن‌ها را از زمره آثار مربوط به کشورداری به شمار آورد.

نامه‌های اردشیر

مسعودی^۵ بخش‌هایی از نامه‌های اردشیر را به خواص و عمال خود، و جهشیاری^۶ بخشی از نامه این شاه را خطاب به وزرایش نقل کرده است. مهم‌ترین نامه منسوب به دوران اردشیر نامه تنسر است.

(۱) رسائل، ج ۲، ۳۹ و ۴۰.

(۲) در الطراز، به نقل عبدالسلام هارون، همانجا، کلمه به صورت شاهی آمده است.

(۳) صاحب اذن الخاصه، (۴) حاجب العامه.

(۵) مروج، ج ۱، ۲۸۹ و ۲۹۰ در عربی: «من مکاتبة اردشیر لخواص من انواع رعیتة و عماله». گرچه مسعودی این بخش را در ضمن سرگذشت اردشیر ساسانی آورده است، ولی در آغاز یکی از نامه‌ها، اردشیر بهمن (ظاهراً بهمن اردشیر کیانی) فرستنده نامه ذکر شده است. ظاهراً بین دو اردشیر خلط شده است.

(۶) الوزراء، ۷.

نامه تنسر

رساله کوچکی است که آن را ابن مقفع از پهلوی به عربی ترجمه کرده بود. اکنون اصل پهلوی و ترجمه عربی آن در دست نیست. در اوایل قرن هفتم هجری متن عربی این نامه را ابن اسفندیار (بهاءالدین محمد پسر حسن پسر اسفندیار) به فارسی ترجمه کرده و آن را در تاریخ طبرستان خود گنجانیده است. از مقدمه این ترجمه فارسی معلوم می‌گردد که ترجمه ابن مقفع مبتنی بر روایت بهرام پسر خورزاد بوده که از هویت او خبری نداریم. به نظر می‌رسد که وی تدوین‌کننده یا کاتب اصل پهلوی این نامه بوده است.

این نامه را تنسر (صورت درست آن توسر^۱)، هیربدان هیربد اردشیر در پاسخ گشنسپ^۲، شاه طبرستان و پدشخوارگر و گیلان و دیلمان و رویان و دماوند، نوشته است. وی ظاهراً به بعضی از اقدامات اردشیر به دیده انتقاد می‌نگریسته و در نامه‌ای به تنسر از او خواسته است که دلیل چنین اقداماتی برای او بیان گردد.

نامه با مقدمه‌ای آغاز می‌شود که به نظر می‌رسد از تدوین‌کننده تحریر پهلوی این نامه بوده است. در این مقدمه از ظهور اسکندر و مرگ دارا و تقسیم ایران به شاهان محلی (ملوک الطوائف) و سرانجام ظهور اردشیر و غلبه او بر ۹۰ تن از این شاهان، از جمله اردوان آخرین پادشاه اشکانی، سخن رفته است. سپس آمده است که اردشیر گشنسپ، شاه طبرستان، را که پس از اردوان از همه نیرومندتر بود به سبب وطن‌دوستی و هواخواهیش از شاهان پارس، بر فرمان‌روایی آن نواحی ابقا کرد.

(۱) در اغلب منابع اسلامی این نام به صورت «تنسر» ضبط شده است، اما مسعودی در التنبیه و الاشراف، ۹۹، علاوه بر «تنسر» صورت «دوسر» را نیز آورده است. تنها بیرونی، ماللهند، ۵۳، آن را به صورت صحیح «توسر» ذکر کرده است. نک به مینوی، نامه تنسر، دیباچه، ۸ تا ۱۰. تصحیف «توسر» به «تنسر» بر اثر اشتباه خوانی خط پهلوی تحریری (کتابی)، که در آن حرف «و» و «ن» نشانه واحدی دارد، روی داده است و نه در خط عربی. بنابراین، بیرونی بایستی آن را از مأخذی جز ترجمه ابن مقفع گرفته باشد.

(۲) در بعضی منابع نام او ما(ه) گشنسپ نیز آمده است. نک به مینوی، همان مأخذ، ۸ و ۳۶.

پس از آن، متن نامه آغاز می‌گردد. در ابتدا، همانند نامه‌نگاری‌های زمان ساسانی، نام فرستنده که مقام برتری داشته ذکر می‌گردد و سپس نام مخاطب نامه می‌آید. نامه را برحسب موضوعاتی که فرستنده مطرح کرده و ایراداتی که وارد آورده است، می‌توان به ۱۷ بند تقسیم کرد.^۱

بند ۱ خاص تعارفات معمول است. در بند ۲ تنسر به استناد این سخن گشنسپ که نوشته بود: «تو در نزد پدر من مقام و منزلتی خاص داشتی و در مصالح امور مملکت اطاعت تو را می‌کرد»، می‌نویسد که وی بیش از هرکسی به فرزندان گشنسپ نزدیک است و از وی می‌خواهد که برای اظهار اطاعت به درگاه شاه آید، زیرا روش اردشیر آن است که شاهانی را که بدو اظهار اطاعت و انقیاد کنند، بر مقام خود باقی گذارد، هم‌چنان که با قابوس شاه کرمان رفتار کرد. از بند ۳ در واقع پاسخ به اعتراضات گشنسپ شروع می‌شود.»

بند ۳ پاسخ به اعتراض در مورد بعضی از نوآوری‌های اردشیر است. تنسر آن‌ها را مطابق موازین عدالت می‌داند. در این بند به روایت معروف سوزاندن اوستا به دست اسکندر اشاره شده است. بند ۴ ظاهراً دربارهٔ سختگیری اردشیر در تغییر از طبقه‌ای به طبقه‌ای دیگر است. در این بند طبقات اجتماعی دوران ساسانی توصیف شده و تأکید شده که تنها در شرایط خاصی تغییر از طبقه‌ای به طبقه دیگر جایز بوده است. بند ۶ پاسخ به این سخن اعتراض آمیز گشنسپ است که مردم دربارهٔ خون‌ریزی‌های شاه بسیار سخن می‌گویند و دچار وحشت شده‌اند. تنسر از این کار دفاع می‌کند و عقوبت‌ها را به روشی که اردشیر در پیش گرفته عادلانه می‌داند. بر طبق این روش، برخلاف روش پیشینیان، گناهکار را نخست زندانی می‌کنند و به مدت یک سال او را نصیحت می‌کنند و اگر توبه کرد، او را رها می‌سازند و اگر اصرار بر گناه داشت، او را به مجازات می‌رسانند. بر طبق دستور اردشیر، بریدن دست ممنوع گردیده بود. هم‌چنین آمده است که تا پیش از فرمان‌روایی اردشیر رسم بود که کسی را که از میان لشکری که به جنگ می‌رفت، می‌گریخت

(۱) این تقسیم‌بندی و شماره‌گذاری از مینوی است.

بکشند. اما اردشیر دستور داد که فقط بعضی از آنان را بکشند تا دیگران عبرت گیرند و بعضی دیگر را زنده نگاه دارند تا دیگران به عفو شاه امیدوار باشند و در میان ترس و امید قرار گیرند. در این بند از تعدیل مجازات‌های جنایاتی مانند قتل و وارد آوردن جراحت و مثله کردن، که اردشیر دستور آن را داده بود، سخن به میان آمده است. بند ۷ درباره موضوع خاندان‌های بزرگ اشرافی (=بیوتات) و مراتب و درجاتی است که اردشیر در مورد آن‌ها قوانین و رسوم جدیدی نهاده بود. در این بند توصیه شده که طبقه میهنه (اهل حرف و پیشه‌وران) صرفاً به جمع مال نپردازند و همچنین اشخاص باکسی از طبقه پایین‌تر از خود ازدواج نکنند. (ص ۶۴) به تفاوت اشراف با عامه از جهت لباس و خانه و باغ و زن و خدمتکار اشاره رفته و گفته شده است که اردشیر حتی میان اشراف نیز درجاتی قرار داده بود. (ص ۶۵). بند ۸ پاسخ به اعتراض گشنسپ درباره بی‌توجهی اردشیر در موضوع ابدال است. ابدال (در پهلوی ستوریه^۱) در نامه تنسر چنین تعریف شده است: اگر کسی در می‌گذشت و پسر نداشت، بیوه او را به یکی از نزدیک‌ترین خویشاوندان متوفّا شوهر می‌دادند و اگر زن نداشت اما دختری داشت، به همین گونه، دختر را شوهر می‌دادند و اگر هیچ یک از این دو را نداشت، از دارایی متوفّا زنی را خواستگاری می‌کردند و او را به یکی از نزدیک‌ترین خویشان متوفّا می‌سپردند و هر پسری که از او پیدا می‌شد، منسوب به مرد متوفّای صاحب ترکه بود. تنسر در پاسخ می‌نویسد که اردشیر قوانین ارث را از بدعت و نوآوری و آشفته‌گی‌های بخشید و آن را به سامان آورد و دستور داد که ابدال شاهزادگان از شاهزادگان و ابدال اشراف از اشراف باشند. بند ۹ در پاسخ به اعتراض گشنسپ در این مورد است که اردشیر آتش‌ها را از آتشکده‌ها بیرون برده و خاموش کرده است. تنسر می‌نویسد که این آتش‌ها برخلاف قانون تأسیس شده بودند^۲ و این کار اردشیر یکی از اقدامات وی برای ایجاد دولت مرکزی در ایران، با آتشکده سلطنتی واحدی، بوده است. بند ۱۰ پاسخ به

1) Stūrīh

۲) تأسیس آتش به معنی نهادن آن در جایگاه خاصی در آتشکده، همراه با آیین‌های خاصی، و اختصاص موقوفاتی به آن بوده است.

اعتراض گشنسپ در معمول داشتن چندین نوع شکنجه است. تنسر این شکنجه‌ها را خاص مجازات جادوگران، راهزنان و بدعت‌گذاران در دین می‌داند. بند ۱۱ در پاسخ به اعتراض گشنسپ است که نوشته بود: شاه مردم را از فراخی معیشت و زیاده خرج کردن منع کرده است. تنسر پاسخ می‌دهد که این کار برای تعیین وضع و حدّ و حدود هر طبقه اجتماعی است، و جلوگیری از زیاد خرج کردن برای احتراز از درویشی است. در این بخش، بار دیگر، بر تفاوت میان طبقات اجتماعی تأکید شده است: اشراف از جهت لباس و مرکب و آلات تجمل و شلوار و کلاه و داشتن قصر و پرداختن به صید و دیگر آداب از اهل حرف و پیشه‌وران ممتاز بودند. زنان اشراف نیز جامه ابریشمین بر تن می‌کردند. نظامیان نیز درجه برتری از اهل حرف و پیشه‌وران داشتند. این طبقه موظف بودند به نظامیان احترام بگذارند. نظامیان نیز به نوبه خود، موظف به ادای احترام به اشراف بودند. بند ۱۲ در پاسخ به این اعتراض است که اردشیر جاسوسان و خبرگیران بر مردم گماشته و این کار موجب وحشت شده است. تنسر در پاسخ می‌نویسد که این کار لازم است، زیرا بی‌خبری شاه از احوال مردم دری به سوی فساد است. سپس شرایط چنین افرادی را ذکر می‌کند. بند ۱۳ در پاسخ به این اعتراض گشنسپ است که اردشیر دارایی توانگران و تاجران را گرفته است. تنسر در پاسخ می‌گوید که اینان تجار واقعی نبودند، بلکه مردمان پست و گناهکاری بودند که ثروت خود را از راه نادرستی فراهم آورده بودند. شاه باید اضافه دارایی ثروتمندان را به نفع رعایا بگیرد. اردشیر از توانگران واقعی چیزی به زور نستانده، بلکه به رغبت برای او پیشکش آورده‌اند. بند ۱۴ در پاسخ به این سؤال گشنسپ است که چرا شاه ولیعهدی را برای خود معین نمی‌کند. تنسر در پاسخ می‌گوید که این کار موجب می‌شود که شاه گمان کند که ولیعهد پیوسته منتظر مرگ اوست و مهر او از دل شاه برود. به علاوه این که، وی محسود دیگران می‌گردد و نیز این که بنا به مقامی که دارد دچار خویشن بینی می‌شود. پس بهتر است که تعیین ولیعهد مخفی بماند. (ص ۷۳) پس از نقل داستانی عبرت‌انگیز، بخش دیگری از نامه گشنسپ را نقل می‌کند که توصیه کرده بود: لازم است اردشیر با مشورت صاحب نظران

ولیعهدی را معین کند. در پاسخ به این پیشنهاد، تنسر می‌نویسد^۱ که اردشیر بهتر دیده است که در این مورد به مشورت پردازد و نشانه‌ای از تمایل خود نسبت به کسی نشان ندهد، بلکه سه نامه به خط خویش بنویسد و یکی را به موبدان موبد و دیگری را به مهتر دبیران و سومی را به سپهبد سپهبدان بسپارد تا پس از درگذشت شاه موبدان موبد و آن دو تن دیگر جمع شوند و نامه‌ها را باز کنند و در مورد انتخاب شاه جدید به تبادل نظر پردازند. در صورتی که به اتفاق نظر نرسند بر موبدان موبد است که با روحانیان دیگر مشورت کند و سرانجام نظر او بر هرکس قرار گرفت، همه موظف‌اند از آن پیروی کنند.^۲ بند ۱۵ پاسخ به سؤال گشنسپ در مورد بزم و رزم و صلح و جنگ اردشیر است. در آغاز از تقسیمات چهارگانه سخن رفته است.^۳ سپس آمده است که نبردهای اردشیر برای حفظ نواحی ایران است. لشکرکشی او به روم برای گرفتن انتقام خون داریوش از جانشینان اسکندر و برای معمور داشتن خزانه و آبادان کردن شهرهایی است که اسکندر به تصرف در آورده بود؛ و اردشیر بر آن است که نوادگان آنان را به اسارت در آورده و بر آنان خراج معین کند.^۴ بند ۱۶ متضمن نظر تنسر درباره اقداماتی است که گشنسپ ظاهراً قصد اجرای آن‌ها را در ناحیه فرمان‌روایی خود داشته است. تنسر بدو می‌نویسد که گشنسپ نمی‌تواند خلاف رأی همه مردمان رفتار کند. ظاهراً منظور او این است که وی چاره‌ای جز انقیاد و اطاعت ندارد. بند ۱۷ در پاسخ به این ادعای گشنسپ است که بنابر آن وی خود را با اردشیر خویشاوند خوانده و از نوادگان اردشیر، پسر اسفندیار،

(۱) نامه تنسر، ۸۷.

(۲) نظیر همین مطلب با اختلافاتی در عهد اردشیر، بخش ۱۷، ۶۷ تا ۶۹، به کوشش گریناسکی (Grignaschi)، ۵۶ و ترجمه فرانسه او، ۷۵ نیز آمده است. نیز نک به مینوی، نامه تنسر، ۱۶۸، در عهد اردشیر آمده است که شاه باید ولیعهد را برگزیند اما نام او را فاش نکند، بلکه آن را در چهار نامه بنویسد و پس از مرگش نامه‌ها را بگشایند و شخص مورد نظر را به شاهی بنشانند.

(۳) متن عربی آن در ابن فقیه همدانی، البلدان، ۱۹۷. نک مینوی ۲۰۴، به نقل از دهخدا. در مورد تقسیمات چهارگانه نک به Boyce, 1968, 63 n. 2.

(۴) در این بخش، سخنی از بزم به میان نیامده است. احتمال می‌رود این مطلب از ترجمه ابن اسفندیار افتاده باشد. نک به Boyce, 1968, 66.

دانسته است. ظاهراً ادعای او آن بوده است که خود را با اردشیر برابر به شمار آورد. تنسربدو توصیه می‌کند که هرچه زودتر به خدمت شاه بیاید. در پایان این بند نویسنده به شرح کارهای اردشیر در مدت ۱۴ سال حکومت می‌پردازد.

دربارهٔ انتساب این نامه به زمان اردشیر دو نظر متفاوت وجود دارد. دارمستتر، که نخستین بار متن فارسی این نامه را به همراهی ترجمهٔ فرانسه منتشر کرد، بر آن بود که این نامه از دوران اردشیر است و وقایع و حوادث مذکور در این نامه همه بازتابی از اوضاع و احوال اوایل ساسانی است. کریستن سن، با استناد به حوادثی که در نامه از آن‌ها سخن رفته و نمی‌تواند مربوط به زمان اردشیر باشد، به این نتیجه رسیده که این نامه پس از دوران اردشیر نوشته شده و به اردشیر نسبت داده شده است. سرانجام بویس، با توجه به خصوصیت شفاهی بودن و سینه به سینه حفظ شدن ادبیات پهلوی، به حق، نظر دارمستتر را تأیید می‌کند و بر آن است که این نامه گرچه در اصل به زمان اردشیر تعلق دارد، ولی در زمان‌های گوناگون، خصوصاً در دوران انوشیروان و پس از آن، دچار دستکاری‌هایی شده و مطالبی بر آن افزوده شده و تغییراتی مطابق وضع زمانه در آن داده شده است. مطالبی از قبیل ذکر نام ترکان یا انوشیروان را باید از افزوده‌های بعدی دانست.^۱ تردیدی نیست که ابن مقفع نیز بخش‌هایی از آن را که مطابق پسند مسلمانان نبوده، در هنگام ترجمه حذف کرده است و در ترجمهٔ فارسی نیز ابن اسفندیار، بنا به ذوق و سلیقهٔ ادبای دوران خود، اشعار و امثال عربی و آیات قرآنی و اشعار فارسی را بدان افزوده است.

مسعودی^۲ نامهٔ قیصر روم به شاپور اول ساسانی و پاسخ شاپور را بدو آورده است. در *نهاية الأرب*^۳ دو نامه از بهرام‌گور، یکی خطاب به بزرگان (عظماء) و اشراف

1) Boyce, 1958, 14-22.

(۳) *نهاية الأرب*، ۲۶۱ تا ۲۶۶.

(۲) مروج، ج ۱، ۲۹۱ و ۲۹۲.

مملکت و دیگری خطاب به کارگزارانش در شهرهای گوناگون و اسواران و اهل بلد آمده است. نظامی^۱ نیز مکاتبات میان بزرگان ایران و بهرام گور را به شعر کشیده است.

نامه‌های انوشیروان

خسرو انوشیروان پس از رسیدن به سلطنت به چهار پادوسبان^۲ چهار ناحیه کشور نامه‌هایی نوشت. طبری^۳ ترجمه عربی نامه او را به پادوسبان آذربایجان و آبی^۴ جمله‌ای از نامه او را به مرزبانان خراسان نقل کرده‌اند. ابن ندیم^۵ در فهرست کتاب‌های مواعظ و آداب و حکم ایرانیان از کتابی با عنوان «کتاب خسرو به سران کشور درباره سپاس‌گزاری» یاد می‌کند. راغب اصفهانی^۶ و طرطوشی^۷ بخشی از نامه قیصر و پاسخ کسری (ظاهراً خسرو انوشیروان) را نقل کرده‌اند که در آن قیصر از خسرو در مورد چگونگی چهار چیز سؤال کرده و خسرو به آن‌ها پاسخ گفته است. شاید اشاره به کتابی باشد که ابن ندیم عنوان آن را چنین یاد کرده است: «کتاب درباره این که ملک روم فیلسوفانی را به شاه ایران فرستاد و در آن درباره موضوعاتی از حکمت سؤال کرد». هم‌چنین ابن ندیم^۸ در همین فصل از نامه‌ای که خسرو (احتمالاً خسرو انوشیروان)^۹ به مروزان (یا مرزبان) نوشته و پاسخ او بدان، نام برده است.

نامه منسوب به خسرو پرویز در پاسخ شیرویه

این نامه در واقع پاسخ به ادعای نامه‌ای است که شیرویه علیه پدرش خسرو پرویز

(۱) هفت پیکر، ۸۶ تا ۹۷.

(۲) در عربی: «فادوسفان». صاحب این منصب مرتبه‌ای پایین‌تر از اسپهبد ناحیه داشته است (نک به یعقوبی، هوتسما، ۲۰۳) و ظاهراً رهبری عرفی و مدنی ناحیه را بر عهده داشته است. (نک به نولدکه،

ایرانیان و عرب‌ها، ۳۰۲ و بعد).

(۳) تاریخ طبری، یکم، ۸۹۲ و ۸۹۳.

(۴) نثرالدرر، ج ۷، ۷۹.

(۵) الفهرست، ۳۷۸.

(۶) محاضرات، ۳۹ و ۴، ۷۰۰.

(۷) سراج الملوک، ۳۵۸.

(۸) الفهرست، همانجا.

(۹) اینوستراتسفس، ۱۳۵۱، ۲۷۷، ۱۴۶، یادداشت ۵۲، خسرو را خسرو پرویز دانسته است.

ارسال داشته و در آن اتهاماتی را بر پدر وارد آورده بود. در این که چنین مکاتبه‌ای صورت گرفته باشد، جای تردید است. احتمال بیشتر آن است که این نامه را طرفداران خسرو پرویز، پس از کشته شدن این پادشاه به منظور تبرئه او، درست کرده باشند. به هر حال، اصل پهلوی نامه در دست نیست، ولی اقتباس‌هایی از ترجمه عربی آن در کتاب‌های عربی و فارسی نقل شده است. احتمال دارد بخش‌هایی از آن در خدای نامه پهلوی وجود داشته و از طریق ترجمه عربی این کتاب به منابع مذکور، از جمله شاهنامه، راه یافته باشد. مفصل‌ترین تحریر این نامه در شاهنامه^۱، تاریخ طبری^۲ و تاریخ بلعمی^۳ آمده است. در شاهنامه شیرویه هفت اتهام بر پدر وارد آورده است و در طبری هشت اتهام ذکر شده است، ولی در تاریخ بلعمی تعداد اتهامات به نه می‌رسد. از گفته فردوسی برمی‌آید که وی این سخنان را به صورت پیام شفاهی^۴ بیان داشته و بعد آن را به صورت مکتوب^۵ در آورده‌اند. همین مطلب از عبارات طبری^۶ و بلعمی^۷ نیز مستفاد می‌شود. اتهامات منقول در شاهنامه، که نظایرشان در منابع دیگر آمده، عبارت‌اند: (۱) کشتن پدر،^۸ (۲) جمع‌آوری ثروت،^۹ (۳) نگاه داشتن سپاهیان در مناطق دور دست،^{۱۰} (۴) ناسپاسی نسبت به قیصر و پس ندادن صلیب،^{۱۱} (۵) ستاندن خواسته از بی‌چارگان،^{۱۲} (۶) زندانی کردن شانزده تن از فرزندان.^{۱۳}

(۱) چاپ مسکو، ج ۹، ۲۵۴ تا ۲۷۶. (۲) یکم، ۱۰۴۶ تا ۱۰۵۸.

(۳) تاریخ بلعمی، ۱۱۶۰ تا ۱۱۸۰. (۴) بیت ۱۰، ۲۵، ۱۱۱.

(۵) بیت ۲۰۴ که از آن با عنوان «پهلوی نامه» یاد شده است.

(۶) ایضاً، ص ۱۰۴۷ س ۱۷ که کلمه «فوعی» «به خاطر سپرد» به کار رفته است.

(۷) ایضاً، ص ۱۱۶۰ و ۱۱۶۵ که کلمه «پیغام» به کار رفته است.

(۸) بیت ۲۸ و پاسخ آن بیت ۱۲۶ و بعد. (۹) بیت ۳۰ و پاسخ آن بیت ۱۹۱ و بعد.

(۱۰) بیت ۳۲ و پاسخ آن بیت ۲۴۷ و بعد.

(۱۱) بیت ۳۵ و پاسخ آن بیت ۲۶۷ و بعد.

(۱۲) بیت ۳۹ و پاسخ آن بیت ۱۹۱ و بعد.

(۱۳) بیت ۴۶ و پاسخ آن بیت ۱۴۵ و بعد.

حامل پیام در شاهنامه دو تن به نام‌های آشتاگشسپ (یا اسفاگشسپ)^۱ یا صورت خلاصه آن آشتاد^۲ (یا اسفاد) و خرادبُرزین^۳ ذکر شده‌اند. دو مورّخ دیگری که مطالبی از این پیام را آورده‌اند، عبارت‌اند از: ثعالبی^۴ که چهار اتهام را ذکر کرده و دینوری^۵ که شش اتهام را آورده است. ابن مسکویه^۶ تنها به ذکر جرایمی می‌پردازد که موجب برکناری و کشته شدن خسرو پرویز شد. مسعودی^۷، یعقوبی^۸ و ابن بلخی^۹ فقط از پیام‌های مبادله شده، بدون شرح مضمون آن‌ها، ذکر می‌کنند.

علاوه بر پاسخ به اتهامات مطرح شده، نامه خسرو پرویز متضمّن نصایحی به فرزند خود درباره چگونگی امور کشور است و باید آن‌ها را از نوع اندرزهای سیاسی به شمار آورد. چنین می‌نماید که این نامه بسیار مفصل‌تر از آن بوده است که در کتاب‌های عربی و فارسی نقل شده است. زیرا در کتاب‌های دیگر عبارات نصیحت‌آمیزی از آن نقل گردیده که در متن نامه منقول در این کتاب‌ها وجود ندارد. از جمله، ابن قتیبه در چند مورد از این نامه مطالبی را آورده است. این نصایح همگی از نوع اخلاق عملی است: درباره برگزیدن عامل خراج؛^{۱۰} لزوم مشاوره؛^{۱۱} مجازات؛^{۱۲} دقت در گفتار و صدور فرمان و خویشتن‌داری در هنگام خشم و ترغیب به بردباری و بخشایش و مانند آن^{۱۳} و میانه‌روی و اعتدال و غیره.^{۱۴}

(۱) بیت ۲۳، ۵۴. در تاریخ طبری، یکم، ۱۰۴۶، اسفاد جشنس، در غرالسیر، ۷۱۹، اسفادگشنسپ و در اخبار الطوال، ۱۱۲، یزدان جشنس رئیس کُتاب الرسائل آمده است. در مورد این شخصیت نک

به A. Tafazzoli, 1987, 743.

(۲) بیت ۱۹، ۷۲، ۷۸، ۹۵، ۹۶، ۱۱۱، ۳۴۴.

(۳) بیت ۱۹، ۲۳، ۵۴ و غیره. (۴) غرالسیر، ۷۱۹ تا ۷۲۴.

(۵) اخبار الطول، ۱۱۲ تا ۱۱۵. (۶) تجارب الامم، ج ۱، ۱۴۰ و ۱۴۱.

(۷) مروج، ج ۱، ۳۲۲. (۸) تاریخ، هوتسما، ۱۹۶.

(۹) فارسنامه، ۱۰۷. (۱۰) عیون الاخبار، ج ۱، ۱۷.

(۱۱) ایضاً، ۳۰. (۱۲) ایضاً، ۵۹.

(۱۳) ایضاً، ۲۸۸ و ۲۸۹؛ همین مطلب عیناً در آبی، نثرالدرر، ج ۷، ۷۹.

(۱۴) ایضاً، ۳۲۸. نیز نک به محمدی، ۱۳۵۶، ۳۲۵ تا ۳۲۹.

عامری^۱ جملاتی از این نامه را در مورد برگزیدن کارگزاران نقل کرده است. همین نویسنده^۲ و طرطوشی^۳ و ثعالبی^۴ جمله نصیحت آمیزی را از قول پرویز خطاب به پسرش در مورد میانه روی در بخشش به سپاهیان از همین نامه نقل کرده اند.

علاوه بر شاهان، از نامه های بزرگان و حکمای ساسانی نیز نقل قول هایی شده است. مثلاً آبی^۵ بخشی از نامه موبد را به هرمز (ظاهراً هرمز پسر شاپور اول) که متضمن نصایح است، نقل کرده است.

نامه های منسوب به شاهان و بزرگان ساسانی که متضمن سخنان حکیمانه و دستورهایی در مورد اداره درست مملکت بوده، پیوسته نگاهداری و نقل می شده است. طبری^۶ در مورد انوشیروان می نویسد که این شاه به شیوه زندگی اردشیر (سیرت) و نامه ها و داوری های او توجه داشت و از آن پیروی می کرد و مردم را نیز به پیروی از آن ترغیب می کرد. نظیر همین مطلب را ابن مسکویه^۷ نیز آورده است. نقل عبارت هایی از این نامه ها در کتاب های دوران اسلامی، دلیل شهرت آن ها بوده است.

(۱) السعادة و الاسعاد، ۴۴۲ و ۴۴۳. (۲) همان مأخذ، ۴۰۰.

(۳) سراج الملوک، ۲۲۶: «قال أبرويز لابنه».

(۴) غرر، ۶۹۰: «و فی وصيته لابنه شیرویه».

(۵) همان مأخذ، همانجا.

(۷) تجارب الامم، ج ۱، ۹۴.

(۶) تاریخ طبری، یکم ۸۹۸.

خطبه‌های هنگام جلوس بر تخت

بنابر منابع دوران اسلامی، شاهان ساسانی در هنگام جلوس خطبه‌ای ایراد می‌کردند. اصل پهلوی این خطبه‌ها، که احتمالاً به قلم دبیران آن عهد نوشته می‌شد، در دست نیست. اما در منابع مذکور غالباً خلاصه یا بخش‌هایی از آن‌ها به ترجمه عربی یا فارسی نقل شده است. فردوسی در آغاز سلطنت هر پادشاه، خطبه جلوس او را آورده است.^۱ ثعالبی^۲ نیز به اختصار این خطبه‌ها را نقل کرده است. از این رو، احتمال دارد که این خطبه‌ها در خدای نامه پهلوی نیز وجود داشته است. در دیگر کتب تاریخ و ادب نیز گاه‌گاه به این گونه خطبه‌ها برمی‌خوریم. مسعودی^۳ سخنان شاهان را در هنگام تاج‌گذاری در کتاب خود اخبار الزمان گردآوری کرده بود.

در نهاية الأرب خطبه اردشیر بابکان^۴ و نیز خطبه کوتاه بهرام گور^۵ آمده است. خطبه جلوس شاه اخیرالذکر را نظامی^۶ نیز آورده است. جهشیاری^۷ چند جمله نصیحت‌آمیز را از خطبه خسرو پرویز خطاب به وزرایش نقل کرده است. در شاهنامه

(۱) در شاهنامه حتی به پادشاهان پیشدادی و کیانی مانند منوچهر، لهراسب، گشتاسب، بهمن پسر اسفندیار، هما، داراب و دارای دارایان نیز خطبه‌هایی نسبت داده شده است که بازتابی از سنت ساسانی است. (۲) غرالسیر، در موارد گوناگون.

(۳) مروج، ج ۱، ۳۲۶: کلام مهم عند عقد التيجان علی رؤسهم.

(۴) نهاية الأرب، ۱۹۳ تا ۱۹۶. (۵) همان مأخذ، ۲۶۲ تا ۲۶۳.

(۶) هفت پیکر، ۹۹ و ۱۰۰. (۷) الوزراء، ۸ و ۹.

مفصل‌ترین خطبه از انوشیروان است. یکی از خطبه‌های مفصل خطبه هرمز پسر انوشیروان است که دینوری^۱ آن را نقل کرده است. در این خطبه علاوه بر مطالب دیگر، فهرستی از فضائل و رذائل و تشابهات آنها که در ادبیات اخلاقی پهلوی «برادران دروغین»^۲ نامیده می‌شوند، ذکر شده است. معادل پهلوی بسیاری از کلمات ذکر شده در این فهرست را می‌توان بازشناخت.^۳

خطبه‌های شاهان معمولاً مشتمل بر تمجید خرد و عدالت، وعده نیکوکاری به رعیت، اجرای عدالت، بخشایش بر مردم، توقع فرمان‌برداری از رعیت و اندرزهایی درباره اداره مملکت به کارگزاران است. در این آثار، گاه به برنامه شاه نیز اشاره شده است. مثلاً طبری^۴ خطبه انوشیروان را نقل کرده است که مهم‌ترین مطلب آن اعلام مبارزه او با مزدکیان است.

توقعات

توقع^۵ جمله یا جملات کوتاه حکمت‌آمیزی است که از قول شاهان و فرمان‌روایان معمولاً در پاسخ به گزارشی یا سؤال، که غالباً مکتوب و گاه شفاهی بوده، نقل گردیده است. گاه نیز احکام و فرمان‌هایی که صادر می‌گشت، متضمن توقعی از شاه بود. ابن قتیبه دینوری^۶ آورده است که انوشیروان به دبیر خود دستور داده بود که در

(۱) اخبار الطوال، ۷۷. (۲) در مورد این اصطلاح، نک به قبل، ص

(۳) ژاله آموزگار، ۱۳۷۰، ۶۵۹ تا ۶۶۹. نظیر این فهرست در عهد اردشیر، بند ۳۰، ص ۷۷، آمده است. (۴) تاریخ طبری، یکم، ۸۹۶ و ۸۹۷.

(۵) در مورد معانی توقع، نک به لغت‌نامه دهخدا ذیل این کلمه. معادل پهلوی کلمه توقع را نمی‌دانیم، اما در فرهنگ‌های فارسی مانند بعضی نسخ لغت فرس و صحاح الفرس و غیره کلمه دستینه معادل توقع به کار رفته است. نک به لغت‌نامه ذیل این کلمه. شاید معادل پهلوی آن *دستینگ بوده است.

(۶) عیون الاخبار، ج ۱، ۸؛ نیز محمدی، ۱۳۵۶، ۳۳۱.

فرمان‌هایی که برای انتساب افراد به مناصبی صادر می‌شد، به اندازه چهار سطر جا خالی بگذارد تا شاه به خط خویش در آنجا توقیع بنویسد و چون دبیر فرمان را می‌آورد، وی به خط خویش این توقیع را می‌نوشت: «بر نیکان به مهربانی حکومت کن، و در اداره عوام مردم میل و علاقه را با ترس در آمیز و بر فرومایگان با افکندن ترس در دل‌هایشان فرمان‌روایی کن.»

این سخنان را باید از نوع اندرزهای سیاسی - اجتماعی شمرد که هدف از آن‌ها رهنمود اداره امور مملکت بوده و بعضی از آن‌ها به صورت امثال سایر در آمده است. اصل پهلوی این توقیعات در دست نیست، ولی چند نمونه از آن‌ها، که کم و بیش از زبان فارسی تأثیر پذیرفته، به خط عربی همراه با ترجمه یا معادل معنایی آن‌ها در عربی، در کتاب‌های ادب نقل شده است، مانند: هرک رود خُرد (= خورد یا چرد) و هرک خسبد خاف (= خواب) ویند (= بیند) ^۱ یا کی شندمند ^۲ (= هرکه بشنود، بیندیشد). این نمونه‌ها نشان می‌دهند که در بعضی از آن‌ها نوعی سجع یا توازن کلمات مراعات شده است. توقیعات عهد ساسانی همه منسوب به شاهان این دوره‌اند.

توقیعات اردشیر: ابو هلال عسکری ^۳ توقیعی را از اردشیر بابکان نقل کرده است. همین توقیع را ثعالبی ^۴ نیز آورده است. ^۵ توقیع دیگری از این پادشاه را ابن عبدربه نقل کرده است. ^۶ طرطوشی ^۷ نیز از او توقیعی را نقل کرده و نظیر آن در عهد اردشیر

(۱) جاحظ، المحاسن و الأضداد، ۱۶۹؛ بیهقی، المحاسن و المساوی، به کوشش شوالی (Schwally) ۳۱۰؛ چاپ بیروت، ۲۸۵. اشاره به آن در جاحظ، الآمل و المأمول، ۵۹.

(۲) ابو هلال عسکری، دیوان المعانی، ج ۲، ۸۹. نک به Tafazzoli, 1974, 339-341. و صادقی، [۱۳۵۷]، ۵۸، ۱۰۸ تا ۱۱۴ و مآخذ مذکور در این دو مآخذ.

(۳) التفضیل، ۲۸ به نقل مینوی در نخجوانی، ۱۳۳۴، صفحه و .

(۴) غرر السیر، ۴۸۴؛ آداب الملوك، ۷۳.

(۵) زمخشری در ربیع الابرار، ج ۴، ۲۳۴، آن را به هرمز بن نرسی نسبت داده است، ثعالبی، الاعجاز و الایجاز، ۵۲، این توقیع را به نرسی پسر بهرام نسبت داده است.

(۶) عقد الفرید، به کوشش عبد المجید الترحینی، ج ۴، ۲۲۲.

(۷) سراج الملوك، ۲۱۹. در عقد الفرید، همان جا، این توقیع به انوشیروان منسوب است.

(بند ۶) آمده است.

توقیع نرسی: ثعالبی^۱ توقیعی را از او در جواب سؤال این که چرا به آشکده نمی رود، نقل کرده است.

توقیع بهرام گور: ثعالبی^۲ توقیعی از بهرام گور را نقل کرده است.

توقیع هرمز پسر انوشیروان: طبری^۳ از او توقیعی را در مورد آزادی عقاید دینی نقل کرده است.

توقیعات خسرو پرویز: ثعالبی^۴ توقیعی از خسرو پرویز نقل کرده است که منصور خلیفه آن را اقتباس کرده بود. توقیع دیگری را بیهقی^۵ از او نقل کرده است. توقیع قباد پسر خسرو پرویز (= شیرویه): ابو هلال عسکری^۶ توقیعی را از او نقل کرده است.

توقیعات انوشیروان: توقیعات شاهان قدیم ایران بیشتر منسوب به خسرو انوشیروان است و اغلب آن‌ها به صورت ترجمه عربی یا فارسی در دست است. ابو هلال عسکری^۷ هشت توقیع و ابن عبدربه^۸ ده توقیع از این پادشاه را نقل کرده است که بعضی از آن‌ها با هم مطابقت دارند. ابو حیان توحیدی^۹ نیز از قول ابوسلیمان منطقی سجستانی توقیعی را از این شاه روایت کرده است. ثعالبی^{۱۰} دو توقیع و آبی^{۱۱} سه توقیع

(۱) آداب الملوك، ۷۳.

(۲) غرالسیر، ۵۵۷ تا ۵۵۸، آداب الملوك، ۷۳.

(۳) تاریخ، یکم، ۹۹۰ تا ۹۹۱. (۴) غرالسیر، ۶۸۹، آداب الملوك، ۷۴.

(۵) المحاسن و المساوی، بیروت، ۵۳۴؛ نیز در المحاسن و الأضداد، منسوب به جاحظ، ۵۳.

(۶) التفضیل، ۲۸. (۷) همان مأخذ، ۲۸ و ۲۹.

(۸) عقد الفرید، به کوشش عبد المجید الترحینی، ج ۴، ۳۰۶ و ۳۰۷؛ به کوشش احمد امین و دیگران، ج ۴، ۲۲۲ و ۲۲۳ به نقل مینوی، در نخجوانی، ۱۳۳۴، ص و .

(۹) الامتاع و المؤانسه، ح ۲، ۲۴ به نقل مینوی، همانجا.

(۱۰) غرالسیر، ۶۰۶ تا ۶۰۹ به نقل مینوی، همانجا؛ آداب الملوك، ۱۷۳. توقیع اول آن تقریباً برابر با توقیع شماره ۱۸ در دستورنامه کسروی، ص ۲۷، است. نک به بعد.

(۱۱) نثر الدرر، ج ۷، ۶۷ (دو توقیع) و ۷۱ (یک توقیع). این توقیع اخیر در عیون الاخبار، ج ۱، ۸ و نیز در کتاب عامری، السعادة و الاسعاد، ۳۰۱ نیز آمده است.

را از او آورده‌اند. تحفة الملوک^۱ نیز متضمن دو توقیع از انوشیروان به ترجمه فارسی است.^۲ فردوسی نیز ۳۴ (یا بنابه نسخه‌های گوناگون ۳۷)^۳ توقیع انوشیروان را به نظم درآورده و ظاهراً مأخذ او شاهنامه ابومنصوری بوده است. از این رو، احتمال می‌رود که این توقیعات در خدای‌نامه نیز وجود داشته است. بنداری^۴ تعداد ۱۶ توقیع شاهنامه را در ترجمه عربی خود از این کتاب آورده است.

مفصل‌ترین مجموعه توقیعات منسوب به انوشیروان به فارسی، که شامل ۱۷۳ پرسش و پاسخ است، در کتابی به نام دستورنامه کسروی یا توقیعات انوشیروان گرد آمده است. این کتاب از عربی به فارسی ترجمه شده، ولی اصل عربی آن ظاهراً امروز در دست نیست. بنابراین، نمی‌دانیم که این کتاب در چه زمانی و به خامة کدام مترجمی از پهلوی به عربی ترجمه شده است. اما نسخه‌ای از آن در اواسط قرن یازدهم هجری در هندوستان موجود بوده که آن را میرزا جلال الدین محمد طباطبایی زواره‌ای اصفهانی، معروف به میرزا جلّالا، به فارسی متکلفی ترجمه کرده است.^۵ بعضی از توقیعات این کتاب با آنچه در شاهنامه و کتاب‌های عربی و فارسی آمده است، قابل تطبیق است.^۶

سؤالات یا گزارش‌ها در دستورنامه کسروی عنوان «مرفوع» و پاسخ‌ها عنوان «توقیع» دارند. در شاهنامه فردوسی برای سؤال‌ها از فعل «برداشتن»^۷ (و گاهی از فعل «گفتن» یا «نوشتن» یا «پرسیدن»^۸ و برای جواب‌ها کلمه «توقیع» و در تحفة الملوک از

(۱) تحفة الملوک، ۷۰ و ۷۱ به نقل مینوی همانجا.

(۲) توقیع نخست در این کتاب، همان توقیع شماره ۳ شاهنامه (ب ۳۶۷۱ به بعد) و شماره ۳ دستورنامه کسروی (نک به بعد) و توقیع دوم همان توقیع شماره ۲ شاهنامه (ب ۳۶۶۶ به بعد) و شماره ۴ دستورنامه کسروی (نک به بعد) است.

(۳) شاهنامه، ج ۸، ۲۶۶ تا ۲۷۵ و ۴۳۲ تا ۴۳۳.

(۴) شاهنامه، ج ۲، ۱۶۱ و ۱۶۲. (۵) نخجوانی، ۱۳۳۴، مقدمه.

(۶) نخجوانی آن‌ها را با شاهنامه تطبیق داده است.

(۷) بیت ۳۶۶۰ مطابق نسخه قاهره و نسخه‌های لنین‌گرا که بر قرائت آنچه در متن قرار گرفته، مرجع است. بنداری، ج ۲، ۱۶۰ نیز فعل «رَفَع» را به کار برده است.

(۸) بیت ۳۶۶۶، ۳۶۸۶ و ۳۷۴۰.

«عرضه داشتند» و «مرفوع» و «جواب» استفاده شده است. نام پرسنده یا گزارش دهنده معمولاً ذکر نمی‌شود. در شاهنامه موبدی از موبدان سؤالات را مطرح می‌کند. در توقیعات منقول در کتاب‌های عربی، گزارش یا سؤالی که توقیع در پاسخ آن بوده است، غالباً ذکر نگردیده و به نقل گفته شاه یا فرمان‌روا اکتفا شده است.

توقیعات گاه برای پی بردن به روحيّات و سياست‌شاهان مهم‌اند. از توقیعی منقول از نرسی که قبلاً ذکر شد، معلوم می‌گردد که وی به آشکده نمی‌رفته است و علت آن را چنین ذکر کرده است که بزرگی آفریدگار آتش مرا از پرداختن به آتش باز داشته است. در توقیعی از انوشیروان، که طبری^۱ آن را نقل کرده است، وی بر آزادی ترسایان و پیروان کیش‌های دیگر تأکید نهاده است.

مجموعه‌ای از توقیعات شاهان ساسانی، احتمالاً در اواخر این دوره، فراهم آمد و بعدها در دوران اسلامی به عربی ترجمه شد و سرمشقی برای توقیعات خلفا و امرا و وزرا گردید. در کتاب‌های تاریخ و ادب عربی، جای جای، به این گونه توقیعات به صورت پراکنده یا مجموعه بر می‌خوریم، مانند مجموعه‌ای که ابن عبدربه^۲، بیهقی^۳ و ابو هلال صابی^۴ فراهم آورده‌اند. نویسنده اخیر الذکر می‌نویسد که ابوالحسن محمد رازی معروف به کوردویر (= دبیرکور) وزیر معزالدوله دیلمی (۳۲۰ تا ۳۵۶ هـ) گاه توقیعات خود را نصف به فارسی و نصف به عربی می‌نوشت و نمونه‌ای از آن را نیز آورده است.^۵ مجموعه توقیعات ساسانی، که بیش‌تر آن‌ها منسوب به انوشیروان بود، احتمالاً در همان قرون اولیه اسلامی به فارسی نیز ترجمه شد. در مجمل التواریخ^۶ توقیعات انوشیروان در ردیف وصیّت‌های او به هرمز و بنای ایوان مدائن به شمار آمده

(۱) تاریخ طبری، یکم، ۹۹۰ و ۹۹۱.

(۲) عقدالفريد، به کوشش ترحینی، ج ۴، ۲۸۷ تا ۳۰۶؛ به کوشش امین و دیگران، ج ۴، ۲۰۵ تا ۲۲۲.

(۳) المحاسن و المساوی، چاپ بیروت، ۵۰۱ و ۵۰۲.

(۴) الهفوات النادرة، بندهای ۲۹۲، ۲۹۴، ۲۹۶، ۲۹۸، ۳۲۳.

(۵) همانجا، بند ۲۹۴. (۶) مجمل التواریخ، ۷۶.

است. شعرای فارسی زبان قرن چهارم و پنجم هجری به خواندن و دانستن توقیعات انوشیروان افتخار کرده‌اند:

بخواندم پاک توقیعات کسری بخواندم عهد کیکاووس و نوذر^۱

همین شعرا توقیعات مخدوم خود را با توقیعات انوشیروان مقایسه کرده‌اند:

عدل او نوش‌روان گشته‌است کاندروصف او

بیت‌های شعر توقیعات نوش‌روان بود^۲

رهی شد جهان پیش توقیع او

رها کرد توقیع نوشیروان^۳

نقل مضمون بعضی از آن‌ها را در اشعار شاعران فارسی زبان می‌یابیم. مانند

ناصر خسرو:

در جهان دین بر اسبِ دل سفر بایدت کرد

گر همی خواهی چریدن مر تو را باید چمید

چمیدن به نیکیت باید که مرد

ز نیکی چرد چون به نیکی چمد^۴

(۱) ناصر خسرو، دیوان، ۵۳۶ ب ۶۶. نیز نک به لغت‌نامه ذیل توقیع.

(۲) عنصری، دیوان، ۲۱ نیز نک به لغت‌نامه، همانجا.

(۳) امیر معزی، دیوان، ۶۶۵ ب ۱۵۳۴۲.

(۴) مهدی محقق، ۱۳۴۴، ۵۹ و ۶۳.

یا در شعر نظامی:

نشیدی که آن حکیم چه گفت خواب خوش دید هر که او خوش خفت^۱

یا: بیاید چمیدار بخواهی چرید^۲.

سنت توقیع نویسی به تقلید شاهان ساسانی در میان فرمانروایان مسلمان نیز رواج یافت و در کتاب‌های تاریخ و ادب نمونه‌هایی از آن‌ها را می‌یابیم.

آیین نامه‌ها

آیین‌نامک یا ایوین نامک^۳ عنوان کتاب‌ها و رسالاتی به زبان پهلوی دربارهٔ آداب و رسوم دربار، مراتب و مقامات بزرگان دولت و نمایندگان طبقات اجتماعی، قواعد و رسوم بازی‌ها و سرگرمی‌ها، آداب جنگ، آیین‌های برگزاری جشن‌های ایرانی، مانند نوروز و مهرگان و سده، و موضوعات دینی همراه با ذکر اسطوره‌ها، داستان‌ها، لطیفه‌ها و سخنان حکمت‌آمیز بوده است. هیچ‌یک از این آیین‌نامه‌ها یا کتاب‌های آیین به تمامی، به زبان اصلی بر جای نمانده است. اما بعضی از آن‌ها، که جنبهٔ غیردینی داشته، در قرون اولیهٔ اسلامی به عربی ترجمه شده است. یکی از انگیزه‌های مهم در ترجمهٔ آن‌ها این بوده است که فرمانروایان اسلامی، به‌ویژه خلفای عباسی، که در تقلید از رسوم حکومتی و درباری ساسانی می‌کوشیدند، بتوانند از آن‌ها بهره‌گیرند.

(۱) هفت پیکر، ۴۰ ب ۱۲.

(۲) قابوسنامه، ۱۲۰. در مورد توقیع علاوه بر مأخذ ذکر شده، نیز نک به محمدی، ۱۳۵۶، ۱۲۹، ۴۰۴؛ مرزبان راد، ۱۳۵۶، ۲۱۸ تا ۲۲۹.

3) āyēn-nāmag / ēwēn-nāmag.

مشهورترین این آثار آیین‌نامه‌ای بوده است که مسعودی از آن با عنوان کتاب‌الرسوم یاد می‌کند و آن را کتاب بزرگی می‌شمارد که گاه‌نامه (جدول مناصب دولتی دوره ساسانی) را نیز در برداشته و شمار صفحات آن هزار برگ بوده و به گفته وی، نسخه کامل آن در اختیار موبدان و بزرگان قرار داشته است.^۱ ظاهراً همین اثر بوده که، به گفته ابن ندیم، آن را ابن مقفع با عنوان آئین‌نامه فی الائن به عربی ترجمه کرده است.^۲ این کتاب، که اصل پهلوی و ترجمه عربی آن از میان رفته، به ویژه از نظر مؤلفان کتاب‌های تاریخ و ادب دوران اسلامی دارای اهمیت بسیار بوده است. ابن ندیم آن را بلافاصله پس از خدای‌نامه ذکر کرده است. گرچه این نویسنده آیین‌نامه را از زمره کتاب‌های تاریخی (السیر و الأسمار الصحیحه) به شمار آورده،^۳ اما آنچه از آن در کتاب‌های عربی نقل شده دلالت بر این دارد که این کتاب از زمره کتاب‌های مربوط به آیین فرمان‌روایی و کشورداری و اخلاق سیاسی و اجتماعی بوده است. محتملاً این آیین‌نامه نیز، همانند خدای‌نامه، ترجمه‌ها و تحریرهای مختلف به عربی داشته است. ابن قتیبه در عیون‌الاخبار قطعاتی از ترجمه آیین‌نامه‌ای را نقل کرده، اما به تحقیق نمی‌دانیم که آیا این قطعات منقول از ترجمه ابن مقفع است یا این که خود یا دیگری آن‌ها را ترجمه کرده است. زیرا در هیچ یک از این قطعات، که با جمله «در آیین خواندم» آغاز می‌شود، ذکری از مترجم نشده است. این قطعات چنین‌اند: درباره آیین جنگ و حیل‌های آن،^۴ درباره تیراندازی؛^۵ درباره چوگان بازی؛^۶ درباره تفأل و تطیر؛^۷ درباره آیین غذا خوردن؛^۸ نقل قولی از یکی از شاهان ایرانی مشتمل بر سه جمله حکمت‌آمیز؛^۹ عبارتی درباره داوری^{۱۰} و قطعه‌ای درباره چگونگی انتخاب خوابگاه

(۲) الفهرست، ۱۳۲.

(۱) مسعودی، التنبیه، ۱۰۴.

(۴) عیون‌الاخبار، ج ۱، ۱۱۲ تا ۱۱۵.

(۳) همان مأخذ، ۳۶۴.

(۵) همان مأخذ، ج ۱، ۱۳۳.

(۶) همان مأخذ، همانجا. برای ترجمه این بخش نک به: ذبیح بهروز، ۱۳۴۶.

(۸) همان مأخذ، ج ۳، ۲۲۱ و ۲۷۸.

(۷) همان مأخذ، ج ۱، ۱۵۱.

(۱۰) همان مأخذ، ج ۱، ۶۲.

(۹) همان مأخذ، ج ۱، ۸.

شاه و شرایط آن.^۱

آیین نامه کوتاهی نیز به عربی منسوب به اردشیر ساسانی با عنوان آئین لاردشیر^۲ در دست است که در آن گفته‌های منسوب به این پادشاه دربارهٔ آداب و رسوم که اجرای آن‌ها به ویژه برای طبقهٔ اشراف ساسانی لازم بوده، همراه با سخنان پندآمیز، یاد شده است.

همچنین ثعالبی از آیین نامه (کتاب الائین)^۳ مطلب کوتاهی را دربارهٔ درجات اجتماعی مردم در دوران شاهان ایرانی، از جمشید تا انوشیروان، نقل کرده است. بیرونی دو بار به کتاب الائین اشاره کرده است: یکی در مورد وجود مومیا در خزائن پادشاهان ساسانی و دیگری در توصیف مارمهره.^۴

افزون بر آیین نامهٔ بزرگی که مسعودی از آن نام برده و شاید همان باشد که ابن مقفع آن را ترجمه کرده بود، ابن ندیم از آیین نامه‌های دیگری نیز نام می‌برد، مانند کتاب آیین تیراندازی از بهرام گور یا بهرام چوبین و آیین چوگان بازی.^۵

بسیاری از مطالبی که در کتاب‌های عربی نخستین سده‌های اسلامی، مخصوصاً کتاب‌های ادب و تاریخ و جغرافیا، دربارهٔ آداب ایرانیان به ویژه رسوم زمان ساسانی آمده، به احتمال بسیار از این آیین نامه‌ها گرفته شده است. از آن جمله است مطالبی که دربارهٔ رسوم نوروز و مهرگان و دیگر جشن‌های ایرانی در کتاب‌های نویسندگانی مانند جاحظ^۶، بیرونی^۷، قزوینی^۸ و خیّام^۹ آمده است. از همین گونه است مطالبی که دربارهٔ رسوم ساسانی، در کتاب‌هایی مانند کتاب التاج منسوب به جاحظ، کتاب التاج (ترجمهٔ

(۱) همان مأخذ، ج ۱، ۳۱۲.

Grignaschi, 1966, 91-102.

(۲) دربارهٔ متن عربی و ترجمهٔ آن به فرانسه، نک به

(۳) غرالسیر، ۱۴ و ۱۵.

(۴) کتاب الجماهر، ۲۰۴ و ۲۰۷.

(۵) الفهرست، ۳۷۶.

(۶) المحاسن والاضداد، ۳۵۹.

(۷) آثارالباقیه، ۲۱۸، و ساقطات آن، ۸۳ به بعد. در اینجا بیرونی کلمهٔ «آیین» را عیناً به کار برده

(۸) عجائب المخلوقات، ۷۹ به بعد.

است.

(۹) نوروزنامه، ۲ به بعد.

ابن مقفع) در سیرت انوشیروان،^۱ فارسنامه ابن بلخی،^۲ قابوسنامه و سیاست نامه نقل شده است.

در کتاب های پهلوی اشاراتی به آیین نامه ها شده است. از جمله در رساله گزارش شطرنج^۳ از آیین نامه ای نام برده شده که شامل قواعد بازی شطرنج بوده است. همچنین می توان رساله ای را که درباره آیین نامه نویسی^۴ است، از جمله آیین نامه ها به شمار آورد. در کتاب سوم دینکرد^۵ به باب «تعلیم» از کتاب آیین نامه^۶ تألیف آذرفرنبغ فرخزادان اشاره شده است. از منتخبی از همین «باب تعلیم»، که کتاب چهارم دینکرد را تشکیل می دهد، معلوم می گردد که این آیین نامه تماماً مربوط به اصول عقاید و آداب و رسوم دین زردشتیان بوده و با آیین نامه هایی که پیش تر یاد شد، تفاوت داشته است.^۷

تاج نامه

در کتاب های عربی به مطالبی بر می خوریم که از التاج یا کتاب التاج نقل شده

1) Grignaschi, 1966, 103-110.

(۲) مثلاً مطلب مربوط به جایگاه هریک از درباریان در هنگام باریابی، ص ۹۷.

3) Jamasp-Asana, 1897-1913, 120, no. 38.

4) Jamasp-Asana, 1897-1913, 132-40.

(۵) دینکرد، ۱۴۵ س ۱۶. (۶) در پهلوی : ēwēn-nāmag

(۷) در مورد آیین نامه ها نک به

Inostrantsev, 1906; Inostranzev, 1918, 163 f; Christensen, 1944, 62 ff,

217 ff.

ترجمه فارسی رشید یاسمی، ۲، ۱۳۳۲، ۸۰ به بعد، ۲۴۳ به بعد.

Christensen, 1936, 101-106

ترجمه فارسی امیرخانی - سرکاراتی، ۱۳۵۰، ۷۷ تا ۸۱.

اینوسترانسلف، ۱۳۵۱، ۴۸ تا ۸۷؛ محمدی، ۱۳۳۸/۱۹۵۹؛ همو، ۱۳۵۶، ۱۷۱ تا ۱۷۶؛

همو، ۱۹۶۴، ۲۲۹ تا ۲۶۰؛ تفضلی، ۱۳۵۴؛ همو، ۱۳۶۸. نیز نک به

Tafazzoli, 1985.

است و ابن ندیم^۱ به نام کتاب التاج و ما تفائلت فيه ملوکهم^۲ نام برده و آن را از زمره کتاب‌های تاریخ و داستان‌های صحیح^۳ یاد کرده، ولی از مترجم آن ذکرى به میان نیاورده است. در جای دیگر،^۴ در میان آثار ترجمه شده ابن مقفع، از کتاب التاج فی سیره انوشروان یاد کرده است. قطعه‌ای از این کتاب به ترجمه عربی در دست است که در آن از آداب بار نوروزی و سخن‌رانی‌های بزرگان مانند رئیس دیبران (دیربد)، موبدان موبد، وزیر بزرگ، رئیس سپاه (ارتیشتاران سلار) خطاب به شاه و پاسخ شاه به آنان سخن رفته است.^۵ ابن قتیبه نیز هشت قطعه از کتاب التاج را نقل کرده است. که نمی‌دانیم از همان کتاب مذکور است یا از کتاب دیگری به همین نام، این قطعات همگی درباره آیین مملکت داری و رسوم درباری است. دو قطعه از این قطعات بخش‌هایی از نامه خسرو پرویز خطاب به پسرش شیرویه درباره سپاه است.^۶ قطعه سوم و چهارم و پنجم به ترتیب اندرز خسرو پرویز است به دبیر و خزانه‌دار و پرده‌دار خویش،^۷ قطعه ششم متضمن گفتار حکیمانه یکی از پادشاهان است در تعیین وظایف شاهی.^۸ قطعه هفتم اندرز یکی از شاهان باستانی است به وزیر خود درباره مشورت^۹ و قطعه هشتم خطابه حکمت‌آمیز دبیری است در برابر شاه.^{۱۰}

(۱) الفهرست، ۳۶۴.

(۲) کتاب تاج و فال‌های نیکی که شاهان بدان می‌زدند.

(۳) «فی السیر و الأسمار الصحیحه». (۴) همان مأخذ، ۱۳۲.

(۵) Grignaschi, 1967, 103-108, 129-133.

(۶) عیون الاخبار، ج ۱، ۱۱ و ۱۵. قطعه دوم را ابن عبدربه، عقدالفرد، به کوشش احمد امین و دیگران، ج ۱، ۲۷، آورده است. (۷) همان مأخذ، ۴۵، ۵۹ و ۸۴.

(۸) همان مأخذ، ۵.

(۹) همان مأخذ، ۲۷. این قطعه را ابن عبدربه، عقدالفرد، به کوشش احمد امین و دیگران، ج ۱، ۶۶ نیز آورده است.

(۱۰) همان مأخذ، ۹۶. نخستین بار روزن (Rosen) به این قطعات پی برد. نک به اینوسترانتسلف، ۱۳۵۱، ۳۵ و ۱۴۹ یادداشت ۸۴ و ۸۵.

علاوه بر ابن قتیبه، عامری^۱ نیز دو قطعه از کتاب التاج را نقل کرده که هر دو در موضوع مشورت شاه است.

از همه این منقولات چنین برمی آید که کتاب التاج مشتمل بر دستورهای اخلاقی درباره اداره مملکت بوده است. از سوی دیگر، مسعودی^۲ کتابی را توصیف می کند که آن را در نزدیکی از خاندان های اشراف ایرانی در شهر استخر فارس دیده است. به قول وی، این کتاب مشتمل بر علوم گوناگون ایرانیان و اخبار دادگستری و عمارات و سیاست آنان بوده است. مسعودی آن را متفاوت از خدای نامه و آیین نامه و گاه نامه و غیره دانسته است. به گفته وی، این کتاب تصویر شاهان ساسانی را در برداشته است که آن ها را در روز وفات هر کدام از آنان کشیده بودند. به قول وی، این کتاب را از روی آنچه در خزائن شاهان ایران یافت شده بود، در نیمه جمادی الآخر سال ۱۱۳ هجری نوشته و برای هشام بن عبدالملک بن مروان به عربی ترجمه کردند. می توان احتمال داد که در این کتاب، علاوه بر تصویر و شرح احوال شاهان، کلمات قصاری نیز از آنان نقل شده بوده و ترجمه عربی این مطالب است که در کتاب های عربی به صورت نقل قول از کتاب التاج آمده است.^۳

تاج نامه در دوران اسلامی مورد علاقه ادبای اسلامی قرار گرفت و کتاب هایی با این نام به عربی تألیف گردید که معروف ترین آن ها کتاب التاج منسوب به جاحظ است.^۴ دو قطعه از کتاب التاج تألیف ابو عبیده معمر بن المثنی تمیمی (د ۲۱۰ یا ۲۱۱ هـ)^۵ را ابن عبدربه^۶ آورده است.

(۱) السعادة و السعاد، ۴۳۲ و ۴۳۵. (۲) التنبیه، ۱۰۶.

(۳) نک به: Inostranzev, 1918, 65 ff; Christensen, 1944, 66 ff.

ترجمه فارسی رشید یاسمی، ج ۲، ۱۳۳۲، ۸۵ تا ۸۷؛ اینوسترانتسف، ۱۳۵۱، ۳۵؛ محمدی، ۱۳۴۰، ۳۴۵ تا ۳۷۸؛ همو ۱۳۴۳، ۱۸۵ تا ۲۰۷؛ همو، ۱۹۶۴، ۲۸ به بعد.

(۴) احمد زکی پاشا، کتاب التاج، مقدمه، ۳۵ و ۳۶، محمدی، ۱۳۵۶، ۱۷۹ و ۱۸۰.

(۵) نک به الفهرست، ۵۹.

(۶) عقد الفرید، به کوشش احمد امین و دیگران، ج ۳، ۳۳۱ و ۳۳۵.

چیستان

از این نوع ادبی که در ادبیات ملل دیگر نیز رایج است و آن را می‌توان در زمره ادبیات اندرزی به شمار آورد، نمونه‌ای در ادبیات پهلوی در دست است که در آن خصوصیات ادبیات شفاهی به خوبی مشهود است.

رساله یوشت فریان و آخت^۱

در اوستا^۲ آمده است که یوشت از خاندان فریان^۳ برای آناهیتا، ایزدبانوی آب‌ها، در جزیره‌ای در میان آب‌های موج رود اساطیری آرنگ، صد اسب نر و هزار گاو و ده هزار گوسفند قربانی کرد و از او خواست که بر آخت^۴ بداندیش کوردل^۵ پیروز آید و به ۹۹ سؤال دشوار او که خصمانه مطرح شده پاسخ گوید و آناهیتا این آرزوی او را برآورده کرد. بنابراین، معلوم می‌گردد که هسته داستان این چیستان قدیمی است ولی جزئیات آن، که در اوستا نیامده، به صورت شفاهی حفظ و به فارسی میانه برگردانیده شده و سپس به کتابت درآمده است.

1) Mādayān ī Yōšt ī Fryān

(۳) در اوستا: Yōišta Fryāna

(۲) آبان‌یشت، بند ۸۲ تا ۸۳.

(۵) تحت الفظی «دارای تاریکی».

(۴) در اوستا: Axti

یوشت، چنان که از اوستا برمی آید،^۱ از پیروان دین زردشتی بوده است و در ادبیات پهلوی از جاویدانانی به شمار می رود که در پایان جهان مأمور اجرای رستاخیز هستند.^۲

اخت نیز از روحانیان مخالف دین زردشتی بوده است و به همین دلیل، در ادبیات پهلوی دارای لقب جادوگر است. در کتاب سوّم دینکرد^۳ وی با صفات «جادوگر، نادان، پیرو دروغ و تاریک اندیش» آمده و ده توصیه بد یا «ضد اندرز»، در برابر اندرزهای خوب زردشت، از او نقل شده است و در کتاب نهم^۴ وی دارای صفات «بد دین تاریک اندیش» است.

در گاهان زردشت سخنی از او در میان نیست، اما از شخص دیگری به نام کوبینه^۵ یاد شده که از مخالفان زردشت بوده است و همین شخص است که در گزیده های زادسپرم^۶ و کتاب نهم دینکرد^۷ با اخت یکی دانسته شده است. در رساله یوشت فریان (فصل ۳ بند ۳۶) آمده است که زن اخت به نام هوفریا^۸ خواهر یوشت بوده و سرانجام نیز به دست شوهر خویش، به سبب پاسخی که خلاف میل او داده بود، کشته شده است (فصل ۳ بند ۶۰). اخت مردی است خشن که حتی برادر خود را هم می کشد تا صحت یا خلاف گفته یوشت بر او معلوم گردد. (فصل ۳ بند ۶ تا ۱۱). در گزیده های زادسپرم

(۱) مأخذ مذکور و نیز فروردین یشت بند ۱۲۰.

(۲) کریستن سن، ۱۳۳۶، ۲۱۹ تا ۲۲۴. (۳) دینکرد، ۲۱۰ تا ۲۱۲.

(۴) دینکرد، ۸۶۹.

(۵) در اوستا kavīna- در مورد این نام خاص، که بعضی آن را اسم معمولی کوی (کی) می گیرند، نک به Kellens - Pirart, 1990, 230.

وی دارای صفتی است به صورت vaēpiya- که بعضی آن را «هم جنس باز» معنی کرده اند، ولی معنی آن روشن نیست.

(۶) گزیده های زادسپرم، فصل ۲۵ بند ۱۰. در اینجا نام وی به صورت KBY wyšyp^۳y تصحیف شده است که باید آن را به صورت Kawi wēpē تصحیح کرد. اسطوره زندگی زردشت، چ ۱ و ۲،

۱۴۹ و ح ۹ باید بدین گونه اصلاح شود. نک Tafazzoli, 1995.

(۷) همانجا. (۸) Hufriyā نک به Justi, 1895, 131.

آمده است که وی هشتاد سال پس از بعثت زردشت کشته شده است. در صورتی که او را از معاصران زردشت به شمار آورده باشند، بایستی عمری طولانی کرده باشد.

رساله با توصیفی از چگونگی مناظره آغاز می‌گردد. اخت جادوگر با هفتاد هزار سپاه به شهری که به گونه‌ای نمادین «شهر حل‌کنندهٔ معما»^۱ نامیده شده، وارد می‌شود و بر آن است که شهر را زیر پای پیلان لگدکوب کند و در پی بهانه است. مردمانی را که سَنّشان از پانزده بیشتر نباشد، فرا می‌خواند و سؤالات و چیستان‌هایی را مطرح می‌کند و هرکس را که در پاسخ عاجز بماند، می‌کشد (فصل ۱ بند ۱ تا ۶). تعداد کشته‌شدگانی که نتوانسته‌اند به نخستین پرسش او پاسخ دهند، نهصد مرد روحانی و نه دختر از خانوادهٔ سپیتمان، خاندان زردشت، ذکر شده است (فصل ۲ بند ۱۱). سرانجام در آن شهر مردی به نام مَهَرَسپند (یا مارسپند) به اخت می‌گوید که: «شهر را به زیر پیلان لگدمال مکن و این همه مردمان بیگناه را مکش، چه در این شهر مردی است به نام یوشت‌فریان که سَنّ او به پانزده نرسیده و او می‌تواند معماهای تو را حل کند و به سؤالات تو پاسخ گوید.» اخت می‌پذیرد و یوشت را پیش خود می‌خواند با این تهدید که اگر نتواند به سؤالات او پاسخ گوید، او را می‌کشد. یوشت به محض ورود به خانهٔ اخت، زیرکی و اطلاع خود را از امور پنهانی به اثبات می‌رساند (فصل ۱ بند ۱۴ تا ۱۹).

فصل دوم و سوم در بردارندهٔ سؤالات سی‌وسه‌گانهٔ اخت از یوشت است. یوشت در آغاز پاسخ‌گویی به هر سؤال، جملهٔ نفرین‌آمیزی را خطاب به اخت بر زبان می‌آورد و اخت پس از شنیدن جواب تا مدت‌ها دچار حیرت و بهت‌زدگی می‌شود و مدت‌ها در این حال می‌ماند.

جواب سؤالات و معماهای مطرح شده گاه رنگ زردشتی دارد، مانند سؤال ۱، ۵، ۸، ۱۱ و ۱۳. گاه چیستان برای آزمایش هوش و زیرکی است مانند این که: «کدام آفریده است که اگر بنشیند بلندتر است تا نشیند؟» که جواب آن «سگ» است (سؤال ۲) یا

«آن چیست که ده پا و سه سر و شش چشم و شش گوش و دو دُم و سه خایه و دو دست و سه بینی و چهار شاخ و سه پشت دارد و زندگی و تغذیه جهان از اوست؟» که پاسخ آن «یک جفت گاو و مرد برزگر همراه آن دو گاو است.» (سؤال ۲۹) یا «آن چیست که خشک است و نسوزد و آن چیست که تر است و بسوزد؟» که پاسخ آن «خاک و پیه» است (سؤال ۳۱). بعضی سؤالات متضمن اطلاعات عمومی است مانند: دوران آبستنی انسان و جانوران گوناگون (سؤال ۹) یا «کدام اسب بهتر است؟» پاسخ: «اسب نر تربیت شده و اصیل که بتوان آن را با اسبان شاهی نگاه داشت.» (سؤال ۳۰)

بسیاری از چیستان‌ها از مقوله «اندرز» به شمار می‌روند. پاسخ آن‌ها متضمن نتیجه اخلاقی است. در این رساله نیز این گونه سؤالات را می‌یابیم مثلاً «چیست که مردمان می‌خواهند پنهان کنند و نمی‌توانند؟» پاسخ: «پیری» (پرسش ۷) یا «کدام مردم شادتر و آسودتر زندگی می‌کنند؟» جواب: «کسانی که در امنیت زندگی می‌کنند و به آنچه دارند خرسنداند.» (سؤال ۱۰) یا «کدام غذا خوش‌تر و خوشمزه‌تر است؟» جواب: «آنچه از راه کوشش درست به دست آید و درست صرف شود.» (سؤال ۱۲). از این نوع اند سؤالات ۳۲ و ۳۳.

نثر این رساله، همانند آثار مشابه آن در ادبیات دیگر جهان، روان و روشن است و جملات آن همه کوتاه‌اند. تدوین نهایی این رساله احتمالاً در اواخر دوران ساسانی بوده، اما بعدها در آن دست‌کاری‌هایی صورت گرفته است، زیرا نفوذ فارسی را در آن می‌بینیم مانند استعمال «را» پس از مفعول صریح (فصل ۳ بند ۵۴، ۶۰؛ فصل ۴ بند ۱۶، ۲۳ و ۲۷)، صرف افعال متعدی ماضی مانند افعال لازم (فصل ۲ بند ۱۱؛ فصل ۴ بند ۱۷، ۲۵ و ۲۶) یا استعمال «شدن» در مفهوم امروزی آن به جای «رفتن» (فصل ۳، بند ۶۳).

شبهت‌هایی میان بخش‌هایی از این رساله پهلوی و مناظره مرد دینی و گاو پای که

در باب چهارم مرزبان نامه آمده است، دیده می شود.^۱ اما احتمال نمی رود که عین رساله یوشت فریان مورد استفاده مؤلف مرزبان نامه یا کسی که اثرش مأخذ وی بوده، قرار گرفته باشد، بلکه باید گفت که این گونه ادبیات در تدوین داستان مذکور در مرزبان نامه تأثیر داشته است.

برای یوشت فریان سه نسخه مهم وجود دارد:^۲ نسخه K20، K26 و H6. این متن به فارسی نیز ترجمه شده است.^۳

(۱) معین، ۱۳۲۴.

West-Haug, 1872: Introduction, iii-ix.

(۲) نک به

نیز نک به بعد: بخش معرفی نسخه های خطی پهلوی

(۳) جعفری، ۱۳۶۵.

مناظره و مفاخره

از این نوع ادبی نمونه‌ای در دست است و آن درخت آسوری است.

درخت آسوری

درخت آسوری^۱ منظومهٔ مفاخره آمیزی است میان بز و نخل که به زبان پارسی یا پهلوی اشکانی سروده شده ولی اکنون به خط پهلوی کتابی در دست است. احتمالاً ایرانیان این نوع ادبی را که دارای خصوصیات ادبیات شفاهی است، در ادوار قدیم از بین‌النهرین اقتباس کرده‌اند. نمونه‌هایی از آن در متون سومری - اکدی دیده می‌شود.^۲ درخت آسوری با توصیف کوتاهی از یک درخت، بی‌آن که صراحتاً از آن نام برده شود، به شکل معما یا چیستان، از زبان شاعر آغاز می‌شود (بند ۱) و با این توصیف شنونده یا خواننده پی می‌برد که منظور نخل است. آنگاه نخل خود فوائد خویش را برای بز بر می‌شمارد (بند ۱ تا ۲۰)، مانند فوایدی که میوهٔ آن در بر دارد یا ابزارهایی که از چوب و برگ و الیاف آن ساخته می‌شود. در بخش بعدی (بند ۲۱ تا ۵۳) بز با او به معارضه بر می‌خیزد و او را تحقیر و استهزا می‌کند و فوائد خود را مانند خوراکی‌هایی که از شیر او درست می‌کنند یا کاربُردی که شیر او در مراسم دینی زردشتی دارد و نیز ابزارهایی که از اندام‌های او مانند پوست و پشم و روده و غیره می‌سازند، بر می‌شمارد.

1) Asmussen, 1973, 51-59.

2) Draxt Asūrig

سرانجام به زعم شاعر (بند ۵۴)، بز پیروز می شود، در پایان (بند ۵۴) به کسی که این متن را برخواند یا نوشته باشد یا به ملکیت خویش در آورده باشد، دعا و به دشمنانش نفرین شده است. به نظر بعضی، این مفاخره نشان دهنده معاوضه میان دو جامعه دینی مختلف است، یعنی بز نماینده دین زردشتی و نخل نماینده دین کفرآمیز آشوری و بابلی است که در آن، آیین پرستش درخت نقش مهمی بر عهده داشته است.^۱ اما بعضی دیگر، این معارضه را جلوه‌ای از تضاد میان زندگی دامداری، که بز نماد آن است، با زندگی متگی بر کشاورزی، که نخل نماد آن است، دانسته‌اند.^۲

همان گونه که ذکر شد، زبان این متن پارتی است و بارتولومه^۳ نخستین کسی بود که به این نکته پی برد. نظر او را واژه‌ها و ساخت‌های دستوری خاص پارتی تأیید می‌کند.^۴ اما در هنگام انتقال شفاهی به دست کسانی که زبانشان فارسی میانه بوده است، متن پارتی با کلمات این زبان در آمیخته یا از ساختمان این زبان تأثیر پذیرفته است.^۵

متن در نسخه‌های خطی به صورت نثر نوشته شده است، با این همه بنونیست^۶ نخستین کسی بود که به خصوصیت شعری آن پی برد و با تحقیق در بخش‌هایی از متن به این نتیجه رسید که اساس وزن آن هجایی^۷ است. بعضی از ابیات دارای ۱۱ هجا و بعضی دارای ۶ هجا هستند. این نظر بنونیست در مورد هجایی بودن وزن شعر مورد انتقاد هنینگ^۸ قرار گرفت که بر آن بود که وزن شعر این متن، مانند دیگر شعرهای پارتی و فارسی میانه، تکیه‌ای یا ضربی^۹ است. این منظومه احتمالاً دارای همان اصول و قواعد وزن شعر پارتی مانند کمیت هجاها و برگشت منظم ضرب وزن^{۱۰} است.^{۱۱} اما به سبب

1) Smith, 1926-28, 69-76.

(۲) روح الامینی، ۱۳۶۹.

3) Bartholomae, 1922, 23-28.

4) Tafazzoli, 1996.

5) Id, 1995.

6) Benveniste, 1930, 193-225.

7) Sylladic

8) Henning, 1950, 641-8.

9) Accentual

10) Ictus

11) Lazard, 1985. 371-99.

دستکاری‌هایی که در طی انتقال سنت شفاهی و در طی کتابت متن به خط پهلوی و نسخه‌برداری‌های گوناگون در آن شده است و نیز به علت در برداشتن لغات ناشناخته، تنظیم شعری همه متن فعلاً میسر نیست.^۱ زبان شعری متن ساده و بی‌پیرایه است و صور خیالی که در آن به کار رفته، ابتدایی است مانند تشبیه برگ نخل از نظر شکل به برگ‌های نی و تشبیه آن از جهت شیرینی به انگور (بند ۱)، تشبیه نرمی و سفیدی اندام دوشیزه به سینه و گردن بز (بند ۴۳)، مقایسه بوی تن نوعی بز به نوعی گل به نام «گیتی» (بند ۴۳)، یا تشبیه نخل از نظر بی‌حرکتی به میخ جولاهگان (بند ۵۳). مثل معروف مروارید پیش خوک افکندن و چنگ زدن پیش شتر مست (بند ۵۱) از امثال قدیمی ایرانی است. اصطلاح کوی مردگان (بند ۴۹) احتمالاً مجازی است برای گورستان.

درخت آسوری همچنین شعری است در بردارنده فهرست‌هایی از کلمات مرتبط با هم که هدف آن تقویت حافظه و تعلیم است و از این جهت، آن را از زمره ادبیات اندرزی نیز می‌توان شمرد.^۲ این فهرست‌ها عبارت‌اند از پوشیدنی‌ها، خوردنی‌ها، سازها، عطرها، زین‌افزارها و آنچه در جنگ به کار می‌رود، لوازم و وسایل زندگی، لغات مربوط به نویسندگی و اصطلاحات دینی.

منظومه‌ای شبیه به درخت آسوری به نام قصه میش و رز در ادبیات فارسی به دو تحریر، یکی به فارسی یهودی^۳ در ۶۱ بیت^۴ و دیگر به فارسی در ۴۹ بیت^۵. در دست است. هیچ کدام از این دو، که همانند درخت آسوری منظومه مفاخره‌ای

(۱) در مورد کوششی در این باره، نک به ماهیار نوّابی، ۱۳۴۶.

Boyce, 1968, 55.

(۲) این نوع شعر را اصطلاحاً Catalogue poem می‌گویند. نک به

در فارسی نصاب‌الصّیان از این نوع ادبی به‌شمار می‌رود.

(۳) فارسی یهودی گونه‌ای از فارسی است که یهودیان آثار خود را، از نظم و نثر، بدان به خط عبری نوشته‌اند.

4) Asmussen: 1973, 32 ff.

(۵) قیصری، ۱۳۵۷.

هستند و خصوصیات ادبیات شفاهی را دارند، از فصاحت چندانی برخوردار نیستند و از نظر ادبی به پایهٔ درخت آسوری نمی‌رسند.^۱ متن درخت آسوری در مجموعهٔ متون پهلوی^۲ به چاپ رسیده است. این متن به فارسی نیز ترجمه شده است.^۳

(۱) تفضلی مقاله‌ای در این باره زیر چاپ دارد.

2) Jamasp-Asana. 1897-1913, 109-114.

مهم‌ترین نسخه‌های مورد استفادهٔ او عبارت بوده‌اند از MK، JJ و DP. نك به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی پهلوی.

(۳) نوابی، ۱۳۴۶. عریان، ۱۳۷۱، ۱۴۶ تا ۱۵۱.

تاریخ و جغرافیا

از کتاب‌های تاریخی و جغرافیایی پهلوی تعداد کمی برای ما به زبان اصلی بر جای مانده است، اما بسیاری از آن‌ها در قرون نخستین اسلامی موجود بوده و نویسندگان اسلامی در تدوین فصول مربوط به تاریخ و جغرافیای ایران از آن‌ها استفاده کرده‌اند. تنها اثر تاریخی به زبان پهلوی کارنامه اردشیر بابکان است.

کارنامه اردشیر بابکان^۱

این کتاب که احتمالاً در اواخر دوره ساسانی براساس روایت‌های کهن‌تری در فارس نوشته شده، تاریخی است آمیخته با افسانه درباره اردشیر (? تا ۲۴۲ م) نخستین پادشاه ساسانی و در حقیقت باید آن را نوعی رُمان تاریخی به شمار آورد. در آغاز، شرح مختصری درباره وضع ایران پس از حمله اسکندر و حکومت ملوک الطوائفی اشکانیان آمده است. بابک، جد مادری اردشیر، در زمان اردوان چهارم (حدود ۲۱۶ تا ۲۲۴ م)، آخرین شاه اشکانی، والی فارس^۲ بود و از خود فرزندی نداشت و ساسان که از نسل دارای دارایان (یا داریوش سوم شاه هخامنشی) بود، شبانی بابک را عهده‌دار بود، اما بابک از نژاد وی آگاهی نداشت تا این که شبی در خواب دید که خورشید از سر

(۱) در پهلوی Kārnamag ī Ardašīr ī Pābgān

(۲) در متن: مرزبان و شهریار

ساسان می‌تابد و همه جهان را روشنی فرا گرفته است. شب دوم در خواب دید که ساسان بر پیل سپید آراسته‌ای نشسته است.^۱ و همه بدو احترام می‌کنند. در شب سوم در خواب دید که سه آشکده بزرگ فرنغ و گشنسپ و بُرزین مهر در خانه ساسان می‌درخشند و به همه جهان روشنی می‌بخشند. بابک تعبیر خواب خود را از خواب‌گزاران خواست و آنان بدو گفتند که این مرد یا یکی از فرزندانش به پادشاهی جهان می‌رسد. بابک ساسان را به نزد خود خواند و چون از نژاد او آگاه شد، وی را گرامی داشت و دختر خود را بدو داد. از این ازدواج، اردشیر چشم به جهان گشود و بابک او را به فرزندی پذیرفت و در تربیت او کوشید تا جوانی نام‌بردار شد. اردوان که از شایستگی اردشیر آگاه شده بود، از بابک خواست که اردشیر را به دربار وی بفرستد. بابک به ناچار اردشیر را به نزد شاه فرستاد. به دستور اردوان، اردشیر هر روز با شاهزادگان به نخجیر و چوگان می‌پرداخت و چون در این هنرها برتری خود را نشان می‌داد، محسود دیگران بود و سرانجام بر اثر حادثه‌ای اردوان بر او خشم گرفت و دستور داد که دیگر بر اسب ننشیند و پیوسته در آخور به سر برد. در این زمان، یکی از کنیزکان زیبای اردوان دل به اردشیر بست و اردشیر به کمک وی سلاح و درم و دینار و دو اسب، یکی برای خود و دیگری برای کنیزک، به دست آورد و از دربار اردوان گریخت. اردوان آنان را تعقیب کرد. اما از آنجا که فرّه ایزدی همراه اردشیر شده بود، بدو دست نیافت. آنگاه اردوان سپاهی را مأمور جنگ و دستگیری اردشیر کرد، اما اردشیر که مردم فارس و سواحل دریا و اصفهان و فرمان‌روایان محلی پشتیبان او بودند، بر لشکریان اردوان پیروز گردید و اردوان کشته شد.

در دنباله داستان، شرح نبردهای اردشیر با شاهان محلی دیگر مانند شاه گردان مادی، کرم هفتواد، که سپاهیان او به راهزنی دریایی در نواحی جنوبی می‌پرداختند، و مهرگ، از فرمانروایان پارس، آمده است.

بخش دیگر داستان اختصاص به داستان ولادت شاپور، پسر اردشیر دارد: پس از قتل اردوان، اردشیر دختر وی را به زنی خویش درآورد و از میان چهار برادر این زن،

(۱) پیل سپید نشان قدرت و سلطنت بوده است. نک به Tafazzoli, 1975.

دو تن در اسارت و دو تن در تبعید در کابل به سر می بردند. برادرانی که در غربت بودند، از خواهر خواستند که با توطئه‌ای اردشیر را بکشد. این توطئه فاش شد و اردشیر فرمان داد که آن زن را بکشند. اما مأمور قتل دختر که آگاه شد وی از اردشیر باردار است، از کشتن او در گذشت و او را در خانه خود بزرگ کرد و چون فرزند او متولد شد او را شاپور نام نهاد. بعدها که اردشیر از فرمان خود پشیمان شده بود، آن مرد شاپور را به نزد وی آورد.

بخش بعدی داستان مربوط به تولد هرمز، پسر شاپور، است. پیشگویی هندی پیش‌بینی کرده بود که دوام پادشاهی در خاندان اردشیر از ازدواج پسری از خانواده وی با دختری از خانواده مهرگ، که به دست اردشیر کشته شده بود، حاصل می‌شود. اردشیر، که از این پیشگویی ناخشنود بود، دستور داد همه خاندان مهرگ را نابود کنند. اما دختری از او را دهقانان پنهان نگاه داشتند و مرد بزرگ‌ری او را تربیت کرد. برحسب اتفاق، شاپور به این دختر برخورد و شیفته او شد و بی اطلاع و اجازه اردشیر با او ازدواج کرد و هرمز از او زاده شد که او را مخفیانه تربیت کردند. بعدها که شاپور از شایستگی و هنرمندی هرمز در هفت سالگی آگاه شد، از گناه فرزند درگذشت. در کارنامه همچنین از شهرهایی که اردشیر آن‌ها را ساخته، یاد شده است.

نثر کارنامه به صورتی که اکنون در دست داریم، بسیار ساده و نسبتاً متأخر است. در سراسر کتاب تأثیر زبان فارسی را در آن مشاهده می‌کنیم و در بعضی موارد جمله‌ها به شیوه فارسی درآمده است. احتمالاً به این سبب که این کتاب مورد توجه بسیار بوده و در نسل‌های مختلف تغییراتی در آن راه یافته است.

شرح زندگانی اردشیر در روایت فردوسی^۱ و نیز طبری^۲ و ثعالبی^۳ و نویسندگان دیگر دوران اسلامی نیز آمده است مسعودی آن را با عنوان الکازنامج^۴ ذکر کرده است. روایت فردوسی شباهت فراوانی به روایت پهلوی در کارنامه اردشیر دارد. اما در شاهنامه

(۱) شاهنامه، چ مسکو، ج ۷، ۱۱۶ تا ۱۷۲.

(۲) تاریخ طبری، یکم، ۸۱۳ تا ۸۳۱. (۳) غرالسیر، ۴۷۳ تا ۴۸۰.

(۴) مروج، ج ۱، ۲۸۹.

حوادث با تفصیل بیشتر و شاعرانه‌تری وصف شده‌اند. علاوه بر آن، در این روایت عناصر زردشتی داستان حذف شده و گاه این حذف به نظم منطقی داستان زیان رسانده است.^۱ مثلاً در بخشی که دختر اردوان به اغوای برادران، می‌کوشد تا شوهر خویش اردشیر را مسموم کند، در روایت کارنامه آمده است که ایزد آذرگشنسپ به شکل شاهینی در می‌آید و بال‌های خود را بر ظرف زهرآلودی می‌زند و محتوای آن را بر زمین می‌ریزد. در حالی که در شاهنامه، بی‌ذکر علتی، آمده است که ظرف از دست شاه می‌افتد.

هم در روایت کارنامه و هم در روایت شاهنامه، ساسان، که اصل او به دارای داریان می‌رسد، چوپان بابک به شمار آمده است که با دختر بابک ازدواج می‌کند و در روایت ثعالبی، ساسان از نزدیکان وی به شمار آمده است.^۲ اما به گفته طبری، به روایتی، ساسان (= ساسان الا صغر) پدر بابک و به روایتی دیگر، جدّ اعلای (= ساسان الا کبر) وی بوده است. احتمالاً روایت کارنامه و فردوسی و ثعالبی جنبه افسانه‌ای بیشتری دارد. در حالی که جنبه تاریخی روایت طبری بیشتر است.^۳ پیدایش روایت کارنامه احتمالاً مبتنی بر این بوده است که نسب سر سلسله دودمان‌ها را، از دو سو به پادشاهان کیانی برسانند و نیز ناشی از این بُن‌مایه است که بسیاری از شاهان بزرگ در میان دهقانان و کشاورزان تربیت می‌شده‌اند. در این داستان نیز ساسان که از نژاد کیانیان بوده چوپان بابک، فرمان‌روای فارس، به شمار آمده و اردشیر از ازدواج این چوپان با دختر وی متولد شده است. افسانه تولد اردشیر با افسانه تولد کوروش شباهت‌هایی دارد.^۴

پیدایش افسانه بابک به همان دوران فرمان‌روایی اردشیر یا اندکی پس از آن باز

1) Tavadia, 1956. 138.

و ترجمه فارسی آن، ۱۳۴۸. ۱۹۷.

(۲) به روایت بندهشن (متن پهلوی، نسخه TD2، ص ۲۳۲)، ساسان دختر خود را به بابک می‌دهد.

(۳) نک به شکی. ۱۳۶۹.

4) Nöldeke, 1920. 6.

و ترجمه فارسی آن، ۱۳۲۷. ۱۰.

می‌گردد، زیرا موسی خورنی به بعضی داستان‌های اردشیر، از جمله به موضوع خواب بابک در مورد ساسان که نور را فرا گرفته بود، اشاره کرده است.^۱

کارنامه اردشیر بابکان از نادر کتاب‌های پهلوی است که در آن روایات مربوط به فارس آمده است.

از کارنامه اردشیر بابکان تنها یک نسخه قدیمی در دست است و آن نسخه MK است نسخه‌های دیگر، از جمله JJ، همه از روی این نسخه استنساخ شده‌اند.^۲ کارنامه تاکنون چندین بار به فارسی ترجمه شده است.^۳

بنابه قول موسی خورنی^۴ مردی ایرانی به نام خره‌بود، که دبیر شاپور بود و به اسارت یونانیان در آمده بود و زبان یونانی را آموخته بود، کارنامه شاپور و یولیانوس را نوشت.

شهرستان‌های ایران

شهرستان‌های ایران^۵ رساله کوچک چند صفحه‌ای است به زبان پهلوی و تنها اثری است به این زبان که موضوع آن منحصرأً جغرافیای تاریخی شهرهاست. البته در

(۱) موسس خورناسی (موسی خورنی)، ۱۷۱؛ شکی، همان مأخذ، ۷۸.

2) Antia, 1900, preface. 9-10.

در مورد این دو نسخه نیز نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی پهلوی.

(۳) کسروی، چ ۲، ۱۳۴۲؛ هدایت، چ ۲، ۱۳۳۲؛ فره‌وشی، ۱۳۵۴؛ هاشمی‌نژاد، ۱۳۶۹؛ مشکور، چ ۲، ۱۳۶۹. (۴) تاریخ ارمنستان، ۱۷۰ و ۱۷۱.

(۵) در پهلوی Šahrestānīhā ī Ērān اما در نسخه‌های این رساله عنوانی برای آن ذکر نشده است. این عنوان یا عنوان شهرهای ایران را پژوهندگان جدید برای آن برگزیده‌اند، زیرا در بند نخست این کتاب کلمه «شهرانیها» آمده است که تصحیف «شهرستانیها» (شهرستان‌ها) است. در متن رساله صورت صحیح این واژه مکرراً به کار رفته است.

متن‌های دیگر پهلوی همچون بندهشن و دینکرد و گزیده‌های زادسپرم نیز جای جای از جغرافیای باستانی ایران و خصوصیت نواحی و شهرها سخن رفته است. در بندهشن^۱ از آبادگار شهرها نام برده شده است. تدوین نهایی این رساله مانند اغلب آثار پهلوی که امروز در دست است، احتمالاً در قرن سوم هجری (نهم میلادی) صورت گرفته است. آخرین شخصیت تاریخی که نامش در متن آمده ابوجعفر منصور دوانیقی دومین خلیفه عباسی است (۱۳۶ تا ۱۵۸ هـ). اما تدوین اولیه آن احتمالاً به اواخر دوره ساسانی باز می‌گردد، گرچه هسته اساطیری بسیاری از مطالب آن به دوران‌های بسیار قدیم‌تر تعلق دارد. مؤلف این رساله ذکر نشده است. یکی از منابع او احتمالاً خدای نامه پهلوی بوده است که از مطالب آن جغرافیانویسان دوران اسلامی نیز استفاده کرده‌اند.

در این رساله ایران شهر، بر حسب جهات چهارگانه، به چهار ناحیه شرق و غرب و جنوب و شمال تقسیم شده است. چنین تقسیم‌بندی از زمان خسرو انوشیروان رواج یافته است. زیرا به گفته تاریخ‌نویسان دوران اسلامی، این شاه برای هریک از نواحی چهارگانه سپاهبدی معین کرد. در این رساله نخست نام شهرهایی می‌آید که در ناحیه شرق (خراسان) قرار داشته‌اند (بند ۲ تا ۲۰) و با سمرقند شروع می‌شود و به «شادفرخ خسرو (گرد)»، که جای آن معلوم نیست، خاتمه می‌پذیرد. پس از آن، شهرهای غرب (بند ۲۱ تا ۳۳) ذکر می‌شود که اولین آن‌ها تیسفون و آخرین آن‌ها مدینه (یثرب) است. در این بخش، از شهرهایی مانند مکه و مدینه یا شهرهای افریقیه (افریقا) نیز نام برده شده است که ایرانیان قدیم به آن‌ها ارتباط چندانی نداشته‌اند و تدوین‌کننده نهایی رساله آن‌ها را به متن اصلی افزوده است. سپس، سخن از شهرهای ناحیه جنوب در میان است (بند ۳۴ تا ۵۵) که با کابل شروع می‌شود و با اشگر (که جای آن به درستی معلوم نیست) پایان می‌پذیرد و سپس ذکر شهرهای شمال می‌آید (بند ۵۶ تا ۶۰) که با شهرستان آذربایجان (احتمالاً اردبیل مرکز قدیمی این ناحیه) شروع می‌شود و به آمل^۲ ختم

(۱) بندهشن (TD2)، ص ۸۰ س ۱.

(۲) در متن «اموی» آمده است که قرائت و تعیین هویت جغرافیایی آن مورد تردید است.

می‌گردد و در پایان (بند ۶۱) سخن از بنیان شهر بغداد است. نکته قابل توجه این است که در مورد جهات شرق و غرب و جنوب، اصطلاحات خاص پهلوی این کلمات به کار رفته، اما برای شمال کلمه *آباختر* (= باختر)، که لغت خاص شمال در زبان پهلوی است، استعمال نشده است. دلیل آن را در این نکته باید جست که شمال (*آباختر*)، بر طبق عقاید زردشتی، جایگاه دیوان است و مؤلف یا تدوین‌کننده برای پرهیز از ذکر شمال، نام آذربایجان، مهم‌ترین استان را در این ناحیه، برگزیده است.^۱

در این رساله، همانند اغلب آثار پهلوی، اسطوره‌ها و واقعیت‌های تاریخی در هم می‌آمیزند. انتساب بنیان بعضی از شهرها به شاهان اساطیری، مانند جمشید و ضحاک و فریدون و افراسیاب، فقط به حوزه اسطوره تعلق دارد. اما از سوی دیگر، انتساب بنیان بعضی از شهرهای دیگر مانند گور (اردشیر خُرّه) و بیل آباد (جندی‌شاپور) و غیره به شاهان ساسانی حاکی از حقایق تاریخی است و از منابع دیگر تأیید می‌شود. شاهان ساسانی این رسم را داشته‌اند که هرگاه شهری را بنیان می‌نهادند یا شهر کوچک یا دهی را توسعه می‌دادند و بارو و دژ و استحکاماتی برای آن می‌ساختند، نام خویش را بر آن می‌نهادند و شهر نام رسمی جدیدی می‌یافت. این رسم نامطلوب موجب شده است که بعضی شهرها چندین بار نام عوض کنند (گور، اردشیر خُرّه، فیروز آباد) و در مواردی نام اصلی آن‌ها فراموش شود. در مواردی انتساب بنیان شهری به شخصیتی فقط بر اثر شباهت لفظی و اشتقاق عامیانه بوده است، مانند انتساب شهر بُست به بَستور یا رُخَد (رُخج) به رُهام یا شوش و شوشتر به شیشین دخت (شوشین دخت).

رساله شهرهای ایران با جغرافیای موسی خورّنی شباهت‌های فراوانی دارد. هر دو رساله، به اضافه کتیبه‌ها و مُهرهای ساسانی و منابع سریانی و عربی و فارسی، منابع اصلی ما در شناخت شهرهای ایران دوران ساسانی به شمار می‌روند. متن این رساله در متون پهلوی^۲ به چاپ رسیده است. مارکوارت^۳ نیز بار دیگر

(۱) نک به Tafazzoli, 1992.

2) Jamasp-Asana, 1897-1913, 18-24.

دو نسخه مورد استفاده عبارت بوده‌اند از: MK و JJ. نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی پهلوی.

3) Markwart, 1931.

این متن را همراه با آوانویسی و ترجمه انگلیسی و یادداشت‌ها به چاپ رسانیده است. این رساله به فارسی نیز ترجمه شده است.^۱

حماسه

بیشتر متون حماسی پهلوی که اصولاً به ادبیات شفاهی تعلق دارند، در دوره اسلامی یا به عربی و فارسی ترجمه شده یا از میان رفته‌اند. تنها متن حماسی موجود یادگار زریران^۲ است.

یادگار زریران

این متن، که رساله کوچکی است، در اصل به زبان پارتی و ظاهراً نثر توأم با شعر بوده است. اما به صورت کنونی آن به زبان و خط پهلوی است، ولی در خلال آن لغات و ترکیبات و ساختارهای زبان پارتی را می‌توان دید و تنها بازسازی شعری بعضی از بخش‌های آن امکان‌پذیر است.^۳ در این اثر، از جنگ‌های ایرانیان با خیونان سخن رفته است.

هنگامی که گشتاسب و پسران و برادران و شاهزادگان و ملازمان او دین مزدیسنی را می‌پذیرند و خبر آن به خیونان می‌رسد، شاه آنان، ارجاسب، و تن را به نام‌های بیدرفش و نام‌خواست به عنوان فرستاده به ایران شهر می‌فرستد. جاسب، سالار اشراف، خبر ورود این دو فرستاده را می‌دهد و این دو به حضور گشتاسب بار می‌یابند و پیام ارجاسب را ابلاغ می‌کنند که در آن از گشتاسب می‌خواهد که دین مزدیسنی را رها کند و با وی هم‌کیش باشد و تهدید می‌کند که در غیر این صورت، به ایران شهر لشکر می‌کشد و

(۱) هدایت، چ ۲، ۱۳۳۲؛ تفضلی، ۱۳۶۸؛ عریان، ۱۳۷۱.

(۲) در پهلوی: آیدگار زریران Ayādgār ī Zarērān

(۳) بنویست نخستین بار به شعر بودن متن پی برد و کوشید تا ساختمان شعری آن را مشخص کند:

E. Benveniste, 1932.

آنجا را نابود می‌کند و مردمان را اسیر می‌گیرد. زریر، برادر گشتاسب و سپاه سالار او، به فرستادگان پاسخ می‌دهد که گشتاسب دین مزدیسنی را رها نمی‌کند. بیدرفش و نام‌خواست با این پیام باز می‌گردند. جنگ در می‌گیرد که به پیش‌گویی جاماسب در آن بیست و سه تن از برادران و پسران گشتاسب، از جمله زریر و پادخسرو، برادران او، و فرشاورد (= فرشیدورد) پسر او، کشته می‌شوند. سرانجام آنچه جاماسب پیشگویی کرده، اتفاق می‌افتد. سپس بستور پسر خردسال زریر برای انتقام‌جویی به میدان می‌رود و بر سر تن بی‌جان پدر سوگ سر می‌دهد که از نمونه‌های زیبای سوگ در ادبیات ایرانی است. آنگاه، به کمک اسفندیار پسر گشتاسب، پیروز می‌شود و ارجاسب و خیونان شکست خورده می‌گیرند.

مطالب این اثر از متنی اوستایی گرفته شده است که امروز اصل آن از میان رفته است. اما بخش‌هایی از آن در ضمن سرگذشت زردشت در کتاب هفتم دینکرد^۱ آمده است. شرح جنگ‌های گشتاسب و ارجاسب را دقیقی نیز به نظم کشیده و فردوسی آن‌ها را عیناً نقل کرده است. در مواردی مطالب این منظومه با یادگار زیران قابل انطباق است. متن این رساله در مجموعه متون پهلوی^۲ به چاپ رسیده است. این رساله به فارسی نیز ترجمه شده است.^۳

بعضی داستان‌های حماسی به زبان پهلوی، احتمالاً مجزا از خدای نامه، وجود داشته که امروز در دست نیستند، اما نام آن‌ها در منابع عربی و فارسی آمده است. از

(۱) نک به آموزگار - تفضلی، ۱۳۷۰.

2) Jamasp-Asana, 1897-1913, 1-17.

دو نسخه مورد استفاده او عبارت بوده‌اند از MK, JJ. نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی پهلوی.

(۳) محمدتقی بهار، ۱۳۴۷، ۵۵ تا ۷۹؛ مهرداد بهار، ۱۳۵۲، ۱۷۷ تا ۱۹۱؛ همو، ۱۳۶۲، ۲۱۴ تا ۲۲۶؛ عریان، ۱۳۷۱؛ ماهیار نوابی، ۱۳۷۴؛ غیبی، ۱۳۷۵.

جمله جاحظ^۱ به نقل از موبدی^۲، مطلبی را به ترجمه عربی از سیره اسفندیار به فارسی (احتمالاً فارسی میانه، پهلوی) در مورد میهن دوستی این شاهزاده آورده است. از همین گونه است داستان رستم و اسفندیار که به روایت ابن ندیم^۳ جبلة بن سالم (نیمه اول قرن دوم هجری) آن را به عربی ترجمه کرده بود و کتاب کی لهراسب شاه که به قول همین نویسنده^۴ آن را علی بن عبیده الریحانی به عربی برگردانیده بود؛ سکیسران که مسعودی^۵ آن را ذکر کرده و مترجم آن ابن مقفع بوده است. در این کتاب ظاهراً از قهرمان های سیستان، از جمله از کشته شدن اسفندیار به دست رستم و کشته شدن رستم به دست بهمن، سخن در میان بوده است. این نویسنده می آورد که ایرانیان این کتاب را بزرگ می شمردند. اسدی^۶ نیز، در ذیل لغت و سناذ، بیتی را به ترجمه فهلوی (یکی از لهجه های قدیم شمال و غرب ایران) از نامه پیران ویسه نقل کرده است که ظاهراً درباره اعمال این پهلوان بوده است. شهردان بن ابی الخیر در شرح اخبار فرامرز و رستم، مطلبی را در مورد افراسیاب و کیخسرو از سروده نامه پهلوی و «تواریخ» دیگر نقل کرده است.^۷

خدای نامه

مهم ترین اثر تاریخی دوره ساسانی بی شک خدای نامه است که در آن نام پادشاهان سلسله های ایرانی و وقایع ازمنه مختلف را، آمیخته با افسانه، ضبط کرده بودند. در دربار شاهان ساسانی دفاتر رسمی وقایع وجود داشته و آگاثیاس مورخ بیزانسی قرن ششم میلادی، که هم زمان با خسرو انوشیروان بوده، به واسطه دوستی به نام

(۱) رسائل، ج ۲، ۴۰۸.

(۲) الموبد در متن عربی، معلوم نیست نام این موبد چه بوده و چه زمانی می زیسته است.

(۳) الفهرست، ۳۶۴. (۴) الفهرست، ۱۳۳.

(۵) مروج، ج ۲، ۲۶۷. نیز نک به Christensen, 1931, 142. و ترجمه فارسی، ۱۳۳۶، ۲۰۵.

(۶) لغت فرس، به کوشش دبیرسیاقی، ۴۶؛ تقی زاده، ۱۹۲۰، ۱۲ تا ۱۴.

(۷) نزهت نامه علایی، ۳۲۹.

سرگیوس از آن‌ها استفاده کرده است.^۱ مسلماً صورت مفصل مطالب کتیبه‌های شاپور و نرسی در بایگانی رسمی شاهان ساسانی نگاه‌داری می‌شده است. همچنین در دربار ساسانی کسانی بوده‌اند که روایت‌های تاریخی را افسانه‌وار از برداشتند. فردوسی آورده است که در راه شکار، داستان‌های جمشید و فریدون را برای بهرام‌گور (۴۲۱ تا ۴۳۹ م) نقل می‌کردند.^۲ همو در مورد هرمز (۵۷۹ تا ۵۹۰ م) می‌گوید که در زندان از رامشگری خواست که با رود در «سرود پهلوانی» داستان رویین‌دز اسفندیار را برای او بخواند.^۳ همچنین به روایت جاحظ^۴، انوشیروان در گردشی قصه‌گوی خود را احضار کرد و از او خواست تا داستان جنگ اردشیر بابکان را با پادشاه خزر نقل کند. اما وی که این داستان را قبلاً از شاه شنیده بود، چنین وانمود کرد که اصلاً این داستان را نشنیده است. آنگاه انوشیروان خود این داستان را نقل کرد.^۵

ظاهراً حتی در زمان بهرام‌گور «نامه باستان» وجود داشته است که داستان‌های آن را در مجالس بزم می‌خواندند.^۶ اما تدوین خدای نامه را باید به زمان انوشیروان منسوب داشت که دوران تألیف و ترجمه و نهضت ادبی بوده است. در این زمان بر اساس دفاتر رسمی و نیز با استفاده از سنت‌های شفاهی و رسالات جداگانه‌ای که در مطالب گوناگون مرتبط با تاریخ از قبیل نسب‌نامه‌ها و فهرست جنگ‌ها یا شهرها و وقایع مربوط با آن‌ها وجود داشته خدای نامه تدوین شد. در سرگذشت هر یک از شاهان قصه‌هایی نیز گنجانده می‌شد، مانند داستان شاه ایران (اردشیر اول، شاپور اول یا دوم) و دختر ضیون، شاه خضر (= هتره)^۷ و داستان‌های بهرام‌گور. تدوین‌کنندگان خدای نامه همچنین از منابع خارجی

1) Nöldeke, 1920, 13.

و ترجمه فارسی آن، ۱۳۲۷، ۲۳. نیز نک به Shahbazi, 1990, 214.

(۲) شاهنامه، ج ۷، ۳۲۵، ب ۳۴۹ به بعد. (۳) شاهنامه، ج ۸، ۴۱۷، ب ۱۶۸۰ به بعد.

(۴) التاج، ۵۴.

(۵) مسعودی، مروج، ج ۴، ۱۱۱، همین روایت را آورده و آن را به شیرویه نسبت داده و نام قصه‌گوی را بندار پسر خرشید ذکر کرده است.

(۶) شاهنامه، ج ۷، ۳۲۳، ب ۳۱۴ به بعد. بنداری «نامه باستان» را «کتب الملوک» ترجمه کرده

است. نک به Shahbazi, 1990, 213.

(۷) نک به کریستن سن، ترجمه آموزگار، ۱۳۶۸.

مانند منبعی سریانی در مورد اسکندر استفاده کرده‌اند. در زمان پادشاهان بعدی ساسانی طبعاً مطالبی بر آن افزوده گشت و پس از برافتادن ساسانیان نیز سرنوشت یزدگرد سوم را تاخته شدنش بدان افزودند. آنچه مقدسی^۱ در مورد چگونگی کشته شدن یزدگرد سوم در یکی از روستاهای مرو به دست آسیابانی به نقل از خدای نامه آورده، از ترجمه عربی متنی از خدای نامه پهلوی گرفته شده که این حادثه را در برداشته است. خدای نامه نه تنها حوادث زمان پادشاهان را در برداشته، بلکه در آن خطبه‌ها و کلمات قصار و وصایای آنان نیز ذکر شده بود. مثلاً عامری جملاتی را که منقول از عهد شاپور به پسرش هرمز است، به روایت خدای نامه آورده است.^۲

اصل خدای نامه به پهلوی در دست نیست، اما با مطالعه منابع عربی و فارسی مربوط به تاریخ ایران و شاهنامه فردوسی، می‌توان عناصر تشکیل دهنده آن را تعیین کرد. این عناصر عبارت‌اند از:

(۱) داستان‌ها و اسطوره‌های کهن هندوایرانی و اقوام ایرانی که در آن‌ها شرح اعمال قهرمانان قدیم و کشمکش‌های قبایل گوناگون و دخالت خدایان به طرفداری از پرستندگان آنان و غیره آمده بوده است و نمونه آن‌ها را در اوستا می‌یابیم، مانند داستان‌های مربوط به جمشید و ضحاک، جنگ‌های ایرانیان و تورانیان یا تیراندازی آرش و ازدهاکشی گرشاسب و غیره. گاهواره این هسته اصلی تاریخ افسانه‌ای ایرانیان مشرق ایران بزرگ بوده است. (۲) در زمان اشکانیان این روایات، که می‌توان آن‌ها را روایات کیانی نامید، با روایات مربوط به شاهان و قهرمانان اشکانی در هم آمیخت و بدین گونه می‌بینیم که گیو و گودرز و میلاد و بیژن به صورت قهرمانانی در خدمت دربار پادشاهان کیانی در می‌آیند و رقابت‌های خاندان‌ها مانند خاندان توس و گودرز در افسانه‌های کاووس منعکس می‌گردد. قابل ذکر است که اصل قدیم‌ترین روایت حماسی

(۱) البدء، ج ۵، ۱۹۷.

(۲) السعادة والاسعاد، ۲۹۶، ۲۹۸، ۳۰۰، ۳۱۷، ۴۲۷، ۴۲۹، ۴۳۱، ۴۳۲، ۴۳۵.

ایران، یعنی یادگار زیران، همان‌گونه که ذکر شد مربوط به دوره اشکانی است، گرچه تدوین آن به صورتی که اکنون در دست داریم به دوره ساسانی باز می‌گردد. احتمالاً بعضی داستان‌های شاهنامه نیز که در مآخذ دیگر دیده نمی‌شود و ظاهراً در خدای‌نامه هم نبوده است، مانند داستان بیژن و منیژه^۱، اصل اشکانی دارند. برخی از اسطوره‌های ایرانی که آن‌ها را در روایات نویسندگان ارمنی می‌یابیم، احتمالاً در این زمان به ارمنستان رفته است، مانند داستان فریدون و ضحاک که آن را موسی خورنی نقل کرده است. صورت هریتون به جای فریدون نشان می‌دهد که این داستان از طریق اشکانیان به ارمنستان رفته است. (۳) در همین زمان اشکانیان دسته‌ای از اقوام سکایی در اواخر قرن دوم میلادی به ناحیه‌ای که بعداً به نام آنان سَگِستان یا سیستان نامیده شد، مهاجرت کردند و افسانه‌های آنان درباره زال و رستم با اساطیر کیانی و اشکانی در هم آمیخت. نام زال به معنی «پیر» که از نظر لغوی واژه‌ای سکایی است، دال بر اصل سکایی داستان‌های اوست. پیدا شدن قطعه‌ای از داستان رستم به زبان سغدی^۲ حکایت از رواج این گونه داستان‌ها در آسیای میانه دارد. بنابراین، می‌توان حدس زد که این داستان‌ها همراه با اقوام سکایی وارد سیستان شده و از آنجا به تاریخ افسانه‌ای ایران راه یافته است و برخلاف تصوّر دانشمندان^۳، از داستان‌های بومی زرنگ نبوده است. ذکر نام رستم در دو رساله پهلوی که اصل پارتی دارند، یعنی یادگار زیران و درخت آسوری، نیز حکایت از رواج داستان‌های رستم در دوره اشکانی دارد. همچنین می‌توان حدس زد که داستان‌های مربوط به رستم یا لااقل برخی از آن‌ها که در آثار نویسندگان ارمنی مانند موسی خورنی و گریگور ماگیستروس^۴ نقل شده^۵، در زمان اشکانیان، که با ارمنستان ارتباط سیاسی و فرهنگی نزدیکی داشته‌اند، به آنجا راه یافته است. داستان‌های رستم

(۱) نک به قبل، بخش ادبیات پارتی،

2) Sims-Williams, 1976.

نیز نک به یارشاطر، ۱۳۳۱؛ قریب، ۱۳۵۷.

3) Nöldeke, 1920, 10.

و ترجمه فارسی آن از علوی، ۱۳۲۷، ۱۷.

4) Grigor Magistros

5) Stackelberg, 1900, 105.

در اوایل دوره اسلامی نیز در حیره رواج داشته و در مگه نقل می شده است.^۱ (۴) در زمان ساسانیان نیز شرح حال پادشاهان و اعمال قهرمانی آنان افسانه وار به این تاریخ افزوده گشت.

در دوره ساسانی احتمالاً تحریرهایی از خدای نامه وجود داشته که تدوین کنندگان روایات را بر حسب دید خود در آن ها گرد آورده بودند. در بعضی از آن ها، که شاید دبیران شاهی نقش بیشتری در تدوین شان داشته اند، وقایع و حوادث سیاسی و اجتماعی از اهمیت بیشتری برخوردار بوده است. در تحریرهایی که موبدان و روحانیان در تدوین آن ها شرکت داشته اند و نمونه هایی از آن ها را در کتاب های پهلوی می بینیم، با دیدی دینی به حوادث نگریسته شده است. احتمالاً خاندان های بزرگ ساسانی نیز در تنظیم داستان های پهلوانی نقش مهمی ایفا کرده اند.^۲

در دوران اسلامی خدای نامه با عنوان هایی مانند سیرالملوک یا سیرملوک الفرس و غیره به عربی ترجمه شد. از روایت های حمزه اصفهانی و ابن ندیم و مقدمه قدیم شاهنامه و غیره به وجود نه ترجمه و اقتباس از خدای نامه به عربی پی می بریم. از قدیم ترین مترجمان معروف این کتاب ابن مقفع است. جز او، نویسندگان دیگری نیز خدای نامه یا بخش هایی از آن را ترجمه کرده اند، مانند محمد بن جهم برمکی و زادویه پسر شاهویه اصفهانی. مترجمان و ناقلان دیگری نیز بوده اند که همراه با ترجمه یا نقل و گردآوری، مطلب دیگر مربوط به تاریخ ایران را یا از روی منابع دیگر یا براساس تخیل بر آن می افزوده اند.^۳ ترجمه های خدای نامه مأخذ عمده تاریخ نویسان دوره اسلامی، مانند طبری و مسعودی و ابن قتیبه و بلاذری و حمزه اصفهانی و ثعالبی و دیگران، قرار گرفت. در ترجمه های عربی خدای نامه طبعاً بسیاری از عناصر زردشتی حذف گردید.

(۱) صفا، ۱۳۳۳، ۴۵.

2) Shahbazi, 1990, 215 ff.

(۳) نک به مقاله ویکتور روزن (Rosen) به روسی که کریستن سن آن را خلاصه کرده است: Christensen, 1934, 81 f. و ترجمه فارسی آن از آموزگار - تفضلی، ۱۳۶۸، ۳۹۳. نیز نک به

نوری عثمان، ۱۳۵۴، ۲۸۷ به بعد.

ترجمه‌های خدای‌نامه به عربی و احتمالاً اصل پهلوی آن مورد استفاده نویسندگان و سرایندگان شاهنامه‌ها به فارسی در قرن چهارم هجری قرار گرفت. اینان عبارت بودند از مسعودی مروزی (شاعر)، ابوالمؤید بلخی (نثرنویس)، مؤلفان شاهنامه ابومنصوری (به نثر) و ابوعلی بلخی (شاعر).^۱ فردوسی اساس کار خود را بر شاهنامه ابومنصوری قرار داده، اما از منابع دیگر خصوصاً از روایات سینه به سینه نیز جای جای استفاده کرده است.^۲

ابن ندیم^۳ غیر از خدای‌نامه از کتب تاریخی (یا رمان‌های تاریخی) دیگر مانند کتاب بهرام و نرسی کتاب بهرام‌چوین ترجمه جبله بن سالم، کتاب شهربراز با پرویز^۴ و کتاب انوشروان نام برده است. از آنجا که وی این کتاب‌ها را جدا از خدای‌نامه ذکر کرده، احتمال می‌رود که این آثار یا از اجزای تشکیل دهنده خدای‌نامه نبوده‌اند یا مطالب آن‌ها در این کتاب به اختصار ذکر شده بوده است. در مورد یکی از این کتاب‌ها اطلاع بیشتری در دست است و آن داستان شروین دشتبی است.

داستان شروین دشتبی

شروین، فرزند برمیان (شاید: نریمان) از اهالی دشتبی (قزوین)، یکی از سرداران ایرانی بوده که در زمان یکی از شاهان ساسانی (یزدگرد پدر یزدگرد اول به روایت حمزه اصفهانی^۵ و مجمل التواریخ^۶ یا شاپور دوم ساسانی به روایت حمدالله مستوفی^۷ یا

(۱) نک به نوری عثمانی، همان مأخذ.

Yarshater, 1983, 359 ff.

(۲) در مورد خدای‌نامه نیز نک به

(۳) الفهرست، ۳۶۴. با عنوان «فی السیر و الاسمار الصحیحة التي لملوکهم».

(۴) شهربراز سردار خسرو پرویز که بر او یاغی شد. در مورد داستان او، نک به محمدی، ۱۳۷۲،

۳۴۰ تا ۳۷۵. (۵) سنی ملوک الارض، ۲۱.

(۶) مجمل التواریخ، ۸۶. (۷) تاریخ گزیده، ۱۱۰.

انوشیروان به روایت دینوری^۱، سیرالملوک^۲ و نه‌ایة الأرب^۳ می‌زیست) پادشاه روم از این شاه خواست که کسی را به قیمومت فرزند صغیرش بگمارد. شروین بدین سمت مأمور گردید و رهسپار روم شد و پس از بیست سال به فرمان شاه ایران مملکت روم را به شاهزاده رومی سپرد و به ایران بازگشت.^۴ نویسندگان دوران اسلامی به داستان شروین و خُرّین (یا خورّین) اشاره کرده‌اند. دینوری خُرین را بنده (= مملوک) شروین خوانده و او را با صفات سوارکار جوانمرد و دلیر توصیف کرده است.^۵

در شعری عربی شروین و خُرین با صفات «شیر شجاع و دلاور و دلیر» ذکر شده‌اند و در شعری دیگر، در شرح تصویری بر دیوار، شروین «دستار بر سر نشسته» و خُرّین «تازان در حالی که با تیری بچه حیوان زیبا و زبان بسته‌ای را نشانه گرفته» توصیف شده است.^۶ در مجمل‌التواریخ آمده است: «اندر عهد یزدجرد بن هرمز قصّه شروین و خورّین بوده است، و آن که روم خوانند، <نه> روم بوده است و شنیده‌ام روم <را> حلوان خوانده‌اند و آن تا... که خورّین او را بکشت، راه (= فاصله) داشته است، آنجا که اکنون طاق‌گرا خوانند و شروین را آن زن جادو دوست گرفت که مریه خوانندش و او را مدتی ببست، چنان که در قصّه گویند و خدای داند کیفیت آن.» از این روایات معلوم می‌شود که داستان شروین از زمره رمان‌های تاریخی بوده است. از سوی دیگر ابونواس^۷ داستان شروین را هم طراز ویس و رامین آورده است. از این رو، می‌توان تصوّر کرد که این داستان دارای حوادث عاشقانه نیز بوده است. این تصوّر را روایت حمدالله مستوفی^۸

(۱) اخبار الطّوال، ۷۱. (۲) مجمل‌التواریخ، ۹۵.

(۳) نه‌ایة الأرب، ۳۲۵.

(۴) بنا به روایات دیگر، وی به دستور انوشیروان برای دریافت خراج به روم رفت. به روایت پروکیپوس (Procopius)، امپراتور روم آردکادیوس (Arcadius) در هنگام بیماری فرزند خود تئودوسیوس (Theodosius) را به یزدگرد سپرد تا از او حمایت کند. آردکادیوس در سال ۴۰۸ م وفات یافت. بنابراین شاه مورد نظر یزدگرد اول (۳۹۹ تا ۴۲۱ م) بوده است. نک به

Minorsky, 1962, 197n.

(۵) اخبار الطّوال، ۷۱. (۶) ابن فقیه همدانی، البلدان، ۱۵۹ و ۲۱۶.

(۷) مینوی، ۱۳۳۳، ۶۷ و ۷۵. (۸) تاریخ گزیده، ۱۱۰.

نیز تأیید می‌کند که می‌نویسد «نام شروین در اشعار پهلوی^۱ بسیار است. کتابی است در عشق‌نامه او، شروینیان خوانند.» حمزه اصفهانی^۲ در شرح شروین، که در یکی از فارسیات ابونواس آمده، می‌نویسد که داستانی (= اُحدوثة) بوده که آن را با آواز می‌خوانده‌اند.

مسعودی^۳ نیز از کتابی که ایرانیان در شرح حال و اعمال بهرام‌چوبین داشته‌اند، یاد کرده است. به نقل بیهقی،^۴ خسرو پرویز پس از پیروزی بر بهرام‌چوبین دستور داد که همه جنگ‌ها و وقایعی را که روی داده بود، تماماً بنویسند. نویسندگان دوران اسلامی مانند طبری و دینوری و یعقوبی و بلعمی سرگذشت افسانه‌آمیز بهرام‌چوبین را آورده‌اند. مسعودی^۵ از کتابی به نام کهن‌نامه (= گاه‌نامه) دربارهٔ مناصب و مقامات کشور ایران یاد می‌کند که به قول او مشتمل بر ششصد مرتبه بوده است. از گفتهٔ او چنین برمی‌آید که این کتاب در زمان او (قرن چهارم) موجود بوده است. وی آن را از قبیل آیین‌نامه (= آیین‌نامه. نک به قبل) شمرده است. مسعودی خود بعضی از این مناصب را مانند موبدان موبد، بزرگ‌فرمدار، اسپهبد، دبیرد، هُوْتُخْشَبَد (رئیس اهل حرف و کاسبان)، و اُسْتَرِیوشان (بد) (رئیس کشاورزان) ذکر کرده است.

همین نویسنده^۶ آورده است که در سال ۳۰۳ هجری در شهر استخر فارس در نزدیکی از خاندان‌های بزرگ اشرافی ایرانی کتاب بزرگ بسیار نفیسی را دیده است مشتمل بر مطالب فراوان در علوم ایرانیان و سرگذشت پادشاهان و بناها و مُلک‌داری

(۱) منظور اشعار محلی غرب و شمال غربی است که به فهلویات شهرت داشته است. در اینجا منظور اشعار محلی به لهجهٔ محلی قزوین است. (۲) مینوی، ۱۳۳۳، ۶۹.

(۳) مروج، ج ۱، ۳۱۸.

(۴) المحاسن و المساوی، ۴۵۰. نیز نک به محمدی، ۱۳۷۲، ۳۳۱ تا ۳۳۹.

(۵) التنبیه، ۱۰۴ و ۱۰۶ نیز نک به کریستن سن Christensen, 1944, 62 ff.

و ترجمهٔ فارسی آن، چ ۲، ۱۳۳۲، ۸۱ به بعد، و نیز اینوسترانسلف، ۱۳۵۱، ۳۵ و ۱۴۹ یادداشت.

(۶) التنبیه، ۱۰۶، نیز نک به محمدی، ۱۳۵۶، ۱۸۱ تا ۱۸۳.

آنان که نظیر آنها را در کتاب‌های دیگر مانند خدای‌نامه و آیین‌نامه و گاه‌نامه ندیده بوده است. به قول او، این کتاب تصویر بیست و هفت تن از شاهان ساسانی را - بیست و پنج تن مرد و دو تن زن - در برداشته است. در این تصویرها مشخص بوده که شاه در هنگام مرگ جوان بوده است یا پیر، همچنین زیورها و تاج و موها و ریش و خطوط چهره‌اش در این تصویر مشخص بوده است. هرگاه یکی از شاهان در می‌گذشته، تصویر او را می‌کشیدند و آن را به خزانه می‌سپردند تا احوال مردگان بر زندگان پنهان نماند. هر شاهی که به جنگ می‌پرداخت، ایستاده و هر شاهی که به کارهای دیگر می‌پرداخت، نشسته تصویر می‌شد. رفتار هر کدام از آنان با خواص و عوام و اتفاقات و حوادث مهمی که در زمان فرمان‌روایی این شاه اتفاق افتاده بود، ثبت می‌شد. به قول همین نویسنده، این کتاب در نیمهٔ جمادی‌الآخر سال ۱۱۳ هجری. از روی آنچه در خزائن شاهان بود، کتابت شده و برای هشام بن عبدالملک بن مروان از فارسی (فارسی میانه = پهلوی) به عربی ترجمه شده بوده است. سپس مسعودی، بر اساس این کتاب، رنگ لباس و تاج و سلاح اردشیر نخستین شاه ساسانی و یزدگرد آخرین شاه این سلسله را شرح می‌دهد. حمزه اصفهانی در توصیف لباس شاهان ساسانی مطالبی را از اثری به نام کتاب صور ملوک بنی ساسان^۱ (یا به اختصار کتاب الصّور) نقل کرده است. ظاهراً مأخذ او همین کتاب بوده است.

از دیگر کتاب‌های تاریخی پهلوی، که در قرون نخستین اسلامی وجود داشته و بعد از میان رفته است، کتاب‌هایی است که اصطخری^۲ (قرن چهارم هجری) ذکر کرده است. وی در وصف حصن الجّص (دژ گچ، دژ سپید) در ناحیهٔ ارّجان (بهبهان کنونی) می‌نویسد که در این دژ زردشتیان هستند و به مطالعهٔ ایادکارات^۳ و شرح نبردهای خود^۴

(۱) سنی ملوک الارض، ۴۴ تا ۵۵.

(۲) المسالك و الممالك، ۱۱. اینوسترانسلف، ۱۳۵۱، ۱۵ تا ۱۷. نیز نک به محمدی، ۱۳۵۶، ۳۳.

(۳) در متن کلمه به صورت مغلو ط «بادکذارات» تصحیف شده است.

(۴) در متن عربی ایامهم.

می‌پردازند. آیادکارات (جمع عربی ایادکار، در پهلوی ایادگار) به معنی «رساله و کتاب» است و بعضی از کتاب‌های پهلوی این عنوان را دارند. از سخن ابن حوقل^۱ بر می‌آید که این «ایادگارها» کتاب‌های تاریخی بوده‌اند.^۲

در رساله‌های مربوط به کشورداری و آداب فرمان‌روایی (نک به قبل)، مانند عهدها و کارنامه انوشروان و نامه تنسر، نیز به مطالب تاریخی بر می‌خوریم.

(۱) صورة الارض، ۳۷۳؛ اینوستراتسفس، ۱۳۵۱، ۱۶ و ۱۴۳

(۲) در مورد صورت صحیح کلمه و چگونگی این کتاب‌ها نک

Stern, 1970, p. 407-413.

فقه و حقوق

علاوه بر ترجمه و نداد، که متضمن مطالب فقهی بسیار است، کتاب‌های مستقلی نیز درباره فقه و حقوق وجود دارد.

شایست نشایست^۱

مانند غالب کتاب‌های پهلوی، این کتاب در نسخه‌های خطی عنوانی ندارد. براساس سنت، علمای زردشتی آن را «روایت» می‌نامیدند و این نام احتمالاً به سبب همانندی مطالب این کتاب با مطالب آثاری از زردشتیان است که با نام «روایت» به فارسی در دست است. عنوان شایست نشایست را (آنچه شایسته است و آنچه ناشایست است) دانشمندان زردشتی قرن گذشته بدان داده‌اند. نام نویسنده یا گردآورنده کتاب معلوم نیست. وی از تفسیرهای نسک‌های اوستا به پهلوی (= زند) و خصوصاً از نسک‌های مربوط به قوانین (= داد) استفاده کرده است و گاه نام مأخذ مورد استفاده خود را نیز به دست می‌دهد. همچنین مؤلف از نظریات مکتب‌های گوناگون فقهی و آرای مختلف آنان، گاه با تصریح نام صاحبان آرا و گاه با ذکر آنان به صورت مبهم «صاحبان آرا» یا «مقامات دینی» (= دستوران)، نقل کرده و گاه سلسله راویان را نیز

1) Šāsyist nē šāyist

آورده است. مانند آنچه از میدیوماه^۱ به نقل از آذرهرمزد (آدُر اوهرمزد)^۲ به نقل از گوگشنسپ^۳ آورده و آنچه از اَبَرگ^۴ به نقل از آذرفرنُبغ به نقل از سوشانس ذکر کرده است.

در کتاب نشانه‌ای دالّ بر زمان تألیف نیز وجود ندارد. اما از آنجا که در کتاب هیچ نشانه‌ای به دوران اسلامی نشده و برخلاف بعضی کتاب‌های پهلوی نوشته شده در قرن سوّم و چهارم هجری، در آن به مشکلات زردشتیان در جامعهٔ مسلمان اشاره‌ای نرفته است و نیز با در نظر گرفتن نثر صحیح کتاب، می‌توان حدس زد که این کتاب در اواخر دورهٔ ساسانی تألیف شده است، گرچه مانند کتاب‌های دیگر پهلوی نمی‌توان اطمینان داشت که در دوره‌های بعدی مطالبی بدان نیفزوده باشند. همچنین می‌توان حدس زد که کسی از همان روحانیان که در تدوین نهایی زند و نذیرداد و نیرنگستان شرکت داشته‌اند، شایست نشایست را نیز گردآوری کرده باشد. بنابراین، تألیف آن پس از ۶۳۲ میلادی بوده است.^۵ مطالبی نظیر مطالب شایست نشایست در کتاب‌های هیربدستان و نیرنگستان و روایات پهلوی و نیز صد در نثر وجود دارد. مقایسهٔ این بخش‌ها با یکدیگر، برتری اطلاعات دینی گردآورندهٔ شایست نشایست را می‌نمایاند.

کتاب دارای ده فصل است و در آن مطالب گوناگون و متنوّعی، خصوصاً دربارهٔ آیین‌ها و مناسک دینی، آمده است. در این فصول ذکر بسیاری از اصطلاحات مربوط به قوانین دینی، لغات مربوط به پوشش، نام‌های حیوانات و غیره در خور توجه است. مطالب فصول کتاب از این قرار است.

در فصل اوّل، از درجات هشتگانهٔ گناهان و میزان تاوان آن‌ها سخن رفته است. فصل دوم مربوط به جسد شخص درگذشته و مقرّرات دینی مربوط به آن است. فصل سوّم بیشتر دربارهٔ قوانین مربوط به عادت‌ماهانهٔ زنان است. فصل چهارم دربارهٔ کُستی (= کمر بند دینی زردشتیان) و پیراهن دینی آنان و قوانین مربوط به آن‌هاست. فصل پنجم

1) Mē(y)dyōmāh

2) Ādur-Ōhrmazd

3) Gō-Gušnasp

4) Abarag

5) Boyce, 1968, 40.

درباره گناه سخن گفتن در هنگام غذا خوردن و بعضی از اعمال دینی است. فصل ششم درباره گناهان و ثواب‌هاست. فصل هفتم درباره ستایش خورشید سه بار در روز و ستایش آتش و گناه خاموش کردن آن است. فصل هشتم درباره تاوان گناهان «مرگ ارزان»^۱ و برخی گناهان دیگر است. فصل نهم شامل مطالب گوناگونی است مانند درگذشتن موبدی در غربت؛ مباحثه دینی با هیربدان؛ درباره عبادت در آتشکده و جاهای دیگر؛ در مورد این که اگر کسی در کشتی بمیرد، چه باید کرد. فصل دهم مفصل‌ترین فصل کتاب است و در آن مطالب گوناگونی مانند اندازه کُستی؛ مراسم دینی درگذشتگان در فروردیگان (= ده روز پایان سال)؛ پرهیز از کشتن غیرقانونی بعضی از حیوانات؛ بعضی از قوانین تطهیر؛ درباره گناه ازدواج نکردن و این که در این مورد، گناه زن بیش از مرد است، آمده است. اشاره به بعضی مطالب مربوط به عقاید عامیانه از موضوعات جالب توجه این فصل است.

از شایست نشایست دو نسخه اصلی وجود دارد: یکی نسخه K20 و دیگری نسخه M51. نسخه‌های دیگر از روی این دو نسخه استنساخ شده است.^۲ علاوه بر دو نسخه مذکور و نسخه‌های دیگر رونویسی شده از روی این دو نسخه، نسخه مستقل دیگری نیز از این متن در دست است و آن نسخه F33 است که در کتابخانه مهرجی رانا در نوساری هندوستان نگاهداری می‌شود. تاریخ این نسخه ۱۲۴۵ یزدگردی است، ولی متأسفانه معلوم نیست از روی چه نسخه‌ای استنساخ شده است.^۳ متن کتاب به فارسی ترجمه شده^۴ و واژه‌نامه‌ای^۵ نیز برای آن فراهم آمده است.

(۱) نک به قبل ص ۱۵۴.

(۲) در مورد این دو نسخه نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی پهلوی.

3) Kotwal, 1969, 7.

در مورد شایست نشایست، نک به

Tavadia, 1930, introduction; Tavadia, 1956, 111; Boyce, 1968; 39;

de Menasce, 1983, 1177.

(۴) مزدایور، ۱۳۶۹.

نیز تاوادی، ۱۳۴۸، ۱۴۹.

(۵) طاووسی، ۱۳۶۵.

متمّم شایست نشایست

به دنبال شایست نشایست، مطالبی آمده است که آن‌ها را متمّم شایست نشایست نامیده و فصل‌های ۱۱ تا ۲۳ این کتاب به شمار آورده‌اند. این متمّم خود به دو بخش قابل تقسیم است. فصل‌های ۱۱ تا ۱۴ و فصل‌های ۱۵ تا ۲۳ که مشتمل بر قطعه‌های پراکنده است. متمّم شایست نشایست احتمالاً به دست چند تن گردآوری و تنظیم شده است. زمان گردآوری این متن‌ها و نام گردآورنده یا گردآورندگان آن‌ها معلوم نیست. احتمال دارد مطالب کتاب مربوط به دوران ساسانی باشد و بعد در قرن سوم هجری تدوین نهایی یافته باشد. فصول آخر حتی ممکن است از این زمان هم متأخرتر باشد، ولی به هر حال پیش از تاریخ ۱۳۹۷ میلادی که تاریخ کتابت قدیم‌ترین نسخه خطی کتاب (M51) است، تدوین شده است.

مطالب این متمّم از این قرار است: فصل ۱۱ درباره درجات گناهان و تاوان پولی هر یک از آن‌ها؛ درباره این که هر کدام از اجزای تن حیوانی که قربانی می‌شود، متعلق به کدام ایزد است؛ فصل ۱۲ مشتمل بر جزئیاتی درباره مراسم عبادی و آیین‌های دینی و دستورها و قوانین دینی است؛ فصل ۱۳ درباره اهمیت سرایش گاهان است؛ فصل ۱۴ درباره آداب دینی است؛ فصل ۱۵ گفتگوی میان زردشت و اورمزد و سؤال زردشت از وی بدین مضمون است که: چون او و امشاسپندان نامرئی و ناملموس هستند، چگونه باید آنان را در این جهان پرستید؛ در فصل ۱۶ مطالب فصل ۱۱ درباره گناهان، با اختلافاتی جزئی آمده و نیز بندی در پایان، درباره ثواب اجرای بعضی از آیین‌ها ذکر گردیده است؛ فصل ۱۷ درباره گفتگو میان زردشت و اورمزد است. همچنین مطالب درباره قوانینی که پس از درگذشت شخص باید مراعات کرد؛ درباره بعضی مطالب اخلاقی؛ سؤال درباره این که مردمان در هنگام رستاخیز از کجا برمی‌خیزند، در آن آمده است؛ فصل ۱۸ درباره ثواب مراسم گاهنبار، میزد و ازدواج با نزدیکان است؛ فصل ۱۹ درباره خواندن دعای اهوَنُور و تعداد آن در هر کاری است؛ فصل ۲۰ متضمّن اندرزهایی است که از کتاب ششم دینکرد برگرفته شده است؛ فصل ۲۱ درباره

چگونگی اندازه گیری اوقات روزانه است؛ فصل ۲۲ درباره دعای خاص ایزدان سی‌گانه‌ای است که هر روز ماه به نام یکی از آنهاست و در فصل ۲۳ صفات هریک از ایزدان سی‌گانه مذکور آمده است.^۱

روایات امید آشوهستان

این روایات مجموعه‌ای از ۴۴ پاسخی است که امید پسر آشوهشت^۲ به پرسش‌های آذرگشسپ (= آذرگشپ) پسر مهرآتش داده است. امید آشوهشتان از علمای بزرگ زردشتی بوده است. مسعودی^۳ می‌نویسد که در زمان تألیف کتابش، یعنی در سال ۳۴۵ هـ (۹۵۵ م)، موبد ایرانیان امید (در متن انماد به جای ایماد = امید) پسر آشوهشت بوده است. به احتمال قریب به یقین وی همان نویسنده این کتاب روایات است که برادرزاده منوچهر نویسنده دادستان دینی و زادسپرم مؤلف گزیده‌ها بوده است. روایات امید، که مجموعه‌ای است از قوانین فقهی، خصوصاً از نظر حقوق مدنی زردشتیان و طرح مشکلاتی که زردشتیان در جامعه مسلمان در سده‌های نخستین دوران اسلامی داشته‌اند، درخور توجه است. این روایات شامل این مطالب است: مطالب مربوط به قوانین خانواده مانند ازدواج، ازدواج با نزدیکان، ارث و قیمومیت و طلاق (پرسش ۱ تا ۶۰۵، ۸ تا ۲۲، ۱۸ تا ۲۷، ۲۴ تا ۴۴، ۴۳ تا ۴۴)؛ مسائل مربوط به کسی که از دین زردشتی خارج شود و به اسلام بگردد (۴، ۲۵، ۲۶)؛ درباره این که آیا مرد روحانی باید به جنگ برود یا نه (فصل ۱۰)؛ درباره تطهیر و چگونگی روحانی متصدی تطهیر (۱۱ تا ۱۴)؛ درباره روحانی خطاکار (۹)؛ درباره نجس شدن مستقیم و غیرمستقیم (۱۵، ۱۶)؛ درباره تعمیر پلی که از آن استفاده نمی‌شود (۱۷)؛ درباره ممنوعیت گرمابه مسلمانان برای زردشتیان (۱۹)؛ درباره ناپاکی و مسائل مربوط به آن (۲۰ و ۲۱، ۳۲ تا ۳۸)؛ سرگذشت آدمی پس از مرگ تا زمان رستاخیز (۳۹)؛ امور

(۱) در مورد متمم شایست نشایست، علاوه بر مآخذ مذکور، نک به

Kotwal, 1969, introduction.

2) Ēmēd ī Ašawahistān

(۳) التنبیه، ۱۰۴.

گیتی به تقدیر است یا به عمل (۴۰)؛ انواع گناهان و گناه زنای با زن کافر (۴۱، ۴۲). روایات امید بیان نسبتاً روشنی دارد و پیچیدگی‌های کتاب‌هایی مانند دادستان دینی در آن دیده نمی‌شود. تنها نسخه خطی معتبر این متن در مجموعه TD2 است.^۱ انکلساریا از نسخه دیگری (G) یاد می‌کند که آن را گوپد شاه نوشته است. تاریخ استنساخ آن معلوم نیست. اما وی همان کسی است که نسخه TD1 بندهشن را در حدود ۹۰۰ یزدگردی (۱۵۳۰ میلادی) استنساخ کرده است.^۲ بنابراین نسخه از اواخر قرن پانزدهم و اوایل قرن شانزدهم است. این نسخه آسیب فراوان دیده و ناقص است.^۳

روایات آذر فرنبغ فرخزادان

مجموعه‌ای است مشتمل بر ۱۴۷ پاسخی که آذر فرنبغ پسر فرخزاد،^۴ پیشوای زردشتیان در قرن سوم هجری، به سؤالات زردشتیان هم عصر خود داده است. آذر فرنبغ نخستین مدوّن دینکرد است و هموست که در حضور مأمون خلیفه عباسی (۱۹۷ تا ۲۱۸ هـ) با ابالیش مناظره کرده است.^۵ سؤالات مطرح شده و پاسخ‌های آن‌ها غالباً کوتاه است و کوشش شده تا مطالب مربوط به یک موضوع به دنبال هم بیاید. خلاصه مطالب کتاب از این قرار است: ازدواج و فرزندخواندگی و قیمومیت و ارث (۱، ۷ تا ۱۶، ۱۹ تا ۲۸، ۶۲، ۷۰، ۷۱، ۷۳، ۷۵ تا ۷۸)؛ موضوع پلیدی و تطهیر فصول بسیاری را به خود اختصاص داده است (۳۱ تا ۵۰، ۵۴، ۵۵، ۶۳ تا ۶۵، ۸۵ تا ۱۱۱، ۱۱۵ تا ۱۲۲، ۱۲۹ و ۱۳۰، ۱۳۲ تا ۱۳۵)؛ انتشار اسلام و گرویدن بسیاری از زردشتیان بدان، مسائل گوناگونی را برای آنان در پی داشت و در این کتاب فصول گوناگونی به بحث درباره این مسائل اختصاص یافته است: ارتداد و تبعات آن (۲، ۵،

1) Anklesaria, 1969, II, introduction, pp. 25-31.

در مورد این نسخه، نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی پهلوی.

(۲) در مورد این نسخه، نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی پهلوی.

Safa Isfahani, 1980.

(۳) در مورد روایات امید نیز نک به ص ۱۳۰.

(۴) در مورد وی، نک به قبل، ص ۱۲۹. (۵) نک به قبل، ص ۱۶۴.

(۳۰)، زنای با کافر و تبعات آن (۲۹)؛ گناه و ثواب (۵۱ تا ۵۳، ۵۸ تا ۶۱، ۷۳، ۱۲۸، ۱۳۶ تا ۱۴۳)؛ مناسک دینی (۱۲۳، ۱۴۴ تا ۱۴۶)؛ بخشش (۷۴، ۱۱۲، ۱۱۳، ۱۲۶، ۱۲۷)؛ توسل به آزمایش دینی (= وَر) در صورتی که اختلاف حل نشود (۷۲)؛ وام و گرو (۶۶ تا ۶۸)؛ دربارهٔ نبستن کُستی (۵۱، ۵۳)؛ خیرات برای روان (۱۳۱)؛ توبه (۱۱۴)؛ جنگ با دشمنی که در راه به او بر می خوریم (۱۲۴) و خرید شراب از ترسایان (۱۲۵).

در این کتاب مانند روایات امید آشوهستان و بعضی از فصول دادستان دینی به مسائل بسیاری بر می خوریم که زردشتیان در جامعهٔ مسلمان با آن رو به رو بوده‌اند. متن این روایت در دو نسخه‌ای که روایات امید را در بردارد، آمده است.^۱ این کتاب از جهت در برداشتن تعدادی جملات اوستایی، که در جای دیگر نیامده است، نیز درخور توجه است.^۲

روایات فَرَنْبَغْ سَرُوش

مجموعه‌ای است مشتمل بر ۴ پاسخی که فرنَبغ^۳ سَرُوش و هرامان (= فرنَبغ سَرُوش پسر بهرام) به سؤالات هیربد اسفندیاد (= اسفندیار) فَرَخ بُرَین داده است. متن در اصل مشتمل بر ۵ پرسش و پاسخ بوده است، ولی در آغاز رساله، بی ذکر علتی آمده است که نوشتن یکی از سؤالات ممکن نبوده است. تألیف این روایات در سال ۳۷۷ یزدگردی (برابر با ۱۰۰۸ م) انجام گرفته است. انکلساریا حدس زده است که فرنَبغ سَرُوش برادر فَرَخ مُردِ و هرامان، گردآورندهٔ مادّیان هزار دادستان، بوده است. اما دلیل قطعی بر این تصوّر وجود ندارد.

نخستین سؤال مربوط به کیسه‌ای است که استاد ابومنصور^۴(؟) نامی از بغداد با

(۱) در مورد این کتاب نک به: B. T. Anklesaria, 1969, I-II.

(۲) در مورد جملات اوستایی، نک به Klingenschmitt, 1971.

(۳) در مورد این نام، نک به قبل، ص ۱۲۹.

(۴) قرائت کلمه مشکوک است. در متن ابومنصور نوشته شده که شاید تصحیف ابومنصور باشد. از هویت وی اطلاعی در دست نیست.

عنوان مرزبان انجام داده است و مردم اَبَرشهر (=نیشابور) آن را پذیرفته بودند. سؤال دوم دربارهٔ این مطلب است که اگر پیشوای زردشتیان شخصی را به منصب موبدی و رَدی^۱ شهری برگزیند، آیا پس از درگذشت آن پیشوا این انتصاب معتبر است یا نه؟ سؤال سوم مطلبی دربارهٔ قیمومت و سؤال چهارم مطلبی دربارهٔ ازدواج است. این روایات نیز در دو نسخهٔ خطی حفظ شده است (نک به کتاب پیشین).^۲

پرسش‌های هیربد اسفندیار فرّخ بُرزین

به دنبال چهار پرسش اسفندیار فرّخ بُرزین از فرنَبغ سرُوش، ۳۰ سؤال وی از موبدان موبد، که هویت او مشخص نشده، آمده است. بیشتر پرسش‌های مطرح شده دربارهٔ مناسک دینی است، مخصوصاً مراسم «درون»، و «باج» (پرسش‌های ۱ تا ۲۳ و ۳۰)؛ نیایش به خورشید (۲۴)؛ بعضی قوانین دینی مانند خرید نان و گوشت و خوراک‌های آماده از بازار کافران و فروختن چیز به کافران (۲۵ و ۲۶)؛ قوانین تطهیر (۲۸)؛ گناه و ثواب (۲۷ و ۲۹).^۳

مادیان هزار دادستان

در دورهٔ ساسانی چندین مجموعهٔ حقوقی وجود داشته است که امروز تنها یکی از آن‌ها باقی است و از آن، تنها یک نسخهٔ خطی ناقص در دست است. جمع آورندهٔ کتاب فرّخ مُرد و هرامان (فرّخ مرد پسر بهرام) است که اطلاعی از زندگی او نداریم. احتمال می‌رود که کتاب در اصل در دوران پادشاهی خسرو پرویز، آخرین پادشاهی که نام او در کتاب آمده، تألیف شده باشد و شاید، مانند بسیاری از کتاب‌های دیگر، در قرن سوم هجری مطالبی را بدان افزوده یا از آن کاسته باشند. به هر حال کتاب بیش‌تر نمایانگر وضع دورهٔ ساسانی است تا عهد اسلامی. در این کتاب مسائلی که خصوصاً

(۱) ریاست قضایی.

(۲) در مورد این کتاب، نک به Anklesaria, 1969. I-II.

(۳) نیز نک به Anklesaria, 1969, I-II.

زردشتیان در قرون نخستین اسلامی با آن‌ها مواجه بوده‌اند و در کتاب‌های دیگر، مانند روایات امید آشوه‌هستان و دادستان دینی و روایات فرنبغ سروش منعکس شده. دیده نمی‌شود و بیش‌تر نام‌های جغرافیای مذکور در کتاب متعلق به ناحیه فارس است.

مادیان هزار دادستان^۱ به معنی «مجموعه هزار فتوی» است و همان‌طور که از نام آن برمی‌آید، گردآورنده بر آن بوده است که قضایای حقوقی را، چه آن‌هایی که اتفاق افتاده و چه آن‌هایی که بالقوه می‌توانسته اتفاق بیفتد، در کتاب گردآوری کند. قضایای مطرح شده در کتاب بیشتر مربوط به قوانین مدنی است، از قبیل ازدواج، طلاق، ارث، قیمومت، مالکیت، موقوفات، مسائل مربوط به برده، وام و گرو و رهن، غرامت و تاوان، اجاره، ضمانت، وکالت و شرکت. در کتاب، جز در موارد نادری، به حقوق جزایی پرداخته نشده است. احتمال دارد این گونه مطالب در بخش‌های مفقود کتاب باشد. همه فتواها براساس قوانین دینی زردشتی بوده است. در این کتاب فتواهای بسیاری از قضات زردشتی، که نام برخی از آنان را در میان مفسران اوستا نیز می‌یابیم، آمده است. گردآورنده به بعضی منابع خود مانند خویشکاری‌نامه موبدان^۲ («رساله درباره وظایف موبدان»: بخش ۲ کتاب، ص ۲۶) و دادستان‌نامه^۳ («رساله فتاوی قضایی»: بخش ۱ کتاب ص ۱۱) اشاره کرده است. مادیان هزار دادستان متضمن اصطلاحات حقوقی بسیاری است که معنی دقیق بعضی از آن‌ها روشن نیست. این کتاب همچنین از جهت مطالعه وضع اجتماعی دوره ساسانی اهمیت به‌سزایی دارد.

از این کتاب تنها یک نسخه خطی ناقص و آسیب‌دیده در دست است.^۴

1) Mādayān ī hazār dādestān

2) Xwēškārīh-nāmāg ī Mowbedān

3) Dādestān-nāmāg

عنوان دادستان‌نامه در دادستان دینی، پرسش ۶۰ نیز آمده است.

۴) در مورد این کتاب، نک به دو منبع زیر و کتاب نامه آن‌ها:

Perikhanian, 1973; Macuch, 1981, 1993.

نمونه‌ای از عقدنامه ازدواج^۱ در مجموعه متون پهلوی^۲ در دست است. گرچه این عقدنامه در تاریخ ۶۲۷ یزدگردی (۱۲۷۸ م) تنظیم شده، اما نمایانگر سنت عهد ساسانی است و از نظر در برداشتن اصطلاحات مندرج در عقدنامه درخور توجه است.^۳ این رساله به فارسی ترجمه شده است.^۴

1) Paymān ī kadag-xwadāyih

2) Jamasp-Asana, 1897-1913, 141-43.

نسخه‌های مورد استفاده او عبارت بوده‌اند از MK, JJ و DP. نک به بعد: بخش نسخه‌های خطی پهلوی.

۳) در مورد این رساله، نک به MacKenzie - Perikhanian, 1969.

۴) عریان، ۱۳۷۱، ۱۷۳ تا ۱۷۵.

رسالات کوچک تعلیمی

خسرو و ریدگ

رساله‌ای^۱ است که در آن ریدکی^۲ به نام خوش آرزو^۳، که از نجبای دربار خسرو پرویز بوده، به سؤالات این پادشاه پاسخ می‌دهد. در آغاز رساله ریدگ برای خسرو شرح می‌دهد که از خاندانی مرفّه بوده و پدرش در خُردی درگذشته است. اما به سبب برخورداری از میراث پدر، توانسته است به مدرسه (= فرهنگستان) برود و اطلاعات لازم دینی را به دست آورد و دبیری را فراگیرد و سپس در سواری و تیراندازی و نیزه‌پرانی و موسیقی و ستاره‌شناسی و بازی‌های گوناگون مهارت پیدا کند (بندهای ۱ تا ۱۸). پس از این مقدمه، از شاه می‌خواهد که او را بیازماید و شاه دربارهٔ بهترین خوراک‌ها (بندهای ۲۰ تا ۵۴) و می‌ها (۵۵ تا ۵۹) و آنچه با می می‌خورند (۶۵ تا ۶۶)، نغمه‌ها (۶۰ تا ۶۴)، گل‌ها و عطرها (۶۸ تا ۹۴) و زنان (۹۵ تا ۹۷) و اسبان (۹۸ تا ۱۰۰) و غیره سیزده سؤال مطرح می‌کند و همهٔ پاسخ‌های او مورد پسند می‌افتد. سپس شاه برای آزمایش تهوّر او، از وی می‌خواهد که دو شیر را که موجب وحشت رمهٔ اسبان شاه شده‌اند، زنده دستگیر کند. ریدگ پس از توفیق در این کار، به

(۱) در پهلوی: Xusraw ud rēdag

(۲) ریدگ: به معنی غلام، پسر جوانی است که در خدمت بزرگان و اشراف بوده است.

(۳) احتمالاً خوش آرزو لقب افتخاری او بوده است.

سمت مرزبان منصوب می‌گردد (۱۱۰ تا ۱۲۰).

از این رساله می‌توان، از چگونگی ذوق و سلیقه اشraf ساسانی و نیز به میزان شکوه و جلال دربار خسرو پرویز پی برد و همچنین اطلاعاتی در مورد وضع تعلیم و تربیت در عهد ساسانی به دست آورد. این رساله از نظر در برداشتن نام خوراک‌ها و طرز تهیه آن‌ها، گل‌ها، سازها، بازی‌ها و غیره حائز اهمیت است. ترجمه عربی بخش‌هایی از این رساله را ثعالبی^۱ آورده است. این ترجمه عموماً از اصل پهلوی خلاصه‌تر است، ولی در مواردی مطالبی اضافه بر متن پهلوی دارد، مانند مطلبی در مورد بهترین آب (ص ۷۱۰) و مطلبی در مورد بهترین پوشاک (ص ۷۱۰) که در آغاز متن پهلوی (بند ۱۹) شاه به آگاه بودن ریدک از آن، اشاره کرده است و ظاهراً از متن پهلوی افتاده است. از سوی دیگر، مقدمه‌ای که در ذکر حال ریدک و خانواده اوست یا داستان زنده اسیر شدن دو شیر به دست او، در ترجمه عربی نیامده است. متن این رساله در مجموعه متون پهلوی^۲ به چاپ رسیده است. این رساله به فارسی نیز ترجمه شده است.^۳

شگفتی‌ها و برجستگی‌های سیستان

رساله کوچکی^۴ است که نویسنده و تاریخ تألیف آن معلوم نیست و یکی از آثار است که خارج از ناحیه فارس، احتمالاً در اواخر دوران ساسانی، نوشته شده است. نویسنده که ظاهراً خود از ناحیه سیستان بوده، خصوصیات درخور توجه این ناحیه و تاریخ آن را، که از لحاظ زردشتیان اهمیت داشته، به اختصار شرح داده است: (۱) رودخانه هیرمند، دریاچه فرزدان؛ دریاچه کیانسه و کوه اوشداشتار (بند ۲)؛

(۱) غرالسیر، ۷۰۵ تا ۷۱۱.

2) Jamasp-Asana, 1897-1913, 27-38

Unvala, n.d ; Monchi-zadeh, 1982.

نیز نک به

(۳) معین، ۱۳۲۳؛ ملکی، ۱۳۴۴؛ عریان، ۱۳۷۱، ۷۲ تا ۸۲.

دو نسخه مورد استفاده جاماسپ - آسانا عبارت بوده‌اند از: MK, JJ. نک به بعد: بخش معرفی

نسخه‌های خطی پهلوی. (۴) در پهلوی Abdāh ud sahiḡih ī Sagestan

(۲) هوشیدر و هوشیدرماه و سوشیانس، سه تن از منجیان دین زردشتی، که در آنجا متولد خواهند شد و ظهور خواهند کرد (بند ۳؛ ۳) سیستان پناهگاه فرزندان شاهان کیانی پس از قتل ایرج بود (بند ۴ تا ۸؛ ۴) دین زردشتی نخست در این ناحیه تبلیغ شد و پیروانی مانندسین پیدا کرد که همراه با بُرزمهر بغان نسک اوستا را تدوین کرد (بند ۹ تا ۱۲)؛ و پس از حمله اسکندر، اوستا سینه به سینه فقط در این ناحیه حفظ شد (بند ۱۳ تا ۱۵). در این متن به وقایع غیردینی مرتبط با سیستان که آن‌ها را کتاب‌های فارسی مانند تاریخ سیستان و احیاء الملوک می‌یابیم، اشاره‌ای نشده است.

متن این رساله در مجموعه متون پهلوی به چاپ رسیده^۱ و به فارسی نیز ترجمه شده است.^۲

گزارش شطرنج و وضع نرد

عنوان این رساله^۳ در نسخه‌های خطی نیامده و تهذیب‌گر متون پهلوی با الهام از کلماتی که در متن آمده و با توجه به موضوع رساله، این عنوان را بدان داده است. در آغاز رساله آمده است که شاه هندوان دیویشرم^۴ (= دبشلیم) در زمان خسرو انوشیروان (۵۳۱ تا ۵۷۹ م)، برای آزمودن خرد و دانایی ایرانیان و با توجه به سود خویش، شطرنجی را با هدایای گران‌بهایی به همراه بزرگ‌ترین دانشمند دربار خود به ایران فرستاد، با این شرط که اگر ایرانیان نتوانستند معنی و مفهوم شطرنج را بیابند و توضیح

1) Jamasp-Asana, 1897-1913, 25-26.

دو نسخه خطی مورد استفاده او عبارت بوده‌اند: MK و JJ نک به بعد: بخش نسخه‌های خطی. در مورد این رساله، نیز نک به A. Tafazzoli, 1982, 210.

(۲) عریان، ۱۳۷۱، ۷۰ و ۷۱.

3) Wizārišn ī Črang ud nihišn ī nēw-ardaxšīr

(۴) Dēwīšarm مشتق از سنسکریت Devāsarman همان کسی که نام وی را در کلیله و دمنه به صورت دبشلیم می‌بینیم.

دهند، باید به هندوان باج و خراج پردازند (بند ۱ تا ۴)، سرانجام پس از سه روز بزرگمهر بُختگان معنی و مفهوم شطرنج را، که نماد کارزار است، دریافت و توضیح داد و نقش نمادین هریک از مهره‌ها را بیان داشت (بند ۵ تا ۱۱). بزرگمهر در برابر، نرد را که به نظر مؤلف نماد جهان براساس جهان‌بینی زردشتی است، اختراع کرد و آن را به نام اردشیر بابکان، مؤسس سلسله ساسانی، «نیواردشیر»^۱ (= نردشیر) نامید و آن را برای شاه تفسیر کرد. شاه بزرگمهر را مأمور کرد که تخته نرد را به همراه هدایای بسیار به هندوستان برد تا دانشمندان دربار دابشلیم معنی و مفهوم نمادین مهره‌ها و تاس‌ها را بیابند. اما کسی از هندوان نتوانست رمز آن را کشف کند و بزرگمهر پیروزمندانه به ایران بازگشت (بند ۱۹ تا ۳۷). در پایان رساله، توصیه‌هایی دربارهٔ دقت در حفظ مهره‌های خود و حمله به حریف و دفاع در برابر او و غیره در بازی شطرنج، آمده است.

مطالب این رساله دربارهٔ اختراع شطرنج و نرد افسانه‌آمیز است و احتمالاً از روایات شفاهی رایج در اواخر دوره ساسانی به کتابت درآمده و ارتباط فرهنگی ایران و هند در زمان انوشروان موجب انتساب افسانه به دوران او شده است. احتمالاً این رساله از آیین‌نامه‌ای که نام آن در پایان رساله (بند ۳۸) ذکر گردیده، برگرفته شده است. مطالب آن ظاهراً به خدای‌نامه پهلوی و از آنجا، از راه ترجمهٔ عربی، به برخی کتاب‌های تاریخ و ادب عربی و فارسی مانند غررالسیر ثعالبی^۲ و شاهنامه فردوسی^۳، با اختلافاتی، راه یافته است. در بعضی از منابع، اختراع نرد به دوران اردشیر منسوب است^۴ یا آن نیز از اختراعات هندیان دانسته شده است.^۵

متن این رساله در مجموعهٔ متون پهلوی^۶ به چاپ رسیده و به فارسی نیز

(۱) «نیو» به معنی «دلیر» یا «نیک» است. در این که این شخص همان اردشیر بابکان باشد، جای تردید است. احتمال دارد یکی از بزرگان ساسانی بوده باشد.

(۲) متن عربی، ۶۲۲ تا ۶۲۴؛ ترجمهٔ فارسی از محمد فضائلی، ۴۰۲ و ۴۰۳.

(۳) چاپ مسکو، ج ۸، ۲۰۶ تا ۲۱۶. (۴) قلقشندی، صبح الاعشی، ج ۲، ۱۴۸ و بعد.

(۵) یعقوبی، تاریخ، ج ۱، ۸۹؛ ترجمهٔ فارسی از آیتی، ج ۱، ۱۰۹.

(6) Jamasp-Asana, 1897-1913, 115-120.

سه نسخهٔ مورد استفادهٔ وی عبارت بوده‌اند از: MK, JJ و DP. نك به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی پهلوی.

ترجمه شده است.^۱

سُوزِ سخن

رساله کوچکی^۲ است، که الگویی از دعای سپاس بر سر سفره میهمانی را به دست می‌دهد و در آن آداب سپاس‌گزاری از اورمزد و امشاسپندان و ایزدان گوناگون و میزبان و نیز دعا و ثنا به بزرگان، از شاه گرفته تا ولیعهد، وزیر بزرگ، سپاهبدانِ نواحی چهارگانه، رئیس داوران کشور، اندرزبد (= مشاور) مغان و هزاربد^۳ (بند ۳ تا ۱۵) آمده است. پس از آن، دعا برای کشور ایران و میزبان (۱۵ تا ۱۷) و سرانجام، سپاس‌گزاری از اورمزد و امشاسپندان و طبقات چهارگانه اجتماعی، آتش‌ها، خوانسالاران و خنیاگران و دربانان و خود میزبان ذکر شده است (بند ۱۸). متن با سخنان تشکرآمیز گوییده، همراه با تعارفات مرسوم، خطاب به میزبان به پایان می‌رسد (۱۹ تا ۲۱).

ذکر سپهبدان چهارگانه دلالت بر این دارد که این رساله به احتمال قوی در دوره ساسانیان، در زمان انوشیروان یا پس از او، تألیف شده است. متن آن در مجموعهٔ متون پهلوی^۴ به چاپ رسیده و تاوادی^۵ نیز بار دیگر آن را تهذیب و به انگلیسی ترجمه کرده است. این متن نیز به فارسی ترجمه شده است.^۶

ماه فروردین روز خرداد

متن کوچکی^۷ است با نثری ساده که در آن به وقایعی که در روز خرداد (= ششم)

(۱) محمدتقی بهار، ۱۳۴۷، ۱۰ تا ۱۷؛ عریان، ۱۳۷۱، ۱۵۲ تا ۱۵۷.

(۲) در پهلوی: Sūr saxwan (۳) فرمانده نگهبانان سلطنتی.

(۴) Jamasp-Asana, 1897-1913, 155-59.

سه نسخهٔ مورد استفادهٔ او عبارت بوده‌اند از: MK، JJ و DP. نك به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی پهلوی.

(۵) Tavadia. 1935.

(۶) عریان، ۱۳۷۱، ۱۸۶ تا ۱۸۹.

(۷) Māh frawardīn rōz xurdād

از ماه فروردین^۱ رخ داده است و رخ خواهد داد، اشاره شده است. رساله به دو بخش تقسیم می‌شود. بخش اول (بند ۱ تا ۲۷) مربوط به وقایع مهمی است که پیش از خسرو پرویز در این روز اتفاق افتاده است مانند آفرینش جهان، گیومرث، مَشی و مَشیانه، هوشنگ، تهمورث، جمشید، فریدون، منوچهر، سام نریمان، کیخسرو، افراسیاب، تیراندازی آرش، لهراسب، ظهور زردشت و گشتاسب، خسرو پسر هرمز (= خسرو پرویز) و بخش دوم (بند ۲۸ تا ۴۷) مربوط به حوادثی است که در این روز بعداً، در پایان جهان، اتفاق خواهد افتاد مانند آمدن بهرام ورجاوند، پشوتن پسر گشتاسب، اوشیدر و اوشیدرماه و سوشیانس، ظهور مجدد سام نریمان، ظهور و پادشاهی مجدد کیخسرو در پایان جهان و بعد از او پادشاهی مجدد گشتاسب، رستاخیز و شکست اهریمن و وضع پارسایان در بهشت برین. آخرین پادشاهی که از او در ذکر وقایع گذشته نام برده شده است، خسرو پرویز است. بنابراین، احتمال دارد که این رساله در اواخر دوره ساسانی تألیف شده باشد، اما در نثر آن بعدها دستکاری کرده باشند. زیرا جای پای نفوذ فارسی در آن دیده می‌شود.

متن این رساله در مجموعه متون پهلوی^۲ به چاپ رسیده و چند بار نیز به فارسی ترجمه شده است.^۳

آیین نامه نویسی^۴

چنین عنوانی در متن رساله و در نسخه‌های خطی نیامده است و انتخاب تهذیب‌گر کتاب است. هدف این رساله کوچک فراهم آوردن الگوهایی برای دبیران بوده است که چگونه در موارد و مناسبت‌های گوناگون نامه بنویسند. مانند این که نامه تسلیت (بندهای ۱۸ تا ۲۴) یا خطاب به اشخاص بالادست و فرودست یا اقوام و

(۱) نوروز بزرگ.

2) Jamasp-Asana, 1897-1913, 102-108.

مهم‌ترین نسخه‌های مورد استفاده او عبارت بوده‌اند از JJ (> MK) ، TD و Ta (رونویس شده از روی نسخه‌ای کهن). نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی پهلوی.

(۳) کیا، ۱۳۳۵، محمدتقی بهار، ۱۳۴۷، ۹۱ تا ۹۵؛ عریان، ۱۳۷۱، ۱۴۱ تا ۱۴۵.

(۴) در پهلوی: Abar ēwēnag ī nāmag-nibēsišnīh

دوستان چگونه باشد (بند ۱) یا نامه را با چه عبارتی باید آغاز کرد و به پایان آورد یا اگر شتابی در کار است، نامه چگونه باشد (بند ۲۶). جز در مورد اخیر، در موارد دیگر نامه با جملات خطابی مفصل آغاز می‌شود. الگوهای مذکور در این رساله را می‌توان به چند گروه تقسیم کرد که هریک نیز به گروه‌های کوچک‌تری قابل تقسیم است:

نمونه یک: با نام و لقب یا القاب مخاطب و جمله‌ای دعایی آغاز می‌گردد و غالباً با دعا به مخاطب، پایان می‌پذیرد. (بندهای ۲، ۳، ۴، ۱۳، ۱۴، ۱۵، ۱۶، ۱۷، ۳۶)

نمونه دو: با القاب ستایش آمیز آغاز می‌شود و به دنبال آن جمله‌ای دعایی و سپس نام مخاطب ذکر می‌گردد (بند ۵).

نمونه سه: تنها شامل القاب ستایش آمیز در آغاز و سپس نام مخاطب است (۶، ۷، ۱۰ تا ۱۲)

نمونه چهار: نخست القاب ستایش آمیز ذکر می‌شود و پس از آن نام مخاطب و سپس جمله‌ای دعایی می‌آید (۸، ۹، ۳۴، ۳۵، ۳۸، ۳۹، ۴۳).

نمونه پنج: با ستایش زردشت آغاز می‌شود و به دنبال آن القاب ستایش آمیز و نام مخاطب ذکر می‌گردد (۲۸ و ۲۹).

نمونه شش: با جمله‌ای دعایی آغاز می‌شود که در آن نام و لقب مخاطب ذکر شده است (بند ۴۱).

این الگوها برای نامه‌های رسمی ادیبانه است و طبعاً جملاتی که در آنها، به کار رفته، تا اندازه‌ای تصنعی است. نگارش کتاب احتمالاً مربوط به اواخر دوران ساسانی است و از نظر سیر تحول نامه‌نگاری و ترسل در ایران در خورد توجه است.^۱ این رساله در مجموعه متون پهلوی^۲ به چاپ رسیده و به فارسی نیز ترجمه شده است.^۳

1) Tafazzoli, 1993.

مهم‌ترین نسخه‌های مورد استفاده او عبارت بوده‌اند از: MK, JJ و DP و Ta (رونویسی شده از روی نسخه‌ای کهن). نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی پهلوی.

2) Jamasp-Asana, 1897-1913, 132-40.

این متن در وجر کرددینی، ۱۰۲ تا ۱۱۳، نیز آمده است.

۳) احدزادگان، ۱۳۶۵؛ عریان، ۱۳۷۱، ۱۶۶ تا ۱۷۲.

داستان‌های منثور

همان‌گونه که پیش از این هم اشاره شد، در دوره ساسانی جز مطالب دینی یا اسناد دولتی، آثار دیگر را به ندرت به کتابت درمی آوردند. بدین سبب، بیشتر داستان‌ها سینه به سینه حفظ می‌شد، هم‌چنان که این سنت تا به امروز در مورد داستان‌های عامیانه ادامه یافته است. در زمان انوشیروان که نهضت به کتابت درآوردن آثار پیدا شد، بسیاری از افسانه‌های ایرانی مدون گشت یا داستان‌های ملل دیگر به پهلوی ترجمه شد. از اقوال نویسندگان دوران اسلامی و نیز ترجمه‌هایی که از آثار پهلوی به عربی شده، است می‌توان به وجود داستان‌های منثور در این عهد پی برد.

ابن ندیم^۱ می‌نویسد که «اولین کسانی که دست به تصنیف افسانه زدند و آن را به صورت کتاب درآوردند، در خزانه‌های خود نگاه‌داری کردند و بعضی از آن‌ها را از زبان‌های حیوانات نقل کردند، ایرانیان اولیه (= کیانیان و هخامنشیان) بودند. پس از آن پادشاهان اشکانی که دومین طبقه شاهان ایران‌اند، در این مورد اغراق کردند. در زمان ساسانیان به داستان‌ها افزوده شد و اعراب آن را به عربی ترجمه کردند.»

این که ایرانیان اولین مصنفان داستان باشند، تا حدی گزافه‌گویی است. نمی‌توان ملت و قوم خاصی را اولین مصنف داستان دانست، زیرا در جهان باستان در میان اقوام مختلف افسانه همیشه رایج بوده است. اما قول ابن ندیم دال بر رواج داستان‌های مختلف

خصوصاً در دوره اشکانی و ساسانی است. سپس همین نویسنده تعدادی از این افسانه‌ها را نام می‌برد که صورت صحیح عنوان بعضی از آن‌ها به درستی در نسخ خطی کتاب ضبط نشده است. از میان آن‌ها، این نام‌ها روشن به نظر می‌رسد: کتاب هزارستان، کتاب خرافه و نزهه، کتاب الدب و الثعلب (= خرس و روباه)، کتاب روزبه یتیم، کتاب نمرود ملک بابل. این احتمال وجود دارد که برخی از این آثار تألیف ایرانیان پس از اسلام باشد. ابن ندیم^۱ در جای دیگر از اثر خود، از کتاب‌های ایرانیان و غیر ایرانیان، که اَبان لاحقی آن‌ها را به شعر عربی برگردانیده است، نام می‌برد: کیله و دمنه، بلوهر و بوذاسف. کتاب سندباد، کتاب الصیام و الاعتکاف (روزه‌داری و گوشه‌گیری). بیشتر این کتاب‌ها اصل هندی دارد و به پهلوی ترجمه شده بوده است. از این اطلاعات می‌توان چنین نتیجه گرفت که در زبان پهلوی دو دسته افسانه وجود داشته است. یک دسته داستان‌هایی که اصل ایرانی داشته و دسته دیگر افسانه‌هایی که از کتب ملل دیگر ترجمه شده بوده است.

هزار افسان

مهم‌ترین مجموعه داستان‌های ایرانی ظاهراً کتاب هزار افسان بوده است که ابن ندیم^۲ درباره آن چنین می‌نویسد: «اولین کتابی که در این مورد (=داستان) تألیف شده، کتاب هزار افسان، به معنی «الف خرافه»، است و سبب تألیفش این بوده که یکی از پادشاهان ایشان (= ایرانیان) هرگاه زنی می‌گرفت، یک شب با او به سر می‌برد و فردای آن روز او را می‌کشت. اتفاقاً با دختری از شاهزادگان به نام شهرزاد، که خردمند و باهوش بود، ازدواج کرد و چون بدو دست یافت، آن دختر زبان به داستان‌سرایی گشود و سخن را به پایان شب کشانید، به این منظور که پادشاه او را برای دوّمین شب نگاه دارد و باقی افسانه را از وی بشنود. هزار شب به همین گونه سپری شد و در این مدّت شاه با او هم‌بستری می‌کرد تا سرانجام فرزندی از او متولد شد و فرزند را به شاه نشان داد و او را از حیلۀ خود آگاه کرد. شاه خردمندی او را پسندید و بدو دل‌بستگی پیدا کرد و او را نگاه داشت. پادشاه را زن کارگزاری بود به نام دینازاد که در آن کارها با دختر هم‌رأی

(۱) الفهرست، ۱۸۶.

(۲) الفهرست، ۳۶۳.

بود. گفته‌اند که این کتاب برای همای دختر بهمن تألیف شده بود و در این باره روایت دیگری نیز نقل کرده‌اند.. و کتاب هزارافسان مشتمل بر هزار شب و کمتر از دویست حکایت است، زیرا چه بسا یک حکایت در چندین شب گفته می‌شد.. سپس می‌نویسد: «من تمامی کتاب را مکرر دیده‌ام، کتاب بیهوده‌ی خنگی است..» مسعودی^۱ نیز کتاب هزار افسانه را از زمرة کتاب‌هایی که از فارسی (= فارسی میانه، پهلوی) و هندی و رومی ترجمه شده، ذکر می‌کند و عنوان آن را به «الف خرافه» ترجمه می‌کند و می‌گوید که «مردم این کتاب را الف لیلة و لیلة (= هزار و یک شب) می‌گویند و آن داستان پادشاه و وزیر و دختر او و کنیز آن دختر است به نام‌های شیرازاد و دینازاد..»

اگرچه ابن ندیم هزار افسان را نپسندیده است، اما این کتاب پس از ترجمه به عربی در میان مسلمانان از شهرت و محبوبیت بسیاری برخوردار شد. هسته اصلی هزار و یک شب ایرانی است، اما در ترجمه عربی که به نام الف لیلة و لیلة (هزار و یک شب) مشهور شد، علاوه بر افسانه‌های ایرانی، داستان‌های بسیار دیگری مانند قصص رایج در بغداد و مصر بدان افزوده شد، به گونه‌ای که اگر اصل پهلوی آن امروز در دست می‌بود، شاید مشابهت اندکی با صورت کنونی آن داشت و این مطلب در مورد تمام کتب ترجمه شده از پهلوی به عربی صادق است. زیرا مترجمان و راویان و حتی کاتبان بسیاری از مطالب را که با روحیه اسلامی سازگاری نداشته، حذف می‌کردند و در عوض، مطالب بسیاری را بر حسب ذوق خوانندگان خود بدان می‌افزودند و با گذشت زمان و رواج این‌گونه آثار، به تدریج این تغییرات بیشتر و بیشتر می‌شد.

یکی از کسانی که از ترجمه هزار افسان تقلید کرده است، ابن عبدوس جهشیاری (قرن چهارم ه) است که بنا به قول ابن ندیم^۲ بر آن شد تا در کتابی هزار افسانه از قصه‌های عرب و ایران و روم و غیره را جمع‌آوری کند. هر قصه به خودی خود مستقل بود، اما تنها چهار صد و هشتاد قصه را گردآورده بود که مرگ بدو رسید.

متن عربی کنونی الف لیلة و لیلة در قرن هشتم هجری در مصر انشا شده

(۲) الفهرست، ۳۶۳.

(۱) مروج، ج ۲، ۴۰۶.

است و این متن را عبداللطیف طسوجی در زمان فتحعلیشاه قاجار از عربی به فارسی درآورد.

یکی دیگر از کتاب‌های داستانی ایرانی هزارستان بوده که ابن‌ندیم آن را جدا از هزارافسان ذکر کرده است.

سندباد نامه

کتاب سندباد یکی دیگر از کتاب‌هایی است که از پهلوی به عربی ترجمه شده است. مسعودی^۱ می‌نویسد که سندباد در زمان شاهی از هندوان به نام کورش بود و کتابی داشت به نام هفت وزیر و معلم و غلام و زن پادشاه و این همان کتابی است که به نام کتاب سندباد معروف است. ابن‌ندیم^۲ در یک جا این کتاب را در زمره قصه‌های هندیان یاد می‌کند، ولی در جای دیگر می‌نویسد که در انتساب آن به ایرانیان و هندیان اختلاف نظر است و خود انتساب به هندیان را نزدیک‌تر به حقیقت می‌داند.^۳ امروز تقریباً ثابت شده است که این کتاب در ایران تألیف و تحریر شده و تألیف آن نیز احتمالاً در زمان خسرو انوشیروان انجام گرفته^۴، اگرچه هسته اصلی داستان از هند گرفته شده است.

مترجم سندباد نامه از پهلوی به عربی شاید موسی بن عیسی الکسروی بوده باشد که ظاهراً در قرن سوم هجری می‌زیسته است، زیرا در قدیم‌ترین ترجمه موجود این داستان (که ترجمه یونانی آن به تحریر اندرئوپولوس یونانی در مَلَطِیه بین سالهای ۴۸۰ و ۴۹۰ هجری ساخته شده) نام موسای پارسی، به عنوان مؤلف یا منشی قصه، برده شده

(۱) مروج، ج ۱، ۹۰. (۲) الفهرست، ۳۶۴.

(۳) همانجا چندین سطر قبل.

(۴) نک به مینوی، ۱۳۴۶، ۱۶۹؛ همو، نامه تنسر، ۱۸۴.

است.^۱ بنا به قول ابن ندیم^۲، این کتاب دو تحریر متثور داشته، یکی تحریر مفصل (= کبیر) و دیگری تحریر خلاصه (= صغیر)، و ابان لاحق نیز آن را به نظم کشیده بوده است.^۳ پس از آن سندباد نامه به فرمان نوح بن منصور (۳۶۶ تا ۳۸۷ هـ) یا نوح بن نصر (۳۳۱ تا ۳۴۳ هـ) به دست خواجه عمید ابوالفوارس قنارزی (یا قنارزی) به فارسی ترجمه شد. در مقدمه سندباد نامه ظهیر الدین سمرقندی آمده است که این کتاب تا زمان نوح بن منصور سامانی به پهلوی بود و کسی آن را ترجمه نکرده بود، تا این پادشاه دستور داد آن را به فارسی در آوردند. به احتمال زیاد ترجمه فارسی قنارزی از روی ترجمه عربی صورت گرفته و شاید همین ترجمه فارسی بوده که اساس منظومه ازرقی قرار گرفته است. اما امروز هیچ کدام از این ترجمه ها در دست نیست. پس از آن از روی ترجمه قنارزی دو تحریر از سندباد نامه صورت گرفت: یکی از شمس الدین دقایقی مروزی، شاعر اواخر قرن ششم که به نثری مصنوع و مزین نگاشته شده بود، و دیگری از ظهیر الدین سمرقندی، که از نویسندگان قرن ششم و اوایل قرن هفتم هجری بوده است. این کتاب به انشای او امروز باقی است و به چاپ رسیده است.

سندباد نامه از فارسی به سریانی و از سریانی به یونانی نیز ترجمه شد و در یونانی به Syntipas (سونتپاس) معروف گردید. همچنین این کتاب به عبری و از عبری به لاتینی برگردانیده شد و از طریق ترجمه های یونانی و لاتینی در اروپا شهرت یافت و به اغلب زبان های اروپایی ترجمه شد.^۴ به روایتی، این کتاب در عهد مغولان به ترکی نیز ترجمه شد.^۵

سندبادنامه یک حکایت اصلی دارد و در میان این قصه اصلی، داستان های فرعی دیگری گنجانیده شده است و از این نظر شبیه به کلیله و دمنه است.

(۱) مینوی، ۱۳۴۶، ۱۷۰. (۲) الفهرست، ۳۶۴.

(۳) الفهرست، ۱۸۶.

(۴) نک به مینوی، ۱۳۴۶، همانجا، و صفا، تاریخ ادبیات، ج ۲، ۱۰۰۱.

(۵) تاریخ گزیده، ۷۹۸ و بعد.

بختیار نامه یا ده وزیر که بُن مایه‌های مشترکی با سندباد نامه یا هفت وزیر دارد، ظاهراً در دوران اسلامی تألیف شده است. چند تحریر از آن، از جمله لمعة السراج، بختیارنامه و راحة الارواح، در دست است.^۱

بلوهر و بوذاسف

یکی از داستان‌هایی که اصل هندی دارد و در دوره ساسانیان به پهلوی ترجمه و تألیف گردیده و بعد از اسلام از پهلوی به عربی برگردانده شده، بلوهر و بوذاسف است که اساس آن شرح زندگی بوداست. کلمه بوذاسف صورت ایرانی شده بودیستوه^۲ است که لقب بودا پیش از بودا شدن اوست. بلوهر و بوذاسف ترجمه یک اثر هندی خاص نیست، بلکه اختلاطی است از افسانه‌های مربوط به زندگی بودا.

ابن ندیم^۳ از سه کتاب نام می‌برد یکی کتاب البد و دیگری کتاب بوذاسف و بلوهر و سوم کتاب بوذاسف مفرد. کتاب بلوهر و بوذاسف در قرن دوم هجری به عربی ترجمه شد که امرز تحریری از آن که به قلم یکی از پیروان اسماعیلیه انجام گرفته، باقی است. همچنین تحریر عربی دیگری از آن در کتاب اکمال الدین و اتمام النعمه تألیف شیخ صدوق ابن بابویه (د ۳۸۱ هـ) باقی است و این متن عربی اخیر را آقامحمدباقر مجلسی (د ۱۱۱۱ هـ) در کتاب بحار الأنوار خود نقل و در کتاب عین الحیاة به فارسی ترجمه کرده است. به قول مجلسی سند روایت ابن بابویه به محمد بن زکریا می‌رسد و منظور او محمد بن زکریای غلابی است، که از محدثین شیعی قرن سوم هجری بوده است. بنا به قول ابن ندیم،^۴ ابان لاحقی (د حدود ۲۰۰ هـ) این داستان را به نظم کشیده بوده است. اما این منظومه او امروز در دست نیست.

1) Hanaway, 1989, 564.

در تاریخ سیستان، ۸، از بختیارنامه دیگری نام برده شده که در آن شرح قهرمانی‌های بختیار، از نوادگان رستم و جهان پهلوان زمان خسرو پرویز، آمده بوده است.

2) Budhisttava

(۴) الفهرست، ۱۸۶.

(۳) الفهرست، ۳۶۴.

در میان اوراق مکشوفه در تورفان (ترکستان چین)، که متعلق به پیروان مانی است، قطعاتی از بلوهر و بوداسف به شعر فارسی دری و به خط مانوی پیدا شده است. در این قطعات نام بلوهر و بوداسف به صورت بیلوهر و بودیسف آمده است. احتمالاً این ابیات از قرن چهارم هجری و از شاعری هم عصر رودکی بوده است.^۱ همچنین در میان همین اوراق برگی از بلوهر و بوداسف به ترجمه ترکی پیدا شده است.

بلوهر و بوداسف از روی یک تحریر عربی که با تحریرهای موجود متفاوت بوده، به گرجی ترجمه شده است. از روی متن گرجی در قرن یازدهم میلادی اوتیمیوس^۲ گرجی (د ۱۰۲۸ م) این داستان را به یونانی ترجمه کرد. این اثر و در سال ۱۰۴۸ میلادی از یونانی به لاتین برگردانیده شد به و به نام برلام و یوزافت^۳ شهرت یافت و بعد به زبان‌های مختلف اروپایی نقل گردید و این داستان در ترجمه‌های مسیحی رنگ مسیحی گرفت. در اواخر قرن دوازدهم یا اوایل قرن سیزدهم بلوهر و بوداسف از عربی به عبری نیز ترجمه شد.

بلوهر و بوداسف در کتاب‌های ادب و اخلاق عربی و فارسی تأثیر بسیاری گذاشته است.^۴

کلیله و دمنه

معروف‌ترین مجموعه قصه‌ای که در زمان ساسانیان از سنسکریت به پهلوی ترجمه شد، کتاب کلیله و دمنه است. منبع اصلی این کتاب، پَنجَه تَنترَه، به سنسکریت در پنج باب، امروز در دست است. در زمان انوشیروان بُرزویه طبیب این کتاب را احتمالاً از پراکرت^۵ به پهلوی برگردانید و داستان‌های دیگری را نیز از منابع دیگر هندی مانند

(۱) نک به Henning, 1962, 91-8.

2) Euthymius

3) Barlaam Josaphat

(۴) نک به مینوی، ۱۳۴۶، ۲۳۰ و نیز به

Gimaret, 1971, introduction; Asmussen, 1989.

(۵) مجتبایی، ۱۳۶۳.

مهابهاراته بر آن افزود، اما این ترجمه پهلوی از میان رفته است. در دوره اسلامی کیله و دمنه را ابن مقفع به نثر عربی ترجمه کرد و چند شاعر آن را به شعر عربی درآوردند. از میان آنان، یکی ابان لاحقی است که از منظومه او ابیاتی باقی مانده است. در ترجمه‌ها و تحریرها و انشاهای مختلف بر ابواب و مطالب کتاب افزوده یا از آن‌ها کاسته شده است. در کیله و دمنه انشای ابوالمعالی نصرالله منشی آمده است که ده باب از کیله و دمنه دارای اصل هندی و پنج باب الحاقی ایرانیان است.^۱ به گفته ابن ندیم^۲ کیله و دمنه مشتمل بر ۱۷ یا ۱۸ باب بوده است. همین نویسنده می‌افزاید که نسخه‌ای از کتاب را دیده که دو باب هم اضافه داشته است.

از روی ترجمه پهلوی، در سال ۵۷۰ میلادی کشیشی به نام بود^۳ کیله و دمنه را به سریانی ترجمه کرد و این ترجمه اکنون موجود است. از روی ترجمه عربی ابن مقفع نیز کیله و دمنه به سریانی ترجمه شده است. این کتاب را همچنین به زبان‌های لاتینی و یونانی و غیره برگردانیده‌اند.^۴

کیله و دمنه در زمان نصر بن احمد سامانی (۳۰۱ تا ۳۳۱ هـ) از عربی به فارسی ترجمه شد، اما این ترجمه نیز امروز در دست نیست و همین ترجمه منثور بوده است که رودکی در سال ۳۲۰ هجری آن را به نظم کشیده و ابیات معدودی از آن باقی است.^۵ پس از آن در قرن ششم هجری ابوالمعالی نصرالله منشی ترجمه عربی ابن مقفع را به فارسی ترجمه کرد و این ترجمه تا به امروز مشهور است. پس از او نیز این کتاب چندین بار به صورت‌های مختلف و با نام‌های گوناگون انشا شد، از جمله داستان‌های بیدپای و انوار سهیلی. همچنین به روایتی، کیله و دمنه در عهد مغول به زبان مغولی ترجمه گردیده است.^۶ کیله و دمنه، هم در زمان ساسانیان و هم در دوران اسلامی، محبوبیت خاص

(۱) کیله و دمنه، ۳۷. (۲) الفهرست، ۳۶۴.

(۳) محبوب، ۱۳۳۶، ۱۲۹.

(۴) محبوب، ۱۳۳۶، ۱۶۲؛ مینوی، مقدمه کیله و دمنه.

(۵) محبوب، ۱۳۳۶، ۱۶۲؛ مینوی، مقدمه کیله و دمنه.

(۶) حمد الله مستوفی، تاریخ گزیده، ۷۹۸ و بعد.

داشت و ادبای مسلمان مطالعه آن را به علت اشتغال بر آداب و اخلاق همراه با لطیفه‌ها و داستان‌های تاریخی و خیالی و دستور عمل حکومت و کشورداری، خصوصاً به فرمان‌روایان توصیه می‌کردند و کتب ادب عربی مشحون از نقل قول‌ها از این کتاب است.^۱

طوطی‌نامه

طوطی‌نامه ترجمه و اقتباس کتاب سوکه سَپَتَتی^۲ (هفتاد داستان طوطی) سنسکرت است. این کتاب احتمالاً در دوره ساسانیان به پهلوی ترجمه شده است.^۳ اکنون چهار تحریر از آن به فارسی در دست است: جواهر الاسمار^۴ از عماد بن محمد ثغری (۷۱۳ تا ۷۱۵ هـ)، طوطی‌نامه از ضیاء نخشی (د ۷۵۱ هـ)، چهل طوطی و طوطی‌نامه دیگری که در قرن سیزدهم هجری (هجدهم میلادی) به قلم شخصی به نام محمد قادری تلخیص و در ۳۵ داستان تحریر شده است.^۵

اسکندرنامه

از کتاب‌های فارسی که اصل پهلوی داشته‌اند، اسکندرنامه است. حکیمی به نام کالیستنس^۶ (۳۶۰ تا ۳۲۷ ق م) کتابی درباره فتوحات اسکندر نوشته بود که در همان اوان از میان رفته بود. در قرن دوم میلادی قصه پردازی از مردم مصر که به احتمال قوی با فرهنگ یونانی آشنا بوده، از اخبار و اقوال و روایاتی که درباره اسکندر شنیده بود، مجموعه‌ای به یونانی فراهم آورد که منشأ همه روایات موجود از قصه اسکندر است. وی را کالیستنس دروغین می‌نامند. اصل کتاب وی نیز در دست نیست. در سال ۳۳۰

(۱) در مورد کلیله و دمنه نیز نک به de Blois, 1990.

2) Suka Saptati

3) Boyce, 1968, 65.

(۴) آل احمد، جواهر الاسمار، مقدمه.

(۵) مجتبیایی - آریا، طوطی‌نامه، مقدمه، ص نوزدهم به بعد.

6) Callisthenes

میلادی نویسنده‌ای به نام ژولیوس والریوس^۱ این اثر را از یونانی به لاتینی ترجمه کرد و در اواخر ساسانی قصه اسکندر از یونانی به پهلوی ترجمه شد و از همین ترجمه پهلوی در تدوین خدای نامه استفاده گردید. قصه اسکندر به سریانی، ارمنی، عبری، عربی و حبشی نیز ترجمه شده است. قدیم‌ترین اسکندرنامه منشور فارسی موجود در زمانی میان قرن ششم تا هشتم میلادی نوشته شده است.^۲

ابن ندیم^۳ همچنین از زمره داستان‌های ایرانیان کتاب مسکدانه و شاه‌زنان را یاد کرده است. خلاصه‌ای از این داستان را جاحظ^۴ و با تفصیل بیشتری مؤلف نه‌ایه‌الارب^۵ نیز آورده‌اند. از این خلاصه معلوم می‌گردد که از شاه‌زنان منظور شیرین همسر خسرو پرویز و از مسکدانه (= مشکدانه) مقصود کنیز این بانو بوده است. داستان درباره یکی از مشاوران خسرو پرویز به نام، یا بهتر بگوییم، با عنوان موبدان (احتمالاً مخفف موبدان موبد) است که شاه را به دوری از زنان ترغیب می‌کرده و این موضوع، شیرین را خوش نمی‌آمده است. از این رو، دست به حيله‌ای می‌زند و مشکدانه کنیز زیبای خود را به موبدان می‌بخشد. این کنیز سرانجام بر موبدان مسلط می‌شود.

ابن ندیم^۶ در جای دیگر، از کتابی با عنوان «کتاب فیلسوفی که مورد آزمایش کنیزی قیطر(?) (نام) قرار گرفت و داستان فلاسفه در مورد او»، در عداد کتاب‌های

1) Julius Valerius

۲) در مورد اسکندرنامه و تحریرها و ترجمه‌های آن نک به ایرج افشار، اسکندرنامه، مقدمه، ۹ تا ۳۰.

۳) الفهرست، ۳۶۴، در نسخه‌ها به صورت مسکرزانه و شاه‌زنان آمده است.

۴) المحاسن و الاضداد، ۳۵۵.

۵) نه‌ایه‌الارب، ۲۸۰ تا ۲۹۴ و ترجمه فارسی آن ۲۵۱ تا ۲۶۹.

۶) الفهرست، ۳۷۸ س ۶ و ۷.

مواعظ و آداب و حکم ایرانیان و رومیان و هندیان و عربان، یاد کرده است. اینوسترانتسف^۱ بر آن است که این داستان با داستان مسکدانه و شاهزنان یکی است. گرچه دو داستان احتمالاً مشابهتهایی با هم داشته‌اند، اما ظاهراً از یک دیگر مجزا بوده‌اند و از این رو، ابن ندیم آن‌ها را در ذیل دو مبحث جداگانه آورده است.

داستان دیگر داستان بلاش و دختر شاه هند است که جاحظ^۲ آن را به روایت کسروی (به احتمال قوی موسی بن عیسی الکسروی) آورده و در مجمل‌التواریخ^۳ نیز بدان اشاره شده است. بنابراین داستان، بلاش از شاه‌هندیان دخترش را خواستگاری می‌کند و چون این شاه با این امر مخالفت می‌کند، بلاش به نبرد با او می‌پردازد و در یک جنگ تن‌به‌تن او را می‌کشد و دخترش را به اسارت در می‌آورد و با او ازدواج می‌کند. چندی نمی‌گذرد که یکی دیگر از زنان شاه، که دختر آخورسالار دربار بود، جای او را می‌گیرد و دختر هندو از چشم شاه می‌افتد. برای پی بردن به دل‌زدگی شاه نسبت به خویش، دختر هندو به لطایفی به دختر آخورسالار تقرّب می‌جوید و درمی‌یابد که علت توجّه شاه بدو اطاعت و فرمان‌روایی و مهربانی بوده است و با توسّل به همین صفات، بار دیگر خود را به شاه نزدیک می‌کند و موفق می‌شود مهر دختر آخورسالار را از دل شاه بیرون کند. در ضمن داستان، هر یک از دو دختر قصه‌ای را برای اثبات ادعای خود در وفاداری به شاه و خیانت دیگری بدو نقل می‌کند، که هر دو اصل هندی دارد. یکی قصه روباهی که به حيله با پرندگان طرّح دوستی می‌ریزد تا آنان را بخورد؛ دیگری قصه کبوتر و زاغ است که بر طبق آن کبوتری که به لطف زاغی به آشپزخانه شاه راه یافته بود، از سپاس‌گزاری از زاغ سرباز می‌زند. سرانجام دختر آخورسالار، که شاه او را به رقیب وی، شاهزاده خانم هندی، بخشیده بود خود را با زهر می‌کشد، زیرا این شاهزاده خانم

(۱) اینوسترانتسف، ۱۳۵۱، ۲۹. وی این داستان را مقتبس از منظومه ارسطو (Lai d' Aristote) می‌داند. همین نویسنده در صفحه ۱۴۷ یادداشت ۶۴، «شاه زنان» را همان «موبدان» دانسته است که البته درست نیست.

(۲) المحاسن و الاضداد، ۲۴۲ به بعد.

(۳) مجمل‌التواریخ، ۷۲.

می خواهد او را به ازدواج غلامی در آورد.

گرچه بُن مایه های ادبیات پیش از اسلام در داستان هایی مانند داراب نامه، فیروزنامه و سمک عیار دیده می شود، اما درباره وجود تحریرهایی از آنها به پهلوی اطلاعی نداریم.

مسعودی^۱ در زمره کتاب های ترجمه شده به عربی که اصل هندی دارند از کتاب فرزه و سیماس که در آنها داستان های ملوک و وزرای هند آمده، یاد می کند. سیماس همان کتابی است که حمزه اصفهانی^۲ نیز آن را جزو کتب اشکانیان ذکر کرده است، اما از ماهیت این دو اثر چیزی نمی دانیم.

(۱) مروج ج ۲، ۶، ۴۰.

(۲) سنی ملوک الارض، ۴۰. در نهایة الأرب، ۱۵۸. به صورت سیماس ضبط شده است.

شعر پهلوی

اشعار نسبتاً کمی به زبان پهلوی در دست است و آنچه باقی مانده نیز دچار تحریف‌ها و دست‌کاری‌های بسیار شده است. بعضی از قطعات بازمانده اشعار تعلیمی و اخلاقی‌اند. زیرا اندرزها و کلمات قصار غالباً از جملات کوتاهی تشکیل می‌شوند و بدین جهت، قابلیت به نظم درآمدن آنها بسیار است. این قطعات شعری در میان اندرزنامه‌های منشور جای دارند و از آنجا که کاتبان نسخه‌های پهلوی در دوران اسلامی شعر پهلوی را از نثر آن باز نمی‌شناخته‌اند، این‌گونه اشعار را، بدون تعیین هیچ‌گونه نشانه‌ای که دال بر شعر بودن آنها باشد، نوشته‌اند و امروزه تشخیص منظوم بودن آنها تنها از طریق دریافت موزونیت و شیوه بیان و ساختمان آنها میسر است.

تاکنون سه منظومه کوتاه اخلاقی شناخته شده است: یکی «اندرز دانایان» در رساله اندرز دانایان به مزدیسنان^۱، دیگری قطعه‌ای در «مدح خرد» در رساله درباره خیم و خرد فرّخ مرد^۲ و سومی نیز در «وصف خرد» در رساله اندرز بهزاد فرّخ پیروز.^۳ بعضی از عبارات دیگر اندرزنامه‌ها نیز با این که شعر نیستند، از کیفیت و زبان شعری برخوردارند.

در مورد این اندرزنامه، نک به قبل ص ۱۸۰ به بعد. 1) Jamasp-Asana, 1897-1913, 54.

2) Jamasp-Asana, 1897-1913, 165.

3) Jamasp-Asana, 1897-1913, 73.

در مورد این اندرزنامه‌ها، نک به قبل ص ۱۸۰ به بعد.

احتمال می‌رود که قسمت‌هایی از برش نَسْک اوستایی نیز به شعر بوده و این قطعات ترجمه آن قسمت‌ها یا تحت تأثیر آن‌ها تدوین یافته باشد. در کتاب‌های اخلاقی دوران اسلامی نیز گاه به اشعاری که متعلق به سنت‌های دوره ساسانی است، برمی‌خوریم مانند دو قطعه شعر که در تحفة الملوک^۱ (تألیف شده در قرن هفتم) ضبط شده است.^۲

قطعه شعری دینی نیز تحت عنوان درباره آمدن شاه بهرام ورجاوند در دست است که پیش از این^۳ از آن سخن رفت. شعر دینی دیگری، که به خط فارسی نوشته شده، ولی هم از نظر زبان و هم از نظر وزن، باید آن را شعری پهلوی محسوب داشت، «سرود آتشکده کرکوی» است که در تاریخ سیستان^۴ ضبط شده است. همچنین ابیات پراکنده‌ای در کتاب‌های ادب عربی و فارسی نقل شده است که دارای اصل پهلوی است، گرچه بعضی از آن‌ها تا حدی تحت تأثیر اشعار عروضی دوره اسلامی قرار گرفته است، مانند دو بیت زیر که راغب اصفهانی^۵ آن را نقل کرده است:

زیوژ هشتاذ گور	تیرست دالمنه مَرو
مار بی نه میزد	جُذکش بوزنید مرد
گور (خر) هشتاد سال زندگی کند	مرغ لاشخور سیصد سال
مار نمی‌میرد	جزاین که کسی او را بکشد

از میان اشعار بازمانده پهلوی دو اثر نسبتاً مفصل‌تر در دست است: یکی منظومه

(۱) تحفة الملوک، ۱۱۲ و ۱۱۳.

(۲) Lazard, 1974.

(۳) نک به قبل

(۴) تاریخ سیستان، ۳۷. در مورد این سرود، نک به محمد تقی بهار، ۱۳۱۶.

(۵) محاضرات الادباء، ج ۳، ۳۳۳. در مورد این شعر و ابیات دیگر، نک به Tafazzoli, 1974.

درخت آسوری و دیگر یادگار زیران که هر دو اصل پارتی دارند.^۱

نوعی دیگر از اشعار پهلوی، منظومه‌های عاشقانه بوده که امروزه در دست نیستند. یکی از این منظومه‌ها ویس و رامین نام دارد که شرح دل‌دادگی ویس و رامین است. زنی به نام شهرو با شاه مرو، به نام موبد منیکان، پیمان می‌بندد که اگر دختری به دنیا آورد، او را به زنی به موبد بدهد. بعد که این دختر به دنیا می‌آید، ویس ناامیده می‌شود. اما شهرو، بر خلاف عهد خود، در هنگام معین دختر را به موبد که مرد پیری است نمی‌دهد. ویس به رامین، برادر جوان موبد، دل می‌بندد. پس از ماجراهای بسیار ویس به ازدواج رامین در می‌آید. قراین و شواهدی بسیار دلالت بر این دارد که این منظومه در اصل به زبان پارتی بوده است^۲ و بعدها در اواخر دوران ساسانی به پهلوی ترجمه شده است. اصل پارتی و ترجمه پهلوی کتاب از میان رفته است. این ترجمه متشور پهلوی ظاهراً در قرون نخستین دوره اسلامی در میان خواص محبوبیت داشته، ولی زبان آن بر همه روشن نبوده است.^۳ از این رو، فخرالدین اسعد گرگانی در قرن پنجم آن را به نظم کشیده که امروز در دست است.^۴

دقیقاً نمی‌دانیم که ویس و رامین از پهلوی به عربی نیز ترجمه شده بود یا نه. اما اشارات بعضی نویسندگان دوره اسلامی به این داستان، دالّ بر شهرت آن بوده است. ابونواس (قرن دوم هـ) «فرگردهای رامین و ویس» (فرج‌دات رامین و ویس) را در شعر خود ذکر کرده است.^۵ همچنین راغب اصفهانی^۶ از قول یک شاعر اصفهانی سه بیت شعر نقل کرده که در آن نام «ویس» و «رامین» آمده است. احتمالاً در اوایل قرن

(۱) نک به قبل.

2) Minorsky. 1947-1954.

و ترجمه فارسی آن از مقرّبی، ۱۳۳۵.

(۳) در ویس و رامین در این مورد آمده است:

و لیکن پهلوی باشد زبانش نداند هر که برخواند بیانش

(۴) لازار بر آن است که فخرالدین گرگانی آن را از پهلوی به شعر فارسی در آورده است:

Lazard, 1983; 1995, 81-87.

(۵) مینوی، ۱۳۳۳، ۶۷ و ۷۶. فرگرد به معنی «فصل و بخش» است.

(۶) محاضرات الادباء، ۱-۲، ۷۱۹؛ نیز نک به مینوی، ۱۳۳۳، ۷۶ به نقل از محمد قزوینی.

سیزدهم میلادی (هفتم ه) اثر فخرالدین گرگانی به گرجی ترجمه شد و این ترجمه اکنون در دست است.^۱

از دیگر منظومه‌های عاشقانه دوران ساسانی اطلاع چندانی نداریم. در منظومه‌هایی مانند هفت پیکر و خسرو و شیرین^۲ و وامق و عذرا^۳ بازتاب‌هایی از فرهنگ دوران ساسانی را می‌یابیم، اما از این که این آثار چگونه به زبان فارسی رسیده است، اطلاعی نداریم.

در دوره ساسانی سرایندگان و خوانندگان با نام کلی خنیاگر یا به پهلوی اشکانی گوسان^۴ (معرب آن جوسان و جمع آن جواسنه)^۵ بوده‌اند که داستان‌های حماسی و عاشقانه و غیره ایرانی را به یاد داشتند و آن‌ها را همراه با ساز می‌خواندند. برخی از آنان که به درجه اعلای هنرمندی می‌رسیدند، مانند باربد^۶ (= پهلبد) و نکيسا، به دربار نیز راه می‌یافتند. شعر زیر را ابن خردادبه^۷ به نام باربد ضبط کرده که در مدح خسرو پرویز سروده شده است:

(۱) نک به ویس و رامین، به کوشش محجوب، ۱۳۳۷؛ ماگالی تودوا - الکساندر گواخاریا، ۱۳۴۹.
(۲) در کتاب‌های عربی به داستان‌هایی از خسرو و شیرین اشاره شده است، از جمله در المحاسن و الاضداد، ۲۴۲ به بعد.

(۳) دولتشاه سمرقندی، تذکره، ۳۰، آن را داستانی منسوب به مغان دانسته است و ابن ندیم، الفهرست، ۱۳۴، وامق و عذرا را از کتاب‌های سهل بن هارون دشت میشانی (د ۲۴۵ ه) ذکر کرده است، ولی از چگونگی آن اطلاعی نداریم. از بازمانده منظومه وامق و عذرا ی عنصری (نک به محمد شفیع، وامق و عذرا و نیز Kaladze, 1983) معلوم می‌گردد که این داستان مقتبس از داستان یونانی Metikhos و Parthenope است. این داستان از یونانی (مستقیماً یا به واسطه سریانی) به عربی ترجمه شده است و ظاهراً اصل پهلوی نداشته است. نک به: Utas, 1984-86

(۴) در مورد گوسان، نک به مقاله Boyce, 1957 و ترجمه فارسی آن مقاله از رجب‌نیا، ۱۳۶۹.
(۵) در مورد صورت‌های عربی، نک به سروشیار، ۱۳۴۷؛ ۱۳۵۳؛ نظر مؤلف در مورد ارتباط گوسان با گوران، که بر اساس غلط چاپی در مقاله نگارنده پیدا شده، gosān به صورت gōrān پذیرفتنی نیست. نک به تفضلی، ۱۳۴۷.

Tafazzoli, 1989.

(۶) در مورد باربد، نک به تفضلی ۱۳۶۷ و ۱۳۷۱ و نیز

Tafazzoli, 1974, 338.

(۷) اللهو و الملاهی، ۱۶. نک به شفیع کدکنی، ۱۳۴۲ و

خاقان ماه ماند و قیصر خورشید
 آن من خدای ابر ماند کامغاران
 کخاهد ماه پوشد کخاهد خورشید

(خاقان مانند ماه و قیصر مانند خورشید است، اما خداوندگار من مانند ابر کامگار است. هرگاه بخواهد ماه را می پوشد و هرگاه بخواهد خورشید را).
 قطعه زیر در توصیف نرگس^۱ نیز شاید در اصل به پهلوی بوده است، گرچه خصوصیات فارسی در آن دیده می شود:

نرگس اَزْمُرْد دسته مروارید فدو (= پَدو) رُسته
 زرش در میان بسته

برای از میان رفتن اشعار غیردینی عللی می توان ذکر کرد که مهم ترین آن ها یکی این است که در ایران پیش از اسلام سنت شفاهی اهمیت بیش تری از سنت کتبی داشته است و روحانیان و دبیران که اهل قلم بودند، جز آثار دینی و ضرورتاً مدارک و اسناد دولتی و اقتصادی را به کتابت در نمی آوردند.^۲ به این سبب، به تدریج بسیاری از این گونه آثار از میان رفت. علت دیگر این بود که پس از اسلام به تدریج فارسی دری رواج پیدا کرد و زبان و خط پهلوی به تدریج رو به فراموشی گذاشت. علت سوم این که با رواج شعر عروضی این گونه اشعار قدیمی یا از رونق افتاد و به تدریج از خاطره ها محو شد یا به قالب شعر عروضی فارسی درآمد. علت چهارم این که در ایران پیش از اسلام شعر با آواز و ساز همراه بود و با تحریم موسیقی یا کم اهمیت شدن آن در دوره های اسلامی، این گونه اشعار از رونق همگانی افتاد و منحصر به مجالس اشراف و خواص ایرانی و

Tafazzoli, 1974, 349.

(۱) محاضرات الادباء، ج ۴، ۵۷۴. نک به:

(۲) نک به قبل.

دربارها گردید و سپس از یادها زدوده شد.

از رواج افتادگی و فراموش شدگی آثار منظوم پهلوی تا آنجا بوده است که ابوحاتم رازی^۱ (د ۳۲۲ هـ) بر آن است که ایرانیان اصلاً شعری نداشته‌اند. وی می‌نویسد که: «ملل دیگر (از جمله ایرانیان) شعر موزون و (مقفاً)، همانند عربان، نداشته‌اند و آنچه را ایرانیان در سرودهای خود (= آغانی) بر زبان می‌آورند چیزی میان شعر و کلام متثور است و وزن و قافیه شعر عربی را ندارد، بلکه کلامی است که آن را با آهنگ کلام (الحن) مسجع و آهنگین (= تمثیل) می‌کنند و در بیان، آن را به آواز می‌خوانند و بدین گونه، به کلمات امتداد می‌دهند. این گونه سرودها مبتنی بر وزن شعری قوافی نیست.» وی در اثبات ادعای خود می‌آورد که: «در فارسی کلمه‌ای برای شعر وجود ندارد و از کلمه عربی استفاده می‌شود، چنانکه وقتی اعیانی به نزد خسرو (پرویز) وارد شد و شاه در مورد او پرسید، بدو گفته شد که: سرودگو به تازی^۲ یعنی مغنی به زبان عربی.» این گفته می‌رساند که در قرن سوم و چهارم هجری دانشمندان ایرانی با سخنان منظوم قدیم یا آشنایی نداشتند یا آن‌ها را موزون نمی‌دانستند، ولی به هر حال آن‌ها را آهنگین می‌دانستند.

در مورد انواع شعر ایران پیش از اسلام نیز آگاهی دانشمندان سده‌های نخستین اسلام چندان زیاد نبود. همین نویسندگان ایرانی عربی‌نویس می‌آورد که: «مضمون آنها (= سرودهای قدیم) رامش افزایی (= تطریب) و بیان شوق و شور (= تشویق) است. نه مدح در آن‌ها دیده می‌شود و نه هجا و نه افتخار، نه در آن‌ها سخن از جنگ و حوادث در میان است و نه ذکر حسب و نسب و کارهای بزرگ و ستایش و نکوهش، و نه توصیف اسب و اشتر و وحوش و بیابان و باد و باران و مراتع و غیره.»

از سوی دیگر حمزه اصفهانی در مورد تنوع و فراوانی اشعار پهلوی در کتاب الامثال الصادرة عن بیوت الشعر^۳ می‌نویسد که: «روایات و اخبار (تاریخی) پراکنده

(۱) کتاب الزینه، ج ۱، ۱۲۲.

(۲) ابوحاتم این کلمات را به همین صورت آورده و بلافاصله آن‌ها را ترجمه کرده است.

(۳) نسخه خطی این اثر به نشانه

MS. Staatstibbiothek Preussischer Kulturbesitz, Tübingen, MS. or. quart, 1215, fol. 6a.

به نقل shaked, 1970, 405.

ایرانیان و افسانه‌های پراکنده آنان در مورد عشاق برای شاهان به شعر درآمده، در کتاب‌ها ثبت شده بود و در خزائن آنان که کتابخانه‌های (بیوت‌الحکمه) آنان بود، پیوسته نگاه‌داری می‌شد. تعداد این کتاب‌های گردآمده چندان زیاد است که تعیین آن دشوار است. بیشتر آن‌ها پس از برافتادن حکومتشان، از میان رفته است، اما آثاری از آن‌ها بر جای مانده است که تعداد اوراق آن‌ها بیش از ده هزار است. این آثار به خط فارسی (= پهلوی) آنان نوشته شده است.»

همان‌گونه که دیدیم بعضی از منظومه‌های ایرانی به عربی ترجمه شده بود و نمونه‌هایی از بعضی از انواع شعر پهلوی برجای مانده است. در مورد اشعار مانوی، نک به بعد.

بلاغت

در کتاب‌های عربی سده‌های نخستین دوره اسلامی غالباً اشاراتی به تبخّر ایرانیان در علم بلاغت شده است. جاحظ^۱ آورده است که خطیب‌ترین مردمان ایرانیان‌اند و خطیب‌ترین ایرانیان مردم پارس‌اند. همان‌طور که پیش از این دیدیم، به ادیبان و دبیران پیوسته توصیه می‌شد که امثال و حکم بزرگمهر و عهد اردشیر و کیله و دمنه و توقیعات انوشروان و خدای نامه را بخوانند. ابن‌ندیم^۲ عهد انوشروان را عش‌البلاغه یا عین‌البلاغه نامیده است. از سخن جاحظ^۳ چنین برمی‌آید که ایرانیان کتابی به نام کاروند داشته‌اند که ظاهراً مشتمل بر قواعد علم بلاغت بوده و نمونه‌هایی از سخنان بلیغ را در برداشته است. وی از قول شعوبیه، می‌نویسد که کسی که آرزوی رسیدن به کمال را در هنر بلاغت داشته باشد و بخواهد که کلمات غریب و نادر را بشناسد و در علم زبان مهارت پیدا کند، ناگزیر است که کتاب کاروند را بخواند.

(۲) الفهرست، ۳۷۸.

(۱) البیان و التبین، ج ۳، ۱۳.

(۳) همان مأخذ، ۱۴.

کتاب‌های علمی

از کتاب‌های علمی پهلوی هیچ یک امروز بر جای نمانده است. اما از مطالبی که در نوشته‌های پهلوی آمده و از ترجمه‌هایی که از آثار علمی پهلوی به عربی شده است، می‌توان به وجود این کتب پی برد. از اطلاعاتی که به دست می‌آید، معلوم می‌گردد که ایرانیان در کتاب‌های خویش از افکار علمی خارجی استفاده می‌کرده‌اند. همان گونه که در مورد آثار فلسفی متذکر شدیم، در زمان دو تن از شاهان ساسانی، یعنی شاپور اول و خسرو انوشیروان، بیش از هر زمان دیگری میان ایران و کشورهای خارجی روابط فرهنگی برقرار بوده است. در کتاب چهارم دینکرد^۱ آمده است که شاپور کتاب‌های منشعب از دین (= اوستا) را درباره پزشکی و ستاره‌شناسی و حرکت و زمان و مکان و جوهر و آفرینش و کون و فساد و تغییر عرض و غیره که در هندوستان و روم و سرزمین‌های دیگر پراکنده بود، بازگرد هم آورد و آن‌ها را با اوستا تطبیق کرد. مؤلفان دوره اسلامی، مانند ابن ندیم^۲ و ثعالبی^۳ نیز ترجمه کتب یونانی و هندی را به

(۱) دینکرد، ۴۱۲ س ۱۷ به بعد.

(۲) الفهرست، ۳۰۰. بنابراین روایت، که ابن ندیم آن را از قول ابوسهل بن نوبخت در کتاب نهمطان آورده است، این علوم همه به دستور اسکندر، پیش از آن که اصل آن‌ها سوزانده شود، از فارسی (= فارسی میانه) به رومی (= یونانی) ترجمه شده بود.

(۳) غررالسیر، ۴۵۹ و ۴۸۵.

زمان بعضی شاهان اشکانی یا اردشیر و شاپور نسبت داده‌اند. ابن ندیم^۱ به نقل از ابوسهل فضل بن نوبخت منجم ایرانی، که در اواخر قرن دوم و اوایل قرن سوم هجری می‌زیسته، می‌نویسد که به دستور اردشیر و پسرش شاپور کتاب‌های دوروثئوس^۲ (قرن دوم م) هِرمس^۳ (شخصیت افسانه‌ای که چندین کتاب در نجوم بدو منسوب است) و بطلمیوس (منجم قرن دوم م) و کتاب‌های دیگر یونانی به پهلوی ترجمه شد.^۴ از این روایات می‌توان استنباط کرد که در زمان شاپور اول ساسانی، که با سعه صدر و آزادمنشی به همه عقاید علمی و دینی می‌نگریست، ایرانیان با علوم یونانی و هندی و بابلی آشنا شدند و کتب و رسالاتی را به زبان پهلوی ترجمه کردند و به احتمال قوی مطالب آن‌هاست که بعدها در هنگام ترجمه اوستا به پهلوی در زمره منابع مفسران قرار گرفته است، زیرا بعید می‌نماید که در زمان ساسانیان تألیفی به زبان اوستا صورت گرفته باشد.

در زمان انوشیروان نیز علاقه‌مندی به ترجمه آثار خارجی دیده می‌شود. در کتاب‌های پهلوی از المجسطی^۵ بطلمیوس و کتاب‌های دیگر مانند کتاب زمین‌پیمایی^۶ (اندازه‌گیری زمین) نام برده شده است. آثار مربوط به منطق^۷ و بلاغت^۸ و آثار مربوط به نجوم، مانند زیج هندوان^۹ و خانه‌های ماه^{۱۰} و نیز زایچه^{۱۱} و کوشای^{۱۲} هندی، و این عقیده

(۱) الفهرست، ۳۰۰.

2) Dorotheus

3) Hermes

(۴) نیز نک به تقی‌زاده، ۱۳۴۶، ۲۸.

(۵) نامه‌های منوچهر، دوم، فصل ۲ بند ۹؛ دینکرد، ۴۲۸ س ۱۶.

(۶) دینکرد، ۴۲۰ س ۱۰.

(۷) دینکرد، ۴۲۸ س ۱۰. در پهلوی tarak، مأخوذ از سنسکریت tarka.

(۸) دینکرد، ۴۲۸ س ۱۴. در پهلوی abyākaran، مأخوذ از سنسکریت Vyākaraṇa.

(۹) نامه‌های منوچهر، دوم، فصل ۲ بند ۹.

10) Henning, 1942, 245.

(۱۱) دینکرد، ۴۲۸ س ۱۵. در پهلوی horā، مأخوذ از سنسکریت hora که خود مأخوذ از یونانی است.

(۱۲) دینکرد، ۴۲۸ س ۱۵. در پهلوی kośā، مأخوذ از سنسکریت kośa.

که چهار طبقه اجتماعی از اعضای بدن پوروشه^۱ منشعب شده‌اند، همه از هند اتخاذ شده است.^۲

ذکر این نکته لازم است که آنچه از سنت‌های قدیم ایرانی گرفته شده و نیز آنچه از علوم خارجی اتخاذ و در تفسیرهای اوستا به پهلوی گنجانیده شده بود و در آثار پهلوی به کار می‌رفت، همه در چشم روحانیان و معتقدان زردشتی کلام خدا و گفته‌های پیشینیان بوده و از اعتبار یکسانی برخوردار داشته است. زیرا معتقد بودند که همه دانش‌ها در کتاب دینی آنان وجود داشته است.

از بعضی از کتاب‌های نجومی ایرانیان، اطلاعاتی در دست است.

زیج شهریاران

نام کتابی در احکام نجوم بوده که در آن، سال‌ها و ادوار مشخصی برای استخراج اوساط کواکب و علل حرکات آن‌ها ذکر شده بوده است. اسم این کتاب در نامه‌های منوچهر^۳ به پهلوی «زیگی شهریاران»^۴ و در منابع دوران اسلامی زیج شهریار یا زیج شاه^۵ یا زیج شهریاران^۶ ذکر شده است. تألیف نهایی این کتاب احتمالاً در زمان خسرو انوشیروان انجام گرفته است، گرچه محتمل است تألیف اولیه آن به زمان شاپور اول باز گردد.^۷ این کتاب را در قرن دوم هجری ابوالحسن تمیمی به عربی ترجمه کرده

1) Puruṣa. See Zaehner, 1955, 137.

۲) در مورد این اصطلاحات نک به:

Bailey, 1943, 80, 86; de Menasee, 1949. 1-2; Id. 1958, 26, 61; Id. 1973, 18-19; Zaehner, 1955, 139.

۳) نامه دوم، فصل دوم بند ۹.

4) Zīg ī šahryārān

۵) بیرونی، قانون مسعودی، ج ۳، ۱۴۷۳، حمزه اصفهانی، سنی ملوک الارض، ۱۵۱؛ ابونصر- قمی، المدخل، ۲۰۸، ۲۳۸.

۶) بیرونی، آثار الباقیه، ۶.

۷) تقی زاده، ۱۳۴۶، ۳۰، ۳۵، ۳۸۴؛ نالینو، ۱۳۴۹، ۲۲۹.

است و ابن ندیم^۱ و حمزه اصفهانی^۲ از آن یاد کرده‌اند. این ترجمه پیوسته مورد استفاده منجمان دوران اسلامی قرار گرفته است. زیج شهریاران بر قواعد و اصولی مبتنی بوده که بیش تر آن‌ها اصل هندی داشته است.^۳

وزیدگ (=گزیده)

والنس^۴ (والیس یا فالیس در عربی)، که در نیمه دوم قرن دوم میلادی می‌زیسته، کتابی در صناعت احکام نجوم مشتمل برده مقاله به نام آنتولوگیای^۵، یعنی «منتخبات» داشته است. این کتاب به احتمال قوی در عصر انوشیروان به پهلوی ترجمه شد و مطالبی بر آن افزوده گردید و «وزیدگ» (=گزیده) نام گرفت. سپس در دوران اسلامی آن را به عربی ترجمه کردند. نویسندگان و علمای نجوم اسلامی از آن به نام البزیدج (=گزیده) یاد کرده و مؤلف آن را بزرگمهر دانسته‌اند. ابن ندیم^۶ فالیس را مؤلف کتاب البزیدج می‌داند که بزرگمهر آن را تفسیر کرده بود. ابن هبتا^۷ و ابن قفطی^۸ و ابوالحسن علی بن ابی‌الرجال^۹ و ابوالعنبس الصیمری^{۱۰} و غضنفر تبریزی^{۱۱} از این کتاب یاد کرده یا مطالبی از آن را نقل کرده‌اند. اصل پهلوی و ترجمه عربی آن از میان رفته است.^{۱۲}

(۱) الفهرست، ۳۰۰. (۲) سنی ملوک الارض، ۱۵۱.

(۳) نالینو، ۱۳۴۹، ۲۲۹.

4) Valens

5) Anthologiai

(۶) الفهرست، ۳۲۸. در متن به صورت الزبرج (= البزیدج) تصحیف شده است.

(۷) به نقل نالینو، ۱۳۴۹، ۲۳۹. (۸) تاریخ الحكماء، ۲۶۱.

(۹) البارع، به نقل نالینو، ۱۳۴۹، ۲۴۲.

(۱۰) اصل الاصول به نقل تقی‌زاده، ۱۳۱۶، ۳۱۶؛ ۱۳۴۶، ۳۳.

(۱۱) محقق، ۱۳۷۱، ۹۲، به صورت البزیدجات الفارسی.

(۱۲) نک به نالینو، ۱۳۴۹، ۲۳۹ تا ۲۴۳ و نیز Nallino, 1922, 345.

تنگلوش (یا تنگلوشا)

کتابی در هیئت و نجوم بوده است. ابن ندیم^۱ تینکلیوس بابلی را یکی از هفت عالمی شمرده که ضحاک هفت خانه‌ای را که به اسم هفت سیاره ساخته بود، بدانان سپرد. وی کتابی به نام «وجوه و حدود» داشته است. ابن ندیم در جای دیگر^۲ از او به نام طینقروس بابلی یاد کرده است. امروز ثابت شده است که تینکلوس تحریف تنکلوس و آن نیز محرف نام تئوکروس^۳ است. این تحریف از آنجا ناشی شده که در خط پهلوی برای صدای «ن» و «و» و نیز برای «ل» و «ر» از یک حرف استفاده می‌شود. و نام طینقروس تصحیف طیقروس است که صورت معرب تئوکروس یونانی است. نویسندگان دوران اسلامی ظاهراً نام تنکلوس را از پهلوی و نام طیقروس را از یونانی اقتباس کرده و آن‌ها را نام دو تن پنداشته‌اند. تئوکروس در نیمه دوم قرن اول میلادی می‌زیسته و کتاب او در زمان خسرو انوشروان به پهلوی و سپس در نیمه دوم قرن ششم میلادی از پهلوی به آرامی ترجمه شده و همین ترجمه به دست منجمان دوران اسلامی رسیده است.^۴

کتاب اندرزگر

اندرزگر^۵ پسر زادن فرخ که از او در تاریخ الحکماء ابن قفطی^۶ و کتاب احکام نجوم قطرانی یاد شده است، کتابی در موالید تألیف کرده و در آن فضایل تصنیف والنس رومی را که پیش از این از او یاد شد، ستوده بوده است. وی احتمالاً از منجمان ایرانی اواخر دوره ساسانی (یا اوایل دوره اسلامی) بوده و کتاب موالید او از آثار پهلوی ترجمه شده به عربی است. مندرجات اصلی این سه کتاب اخیر یونانی بوده است و

(۱) الفهرست، ۳۲۹. (۲) همان مأخذ، ۳۰۰.

3) Teucros

(۴) نالینو، ۱۳۴۹، ۲۴۴ به بعد؛ تقی‌زاده، ۱۳۱۶، ۳۱۷ و بعد؛ ۱۳۴۱، ۳۲.

(۵) احتمالاً عنوانی بوده است به معنی «مشاور» که ظاهراً متعلق به این شخص بوده است. ابن عنوان برای اشخاص دیگری نیز در دوره اسلامی به جای نام خاص به کار رفته است.

(۶) تاریخ الحکماء، ۲۶۱، به نقل نالینو، ۱۳۴۹، ۲۶۱ تا ۲۶۴؛ تقی‌زاده، ۱۳۱۶، ۳۱۹.

ایرانیان بر آن‌ها مطالبی افزوده‌اند.^۱

سید مرتضی رازی^۲ از دو کتاب نجومی مجوس یاد کرده و مطالبی را از آن‌ها آورده است: یکی کتاب گیان و بیان^۳ و دیگر خوَرَه روزان^۴. از این دو کتاب اطلاع دیگری نداریم. سید مرتضی بایستی از ترجمه عربی آن‌ها استفاده کرده باشد.

در طب از رسالات بقراط و عقیده اخلاط اربعة او یاد شده است.^۵ ابن عبری^۶ می‌نویسد که طبایی که در زمان شاپور به جندی‌شاپور آمدند، طب بقراطی را در مشرق زمین انتشار دادند. همچنین در کتاب‌های پهلوی به نام‌های گیاهان طبی مانند بلاتور و بیش و هلیله که بر نفوذ طب هندی در دوره ساسانی دلالت دارد،^۷ برمی‌خوریم. ابن ندیم^۸ از کتاب سیرک^۹ هندیان در طب یاد می‌کند که از هندی (= سنسکریت) به فارسی (= فارسی میانه، پهلوی) ترجمه شده بود و سپس عبدالله بن علی الدندانی آن را از این زبان به عربی ترجمه کرد.

(۱) نالینو، ۱۳۴۹، ۲۶۲ به بعد؛ تقی‌زاده، ۱۳۴۱، ص ۳۲.

(۲) تبصرة العوام، ۱۵ و ۱۶.

(۳) احتمالاً این عنوان به معنی گی‌ها (کوی: فرمانروا یا غول) و بی‌ها (= بگ‌ها، خدایان) بوده است.

(۴) به معنی «قره روزها» ظاهراً درباره ایام سعد بوده است.

5) Bailey, 1943, 105.

(۶) مختصر الدول، ۱۲۹.

7) Bailey, 1943, 81-82

(۸) الفهرست، ۳۶۰.

(۹) احتمالاً همان Carak سنسکریت. نک به Dodge, 1970, II, 710 و این ظاهراً همان کتابی است که آن را یعقوبی، تاریخ، ۹۴، به صورت شرک ضبط کرده است.

فرهنگ‌ها

در میان آثار پهلوی، دو فرهنگ کوچک وجود دارد که به معرفی آنها می‌پردازیم.

فرهنگ پهلوی^۱

در این فرهنگ کوچک مؤلف کوشیده است واژه‌هایی را که از نظر املائی برای دبیران و کاتبان دشوار بوده، گردآوری کند. مشکل‌ترین کلمات پهلوی از این نظر، هزوارش‌ها یا کلمات آرامی الاصلی هستند که آنها را در متون پهلوی دائماً می‌نوشته‌اند ولی معادل پهلوی آنها را تلفظ می‌کرده‌اند: مثلاً «لحما» می‌نوشتند و «نان» می‌خواندند. از این رو، گردآورنده این لغات را همراه با معادل پهلوی آنها ذکر کرده است. دسته‌ای دیگر از کلماتی که در فرهنگ آمده لغات پهلویی هستند که از نظر املا دشوار بوده‌اند. بدین معنی که به علت ابهام خط پهلوی، یک حرف یا یک صورت مرکب از دو یا چند حرف^۲ گاهی مبین چندین صداست و گاهی نیز در تحریر یا شکسته‌نویسی، حروف بعضی از کلمات از صورت اصلی خود دور افتاده و شبیه حروف دیگری می‌شوند و بدین گونه صورت مکتوب و ملفوظ بسیاری از کلمات با هم

1) Frahang ī Pahlawīg

در نسخه‌های قدیمی عنوانی برای کتاب ذکر نشده است و این نام‌گذاری متأخر است.

2) Ligature

متفاوت است. گردآورنده برخی از این گونه کلمات را نقل کرده و صورت واضح آن‌ها را در زیر هر کلمه آورده است (مانند دو صورت مکتوب و ملفوظ اوهرمزد). در دوره‌های بعدی کاتبان فرهنگ پهلوی این گونه کلمات دشوار را در زیر کلمه پهلوی به خط اوستایی یا خط فارسی به نحوی آوانویسی می‌کردند که کاتبان دیگر بتوانند آن‌ها را به سهولت به خاطر بسپارند و در هنگام نیاز بتوانند آن‌ها را بنویسند. مثلاً اوهرمزد (= اورمزد) پهلوی را به صورت «انهوما» به فارسی آوانویسی می‌کردند. این گونه آوانویسی نه به سبب بی‌اطلاعی آنان از صورت ملفوظ کلمه، بلکه فقط برای به خاطر سپردن شکل مکتوب کلمه بوده است. دسته سوم کلماتی هستند که برای دسته‌ای از پهلوی زبانان ناشناخته بوده‌اند. از این رو، برای آن‌ها مترادف دیگری ذکر شده است. مثلاً میزوک (مژو) - نخود - وینوک (= بینو).^۱

این فرهنگ مطابق با سنتی قدیمی، که از دوران اکدی وجود داشته، تدوین

گردیده است. بدین معنی که کلمات بر حسب موضوع طبقه‌بندی شده و در سی فصل جای گرفته‌اند: جهان‌برین (فصل ۱)، گیتی (۲)، آب‌ها (۳)، میوه‌ها (۴)، خوردنی‌ها (۵)، گیاهان (۶)، چارپایان (۷)، مرغان (۸)، حیوانات (۹)، اندام‌ها (۱۰)، مردم (۱۱)، بلندپایگان مردم (۱۲)، فروترپایگان مردم (۱۳)، سواری (۱۴)، دبیری (۱۵)، فلز (۱۶)، دآوری (۱۷)، افعال (۱۸ تا ۲۳)، ضمائر (۲۴)، قیود (۲۵)، صفات (۲۶)، زمان (۲۷)، نام روزها (۲۸)، اعداد (۲۹)، اوزان (۳۰).

از فرهنگ پهلوی نسخه‌های گوناگونی در دست است که از میان آنها چهار نسخه

از قدمت و اعتبار بیشتری برخوردارند و در ایران کتابت شده‌اند: ۱) نسخه K25^۲ ۲) نسخه S1 (شماره ۹۹ کتابخانه دولتی پترزبورگ) ۳) نسخه M (در کتابخانه ملافیروز بمبئی) که احتمالاً از قرن ۱۹ میلادی است،^۳ و ۴) نسخه TD2 مکتوب به سال ۹۷۸ یزدگردی (برابر ۱۶۲۹ م) صفحاتی از این نسخه از میان رفته بوده و

۱) نک به تفضلی، ۱۳۴۸.

۲) در مورد این نسخه و نسخه TD2 نک به بعد: بخش معرفی نسخه‌های خطی پهلوی.

3) Nyberg - Ulas, 1988, introduction. XI - XV.

چنانکه از خط آن برمی آید، کاتبی از نسخه دیگری آن‌ها را استنساخ کرده و به نسخه افزوده است.

تحریر دیگری از فرهنگ پهلوی در دست است که در آن کلمات، بر حسب سنت متأخرتری، به ترتیب الفبایی تنظیم شده است. از این تحریر دو نسخه خطی در دست است که با یکدیگر اختلافاتی دارند: نسخه S2 (شماره ۹۹ کتابخانه دولتی پترزبورگ) که در ایران کتابت شده است^۱ و نسخه P (شماره ۴۱۷ کتابخانه ملی پاریس) که در سال ۱۷۵۶ میلادی در هندوستان به قلم دستور داراب برای آنکتیل دوپرون^۲ استنساخ شده است. نسخه اصل آن احتمالاً از قرن چهاردهم میلادی بوده است.^۳ در این تحریر لغاتی آمده است که در تحریر اوّل دیده نمی‌شود.

همچنین برگی از یک فرهنگ پهلوی، که شامل هفت فعل پهلوی است، در میان اوراق مانوی در تورفان به خط پهلوی تحریری پیدا شده و احتمالاً از آثار مسیحیان ایرانی بوده است که آثار خود را به فارسی میانه و خط پهلوی می‌نوشته‌اند. در این فهرست، صیغه‌های صرفی افعال به صورت هزوارش آمده و تنها برای مصدرها معادل پهلوی ذکر گردیده است. این برگ متعلق به فرهنگی از قرن سوم یا چهارم هجری است.^۴ فرهنگ پهلوی با ترجمه فارسی نیز منتشر شده است.^۵

فرهنگ اویم ایوک

فرهنگ کوچکی است که در آن لغات و در مواردی جملات اوستایی با ترجمه پهلوی آن‌ها ذکر شده است. چون کتاب با کلمه اوستایی اویم^۶ به معنی «یک» شروع

1) Salemann, 1909.

2) Anquetil Duperron

3) Nyberg - Utas, 1988, XIII.

4) Barr, 1936.

(۵) مشکور، ۱۳۴۶.

6) Ōīm

شده و به کلمهٔ ایوک^۱ پهلوی ترجمه شده است، آن را اویم - ایوک نامیده‌اند. در آغاز فرهنگ آمده است که «این جزوه برای شناختن سخنان و کلمات اوستایی است، یعنی زند (= ترجمهٔ پهلوی) آن‌ها چه و چگونه است.» کتاب دارای ۲۷ فصل است. در بخش‌هایی از آن، مطالب برحسب موضوع مرتب شده است مانند: اعداد و بعضی قیود (فصل ۱)؛ جنس و شمار برای ضمائر و افعال و اسامی و صفات و بعضی مطالب مرتبط با آن‌ها (۲)؛ اجزای بدن و خصوصیات آن‌ها (۳)؛ ضمائر ربط و بعضی قیود (۴)؛ جرایم و تاوان آن‌ها (۲۵)؛ اندازه‌گیری زمان (۲۷). در بعضی فصول کلمات اوستایی برحسب نخستین حرف آن‌ها ذکر شده‌اند (بخشی از فصل ۴ و فصل‌های ۵ تا ۲۴). فصل ۲۶ را کلمات گوناگون تشکیل می‌دهد.

این فرهنگ از نظر در برداشتن بعضی از لغاتی که در متون اوستایی دوران ساسانی و پس از آن موجود بوده و اکنون در دست نیست، اهمیت خاصی دارد. همچنین تعدادی اصطلاحات زبان‌شناسی در این فرهنگ آمده است (از جمله اصطلاحاتی برای حالات تصریفی اسما و صفات و ضمائر) که درخور توجه است. از زمان تألیف و گردآورندهٔ آن اطلاعی در دست نیست، اما می‌توان حدس زد که این فرهنگ نیز، مانند بسیاری از کتاب‌های پهلوی، در قرن سوم یا چهارم هجری تألیف شده باشد.^۲

از فرهنگ اویم دو نسخهٔ خطی در دست است، یکی نسخهٔ K20 و دیگری نسخهٔ M51 که ظاهراً هر دو به یک اصل باز می‌گردد.^۳

(۱) صورت مکتوب و تلفظ سنتی کلمه ewak است، ولی تلفظ واقعی آن ēk بوده است.

(۲) در مورد این فرهنگ، نک به

Jamaspi. Dastur Hoshangji-Haug 1867: Reichelt. 1900.

(۳) در مورد این دو نسخه نک به بعد، بخش معرفی نسخه‌های خطی پهلوی.

نسخه‌های خطی پهلوی

تاریخ کتابت نسخه‌های خطی پهلوی موجود با زمان تألیف این متون (قرن سوم هجری / نهم میلادی) نسبتاً فاصله بسیاری دارد. قدیم‌ترین انجامه^۱ دالّ بر استنساخ نسخه‌ای از دینکرد است که در سال ۳۶۹ یزدگردی (برابر با ۱۰۲۰ م) استنساخ شده و آن انجامه در نسخه K43، که خود در قرن شانزدهم میلادی به کتابت درآمده، عیناً نقل گردیده است. قدیم‌ترین نسخه‌های موجود از قرن چهاردهم اند و بیشتر آن‌ها در کرمان کتابت شده‌اند. نسخه‌هایی که در هند نوشته شده، از روی نسخه‌هایی که از ایران به هند برده شده است، استنساخ گردیده‌اند. از قرن چهاردهم میلادی به بعد استنساخ نسخه‌ها در هند رواج داشته است، اما بیشتر نسخه‌ها در قرن‌های ۱۸ و ۱۹ استنساخ شده‌اند. در شیوه نگارش نسخه‌های ایرانی و هندی از نظر قلم تفاوت‌هایی دیده می‌شود. در زیر به معرفی مهم‌ترین مجموعه‌های^۲ پهلوی می‌پردازیم.

متن‌های پهلوی غالباً در مجموعه‌ها قرار دارند. بیشترین مجموعه‌های نسخه‌های خطی در کتابخانه‌های عمومی و خصوصی بمبئی و نوساری (در هندوستان)، کپنهاگ (کتابخانه دانشگاه)، مونیخ (کتابخانه دولتی)، پاریس (کتابخانه ملی)، لندن (دیوان هند) و پترزبورگ (کتابخانه فرهنگستان علوم و کتابخانه دولتی) نگاه‌داری می‌شود. در زیر مهم‌ترین مجموعه‌هایی که در متن کتاب از آن‌ها یاد شد، معرفی می‌گردد.

1) Colophon

2) Codex

مجموعه K 20

مشمول بر ۱۷۳ برگ و سه انجامه است، هر کدام با تاریخی متفاوت. در برگ ۳۸ الف پس از متن مادیان یوشت فریان تاریخ ۶۹۰ یزدگردی (برابر با ۱۳۲۱ م)، در برگ ۵۱ الف پس از متن کوتاه فرمان اهریمن به خشم تاریخ ۷۲۰ یزدگردی (برابر با ۱۳۵۱ م) و در برگ ۷۴ الف پس از متن شایست نشایست تاریخ ۷۰۰ یزدگردی (برابر با ۱۳۳۱ م) ذکر شده است. از مقایسه این مجموعه با مجموعه M51 (نک به بعد) چنین نتیجه گیری می شود که این نسخه احتمالاً در نیمه دوم قرن چهاردهم یا اوایل قرن پانزدهم میلادی کتابت شده است. مهم ترین متن های این مجموعه عبارت اند از: ارداویراف نامه، مادیان یوشت فریان، هادخت نسک، شایست نشایست، فرهنگ اویم، بندهشن بزرگ، زند و همن یسن و اندرز اوشنردانا. این مجموعه به صورت عکسی منتشر شده است.^۱

مجموعه K26

دارای ۵۳ برگ است و تاریخ کتابت ندارد. احتمالاً در قرن هفدهم میلادی کتابت شده است. این مجموعه دو متن را در بردارد: ارداویراف نامه و مادیان یوشت فریان. این نسخه شباهت به نسخه K20 دارد. احتمالاً هر دو آن ها و نیز نسخه M63 (مونیک) از یک اصل مشتق شده اند. این نسخه به صورت عکسی منتشر شده است.^۲

مجموعه K35

دارای ۱۸۱ برگ و بدون انجامه است. اما از آنجا که احتمالاً نسخه BK عیناً از روی این نسخه استنساخ شده و ظاهراً انجامه K35 را نیز عیناً نقل کرده است.

1) Christensen, 1931.

2) Christesen, 1932.

می‌توان احتمال داد که این مجموعه در سال ۹۴۱ یزدگردی (برابر با ۱۵۷۲ یا ۱۵۹۲ م) استنساخ شده است. این مجموعه شامل این متون است: روایات پهلوی، دادستان دینی، نامه‌های منوچهر و گزیده‌های زادسپرم. این مجموعه نیز به صورت عکسی منتشر شده است.^۱

مجموعه K43

شامل دو بخش است. بخش اول شامل برگ‌های ۱۳۰ تا ۲۷۵ است. در برگ ۱۳۰ الف پس از متن بندهشن کوچک انجامه‌ای آمده است که بر طبق آن کتابت این متن در سال ۹۳۶ یزدگردی (برابر با ۱۵۸۷ م) پایان یافته است. دومین انجامه در برگ ۱۷۶ ب پس از مینوی خرد آمده و بر طبق آن کتابت این متن در سال ۹۳۸ یزدگردی (برابر با ۱۵۸۹ م) به اتمام رسیده است و در برگ ۲۵۹ الف پس از متن دینکرد سوم تاریخ ۹۴۳ یزدگردی (برابر با ۱۵۹۴) آمده است. در اینجا کاتب سلسله نسب نسخ خود را ذکر می‌کند که بر طبق آن، روشن می‌شود که نسخه مادر این متن در سال ۳۶۹ یزدگردی (برابر با ۱۰۲۰ م)، یعنی حدود یک قرن و نیم پس از تدوین کتاب، کتابت شده بوده است.

بخش اول این مجموعه شامل این متن‌هاست: بخشی از پایان بندهشن کوچک، مینوی خرد، کتاب ششم دینکرد، بخشی از پایان کتاب سوم دینکرد، زند و همن یسن و بخشی از متن پازند جاماسب‌نامه. بخش دوم دارای ۴۲ برگ است و انجامه‌ای ندارد. این بخش شامل این متن‌هاست: بخشی از پایان کتاب سوم دینکرد، کتاب پنجم دینکرد و کتاب نهم دینکرد. این مجموعه به صورت عکسی به چاپ رسیده است.^۲

1) Christensen, 1934.

2) Christensen, 1936.

مجموعه MK

مجموعه متعلق به دستور جاماسپی منوچهر جی جاماسپ آسانا که دارای ۱۶۰ برگ است. دو انجامه دارد. یکی در پایان یادگار زیران که در آن، تاریخ ۳۲۴ یزدگردی (برابر با ۹۵۶ م) ذکر شده و اگر اشتباهی در آن رخ نداده باشد، ظاهراً تاریخ نسخه‌ای است که از روی آن این متن کتابت شده است. انجامه دوم در پایان مجموعه آمده است و تاریخ ۶۹۱ یزدگردی (برابر با ۱۳۲۲ یا ۱۳۴۲ م) دارد. این مجموعه شامل متونی است که جاماسپ آسانا آن‌ها را در متون پهلوی^۱ خود چاپ کرده است. از روی این نسخه، دستور جمشید جاماسپ نسخه‌ای را استنساخ کرده است و جاماسپ آسانا از آن با نشان JJ استفاده کرده است.

مجموعه TD2 (مجموعه تهمورس دینشاه انکلساریا)

دارای ۳۷۲ برگ (و هفت برگ جدید نوشته شده) است. مهم‌ترین متن‌های این مجموعه عبارت‌اند از بندهشن بزرگ، روایات امید آشوهستان، روایات آذر فرنبغ فرخزادان، روایات فرنبغ سروش، سوالات موبدان موبد به واسطه اسفندیار فرخ بُزین. آراء دین مزدیسنان. فرگرد زند و نداد. آفرین زردشت و فرهنگ پهلوی. در برگ ۱۲۲ الف، در پایان متن بندهشن، انجامه‌ای با تاریخ ۹۷۵ یزدگردی (برابر با ۱۶۲۶ م) و در برگ ۳۵۴ الف، پس از زند فرگرد و نداد، انجامه دیگری با تاریخ ۹۷۸ یزدگردی (برابر با ۱۶۲۶ م) ذکر شده است.^۲

1) Jamasp-Asana, 1897-1913.

در مورد این مجموعه که جای نگاه‌داری یا صاحب کنونی آن معلوم نیست، نک به مقدمه مأخذ بالا.

B.T. Anklesaria, 1908, preface, xii.

(۲) در مورد این مجموعه، نک به

مجموعه DH (مجموعه دستور هوشنگ جاماسپی)

در وضع کنونی دارای ۱۳۷ برگ است و ۱۵۹ برگ آن مفقود شده است. این مجموعه شامل بندهشن بزرگ، زند و همن یسن، بخش هایی از دینکرد (قسمتی از کتاب سوم، همه کتاب پنجم و قسمتی از کتاب نهم) است. در برگ ۲۳۰ الف، در پایان متن بندهشن، انجامة ای آمده و در آن، تاریخ ۹۴۶ یزدگردی (برابر با ۱۵۹۷ م) ذکر شده است. در برگ ۲۴۱ ب نیز انجامة دیگری. بدون ذکر تاریخ، آمده است.^۱

مجموعه DP

نسخه ای کهن که متعلق به دستور پشتون سنجانا بوده است و تاریخ کتابت ندارد و مشتمل بر این متون است: بخشی از جاماسپ نامه پهلوی، بخشی از اندرز آذرباد مهرسپندان، ماه فروردین روز خرداد، درخت آسوری، گزارش شطرنج، پنج خیم روحانیان، آیین نامه نویسی، پیمان زناشویی، واژه ای چند از آذرباد مهرسپندان، داروی خرسندی، سورسخن، آمدن شاه بهرام ورجاوند و خیم و خرد فرخ مرد که جز جاماسپ نامه همه در متون پهلوی چاپ شده اند.^۲

JJ

مجموعه ای است دارای ۱۷۲ برگ که در سال ۱۱۳۶ یزدگردی (برابر با ۱۷۶۷ م) از روی مجموعه MK در نوساری هندوستان استنساخ شده است.^۳

B.T.Anklesaria, 1908, preface. ix.

2) Jamasp-Asana, 1897-1913,

3) Ibid.

(۱) در مورد این این مجموعه نک به

در مورد معرفی این نسخه، نک به مقدمه این منبع.

مجموعه BK

این مجموعه که به پشتون جمشید جی کاپادیا اهل بلسار تعلق داشته و اکنون در مؤسسه کاما در بمبئی نگاه داری می‌شود، در کرمان نوشته شده و مشتمل بر این متن‌هاست: روایات پهلوی، دادستان دینی، نامه‌های منوچهر، گزیده‌های زادسپرم و چند متن کوچک. این نسخه تاریخ ۹۴۱ یزدگردی (برابر با ۱۵۷۲ م) دارد، ولی به احتمال قوی این تاریخ از نسخه اصل آن، یعنی نسخه K35، عیناً استنساخ شده است.^۱

مجموعه M51 (= Haug 6)

این مجموعه که در کتابخانه دولتی مونیخ نگاه‌داری می‌شود، دارای ۲۴۰ برگ است و در هندوستان در سال ۷۶۶ یزدگردی (۱۳۹۷ م) استنساخ شده است. مهم‌ترین متون این مجموعه عبارت‌اند از: هادخت نسک. شایست نشایست، فرهنگ اویم، ارداویراف‌نامه، یوشت فریان و بُندهشن کوچک (هندی).^۲ این نسخه و نسخه K20 ظاهراً اصل مشترکی داشته‌اند.

1) Dhabhar, 1913, introduction, 12; West, 1882, introduction, xvi.

Bartholomae, 1915, 38-72.

(۲) در مورد این مجموعه نک به

ادبیات مانوی

مانی و پیروان او، برخلاف زردشتیان، به نوشتن کتب و رسالات اعتقاد و علاقه فراوان داشتند و این امر را یکی از وسایل عمده تبلیغ دین خود می‌دانستند. مانی یکی از برتری‌های دین خویش را بر ادیان دیگر در داشتن آثار مکتوب به زبان‌های متداول مختلف می‌داند.^۱ آثاری که از مانویان به زبان‌های گوناگون، مانند قبطی و چینی و ترکی و فارسی میانه و پارتی و سغدی و بلخی، تاکنون به دست آمده و فهرستی از کتب و رسالات آنان که ابن‌ندیم^۲ ذکر کرده است، مؤید این مدّعاست. مانی و پیروان او، برای ترویج دین خود، آثارشان را به زبان مردمی که در میان آنان قصد تبلیغ داشتند، می‌نوشتند یا از زبان دیگری ترجمه می‌کردند. در ایران، میان اهل فارس و پارت و سغد، آثار خود را به فارسی میانه و پارتی و سغدی منتشر می‌ساختند و این یکی از علل پیشرفت سریع این دین بود.

مانویان در نوشتن و استنساخ متون دقت فراوان داشتند و به همین سبب، در آثارشان به ندرت به اشتباه نسخه‌بردار بر می‌خوریم، درست بر خلاف متون پهلوی زردشتی و فارسی که دستکاری‌ها و سهل‌انگاری‌های نسخه‌برداران و کاتبان پی‌بردن به گفته مؤلف را دشوار و گاه ناممکن می‌سازد. آثار مانویان اغلب به خطی خوش و گاه مزین به نقاشی و نگارگری و تذهیب است. متون به دست آمده در تورفان در تاریخی میان ۷۶۲ تا ۸۳۲ م استنساخ شده‌است.^۳

(۱) نک به Boyce, 1975, 29, (text a, para 1)

(۲) الفهرست، ۳۹۹ و بعد.

3) Waldschmidt - Lenz, 1926,9.

یکی دیگر از روش‌های تبلیغی مانویان این بود که در میان پیروان ادیان مختلف از نام‌های خدایان و اصطلاحات دینی معروف هر ملتی استفاده می‌کردند تا تبلیغ شوندگان با دین جدید احساس غرابت نکنند، بلکه تصوّر کنند که آنچه به آنان تبلیغ می‌شود، در حقیقت همان عقاید آنان است که به طریق روشن‌تر و بهتر و درست‌تری بیان شده است. مثلاً در میان زردشتیان از نام ایزدانی مانند اورمزد و مهر و زروان و از اصطلاحات دینی مانند اَمَّهَرَسْپَند (= اَمشاسپند) و آتش و زوهر (= نثار) و غیره بهره می‌بردند، اما در پس آن‌ها عقاید اصلی خود را القا می‌کردند. از همین روی، از عقاید قدیمی و اساطیر و داستان‌های گوناگون بهره می‌گرفتند و از این راه، بسیاری از این گونه مطالب در قالب عقاید آنان محفوظ مانده است. سادگی و بلاغتی که برای بیان معتقدات خود داشتند، سبب نشر و حفظ این گونه مطالب شده است.

آثاری که از مانویان به زبان‌های ایرانی (فارسی میانه و پارتی و سغدی) در دست است، در اوایل قرن بیستم از زیر خرابه‌های دیرهای مانویان، که در زیر شن و خاک مدفون شده بود، به دست آمد و در کشف و قرائت و ترجمه و تفسیر آن‌ها سهم عمده از آن دانشمندان و محققان آلمانی است. بیشتر آثار مکشوفه در تورفان اکنون در برلین محفوظ است و تعداد بسیاری از آن اسناد هنوز منتشر نشده است. در موزه‌های شهرهای دیگر مانند لندن، پاریس، پترزبورگ و کیوتو نیز برخی از اوراق مانوی وجود دارد. اکثر آثار مانوی ایرانی (به فارسی میانه و پارتی و سغدی و فارسی دری) به خط مخصوص مانویان است که از خط سطرنجیلی سریانی گرفته شده است. خط مانوی، برخلاف خط پهلوی، خطی است که ابهام کمتری دارد. گرچه برای مصوت‌ها، مانند دیگر خطوط سامی، تعداد کافی علامت وجود ندارد، با این همه، این خط در پی بردن به تلفظ کلمات پهلوی زردشتی سهم به سزایی دارد. اقتباس چنین خطی مسلماً به این منظور بوده است که با سهولت بیشتری بتوان مانویت را تبلیغ کرد.

آثار فارسی میانه و پارتی مانوی متعلق به دورانی بین قرن سوم و نهم میلادی است. حتی آثار متأخر نیز دارای زبانی درست و روشن است و چنین می‌نماید که مانویان در این آثار از صورت قدیم‌تر زبان استفاده می‌کردند، زیرا فارسی میانه در طی چند قرن

تحول یافته بود و پارتی نیز به احتمال قوی در قرن ششم میلادی دیگر زبان رایج تکلم به شمار نمی‌رفت. تمایز میان متون قدیم‌تر پارتی و متون جدیدتر این زبان مشخص‌تر است. دسته‌ای از این آثار متعلق به قرن سوم و چهارم میلادی است، که هنوز زبان پارتی رایج بوده است، و دسته دیگر متعلق به قرن ششم میلادی به بعد است. آثاری که بتوان به یقین به دوره‌ای میان این دو منسوب داشت، به دست نیامده است.

کتاب‌های مانی

مانی آثار خود را به زبان مادریش، که آرامی شرقی بود، می‌نوشت و پیروان او آن‌ها را به زبان‌های مختلف ترجمه می‌کردند. این آثار، چنانکه ابن‌ندیم^۱ ذکر کرده است، مشتمل بر هفت کتاب و به زبان آرامی شرقی (سوری به گفته ابن‌ندیم) بوده، ولی هیچ‌کدام از آن‌ها به زبان اصلی به دست نیامده است. از کتاب‌های مانی در آثار قبطی و چینی مانوی نیز یاد شده است.^۲ این آثار عبارت‌اند از:

۱. انجیل. نام آن به فارسی میانه اونگیون^۳ است و همراه با صفت «بزرگ» و «زنده» یا مطلق اونگیون ذکر می‌شود. نام این کتاب در منابع عربی و فارسی به صورت انجیل و گاه به صورت انگلیون^۴ آمده است و به گفته اپیفانیوس^۵ به تعداد الفبای سریانی

(۱) الفهرست، ۳۹۹.

2) Haloun - Henning, 1952, 204.

3) Ewangeljōn.

(۴) ابن سینا، رساله فی لغة ابی علی سینا، ۱۰؛ هجویری، کشف المحجوب، ۵۳۱. نک به تقی‌زاده - افشار، ۱۳۳۵، ۳۷۳ و ۴۹۴. همین صورت در مورد انجیل مسیحیان نیز به کار رفته است. نک به تقی‌زاده - افشار، ۱۳۳۵، ۵۲۰. در التنبیه مسعودی، ۱۳۵ و در ملل و نحل شهرستانی ۲۴۸، کلمه به صورت الجیله و در جوامع الحکایات، قسم سوم، ج ۱، باب هشتم، ۲۰۴، به صورت حله (حیله) تصحیف شده است.

5) Epiphanius

(آرامی) به ۲۲ فصل منقسم بوده^۱ و به قول بیرونی،^۲ هر فصلی از آن با یکی از این حروف به ترتیب ابجدی شروع می‌شده است. این نویسنده عباراتی از آن را آورده است. یعقوبی^۳ تعداد انجیل را ۱۲ ذکر کرده که احتمالاً اشتباه به جای ۲۲ است. به قول این نویسنده، در این کتاب «نماز و آنچه برای نجات روح باید انجام داد» ذکر شده بود. مقدمه این انجیل و بخش کوچکی از فصل اول (الف) آن به فارسی میانه به دست آمده و منتشر شده است. در این متن، این کتاب «اونگلیون زنده چشم و گوش» نامیده شده است، احتمالاً به این سبب که بخشی از آن مشتمل بر اندرزهایی در مورد مواظبت از حواس بدن بوده است. از این مقدمه یک تحریر یونانی نیز در دست است.^۴ ابن مرتضی نیز مطلب کوتاهی را از باب الف انجیل مانی آورده است.^۵ نام کتاب انجیل در یک قطعه دیگر به فارسی میانه نیز آمده اما دنباله متن، که مشتمل بر نقل قولی از این کتاب بوده، از میان رفته است.^۶ همچنین منقولاتی از آن در متن دیگری به فارسی میانه آمده است.^۷

۲. گنجینه زندگان. عنوان اصلی این کتاب در یک متن سغدی (به نقل از متنی به فارسی میانه) سمیتیه^۸ آمده است. در منابع گوناگون، از جمله متون قبطی و چینی و عربی و فارسی میانه، ترجمه این عنوان ذکر گردیده است.^۹ ابن ندیم^{۱۰} آن را *سفر الأحياء* و بیرونی^{۱۱} و یعقوبی^{۱۲} آن را *کَنْزُ الأحياء* و مسعودی^{۱۳} *کَنْزُ ضبط کرده اند*. بیرونی^{۱۴} مطلبی از

1) Kessler, 1889, 206.

(۳) تاریخ، ج ۱، ۱۸۱.

(۲) بیرونی، آثار الباقیه، ۲۰۷.

4) Boyce, 1975, 32 (text c).

Kessler, 1889, 349.

(۵) المنیة و الأمل، ۶۲، نیز نک به

6) Boyce, 1975. 184 (text do).

7) Boyce, 1960, 109 (M 5439).

8) Smitihā < sīaθ-hayyā/ē

9) Haloun - Henning, 1952, 206-7.

(۱۱) آثار الباقیه، ۲۰۸.

(۱۰) الفهرست، ۳۹۹.

(۱۳) التنبیه، ۱۳۵

(۱۲) تاریخ، ج ۱، ۱۸۱.

(۱۴) ماللهند، ۱۹.

آن را در مورد جنسیت ملائک نقل کرده است. در متون فارسی میانه مانوی عنوان آن نیان زندگان (به معنی گنج زندگان)^۱ است.^۲ تاکنون متنی از این کتاب به زبان‌های ایرانی به دست نیامده است. به روایت مسعودی، فصلی از آن دربارهٔ فرقهٔ مرقیونیه بوده است، و به روایت یعقوبی،^۳ مانی در این کتاب به توصیف آنچه از پاکی نور و آنچه از فساد تاریکی در روح وجود دارد، می‌پردازد و کارهای پست را به تاریکی نسبت می‌دهد.

۳. فرماتیا. ابن ندیم نام این کتاب را به همین گونه نقل کرده است. کلمه مأخوذ از یونانی به معنی «رساله» است. نام این کتاب در متون قبطی و چینی نیز ذکر شده، اما نامی و اثری از آن در متون مانوی ایرانی به دست نیامده است.

۴. رازها. ابن ندیم نام این کتاب را *سِفْرُ الْأَسْرَارِ* ضبط کرده و عنوان ۱۸ فصل آن را به ترجمهٔ عربی آورده است.^۴ یعقوبی آن را با همین عنوان ذکر کرده و نوشته است که مانی در این کتاب به طعن آیات و کارهای شگفت آور پیامبران پرداخته است. از عناوین فصول این کتاب که ابن ندیم نقل کرده، معلوم می‌گردد که در آن دربارهٔ پیامبران گذشته بسیار بحث شده بوده است. مسعودی نام کتاب را *سِفْرُ الْأَسْفَارِ* (= در نسخهٔ دیگر به درستی *الأسرار*) آورده و نوشته است که فصلی از آن دربارهٔ دیصانیه بوده است (قس فصل اول در فهرست ابن ندیم). بیرونی^۵ مطلبی از آن را دربارهٔ تناسخ نقل کرده است، نام کتاب در متون قبطی و یونانی نیز به صورت ترجمه آمده است. از عنوان چینی این کتاب، که از فارسی میانه یا پارتی گرفته شده، معلوم می‌شود که این کتاب احتمالاً در

1) Niyān ī zīndagān, *Ganz ī zīndagān.

2) Boyce, 1975, 41 (text h, 6) , 184 (text do, 4).

۳) نک به تقی‌زاده - افشار، ۱۳۳۵، ۱۰۴.

۴) در مورد معانی این فصول، نک به: Kessler, 1889, 191-98.

۵) ماللهند، ۲۷.

زبان‌های ایرانی رازان نام داشته است، اما این عنوان تاکنون در هیچ متنی دیده نشده است.^۱

۵. غولان. ابن ندیم و یعقوبی عنوان آن را *سِفْرُ الجابره* ذکر کرده‌اند.^۲ نام آن در زبان پارتی *کَوَان* (جمع *کَو* همان *کوی* در زبان اوستایی و کی در پهلوی) است و قطعاتی از آن به زبان‌های فارسی میانه و سغدی به دست آمده است. این کتاب دربارهٔ ملائکی است که هبوط کرده و به زمین فرود آمده بودند و در کتاب مقدس^۳ به آنان اشاره شده است. در روایت مانوی این داستان، این ملائک در واقع دیوانی بودند که در هنگام ایجاد جهان در آسمان‌ها زندانی شدند و بعد شورش کردند و چهار ملک بزرگ آنان را دوباره دستگیر کردند، اما دویست تن از آنان گریختند و به زمین آمدند. پیروان مانی در ترجمهٔ این کتاب مانی از آرامی به زبان‌های ایرانی میانه، بسیاری از نام‌های ایرانی را، مانند سام و نریمان و وِشتاسپ (= گشتاسب) و زریل (= زریر) و خُدوس^۴ (= هوتوس همسر گشتاسب) آریان و یژن (= ایرانویج)، جایگزین اسامی سامی کرده‌اند.^۵ تا برای ایرانیان غرابت نداشته باشد. ترجمه‌های این کتاب مانی در دورهٔ اسلامی نیز مشهور بوده است. غضنفر^۶، که در قرن هفتم هجری می‌زیسته، آورده است که *سِفْرُ الجابره* مانی بابلی پر است از داستان‌های این جابره (یعنی جابره مذکور در کتاب *أخنوخ*)، از جمله سام و نریمان، و گویی وی این‌ها را از کتاب اوستای زردشت آذربایجانی گرفته است. نام این کتاب که در یک سند چینی مانوی آمده، از صورت

1) Haloun - Henning, 1952, 204, 207.

۲) نام آن را محبوب قسطنطین در کتاب *العنوان*، ۷۶ (به نقل از تقی‌زاده - افشار، ۱۳۳۵، ۳۵۱)، کتاب *الجدل* (تصحیف الجابره) آورده است.

۳) سفر پیدایش، ۶، بند ۱ تا ۴.

۴) کلمه نزدیک است به صورت خطوس در متون عربی (طبری، یکم، ۶۷۸).

5) Henning, 1943, 52-74; Sundermann, 1984, 1989, 1994.

۶) در کتاب *المشاطه لرسالة الفهرست*، به نقل زاخو در مقدمهٔ آثار الباقیه، XIV.

فارسی میانه یا پارتی گرفته شده است.^۱

۶. رسائل. ابن ندیم^۲ فهرستی از عناوین ۷۷ نامه‌ای^۳ را که مانی به رهبران جوامع مانوی در زمان‌ها و مکان‌های مختلف نوشته بود، آورده است. این مجموعه در ترجمه فارسی میانه آن‌ها دیوان (مجموعه نامه‌ها) نامیده می‌شده و همین عنوان نیز در یک سند مانوی به چینی از فارسی میانه وام گرفته شده است. احتمالاً عنوان رسائل مانی در زبان اصلی یعنی آرامی نیز دیوان بوده است.^۴ اصل این نامه‌ها به تمامی نه به زبان اصلی باقی مانده و نه به صورت ترجمه در یکی از زبان‌های ایرانی، اما از بعضی از آن‌ها نقل قول‌های کوتاهی، که صورت اندرز و سخنان حکیمانه دارد، در بعضی از متون فارسی میانه و سغدی مانوی آمده است. از جمله «نامه بزرگان» به فارسی میانه که احتمالاً همان نامه شماره ۲ در فهرست ابن ندیم با عنوان رسالة الکبراء است؛^۵ «نامه هتا»^۶ به فارسی میانه^۷ که همان نامه ۶۶ در فهرست ابن ندیم با عنوان «رسالة حطا» است؛ «نامه میشون»^۸ به فارسی میانه که احتمالاً همان نامه شماره ۳۳ در فهرست ابن ندیم با عنوان «رسالة هند العظیمه» است؛ «نامه ارمن» به فارسی^۹ و سغدی^{۱۰} که همان نامه شماره

1) Haluon - Henning, 1952, 207-8.

۲) الفهرست، ۴۰۰.

۳) دو واژه dēb و farwardag برای «نامه» به کار رفته است. نک به:

Henning, 1950, 644, n.7

4) Haluon - Henning, 207.

۵) در فارسی میانه frwardag ī mahistagān نک به:

Boyce, 1975, 184 (text do2)

Boyce, 1975; 184 (text do 3)

۶) در فارسی میانه Frawardag ī Hatā نک به:

۷) در متن Mēšūn که صورتی از میشان است. در مورد این متن نک به

Boyce, 1975, 185 (text dp 4): frawarda ī Mēšūn

۸) در متن mēšūn که صورتی از میشان است. در مورد این متن نک به:

Boyce, 1975, 185 (text do 4)4 vrawordog ī mēšūm

۹) در متن Armen در مورد این متن چاپ نشده (M 1524) نک به: Boye, 1960, 73.

10) Haloun-Henning, 1952, 206 (M 915 V 13): Armen brawarde.

۸ در فهرست ابن ندیم با عنوان «رسالة ارمينية» است؛ «نامه سیسن پتی»^۱ به سغدی که ظاهراً همان نامه شماره ۲۴ در فهرست ابن ندیم با عنوان «رسالة سیس و فتق فی الصور» است.

۷. زبور. مانی دارای مجموعه دعاهایی بوده که تاکنون هیچ یک از آنها به فارسی میانه شناسایی نشده است.^۲ از متن زبور مانوی به قبطی^۳ بر می آید که در میان کتاب‌های مانی دو زبور منظوم وجود داشته است. ترجمه قطعات مفصلی از یکی از آن دو به پارتی و نیز قطعاتی از آن به فارسی میانه و سغدی در دست است و در پارتی عنوان آفرین بزرگان^۴ را دارد. این زبور مشتمل بر دعاهایی است خطاب به پدر عظمت و خدایان خلقت سوّم، که امور جهان کنونی را بر عهده دارند، و دارای بخش‌هایی است و در هر بخش عبارات معینی در طول متن تکرار می‌شود.^۵ زبور دیگر آفرین تقدیس^۶ نامیده شده، زیرا هر کدام از دعاها با کلمه «قادوش»^۷ شروع می‌شود. احتمالاً در زبان اصلی نیز این زبور همین نام را داشته است.^۸ در متن سغدی آمده است که این سرودها تألیف شخص مانی بوده است.^۹ این زبور نیز، از نظر ساختمان، همانند نخستین زبور است.

(۱) *patī frawarde - sīsin* نک به ۶

Haloun - Henning, 1952, 206 (M 915 V 21).

2) Boyce, 1983, 1200.

3) Allberry, 1938, 47. 1; 140. 16.

4) *Wuzurgān āfrīwan*.

5) Boyce, 1983, 1200

احتمالاً در فارسی میانه نیز آفرین خوانده می‌شده و از آنجا به چینی رفته است. نک به

Haloun - Henning, 1952, 208.

6) *Qšūdagān āfrīwan*

7) *qādūš*

Boyce, 1975, 91 (text of andag)

(۸) در مورد نمونه‌هایی از آن، نک به:

9) Henning, 1943, 217.

ارژنگ. به دنبال هفت کتاب اصلی مانی، در منابع گوناگون از مجموعه‌ای از نقاشی‌های او نام برده شده که در زبان پارتی عنوان آردْهَنگ^۱ دارد و در فارسی به نام ارتنگ، ارثنگ و ارژنگ مشهور است و در ادبیات فارسی تصاویر آن بهترین نمونه نگارگری محسوب می‌شود. این اثر مشتمل بر تصویرهایی بوده است تا به وسیله آن‌ها چگونگی دو جهان روشنی و تاریکی و ساخت جهان کنونی به خوبی نموده شود. خود این اثر به ما نرسیده، اما قطعاتی از متنی به زبان پارتی، که عنوان «توضیح آردْهَنگ»^۲ دارد، در میان اوراق تورفان به دست آمده است. این قطعات مشتمل بر داستان‌های تمثیلی فراوان است.^۳ تا قرن پنجم هجری نسخه‌ای از این کتاب در دست بوده است، زیرا ابوالمعالی^۴ می‌نویسد که «این مردی (=مانی) بود استاد در صناعت صورتگری... گویند بر پاره‌ای حریر سپید خطی فروکشید. چنانکه آن یک تار حریر بیرون کشیدند و آن خط ناپدید گشت، و کتابی کرد به انواع تصاویر که آن را ارژنگ خواندند و در خزاین غزنین هست...»^۵

شاپورگان. در اغلب منابعی که از مانی ذکر می‌کند، از کتابی از او با عنوان شاپورگان^۶ (در منابع عربی شابرکان، شابورقان و سابرقان) نام برده شده که آن را برای شاپور اول ساسانی به زبان فارسی میانه نوشته بوده است. ابن ندیم^۷ عنوان سه فصل

(۱) Ārdhang در یکی از متون پارتی مانوی، که نامه‌ای از یکی از رهبران مانویت (احتمالاً سیسن، جانشین مانی) خطاب به مار آمو، رهبر مانویان در بخش‌های شرقی ایران است، آمده است که نویسنده نامه یکی از روحانیان مانوی را به نام زُروان داد، همراه با کتاب غولان (کاوان در متن پارتی) و آردْهَنگ، به نزد مار آمو فرستاده است. در مورد این متن نک به

Boyce, 1975, 49 (text q 2).

2) Ārdahang wifrās

(۳) نمونه‌ای از آن را هنینگ منتشر کرده است: Henning, 1943, 71-2.

(۴) بیان‌الادیان، ۱۷.

(۵) نظیر این مطلب در عوفی، جوامع الحکایات، قسم سوم، جلد اول، باب هشتم، ۲۰۳.

(۶) در فارسی میانه Šābuhragān (۷) الفهرست، ۳۹۹.

از آن را به صورت «انحلال نیوشاگان»، «انحلال گزیدگان» و «انحلال گناهکاران»^۱ ذکر کرده است. بیرونی^۲ نیز مطلبی را در مورد تولد مانی و نزول وحی بر او از فصل «آمدن رسول» نقل کرده است. همین نویسنده در جای دیگر^۳ درباره حقایق پیامبران گذشته، مانند بودا و زردشت و عیسی، و این که اصول عقاید و اعمال وی همان اصول عقاید این پیامبران است، نقل کرده است.^۴ یعقوبی^۵ نیز مطلبی را از آن، در مورد نفس پاک و نفس آمیخته با دیوان و بیماری‌ها و نیز این که فلک به نظر وی مسطح است و جهان بر کوه مایلی است که فلک برین برگرد آن می‌چرخد، آورده است.

از نقل قول‌هایی که از این کتاب در منابع عربی آمده، چنین برمی‌آید که شاپورگان مشتمل بر مطالبی در شرح زندگی مانی، مانند زمان تولد و چگونگی نزول وحی بر وی و نیز اصول عقاید وی مانند ثنویت، چگونگی تکوین جهان و سرانجام آن، بوده است. در میان اوراق تورفان قطعات مفصلی از شاپورگان درباره تکوین عالم و رستاخیز و فروپاشی جهان مادی به زبان فارسی میانه به دست آمده است.^۶ این قطعات، که دارای جملات طولانی است، نشان می‌دهد که کتاب دارای سبکی ثقیل و پیچیده بوده است. ظاهراً در قرن سوم میلادی نثر فارسی میانه، برخلاف شعر آن، از پختگی و فصاحت برخوردار نبوده است. احتمالاً این نکته که مانی این کتاب را به زبانی که زبان مادریش نبوده، نوشته، در ایجاد چنین سبکی بی‌تأثیر نبوده است.

کفالا یا. مجموعه‌ای از روایاتی است که به مانی نسبت داده شده است. این

(۱) ظاهراً منظور سرنوشت هر یک از این طبقات دوم پس از مرگ است.

(۲) آثار الباقیه، ۱۱۸. (۳) آثار الباقیه، ۲۰۷.

(۴) نظیر این مطالب در قطعه‌ای به فارسی میانه آمده است. نک به Boyce, 1975, 29 (text a)

(۵) تاریخ، ۱۸۱.

(۶) درباره این مجموعه نک به

Boyce, 1975, 60-81 (text y, z); MacKenzie, 1979, 80; Hutter. 1992.

روایات را شاگردان وی در زمان حیات وی گردآوری کرده‌اند. تحریر قبطی آن با عنوان یونانی کفالایا^۱ «رساله» در دست است و قطعاتی از ترجمه آن به فارسی میانه و پارسی و سغدی به دست آمده است.^۲ احتمالاً پس از مرگ مانی مطالبی به این کتاب افزوده شده است.

1) Boyce, 1968, 147.

2) Kephalaia

آثار منشور پیروان مانی

از قدیم‌ترین آثاری که پس از مانی تألیف شده است، ترجمهٔ دو اثر اپوکریفی مانوی است: یکی کتاب اُخنوخ و دیگری چوپان هِرمِس. مانی با کتاب اُخنوخ آشنایی داشته و در کتاب کفالا یا چندین بار از آن نقل قول شده است. در قطعاتی از متون فارسی میانه به کتاب اُخنوخ اشاره شده و مانی خصوصاً مطلب مربوط به هبوط فرشتگان را از این کتاب گرفته است.^۱ (نک به قبل در مورد کتاب، غولان).

از کتاب چوپان هِرمِس قطعهٔ کوتاهی به فارسی میانه باقی مانده^۲، که در آن، به صورت داستانی تمثیلی، از سلسله کوه‌هایی سخن رفته است که در هر کدام گروهی از مردمان جای داشته‌اند. سبک نگارش آن پیچیده است و چنین می‌نماید که مترجم بیش از حدّ به متن وفادار مانده و به‌خوبی نتوانسته است آن را به فارسی میانه برگرداند.^۳

شرح حال مانی. روایت‌های منشوری به فارسی میانه و پارتی و سغدی در شرح حال مانی در دست است که در آن‌ها از تولّد مانی، نزول وحی بدو، به پیامبری

(۱) در مورد اُخنوخ و اشارات بدان نک به: Henning, 1934; 1936, 2-4. و ترجمهٔ فارسی آن از جهان‌داری، ۱۳۷۵. نیز نک به: Sundermann, 1994.

(۲) متن آن در Boyce, 1975, 178 (text *dh*)

3) Boyce. 1983, 1201.

رسیدنش، به دین خود آوردن شاهزادگان و فرمان‌روایان و بزرگان، فرستادن مبلغان مذهبی به نواحی گوناگون، ملاقات‌های او با شاهان و فرمان‌روایان، معجزات و سرانجام محاکمه و به زندان افتادن و مرگ او سخن رفته است. بسیاری از این روایات مربوط به دوران پس از درگذشت مانی است که شاگردانش آن‌ها را گردآوری کرده‌اند. نثر آن‌ها غالباً ساده و روان است.^۱

داستان‌های تمثیلی. این گونه داستان‌ها بخش مهمی از ادبیات مانوی را تشکیل می‌دهند. مبلغان مانوی، همچون خودمانی، برای تبلیغ عقاید خود از داستان‌های تمثیلی محلی استفاده می‌کردند و در پس آن‌ها به تبلیغ عقاید مانوی می‌پرداختند و از این طریق داستان‌های مشرق‌زمین به جوامع مختلف در جاهای گوناگون راه می‌یافت. از هندوستان و چین و از طریق ایران به شام و سرزمین‌های غربی. مجموعه‌ای از این داستان‌های تمثیلی به فارسی میانه و پارتی و سغدی در دست است.^۲ در این مجموعه، داستان‌ها گاه خلاصه و فشرده نقل شده است، ظاهراً به این علت که جزئیات آن‌ها برای مبلغان معلوم بوده و نقل خلاصه آن‌ها به منزله یادداشتی بوده است که از روی آن بتوانند همه داستان را در هنگام تبلیغ و موعظه برای شنوندگان خود نقل کنند، مانند داستان «مردی که در دشت سرابی می‌بیند، با شهر و درخت و بسیار چیزهای دیگر، و دیو او را می‌فریبد و می‌کشد» یا داستان «دژی که دشمنان آن را محاصره کرده‌اند و راه ورود به آن را نمی‌یابند و میهمانی بر پا می‌کنند، همراه با سرود و نوای بسیار. ساکنان دژ مفتون آن می‌شوند. آن‌گاه دشمنان از پس می‌رسند و دژ را می‌گیرند.» یا داستان «بازرگانی که دزدان با سخنان شیرین او را می‌فریبند و او را می‌کشند و ثروتش را می‌ربایند.» یا داستان «دوشیزه زیبایی که در دژی زندانی است و مرد فریب‌کاری در پایین دژ نوای حزن‌انگیز

(۱) برای نمونه نک به: Boyce, 1975, 39-42 (text h) مجموعه‌ای از آن‌ها را زوندرمان منتشر کرده است: Sundermann, 1981.

(۲) مجموعه‌ای از آن‌ها را زوندرمان منتشر کرده است: Sunderman, 1973, 83-109.

نیز نک به: Colditz, 1987. در مورد داستان‌های سغدی، نک به: Henning, 1945.

سر می دهد تا آن دختر از اندوه می میرد.» یا داستان «پیلی که از بالای کوه بوی گل های بوستان را آرزو می کند و از بالای کوه به زمین می افتد و می میرد.»^۱

در مواردی داستان ها با تفصیل بیشتری نقل شده است و ما بعضی از آن ها را، با تغییراتی، در میان داستان های رایج امروز ایران می یابیم، مانند داستان شاهزاده خانمی که به عشق پسری گرفتار شده است و شاه برای رهایی او مردان خود را می فرستد تا آن پسر را پیش او آورند و آنان نمی توانند جوان را راضی کنند. سرانجام پیرزنی چاره ای می یابد تا پسر را، که بر سردرختی نشسته است، به پایین آورد. بدین طریق که گوسفندی را می گیرد و می خواهد او را با بریدن دنبه بکشد. پسر که چنین می بیند، بدو می گوید که باید حیوان را از سر بکشد. پیرزن از او می خواهد تا راه آن را بدو بنماید. چون پسر از درخت فرود می آید، پیرزن او را می دهد و مست می کند.^۲ نظیر این داستان در تحریرهای مختلفی از داستان «پسر تاجر و کوسه» و «پسر حاجی و دختر سلطان»^۳ دیده می شود. همه داستان های تمثیلی، که داستان های عامیانه اند، ساده و روشن بیان شده اند.

نامه ها. تعدادی از نامه ها از پیروان مانی به زبان پارتی در دست است. قدیم ترین نامه از سیسن، جانشین مانی، خطاب به مارامو، رهبر مانویان شرق ایران، است که از اواخر قرن سوم میلادی است.^۴ متأخرین ترین نامه، نامه ای است که پیروان فرقه ای مانوی به نام دیناوریّه، بین اواخر قرن ششم تا اوایل قرن هشتم میلادی، از قول مانی خطاب به مارامو جعل کرده اند.^۵

(۱) اشارات به این داستان ها در متن M2 I به فارسی میانه آمده است. نک به

Boyce, 1975, 39-42 (text h)

(۲) بخش ۲۴ متن های منتشر شده توسط زوندرومان: Sundermann, 1973, 84,

نیز نک به تفضلی، ۱۳۵۴، ۱۱۵ و ۱۱۶.

(۳) منقول در انجوی، ۱۳۵۵، ۱۱۵ به بعد.

5) Boyce, 1975, 50 (text r).

4) Boyce, 1975, 48 (text q).

تفسیر جان^۱. قطعات نسبتاً مفصّلی از آن به پارتی و سغدی و ترکی اویغوری در دست است و اغلب منتشر نشده است.^۲

تکوین عالم. قطعات مفصّلی از آن در دست است و منتشر شده است.^۳ این قطعات با متن شاپورگان شباهت بسیار دارد.

مواعظ مَنوَهْمِدروشن^۴. متن مفصّل آن به پارتی و سغدی در دست است و منتشر شده است.^۵ در این متن از تکوین جهان، روح و منجی سخن رفته است. تحریری از آن به چینی نیز وجود دارد.

چکیده تعلیمات مانی. قطعاتی از این اثر، که صورت کامل آن به چینی در دست است، به زبان‌های ایرانی وجود دارد.^۶

علاوه بر این‌ها، قطعاتی از دستورهای دینی برای نیوشاگان و گزیدگان، مواعظ^۷، متون تعلیمی به صورت سؤال و جواب، ادعیه، توبه‌نامه^۸، متون نجومی و تقویمی، تعوید بر ضد تب و طلسم دور کردن دیوان^۹ در دست است. متأخرترین متن منثور به فارسی میانه مقدمه‌ای است بر یک مجموعه سرود (مَهرنامَگ) که در تاریخی میان ۸۲۵ تا ۸۳۲ میلادی در قره‌شهر در ترکستان چین

(۱) عنوان در پارتی gyān wifrās

2) Boyce, 1968, 72; Id, 1983.

3) Sundermann, 1973.

(۴) Manohmēd rōšn در پارتی و (Nous) Wahman (wuzurg) ایزدی از خلقت سوم مانوی است که نجات روح را بر عهده دارد.

5) Sundermann, 1992.

6) Boyce, 1968, 73.

(۷) در مورد نمونه‌هایی از آن‌ها، نک به: Boyce, 1975, 54-58 (text t-w).

8) Henning, 1937.

9) Henning. 1947.

نوشته شده است و نویسنده آن سغدی زبانی بوده که فارسی میانه را به عنوان زبان دینی به کار برده است. در این متن بعضی لغات پارتی و نیز صورت‌های فارسی به کار رفته است.^۱

اشعار مانوی

بخش عمده‌ای از ادبیات مانوی را سرودهای دینی تشکیل می‌دهد. این سرودها را همراه با موسیقی در مراسم دینی می‌خواندند. اشعار مانوی از نظر صورت ظاهر به سه دسته تقسیم می‌شوند: ۱) سرودهای بلند که دارای بخش‌های متعدد است، ۲) مدایح دینی بلند بدون داشتن تقسیمات فرعی، ۳) سرودهای کوتاه.

۱. سرودهای بلند. این سرودها، که به تقلید از دو زبور مانی سروده شده است، دارای بخش‌های جداگانه‌ای است و هر بخش «هَندام» (اندام، عضو) نامیده می‌شود. از این نوع منظومه‌ها، چهار مجموعه در دست است.^۲ دو مجموعه از آن‌ها به فارسی میانه است با عنوان «گفتار نفس زنده»^۳ و «گفتار نفس روشن».^۴ دو مجموعه دیگر به زبان پارتی است به نام‌های هَویدَ گمان^۵ و اَنگَدَروشان^۶ که قطعاتی از آن‌ها به زبان سغدی

1) Boyce, 1975, 52 (text s).

2) Henning, 1943, 216, b. Boyce, 1968, 74.

۳) در فارسی میانه *gōwišn ī grīw zīndag* و در مورد نمونه‌ای از آن، نک به Boyce, 1975, 112; (text be) و در مورد قطعات دیگر از این مجموعه نک به

Sundermann, 1985, 629-50.

۴) در فارسی میانه *gōwišn ī grīw gōšn* نک به

Henning, 1943, 216 b; Boyce, 1968, 74.

۵) *Huyadag-mān* به معنی «بخت نیک برای ما».

در مورد صورت صحیح و اشتقاق هَویدَ گمان و قطعات سغدی، نک به:

MacKenzie, 1985, 23 f.

۶) *Angad rōšnān* به معنی «(دوست) ثروتمند موجودات روشنی».

نیز در دست است.^۱ این عناوین از نخستین کلمات بیت اول این مجموعه ها گرفته شده است. در این دو مجموعه، که هر کدام دارای هشت بخش (هَندام) است، سخن از روح سرگردان و پریشانی است که گرفتار حمله های دشمن شده و در آرزوی نجات دهنده ای است. سرانجام در ششمین بخش از سرود نجات دهنده ای ظاهر می شود و بدو نوید رهایی می دهد. سراینده مجموعه سرودهای هوید گمان اسقفی مانوی به نام مارخورشید و هَمَن بوده است.

۲. مدحیه های بلند (در فارسی میانه: آفرِشَن^۲، در پارتی: آفریَوَن^۳). این سرودها غالباً خطاب به یکی از ایزدان مانوی یا خود مانی است. در این آثار مانویان از یشت های اوستا تقلید کرده اند. هیچ کدام از این سرودها به طور کامل باقی نمانده است.

۳. سرودهای کوتاه (در فارسی میانه: مَهر و در پارتی: باشاه). بعضی از این سرودها، به علت کوتاهی، به صورت کامل باقی مانده اند. این سرودها در ستایش خدایان، بزرگان مانوی، و در رثای آنان است یا سرودهایی است که در مراسم روز دوشنبه، روز مقدس مانویان، یا در جشن سالانه بِمَه خوانده می شد.

شعرهای مانوی در نسخه ها غالباً به صورت نثر نوشته شده است، ولی معمولاً آخر ابیات را با نقطه ای رنگین مشخص کرده اند. غالب سرودهای گروه اول به صورت شعر نوشته شده و میان ابیات فاصله سفید است. هر بیتی دارای دو مصراع است و در میان هر مصراع یک یا دو نقطه گذاشته می شود که مصراع را به دو پاره قسمت می کند. در مواردی و غالباً در حاشیه بیت دوم حرف «پ» به خط مانوی نوشته می شود و پس از آن نیز یک بیت در میان تکرار می شود. این حرف که مخفف پَدَواز گ (پاسخ) است نشان

(۱) و در مورد عکس قطعات این دو مجموعه و تحقیقات بعدی، نیز نک به: Sundermann, 1990.

2) āfurišn

3) āfriwān

دهنده این است که این ابیات را بایستی جمعِ شنوندگان تکرار می‌کردند. بسیاری از سرودهای دسته‌سوم ابجدی هستند: بدین معنی که هر یک از ابیات، و ندرتاً کلمات مهم^۱، به ترتیب با یکی از حروف ابجد شروع می‌شود. این روش را، که خاص سنت مکتوب است، مانویان از سامیان اقتباس کرده‌اند.^۲ در شعرهای ابجدی غالباً شعری خارج از ردیف ابجدی پس از بیت اول یا دوم یا جای دیگر^۳ می‌آید. گاه نیز بیتی پس از آخرین حرف ابجد، یعنی ت، افزوده می‌شود.^۴

وزن اشعار مانوی

در آغاز گمان می‌شد که وزن شعر فارسی میانه و پارتی هجایی^۵ است، یعنی تساوی هجاها مبنای وزن است. این نظر مورد انتقاد هنینگ قرار گرفت. وی بر آن بود که وزن این اشعار ضربی یا تکیه‌ای^۶ است. از آخرین پژوهش‌ها در این باره، این نتیجه به دست آمده است که در اشعار پارتی، و به احتمال بسیار فارسی میانه، هر بیت شامل دو مصراع است و هر مصراع نیز معمولاً از چند واژه تشکیل می‌شود که دو کلمه آن اصلی است و تکیه کلمه بر روی هجای آخر آن‌هاست. این دو کلمه اصلی (همراه کلمات وابسته آن‌ها) دو پایه یا رکن^۷ به شمار می‌روند و هریک مرکب از دو یا سه یا چهار هجا و به ندرت یک یا پنج یا شش هجا هستند. در وزن این اشعار، علاوه بر تعداد هجاهای تکیه‌دار، ضرب وزن^۸ می‌تواند متفاوت باشد.^۹

(۱) برای نمونه نک به Boyce, 1975, 119 (text *bm*)

2) Boyce, 1954, 23-25; 1968, 73; 1983, 1163-64, 1203-04.

3) برای نمونه نک به: Boyce, 1975, 104-105 (text at -av) 140 (text *ch*)

4) برای نمونه نک به: Boyce, 1975, 95, (text *aka*), 105 (text *au*)

5) Syllabic

6) Accentual

7) Foot

8) Ictus

9) نک به Lezard, 1985.

علاوه بر تکنیک‌های ساختاری، مانویان در اشعار خود، که آن‌ها را غالباً همراه با ساز به آواز می‌خواندند، برای جذابیت آن‌ها و نیز به منظور بهتر عرضه کردن افکار و عقاید خویش، از صنایع لفظی و صور خیال، خصوصاً تشبیه و مجاز، استفاده می‌کردند و از این نظر اشعار پارتی، که زبان قدیم خراسان است، دلکش‌تر است. چند نمونه از این صنایع را ذکر می‌کنیم. تشبیه: تشبیه سرعت عروج مانی به آسمان به برق تیزرو و رؤیای تندگذر؛^۱ تشبیه حرکت ایزد مهر از نظر سرعت به اندیشه و تشبیه او، که سوار بر کشتی خورشید است، به کشتیان؛^۲ تشبیه لذایذ و ظواهر دنیایی به غذای خوشمزه زهرآلود؛^۳ تشبیه هم‌بستگی به صخره سخت؛^۴ مجاز: جواهرها (ذرات نور محبوس در جهان)؛^۵ کبوتران سپیدپر (راهبه‌های مانوی سوگوار)؛^۶ ترکیباتی مانند چراغ بزرگ، دریای زنده، کوه زرگون و چشمه زرگون در وصف مار زکو، یکی از رهبران مانویان. به کار رفته است.^۷ گاه برای تأکید از تکرار یک کلمه یا کلمه مشتق از آن و یا از تکرار یک عبارت استفاده می‌شود،^۸ شیوه‌ای که در یشت‌ها هم به کار رفته است؛ و گاه از کلماتی که با یک آوا آغاز می‌شوند (جناس استهلالی)^۹ یا یک آوا در همه آن‌ها تکرار می‌شود بهره می‌گیرند.^{۱۰}

1) Boyce, 1975, 47 (p 1) , cf 13 (ce 3). 2) Boyce, 1975, 116 (bg 1,2).

3) Boyce, 1975, 116 (bh 1) 4) Boyce, 1975, 103 (as 2).

5) Boyce, 1975, 91 (af 1), 92 (ag 3), 95 (aka 1) etc.

6) Boyce, 1975, 145 (cm 7)

7) Boyce, 1975, 139 (ch).

قس. خان رامش (چشمه شادی) در متن *bj 1*.

8) Boyce, 1975, 125. (bu 2), 142 (cl), 147 (co), 169-70 (da, db).

9) Alliteration

۱۰) مانند *anāzār nāzūg zādag* (در متن *ay 1*) یا *naxwēn ud naxurēg naxustēn* (در متن *bu 3*)

زبور پهلوی

تنها نوشته‌ای که از مسیحیان دوران ساسانی به زبان پهلوی در دست داریم، بخشی از زبور به این زبان است. این اثر که در میان قطعات مکشوفه در تورفان به دست آمده است، از زبان سریانی به پهلوی ترجمه شده و مترجم آن از نسطوریان ایرانی بوده است. این متن به گونه^۱ خاصی از خط پهلوی نگاشته شده و در آن، همچون پهلوی کتابی و کتیبه‌ای، هزوارش و املای تاریخی وجود دارد. کتابت این نسخه از قرن هفتم یا اوایل قرن هشتم میلادی (قرن‌های اول و دوم هجری) است. ولی قرائن زبانی دلالت بر قدمت بیش‌تر این ترجمه دارد. برخی از ویژگی‌های دستوری و واژگانی که در این ترجمه دیده می‌شود، با آنچه در کتاب‌های پهلوی زردشتی می‌بینم، متفاوت است. در زبور پهلوی تعدادی از کلمات سریانی به عنوان واژه‌های قرضی به کار رفته است.^۲

1) Variant

(۲) در مورد این متن، نک به: Andreas - Barr

ادبیات زبان‌های ایرانی میانه شرقی

سغدی، سکایی، خوارزمی، بلخی

سغدی

به زبان سغدی در ایالت سغد قدیم سخن گفته می‌شد که مهم‌ترین شهرهای آن سمرقند و بخارا (در جمهوری ازبکستان کنونی) بوده است.

علاوه بر این ایالت، زبان سغدی در نواحی دیگر مانند واحه‌های تورفان در ترکستان شرقی به عنوان زبان مراودات تجاری و فرهنگی و زبان اداری و تألیف و تصنیف رواج داشته است. از کتیبهٔ بوگوت^۱ در مغولستان، که متعلق به اندک زمانی پس از ۵۸۱ میلادی است، چنین برمی‌آید که سغدی زبان رسمی نخستین امپراتوری ترکان بوده است.^۲ این زبان نه تنها در سگه‌های حکمرانان سغد، بلکه در اسناد رسمی و نامه‌ها نیز به کار می‌رفت و در آسیای میانه به عنوان زبان میانجی^۳، از قرن ششم تا دهم میلادی (چهارم ه) معمول بود. با گسترش زبان فارسی در آسیای میانه از حدود قرن چهارم هجری، سغدی به تدریج از اهمیت افتاد. با این همه، به عنوان زبان تکلم تا حملهٔ مغول در قرن هفتم هجری همچنان به حیات خود ادامه داد. بازمانده‌ای از این زبان اکنون در درّهٔ رودخانهٔ زرفشان در شمال کوه یغناپ (در جمهوری تاجیکستان) متداول است. آثار سغدی را برحسب موضوع، می‌توان به دو دستهٔ عمده تقسیم کرد: آثار غیر دینی و آثار دینی.

1) Bugut

۲) در مورد این کتیبه، نک به بعد.

3) Lingua franca

آثار غیردینی سغدی

آثار غیردینی سغدی مشتمل بر نوشته‌های روی سکه‌ها، اشیاء سیمین، منسوجات، چرم، سفالینه‌ها و سنگ‌های گران بهاست. قدیم‌ترین سکه‌های سغدی متعلق به قرن دوم میلادی است^۱ و جدیدترین آن‌ها از دوران حکومت غورک (۷۱۱ تا ۷۳۸ م) فرمان‌روای سمرقند است که در ناحیه پنجکنت (جمهوری تاجیکستان) به دست آمده‌اند.^۲

نامه‌های قدیمی سغدی

این مجموعه، که شامل پنج‌نامه کامل و چند قطعه ناقص است، در یک برج نگهبانی متعلق به دیوار چین در غرب تون - هوانگ به دست آمده و احتمالاً به اوایل قرن چهارم میلادی تعلق دارد.^۳ این اسناد قدیم‌ترین آثار مفصل سغدی است و علاوه بر اهمیت زبان‌شناسی، از جهت در برداشتن اشاراتی به حوادث تاریخی و پی‌بردن به چگونگی نامه‌نویسی نیز مهم به شمار می‌رود.

آثار مکشوفه در سندعلیا

در کاوش‌های مشترک آلمانی - پاکستانی بین سال‌های ۱۹۷۹ تا ۱۹۸۸ در نواحی میان دهکده شاتیال^۴ و شهر چیلان^۵ و در هونزا^۶ در دره سندعلیا (شمال

1) Henning, 1958, 25 - 6.

2) Smirnova, 1963, 1981.

3) Grenet and Sims - Williams, 1987.

4) Shatyal

5) Chilas

پاکستان) بیش از ۶۷۰ سنگ نوشته کوچک به زبان‌های ایرانی میانه کشف گردید که بیشتر آن‌ها کتیبه‌های سغدی است.^۷ این کتیبه‌ها همه از قرن چهارم میلادی هستند و از نظر در برداشتن نام‌های خاص، مهم به شمار می‌روند.^۸

کتیبه بوگوت

این کتیبه، که در سال ۱۹۵۶ در غرب بوگوت در جمهوری مغولستان کشف گردید، بر سه طرف سنگ مزار قائمی نگاشته شده و جمعاً دارای ۲۹ سطر است و در طرف چهارم سنگ کتیبه‌ای به سنسکریت (به خط براهمی) نگاشته شده است. این کتیبه مربوط به کوتاه زمانی پس از ۵۸۱ میلادی است و از جهت در برداشتن اطلاعاتی درباره تاریخ فرمان‌روایی ترکان، حائز اهمیت است.^۹

کتیبه‌های افراسیاب

در سال ۱۹۶۵ در خرابه‌های افراسیاب در شمال سمرقند کنونی (جمهوری ازبکستان) به همراه نقش و نگاره‌های روی دیوار حدود ۱۰ کتیبه سغدی کشف گردید. کتیبه‌ها در شرح نقوش روی دیوارهاست. بر یکی از دیوارها یک کتیبه ۱۶ سطری وجود دارد که در آن شرح باریافتن فرستاده چغانیان به حضور فرمان‌روای سمرقند به نام ورهومن^{۱۰} آمده است و پس از آن سخن از فرستاده چاچی است. این کتیبه‌ها متعلق به اواخر قرن هفتم و اوایل قرن هشتم میلادی است.^{۱۱}

6) Hanza

۷) در مورد دیگر کتیبه‌ها، نک به قبل، کتیبه‌های پهلوی.

8) Sims - Williams, 1989, 1992.

9) Kljaštornyj - Livšic, 1972, Bazin, 1975.

10) Varhuman

۱۱) نک به Livšic in Kljaštornyj - Livšic, 1972, 79 n.8. نیز خروموف، ۱۹۸۷، ۳۸ تا ۳۹.

کتیبه‌های پنجکنت

کتیبه‌های کوچکی در پنجکنت (تاجیکستان) بر روی ظروف سفالین، استخوان و ظروف سنگی به دست آمده است که به اواخر قرن هفتم و اوایل قرن هشتم تعلق دارند.^۱ از میان این آثار، یک قطعه سفال نوشته‌شش سطری از اهمیت بیشتری برخوردار است. این نوشته مشتمل است بر فهرست الفبای سغدی، نام کاتب آن (درواسپ)^۲ و حاکمی (کوی‌فرن)^۳ که دستور تهیه آن را داده است.^۴

کتیبه‌هایی که بر روی چوب متعلق به قصر چهل هجره در شمال اُسروشنه (تاجیکستان) به دست است، نیز متعلق به اواخر قرن هفتم و اوایل قرن هشتم میلادی است.^۵

آثار کوه مغ

در ۱۹۳۳ در خرابه‌نمای دژی در کوه مغ در شمال تاجیکستان ۷۴ فقره سند متعلق به بایگانی دیواشتیج (۸۷؟ تا ۱۰۴ هـ / ۷۰۶؟ تا ۷۲۲ م)، آخرین فرمان‌روای سغد، به دست آمد. وی به دنبال حمله اعراب به قلمرو فرمان‌روایی خود، به آن دژ کوهستانی پناهنده شده بود. این اسناد، که روی چرم و کاغذ و پوست نوشته شده، مشتمل بر نامه‌های اداری، اسناد مالی، یادداشت‌ها و دستورهای اداری و یک قبالة ازدواج است.

این آثار از نظر پی‌بردن به شرایط سیاسی و اقتصادی ناحیه سغد در اوایل قرن هشتم میلادی اهمیت بسیار دارد. همچنین نامه‌های به دست آمده ما را با طرز نامه‌نگاری آن زمان آشنا می‌کند. علاوه بر این، این اسناد از جهت در برداشتن نام‌های خاص و القاب و نیز اعلام جغرافیایی حائز اهمیت است. در میان این اسناد، یک قطعه نیز به زبان

(۱) نک به همان مأخذ پیشین.

2) Druvāsp

3) Kavifarn

4) Livshitz, 1970, 263.

5) Livšic in Kaljaštornyj - Livšic, 1972, 81.

و خط عربی است.^۱

کتیبه لادک

کتیبه‌ای کوتاه در ۹ سطر در لادک^۲ در تبت، جنوب غربی جامو - کشمیر. در دست است که احتمالاً متعلق به ۸۴۱/۲ میلادی است و باید آن را از نوع کتیبه‌های یادبودی به‌شمار آورد. در این کتیبه آمده است که مردی سمرقندی به نام نوش‌فرن^۳ که به عنوان فرستاده راهی دربار خاقان تبت است، به ناحیه لادک رسیده است. کتیبه با ذکر سال (۲۱۰ احتمالاً یزدگردی) شروع می‌شود.^۴

کتیبه قره‌بلگسون

این کتیبه به سه زبان (سغدی، چینی و اویغوری) است و در قره‌بلگسون^۵، پایتخت تابستانی شاهان اویغوری در ساحل رودخانه ارخون^۶ در مغولستان به دست آمده و متعلق به تاریخی بین ۸۰۸ تا ۸۲۱ میلادی است. این کتیبه را خاقان اویغور به مناسبت گرویدنش به مانویت بر پا داشته است.^۷

کتیبه‌های قرقیزستان

کتیبه‌هایی در جمهوری قرقیزستان که بر روی صخره یا سنگ به دستور فرمان‌روایان ترک قره‌خانی نگاشته شده به دست آمده است و باید آن‌ها را از نوع کتیبه‌های یادبودی به‌شمار آورد. بعضی از آن‌ها با ذکر تاریخ (به احتمال قوی

1) Freiman, 1934, 1066; Livšits 1962, Bagolybov Smirnova, 1963

نیز نک به خروموف، ۱۹۸۷، ۴۶ تا ۶۲.

2) Ladakh

3) Nōšfarn

4) Henning, 1958. 54 n.; Livšic in Klačstornyj and Livšic, 1972, 23 n. 12.

5) Karabalgasun

6) Orkhon

7) Hansen, 1930: Henning, 1958, 56.

یزدگردی) شروع می‌شود. این کتیبه‌ها از قرن ۹ تا ۱۱ میلادی هستند.^۱
 علاوه بر این، سفال‌نوشته‌هایی در نواحی گوناگون سغد قدیم مانند وَرَخْشَه
 (بخارا)، فرغانه، هفت رود و وادی حصار و چند سفال‌نوشته از خرابه‌های
 مرو (ترکمنستان) به دست آمده است.^۲ آثار غیردینی به خط خاص سغدی نوشته
 شده است.

آثار دینی سغدی

این آثار متعلق به پیروان ادیان بودایی و مسیحی و مانوی است و همه آن‌ها در
 اوایل قرن بیستم میلادی در نواحی تورفان و تون‌هوانگ، در جنوب شرقی تورفان، در
 ترکستان چین، که پیروان این ادیان در آن‌جا مستقر شده بودند، به دست آمده است.

آثار بودایی

اصطلاحات به کار رفته به خوبی نشان می‌دهد که این آثار به دست آمده بیشتر از
 اصل سنسکریت یا چینی به سغدی ترجمه شده است و تعیین هویت و تطبیق بسیاری از
 آن‌ها با اصل، تاکنون انجام گرفته است. بسیاری از این آثار به شیوه سوتره‌های^۳ هندی
 نوشته شده است و بعضی نیز ترجمه‌های جاتکه‌ها^۴ (داستان زندگی بودا) و اودانه‌ها^۵
 (مقوله‌ای از داستان‌های روایی هند) هستند.

1) Livšic in Klačstornyj - Livšic, 1972, 82, 83, n. 12, 84.

2) Henning, 1958, 52-54, Livshitz, 1970, 256, n.2.

نیز خروموف، ۱۹۸۷، ۳۷.

3) Sutra

4) Jātaka

5) Avadāna

از مهم‌ترین آثار سغدی بودایی می‌توان از دو کتاب نام برد: *وستره جاتکه*^۱، داستان تولد بودا و *سوترای علت و معلول*^۲. رساله‌های دیگر در مجموعه‌های آثار سغدی بودایی به چاپ رسیده است که مفصل‌ترین آن‌ها متون سغدی^۳ محفوظ در کتابخانه ملی پاریس است. در این مجموعه علاوه بر متون خاص بودایی، متن‌هایی نیز که اختصاصاً جنبه دینی ندارد،^۴ مانند متون شکی، طلسم باران^۵ و بعضی اندرزها و سخنان حکیمانه نیز آمده است. قطعه‌ای که از داستان رستم^۶ در این مجموعه آمده، از نظر ادبیات فارسی اهمیت ویژه‌ای دارد.^۷

آثار مسیحی

نوشته‌های سغدی مسیحی بیشتر در بولایق در شمال تورفان کشف گردیده است. این آثار بیشتر از سریانی، زبان دینی مسیحیان نسطوری آسیای میانه، ترجمه شده است و در مواردی، متن سغدی همراه متن سریانی است. در مواردی نیز متن از زبان پارتی و احتمالاً از فارسی میانه مانوی ترجمه شده است. متون سغدی مسیحی شامل ترجمه بخش‌هایی از کتاب مقدس (دانیال، متی، لوقا و یوحنا)^۸، اعمال قدیسان (مانند بارشبا^۹ و جرجیس / جرج قدیس^{۱۰})، مقاتل یا اعمال شهدای مسیحی (مانند اعمال پیشون^{۱۱} معاصر

1) *Vesantara JaĒtaka*, ed. Benveniste, Paris 1946

و ترجمه فارسی آن از قریب، ۱۳۷۱.

2) *Sutra of Cause and Effects*, ed MacKenzie, London, 1970.

3) *Textes sogdiens*, ed. Benveniste Paris, 1940.

4) Henning, 1946.

۵) ترجمه فارسی آن از قریب، ۱۳۴۸.

6) Sims-Williams, 1976.

و نیز یارشاطر، ۱۳۳۱؛ قریب، ۱۳۵۷.

۷) در مورد آثار سغدی بودایی نیز نک به Utz, 1980.

8) Müller, 1931; Muller - Lenz, 1934, 31 f.

9) Müllet - Lenz, 1934, 21.

10) Hansen, 1941; Benveniste, 1943- 1945 [1947], Gershevitch, 1946.

یزدگرد دوم ساسانی که در آن شرح داده شده است که چگونه وی توانسته است دختری به نام اناهید و پدرش آذرهرمزد را که موبد بوده، مسیحی کند و سرانجام هر سه شهید شده‌اند؛ شهدای زمان شاپور دوم^{۱۲}؛ مواعظ و تفاسیر، مزامیر، مجموعه‌ای از چیستان‌ها و غیره.^{۱۳}

آثار سغدی مسیحی به گونه‌ای از خط سریانی سطرنجیلی نوشته شده است. مسیحیان سغدی زبان گاه آثار خود را به خط سغدی نیز نوشته‌اند.

آثار مانوی

هیچ متن کاملی به زبان سغدی مانوی بر جای نمانده است، آنچه به دست آمده قطعاتی از متون گوناگون است. از کتاب‌های هفتگانه اصلی مانویان^{۱۴}، تنها قطعاتی از کتاب غولان و قطعات کوتاهی از نامه‌ها در دست است.

مهم‌ترین آثار سغدی مانوی عبارت‌اند از: توبه نامه‌ها^{۱۵}، سرودهای کوچک و بزرگ، سرگذشت دین^{۱۶}، تکوین عالم^{۱۷}، داستان‌ها و تمثیل‌ها^{۱۸}، واژه‌نامه و فهرست لغات و فهرست نام ملت‌ها^{۱۹} و جداول تقویمی^{۲۰} و غیره (نیز نک به قبل ادبیات مانوی).^{۲۱} متون مانوی به خط خاص مانویان نوشته شده است.

11) Pithion

12) Sims-Williams, 1985.

۱۳) در مورد جزئیات این آثار، نک به

Hansen, 1968; Dresden, 1983, 1224-5; Sims - Williams, 1990, 207; 1992, 534 f.

۱۴) در مورد این کتاب‌ها نک به قبل: ادبیات مانوی.

15) Henning, 1937 a.

Sundermann, 1981.

۱۶) در مورد این آثار نک به

17) Henn

18) Henning, 1948 a.

19) Henning, 1940 a.

20) Henning, 1945 c.

۲۱) نیز نک به Dresden, 1983, 1224-5 در مورد آثار سغدی نیز نک به قریب، ۱۳۷۴.

نوزده تا بیست و چهار.

علاوه بر این آثار، بعضی جملات و لغات سغدی نیز در کتاب‌های عربی مانند آثار بیرونی (آثار الباقیه^۱، صیدنه و الجماهر^۲) و فارابی ضبط شده است.

سکایی

آثاری به زبان سکایی در اواخر قرن نوزدهم و اوایل قرن بیستم در تُمَشُوق^۳، نزدیک مارال باشی^۴ واقع در شمال شرقی کاشغر و در ختن، در جنوب شرقی همان شهر به دست آمده است. همه این آثار متعلق به بوداییان است و حتی آثار غیردینی سکایی نیز رنگ و صبغه بودایی دارد. آثار غیردینی بخشی شامل نامه‌های خصوصی و بخشی شامل مکاتبات دیوانی ختن است. آثار سکایی را به دو دسته سکایی ختنی (یا ختنی مطلق) و سکایی تُمَشُوق تقسیم می‌کنند. آثار تُمَشُوقی از نظر زبانی کهنه‌تراند.

تقریباً همه آثار بودایی از سنسکریت ترجمه شده‌اند که فقط اصل بعضی از آن‌ها در دست است و اصل بسیاری از این آثار را از روی ترجمه‌های تبتی و چینی موجود، که اصل سنسکریت آن‌ها از میان رفته است، می‌توان باز شناخت. ترجمه‌ها گاه تحت اللفظی و گاه نسبتاً آزاد است. متون سکایی شامل مطالب مربوط به اصول عقاید، تمثیل‌ها و روایت‌ها، اقرارنامه‌ها و توبه‌نامه، رسالات طبّی، یک متن کوچک جغرافیایی، واژه‌نامه‌های چینی - ختنی و یک واژه‌نامه ترکی - ختنی است. مفصل‌ترین متن ختنی کتاب زَمبِستا به شعر است. داستان هندی رامه و همسرش سیتا منظومه‌ای حماسی است که از آن تفسیری بودایی شده است. در میان اشعار ختنی، نمونه‌هایی از اشعار غنایی و مدیحه نیز وجود دارد. نسخه‌های موجود ختنی در تاریخی میان ۷۰۰ تا ۱۰۰۰ میلادی به خط براهمی (مقتبس از سنسکریت) نوشته شده است.^۵

1) Müller, 1907.

(۲) کیا، ۱۳۵۳ و نیز Tafazzoli, 1973.

3) Tumshuq

4) Maralbashi

(۵) در مورد آثار سکایی نک به درسدن، ترجمه تفضلی، ۱۳۵۳، ۳۰ تا ۳۳؛

خوارزمی

آثار به دست آمده از زبان خوارزمی قدیم به دو دسته عمده تقسیم می شود. آثار خوارزمی قدیم و آثار خوارزمی متأخر. آثار قدیم مشتمل است بر نوشته های روی سکه های فرمانروایان خوارزم (قرن سوم یا دوم ق.م)^۱؛ کتیبه هایی بر روی چوب و چرم از ناحیه توپراق قلعه^۲ احتمالاً متعلق به قرن دوم میلادی؛ کتیبه هایی (حدود صد قطعه) بر دیوار استودان هایی^۳ از ناحیه توق قلعه^۴ احتمالاً مربوط به قرن هفتم میلادی و کتیبه هایی بر روی ظروف سیمین با تاریخ هایی احتمالاً میان قرن ششم تا هشتم میلادی و سفالیندهای از ناحیه خومبوز (هومبوز) تپه^۵. این آثار همه به خط قدیم خوارزمی که مقتبس از خط آرامی بوده، نوشته شده و در آن ها هزوارش نیز به کار رفته است.

آثار متأخر خوارزمی از دوران اسلامی و همه به خط عربی است. در آثار بیرونی مانند آثار الباقیه و صیدنه کلمات خوارزمی بسیاری نقل شده است.^۶ در نسخه ای از کتاب لغت مشهور زمخشری به نام مقدمة الادب در برابر کلمات و جمله های فارسی، معادل آن ها به زبان خوارزمی آمده است. در دو نسخه دیگر از این کتاب نیز گاه گاه معادل خوارزمی کلمات عربی نقل شده است. جمله های خوارزمی را همچنین در دسته ای از کتاب های فقهی می یابیم: یتیمه الدهر فی فتاوی اهل الدهر تألیف محمد بن محمود الترجمانی (د ۶۴۵ هـ)، قُنیة المُنیه تألیف نجم الدین الزاهدی الغزینی (د ۶۵۸ هـ) و رساله کوچکی به نام رسالة الالفاظ الخوارزمية التي فی قُنیة المبسوط

(۱) در مورد سکه های خوارزمی نک به Vainnberg, 1977.

2) Tupraq Qala

(۳) ظروف مخصوص قرار دادن استخوان مرده.

4) Tuq Qala

5) Humbuz Tepe

(۶) در مورد این آثار نک به Henning, 1958, 84-5 و نیز کیا، ۱۳۵۳.

تألیف کمال الدین العمادی الجرجانی (قرن هشتم هـ) مشتمل بر شرح لغات خوارزمی فنیة المینیه. همان‌گونه که از عنوان و محتوای این آثار معلوم می‌گردد، هیچ‌کدام از آن‌ها از نظر ادبی اعتبار چندانی ندارد، گرچه اهمیت آن‌ها از نظر زبان‌شناسی مسلم است.^۱

بلخی

قدیم‌ترین اثر از زبان بلخی متعلق به قرن دوم میلادی است و آن کتیبه‌ای است در ۲۵ سطر که در مدخل معبدی در سُرخ‌کُتل در جنوب شرقی بغلان به دست آمده است. کتیبه‌های کوچک‌تری نیز در این ناحیه کشف گردیده است. کتیبه‌های کوچک‌تری نیز از افغانستان و ازبکستان نیز در دست است. این آثار به خط یونانی نوشته شده است. علاوه بر این کتیبه‌ها، ۸ قطعه دست‌نوشته نیز به خط یونانی - بلخی در ترکستان چین به دست آمده است و به نظر می‌رسد متعلق به بوداییان بوده است. قطعه‌ای نیز به زبان بلخی و به خط مانوی در دست است.^۲

(۱) در مورد آثار خوارزمی، نک به Mackenzie, 1983; 1989; 1992. یارشاطر، ۱۳۳۲؛ زرشناس، ۱۳۷۵.

(۲) در مورد آثار بلخی نک به Gershevitch, 1983; Sims - Williams, 1989.

کتاب نامه

۱. فارسی و عربی

- آبی، نثرالدرر، ج ۷، به تصحیح منیره محمدالمدنی و حسین نصار، قاهره، ۱۹۹۰ م.
- آل احمد، شمس: نک به طوطی نامه (جواهرالاثمار)
- آموزگار، ژاله، ۱۳۴۸: «ادبیات زردشتی به زبان فارسی»، مجله دانشکده ادبیات تهران، س ۱۷، ش ۱ و ۲، ۱۷۲ تا ۱۷۹.
- آموزگار، ژاله، ۱۳۷۰: «دوگانگی نیکی ها و بدی ها و برادران دروغین نیکی ها در اخلاق زردشتی»، یکی قطره باران، جشن نامه استاد دکتر زریاب خویی، به کوشش احمد تفضلی، تهران، ۶۵۹ تا ۶۶۹.
- آموزگار، ژاله، نیز نک به ژینیو و کریستن سن.
- آموزگار، ژاله و تفضلی، احمد، ۱۳۷۰ (چ ۱۳۷۲، ۲، چ ۱۳۷۵، ۳): اسطوره زندگی زردشت، تهران.
- آموزگار، ژاله و تفضلی، احمد، ۱۳۷۳ (چ ۱۳۷۵، ۲)، زبان پهلوی، ادبیات و دستور آن، تهران.
- آیتی، محمد ابراهیم نک به یعقوبی.
- ابن بلخی، فارسنامه، به سعی و اهتمام و تصحیح گای لیسترانج و رینولد الن نیکلسون، لندن، ۱۹۲۱.
- ابن حوقل، صورة الارض، به کوشش دوخویه (De Goeje)، لیدن، ۱۹۳۹.

- ابن خردادبه، مختار من کتاب الله و الملاهی، به تصحیح اغناطیوس، بیروت، ۱۹۶۱.
- ابن سینا(؟)، رسالة فی لغة ابی علی سینا، به تصحیح احسان یارشاطر، تهران، ۱۳۳۲.
- ابن سینا(؟)، ظفرنامه، به تصحیح غلامحسین صدیقی، تهران [۱۳۴۸].
- ابن عبدربه، عقد الفرید، به تصحیح احمد امین، احمد الزین، ابراهیم الایاری، افسست از روی چاپ قاهره، بیروت، ۱۴۰۲ هـ / ۱۹۸۲ م.
- ابن فقیه همدانی، البلدان، به تصحیح دوخویه (De Gouje)، لیدن، ۱۸۸۵.
- ابن قفطی، تاریخ الحکماء، به کوشش لیپرت (J.Lippert)، لایپزیگ، ۱۹۰۳.
- ابن قتیبه دینوری، ابو محمد عبدالله بن مسلم، عیون الاخبار، بیروت، ۱۳۴۳ هـ / ۱۹۲۵ م.
- ابن مرتضی، احمد بن یحیی، المنیة و الامل فی شرح الملل و النحل، تحقیق محمد جواد مشکور، بیروت ۱۳۹۹ هـ / ۱۹۷۹ م.
- ابن مسکویه، ابوعلی، احمد بن محمد، تجارت الامم، به کوشش کیتانی (Caetani)، لیدن، ۱۹۰۹.
- ابن مسکویه، ابوعلی احمد بن محمد، تجارت الامم، به کوشش ابوالقاسم امامی، ج ۱ و ۲، تهران ۱۳۶۶ / ۱۹۸۷. ترجمه فارسی، ج ۱، تهران، ۱۳۶۹.
- ابن مسکویه، ابوعلی احمد بن محمد، جاویدان خرد [الحکمة الخالدة]، به تصحیح عبدالرحمن بدوی، قاهره، ۱۹۵۲.
- ابن مسکویه، ابوعلی احمد بن محمد، جاویدان خرد، ترجمه شرف الدین عثمان بن محمد قزوینی، به کوشش محمد تقی دانش پژوه، تهران، ۱۳۵۹.
- ابن مسکویه، ابوعلی احمد بن محمد، جاویدان خرد، ترجمه تقی الدین محمد شوشتری ارجانی، به کوشش بهروز ثروتیان، تهران، ۱۳۵۵.
- ابن مسکویه، ابوعلی احمد بن محمد، جاویدان خرد، ترجمه فارسی، به کوشش درویش فانی، بمبئی، ۱۲۹۴ هـ.
- ابن مسکویه، ابوعلی احمد بن محمد، جاویدان خرد، ترجمه و تألیف سید محمد کاظم امام، تهران، [۱۳۵۰].

- ابن مقفع، کتاب التاج، نک به Grignaschi, 1966
- ابن ندیم، الفهرست، به کوشش رضا تجدد، تهران، ۱۳۵۲. نیز نک به Dodge.
- ابوحاتم، احمد الرازی، کتاب الزینة، ج ۱، قاهره، ۱۹۵۷.
- ابوالقاسمی، محسن، ۱۳۷۴، شعر در ایران پیش از اسلام، تهران.
- ابوالمعالی، محمد الحسینی العلوی، بیان الادیان، به تصحیح عباس اقبال، تهران، ۱۳۱۲.
- ابوالمعالی، نصرالله منشی، کیله و دمنه، تصحیح و توضیح مجتبی مینوی، تهران، ۱۳۴۳.
- ابونصر قمی، حسن بن علمی، المدخل الی علم احکام النجوم، به کوشش جلیل اخوان زنجانی، تهران، ۱۳۷۵.
- ابوهلال صابی، ابوالحسن محمد، الهفوات النادرة، به کوشش صالح الاشر، دمشق، ۱۳۸۷ هـ / ۱۹۶۷ م.
- ابوهلال عسکری، «التفضیل بین بلاغی العرب و العجم»، التحفة البهیة، قسطنطنیه، ۱۳۰۲، ۲۱۳ تا ۲۲۱.
- ابوهلال عسکری، دیوان المعانی، ج ۲، قاهره، ۱۳۵۲ هـ
- احدزادگان، منیجه، ۱۳۶۵: «آیین نامه نویسی»، چیستا، س ۳، ش ۸، ۶۰۹ تا ۶۱۱.
- ارجانی. نک به ابن مسکویه.
- ارداویراف نامه. نک به ژینیو / آموزگار.
- استخری. نک به اصطخری.
- اسدی طوسی، گرشاسب نامه، به کوشش حبیب یغمایی، تهران، ۱۳۱۷
- اسدی طوسی، لغت فرس، به کوشش محمد دبیر سیاقی، تهران، ۱۳۳۶.
- اسکندرنامه (روایت فارسی کالستینس دروغین)، به کوشش ایرج افشار، تهران، ۱۳۴۳.
- اصطخری، ابواسحاق ابراهیم بن محمد، مسالک الممالک، به کوشش دوخویه (De Goeje)، لیدن، ۱۹۲۷.
- افشار شیرازی، نک به تقی زاده و افشار شیرازی.

افشار، نک به اسکندرنامه.

امام، سید محمد کاظم، ۱۳۵۰: جاویدان خرد، تهران.

امام شوشتری، نک به عهد اردشیر.

امامی، نک به ابن مسکویه.

امیر معزی، دیوان، به کوشش عباس اقبال، تهران، ۱۳۱۸.

انجوی، ابوالقاسم، عروسک سنگ صبور، تهران.

اینوسترانتسف، کنستانتین، ۱۳۵۱: تحقیقاتی دربارهٔ ساسانیان، ترجمه کاظم کاظم‌زاده، تهران.

براون، ادوارد، تاریخ ادبی ایران، ج ۱، ترجمهٔ علی پاشا صالح، تهران، ۱۳۳۳.

بغدادی، «کتاب الکتاب» نک به Sourdel.

بغدادی، «کتاب الکتاب»، به کوشش ناجی، المورد، ج ۲، ش ۲، ۱۹۷۳.

بلعمی، ابوعلی محمد، تاریخ بلعمی، به تصحیح محمد تقی بهار، به کوشش محمد، پروین گنابادی، تهران، ۱۳۴۱.

بنداری، الفتح بن علی، الشاهنامه، قاهره، ۱۳۵۱ هـ / ۱۹۳۲ م.

بهار، محمد تقی، ۱۳۱۶: «شعر در ایران»، مهر، س ۳، ش ۵، ۲۱۹ تا ۲۲۰.

بهار، محمد تقی، ۱۳۴۷: ترجمهٔ چند متن پهلوی، تهران.

بهار، مهرداد، ۱۳۵۲، اساطیر ایران، تهران.

بهار، مهرداد، ۱۳۶۲، پژوهشی در اساطیر ایران، تهران.

بهار، مهرداد، ۱۳۶۹، بندهشن، تهران.

بهرادی، رقیه، ۱۳۶۸، بندهش هندی، تهران.

بویس، مری، ۱۳۶۹: «گوسان پارتی و سنت نوازندگی در ایران»، ترجمهٔ مسعود

رجب‌نیا، ۲۷ تا ۶۴، کتاب توس [۲]، ۲۷ تا ۶۴.

بیرونی، ابوریحان، آثارالباقیه، به کوشش زاخو (Sachau) لایپزیک، ۱۹۲۳.

بیرونی، ابوریحان، ساقطات آثارالباقیه، نک به Fück.

بیرونی، ابوریحان، تحقیق ماللهند، به کوشش زاخو (Sachau)، لایپزیک، ۱۹۲۵.

- بیرونی، ابوریحان، کتاب الجماهر فی معرفة الجواهر، حیدر آباد، ۱۳۵۵ هـ
- بیرونی، ابوریحان، قانون مسعودی، حیدر آباد، ۱۳۷۳ هـ / ۱۹۵۴ م.
- بیرونی، ابوریحان، ماللهند.
- بیهقی، ابراهیم بن محمد، المحاسن و المساوی. به کوشش شوالی (Schwally)، گیسن، ۱۹۰۲.
- بیهقی، ابراهیم بن محمد، المحاسن و المساوی، بیروت، ۱۳۹۰ هـ / ۱۹۷۰ م.
- پورداد، ابراهیم، ۱۳۱۰: خرده اوستا، ۱۳۱۰.
- تاریخ سیستان، به تصحیح محمدتقی بهار، تهران، ۱۳۱۴.
- تاریخ طبری، نک به طبری
- تاوادی، جهانگیر، ۱۳۴۸: زبان و ادبیات پهلوی، ترجمه سیف الدین نجم آبادی، تهران.
- تجارب الامم فی اخبار ملوک العرب و العجم. نک ب نهاية الأرب.
- تحفة الغرایب، به تصحیح جلال متینی، تهران، ۱۳۷۱.
- تحفة الملوک [به تصحیح سید حسن تقی زاده]، تهران، ۱۳۱۷.
- ترجمه تفسیر طبری، به تصحیح حبیب یغمایی، ج ۱، تهران، ۱۳۳۹.
- تفضلی، احمد، ۱۳۴۷: «جوسان، جواسنه»، راهنمای کتاب، س ۱۱، ش ۷، ۴۱۰ و ۴۱۱.
- تفضلی، احمد، ۱۳۴۸ (الف): مینوی خرد، تهران.
- تفضلی، احمد، ۱۳۴۸ (ب): «نقدی بر فرهنگ هزوارش های پهلوی»، مجله دانشکده ادبیات تهران، س ۱۷، ش ۱۰۲، ۱۱۰ تا ۱۱۱.
- تفضلی، احمد، ۱۳۵۴ (الف)، «دو اثر تازه ایرانشناسی» راهنمای کتاب س ۱۸، ش ۱۱۷ تا ۱۱۳.
- تفضلی، احمد، ۱۳۵۴ (ب): «آیین نامه»، دانشنامه ایران و اسلام، ج ۱، تهران: همو.
- ۱۳۶۸: دایرة المعارف بزرگ اسلامی، ج ۳، تهران.
- تفضلی، احمد، ۱۳۵۴ (ج): «آذرباد مهرسپندان» دانشنامه ایران و اسلام، ج ۱، تهران.
- تفضلی، احمد، ۱۳۵۴ (د): «آرش»، دانشنامه ایران و اسلام، ج ۱، تهران.

تفضلی، احمد، ۱۳۵۴ (ه): «طین المختوم: گل اوشنگ»، جشن نامه محمد پروین گنابادی، تهران.

تفضلی، احمد، ۱۳۵۴ (و): ترجمه مینوی خرد، تهران، چ ۲، تهران، ۱۳۶۴.
تفضلی، احمد، ۱۳۶۱: «وندیداد»، پیشگفتار کتاب وندیداد، ترجمه داعی الاسلام، چ ۲، تهران، ۳ تا ۵.

تفضلی، احمد: ۱۳۶۷ (الف): «آرامی» دائرة المعارف بزرگ اسلامی، ج ۱، تهران، ۲۸۷ تا ۲۸۹.

تفضلی، احمد، ۱۳۶۷ (ب): «باربد یا پهلبد»، نامواره دکتر محمود افشار، ج ۴، تهران، ۲۲۲ تا ۲۲۳۵؛ همو، ۱۳۷۱: «باربد»، دانشنامه جهان اسلام، جزء ۲، تهران، ۲۱۳ تا ۲۱۷.

تفضلی، احمد، ۱۳۶۸ (الف): «آیین نامه»، دایرة المعارف بزرگ اسلامی، ج ۲، ۲۸۹ تا ۲۹۰.

تفضلی، احمد، ۱۳۶۸ (ب): «شهرستان‌های ایران»، شهرهای ایران، به کوشش محمد یوسف کیانی، ج ۲، ۳۳۲ تا ۳۴۹، تهران.

تفضلی، احمد، ۱۳۶۸ (ج): «ابالیش»، دایرة المعارف بزرگ اسلامی، ج ۲، ۳۴۲.
تفضلی، احمد، ۱۳۷۰: «کرتیر و سیاست اتحاد دین و دولت در دوره ساسانی»، یکی قطره باران، تهران، ۷۲۱ تا ۷۳۷.

تفضلی، احمد، ۱۳۷۱: «اندرز بهزاد فرخ پیروز»، هفتاد مقاله، ارمغان فرهنگی به دکتر غلامحسین صدیقی، گرد آورده یحیی مهدوی - ایرج افشار، تهران، ۵۳۷ تا ۵۴۲.

تفضلی، احمد، ۱۳۷۴: «جاویدان خرد و خردنامه»، تحقیقات اسلامی، س ۱۰، ش ۱ و ۲، ۵۰۳ تا ۵۰۷.

تقی زاده، سید حسن، ۱۹۲۰: «تدوین داستان ملی در شکل کنونی و مآخذ کتبی آن»، کاوه، س ۵، ش ۱۰، ۱۲ تا ۱۴.

تقی زاده، سید حسن، ۱۳۱۶: گاه شماری در ایران قدیم، تهران.

- تقی زاده، سید حسن، ۱۳۴۶: بیست مقاله، تهران.
- تقی زاده، سید حسن و افشار شیرازی، احمد، ۱۳۳۵. مانی و دین او، تهران.
- تنوخی، ابوعلی المحسن بن علی، الفرج بعد از الشدة، تحقیق عبود الشالجي، ج ۱، بیروت، ۱۳۹۸ هـ / ۱۹۷۸ م.
- توحیدی، ابو حیان، الامتاع و المؤانسة، به کوشش احمد امین و احمد الزین، ج ۲، قاهره، ۱۹۴۲.
- توحیدی، ابو حیان، البصائر و الذخائر، تحقیق ابراهیم کیلانی، ج ۴، دمشق، ۱۳۸۵ هـ ق / ۱۹۶۶ م.
- توقیعات کسری انوشروان. نک به دستورنامه کسروی.
- ثعالبی، ابو منصور عبدالملک، آداب الملوک، تحقیق جلیل العطیه، بیروت، ۱۹۹۰ م.
- ثعالبی، ابو منصور عبدالملک، الاعجاز و الایجاز، بیروت، [بی تا].
- ثعالبی، ابو منصور عبدالملک، التمثیل و المحاضرة، تحقیق عبد الفتاح محمد الحلوه، قاهره، ۱۳۸۱ هـ ق / ۱۹۶۱ م.
- ثعالبی، ابو منصور عبدالملک، غرر اخبار ملوک الفرس یا غرر السیر، به کوشش زوتنبرگ، پاریس، ۱۹۰۰ م؛ ترجمه به فارسی از محمد فضائی، تهران ۱۳۶۸.
- ثعالبی، ابو منصور عبدالملک، یتیمه الدهر، به کوشش محمد عبدالمجید، قاهره، ۱۳۷۵ هـ ق / ۱۹۵۶ م؛ چ دمشق، ۱۳۰۲ هـ ق / ۱۸۸۴ م.
- جاحظ، عمر بن بحر، الآمل و المأمول، تحقیق رمضان ششن، بیروت، ۱۹۷۲ م.
- جاحظ، عمر بن بحر، البیان و التبيين، تحقیق و شرح عبدالسلام محمد هارون، ج ۳، قاهره - بغداد ۱۳۸۰ / ۱۹۶۰.
- جاحظ، عمر بن بحر، کتاب التاج فی اخلاق الملوک، تحقیق احمد زکی پاشا، قاهره، ۱۳۲۲ هـ ق / ۱۹۱۴ م.
- جاحظ، عمر بن بحر، رسایل، به کوشش محمد هارون، قاهره، ۱۳۸۴ هـ ق / ۱۹۶۵ م.
- جاحظ، عمر بن بحر، المحاسن و الاضداد، به کوشش فان فلو تن (Van Vloten)، لیدن، ۱۸۹۸.

جعفری، محمود: ۱۳۶۵: ماتیگان یوشت فریان، تهران.
جواهر الاسمار نک به طوطی نامه.

جهشیاری، ابو عبدالله محمد، الوزراء و الکتاب، تحقیق مصطفی السقا، ابراهیم لابیاری
و عبد الحفیظ شلبی، قاهره، ۱۳۵۷ هـ.ق. / ۱۹۳۸ م؛ ترجمه فارسی از
ابوالفضل طباطبائی، تهران، ۱۳۴۸.

حاتمی، حسن، ۱۳۶۵: «کتابه تازه یاب خط پهلوی در کازرون»، آینده، س ۱۲، ش
۱۱ و ۱۲، ۷۶۱ و ۸۴۷.

حکمت، علی اصغر، ۱۳۳۷: نقش پارسی بر احجار هندی، تهران.
الحکمة الخالده. نک به ابن مسکویه.

حمد الله مستوفی، تاریخ گزیده، به کوشش عبدالحسین نوائی، تهران، ۱۳۳۹.
حمزه اصفهانی، سنی ملوک الارض و الانبیاء، چ بیروت، ۱۹۶۱.

خالقی مطلق، جلال، ۱۳۶۹: «بیژن و منیژه و ویس و رامین»، ایران شناسی، س ۲، ش ۲،
۲۷۳ تا ۲۹۸.

خالقی مطلق، جلال، ۱۳۷۴: «کیخسرو و کورش»، ایران شناسی، س ۷، ش ۱، ۱۵۸ تا
۱۷۰.

خردنامه، به کوشش منصور ثروت، تهران، ۱۳۶۷.

خروموف، آلبرت لئونیدویچ، ۱۹۸۷: از رستم تا دیواستیچ، دوشنبه.

خوارزمی، مفاتیح العلوم، ابو عبدالله محمد، به کوشش فان فلوتن (Van Vloten)،
لیدن، ۱۸۹۵.

خیام (؟)، نوروزنامه، به تصحیح مجتبی مینوی، تهران، ۱۳۱۲.

در سدن، مارک (M.Dresden): ۱۳۵۳، «زبان های ایرانی میانه» ترجمه احمد تفضلی،
مجله بررسی های تاریخی، س ۹، ش ۶، ۱۳ تا ۵۴.

دستورنامه کسروی، به قلم محمد جلال الدین طباطبائی زواری، به سعی و اهتمام حاج
حسین نخجوانی، تبریز، ۱۳۳۴.

دولت شاه سمرقندی، تذکرة الشعراء از روی چاپ براون به تصحیح محمد عباسی، تهران

[بی تا]

دهخدا، لغت نامه.

دهدشتی، آذر میدخت، ۱۳۶۳. پژوهش در متن پهلوی سی روزه کوچک و سی روزه بزرگ، تهران.

دیاکونوو، ۱۳۴۴: اشکانیان، ترجمه کریم کشاورز، تهران.

دینکرد نک به Dēnkard

دینوری، ابوحنیفه احمد، اخبار الطوال، به کوشش گرگاس (Guirgass)، لیدن، ۱۸۸۸.

راشد محصل، محمد تقی، ۱۳۶۶: گزیده های زادسپرم، تهران.

راشد محصل، محمد تقی، ۱۳۷۰، زند بهمن یسن، تهران.

راغب اصفهانی، ابوالقاسم حسین، محاضرات الادباء، بیروت، ۱۹۶۱، نیز نک به نوادر.

راوندی، محمد بن علی، راحة الصدور، به کوشش محمد اقبال، لیدن، ۱۹۲۱.

رحیم زاده صفوی، ۱۳۱۰: یادداشت های خسرو اول انوشیروان، تهران.

رشید یاسمی. نک به یاسمی.

رضایی، جمال - کیا، صادق، ۱۳۳۰: گزارش نوشته ها و پیکرهای کال جنگال، ایران کوده، ش ۱۴.

رضایی باغ بیدی. نک به مورانو.

روایات پهلوی نک به Dhabhar

روایات داراب هرمزدیار. به کوشش مودی (Modi)، بمبئی، ۱۹۲۲.

روح الامینی، محمود، ۱۳۶۹: «جستاری مردم شناختی از منظومه درخت آسوریگ»،

هفتاد مقاله، ارمغان فرهنگی به دکتر غلامحسین صدیقی، گردآورده یحیی

مهدوی و ایرج افشار. ج ۱، تهران، ۳۲۳ تا ۳۳۶.

زرشناس، زهره، ۱۳۷۵: «زبان خوارزمی»، نامه فرهنگستان، س ۲، ش ۱، ۵۳ تا ۶۵.

سلیم، عبدالامیر، ۱۳۵۳: «تطبیق روزهای ماه در فرهنگ ایرانی و احادیث اسلامی یا

سی روزه در حدیث شیعه»، نشریه دانشکده ادبیات و علوم انسانی تبریز، س ۲۶،

۲۵۱ تا ۲۸۶.

- سید مرتضی رازی، تبصرة العوام، به تصحیح عباس اقبال، ۱۳۱۳.
- شفیعی کدکنی، محمد رضا، ۱۳۴۲: «کهنه‌ترین نمونه شعر فارسی»، آرش، ش ۶.
- شفیعی کدکنی، محمد رضا نیز نک به مقدسی.
- شکند گمانیگ وزار. نک به De Menasce
- شکی، منصور، ۱۳۶۹: «ساسان که بود؟»، ایران‌شناسی، س ۲، ش ۱، ۱۳۶۹، ۷۷ تا ۸۸.
- زمخشری، محمود بن عمر، ربيع الابرار و نصوص الاخبار، افست از روی چاپ بغداد، ج ۴، قم، ۱۳۶۹.
- زند خرده اوستا، نک به Dhabhar
- ژینیو، فیلیپ (Ph. Gignoux)، ۱۳۷۲: ارداویراف‌نامه (ارداویرازنامه)، ترجمه و تحقیق ژاله آموزگار، تهران.
- ساقطات آثار الباقیه، نک به بیرونی
- سروشیار جمشید، ۱۳۴۷: «حوسیان»، راهنمای کتاب، س ۱۱، ش ۵، ۲۶۹ تا ۲۷۱.
- سروشیار، جمشید، ۱۳۵۳: حوسیان، حوساز، نشریه دانشکده ادبیات اصفهان، س ۹، ش ۱۰، ۱۷ تا ۲۰.
- شهرستانی، محمد بن عبدالکریم، الملل و النحل، تحقیق محمد بدران، قاهره، ۱۳۷۰ هـ / ۱۹۵۰ م.
- شهمردان بی‌ابی‌الخیر، نزهت نامه‌ی علایی، به تصحیح فرهنگ جهانپور، تهران ۱۳۶۲.
- صادقی، علی‌اشرف، [۱۳۵۷]، تکوین زبان فارسی، تهران.
- صفا، ذبیح‌الله، ۱۳۳۹: تاریخ ادبیات در ایران، ج ۲، چ ۲، تهران.
- صفا، ذبیح‌الله، ۱۳۳۳: حماسه‌سرایی در ایران، تهران.
- طاووسی، محمود، ۱۳۶۵: واژه‌نامه‌ی شایست‌نشیست، شیراز.
- طبری، محمد بن جریر، تاریخ الامم و الملوک، به کوشش دوخویه (De Goeje)، لیدن، ۱۸۷۹ تا ۱۹۰۱.
- طرطوشی، سراج الملوک، قاهره، [بی‌تا].

طوطی نامه (جواهر الاسمار)، از عماد بن البعری به اهتمام شمس آل احمد، تهران، ۱۳۵۲.

طوطی نامه، تألیف ضیاء نخشبى، به تصحیح فتح الله مجتبائی و غلامعلی آریا، تهران، ۱۳۷۲.

طوطی نامه، از محمد قادری، لندن، ۱۸۰۱

ظفرنامه، نک به ابن سینا.

عامری، ابوالحسن محمد، السعادة و الاسعاد، به کتابت و مباشرت مجتبى مینوی، تهران، ۱۳۳۶.

عریان، سعید، ۱۳۷۱: متون پهلوی، تهران.

عثمانوف، نک به نوری عثمانی.

عفیقى، رحیم، ۱۳۴۲: ارداویرافنامه، مشهد.

عماد بن محمد النعری، نک به طوطی نامه.

عنصرالمعالی نک به قابوسنامه.

عنصری، دیوان، به کوشش محمد دبیر سیاقی، تهران ۱۳۴۲.

عنصری، وامق و عذرا، تصحیح محمد شفیع، لاهور، ۱۹۶۷

عوفی، محمد، جوامع الحکایات، قسم سوم، ج ۱، باب هشتم، به تصحیح بانو کریمی، تهران، ۱۳۵۲.

عهد اردشیر، تحقیق احسان عباس، بیروت، ۱۳۸۷ هـ / ۱۹۶۷ م؛ ترجمه فارسی محمد علی امام شوشتری، تهران، ۱۳۴۸.

غزالی طوسی، محمد، نصیحة الملوک، به کوشش جلال الدین همایی، چ ۲، تهران، ۱۳۵۱.

غضنفر تبریزی، فهرست کتاب های رازی و نام های کتاب های بیرونی، به تصحیح و ترجمه و تعلیق مهدی محقق، تهران، ۱۳۷۱.

غیبی، بیژن، ۱۳۷۵: یادگار زریران، بيلفلد.

فخرالدین گرگانی، ویس و رامین، به کوشش ماگانی تودوا و الکساندر گواخاریا، تهران،

- ۱۳۴۹؛ به کوشش محمد جعفر محبوب، تهران، ۱۳۳۷.
- فرای، ریچارد، ۱۳۴۵: «سنگ نبشته پارتی کل جنگ گاه»، نشریه انجمن فرهنگ ایران باستان، ش ۱، ۳۸ تا ۱.
- فردوسی، ابوالقاسم، شاهنامه، چ مسکو، ۱۹۶۰ تا ۱۹۷۱.
- فروه‌وشی، بهرام، ۱۳۵۴: کارنامه اردشیر بابکان.
- فضائل، نک به ثعالی، غرالسیر.
- قابوسنامه، تألیف عنصرالمعالی کیکاووس بن اسکندر، به اهتمام و تصحیح غلامحسین یوسفی، چ ۲، تهران، ۱۳۵۲.
- قرآن قدس، به کوشش علی رواقی، ۱۳۶۴.
- قریب، بدرالزمان، ۱۳۴۸: «طلسم باران از یک متن سغدی»، نشریه فرهنگ ایران باستان، فروردین، ۱۳۴۸، ۱۲ تا ۲۴.
- قریب، بدرالزمان، ۱۳۵۷: «رستم در روایات سغدی» شاهنامه‌شناسی، ج ۱، تهران، ۴۴ تا ۵۳.
- قریب، بدرالزمان، ۱۳۷۴: فرهنگ سغدی، تهران.
- قزوینی، نک به ابن مسکویه.
- قزوینی، محمد صالح، نک به نوادر.
- قزوینی، عجائب المخلوقات، به کوشش و وستنفلد (F. Wüstenfeld)، لایپزیگ، ۱۸۴۸.
- قلقشندی، ابوالعباس احمد، صبح الاعشی، ج ۱، قاهره، ۱۳۸۳ هـ ق / ۱۹۶۳ م.
- کامبخش فرد، سیف الدین، ۱۳۴۶: «کتیبه‌ای از شاپور دوم شاهنشاه ساسانی در مشکین شهر»، هنر و مردم، ش ۶۱ و ۶۲، ۶ تا ۹.
- قیصری، ابراهیم، ۱۳۵۶: «منظومه‌ای به شعر دری نظیر درخت آسوریک»، هفتمین کنگره تحقیقات ایرانی، ج ۲، تهران، ۳۶۲ تا ۳۷۸.
- گرد علی، رسائل البلغاء، چ ۴، قاهره، ۱۳۷۴ هـ ق / ۱۹۵۴ م.
- کریستن سن، آرتور، ۱۲-۱۳۱۲: «داستان بزرجمهر حکیم»، ترجمه عبدالحسین

میکده، مهر، س ۱، ش ۱۲-۶، ۱۳۱۲ و ۱۳۱۳.

کریستن سن، آرتور، ۱۳۳۲: ایران در زمان ساسانیان، ترجمه رشید یاسمی، چ ۲، تهران.
کریستن سن، آرتور، ۱۳۳۶، (الف): «ملاحظات درباره قدیم‌ترین عهد آیین زردشتی»، مزدپرستی در ایران قدیم، ترجمه ذبیح‌الله صفا، تهران.
کریستن سن، آرتور، ۱۳۳۶ (ب): کیانیان، ترجمه ذبیح‌الله صفا، تهران.
کریستن سن، آرتور، ۱۳۵۰: کارنامه شاهان، ترجمه باقرامیرخانی و بهمن سرکاراتی، تبریز.

کریستن سن، آرتور، ۱۳۶۸ (الف): نمونه‌های نخستین انسان و نخستین شهریار در تاریخ افسانه‌ای ایرانیان، ج ۲، ترجمه و تحقیق ژاله آموزگار و احمد تفضلی، تهران.

کریستن سن، آرتور، ۱۳۶۸ (ب)، «شاهزاده خانم و برگ‌مورد و شاهزاده خانم و نخود»، ترجمه ژاله آموزگار کتاب سخن [۲]، ۱۰۲ تا ۱۱۷.

کسروی، احمد، ۱۳۴۲، کارنامک اردشیر بابکان، چ ۲، تهران.
کیلله و دمنه، نک به ابوالمعالی نصرالله منشی.

کلیمه، ا و نجم‌آبادی، سیف‌الدین، ۱۳۴۸: «متن پهلوی اشکانی کتیبه حاجی آباد»، هنر و مردم، ش ۸۶ و ۸۷، ۷۴ تا ۸۵.

کندی، محمد بن ابراهیم، بیان‌الشرع، ج ۵، عمان، ۱۴۰۵ هـ ق / ۱۹۸۴ م.

کیا، صادق، ۱۳۳۵: ماه‌فروردین روز خرداد، چ ۲، ایران‌کوده، ش ۱۶، تهران.

کیا، صادق، ۱۳۵۳: واژه‌های گویشی ایرانی در نوشته‌های بیرونی، تهران.

گردیزی، زین‌الخبار، به تصحیح عبدالحی حبیبی، تهران، ۱۳۴۷.

گزنفون، کورش‌نامه، ترجمه رضا مشایخی، تهران، ۱۳۴۲.

لباف‌خانیکی رجبعلی و بشاش، رسول، ۱۳۷۳: سنگ‌نگاره لاخ مزار (بیرجند)، سلسله مقالات پژوهشی ۱، تهران.

ماهیار نوابی، نک به نوابی.

مبّرد، ابوالعباس محمد، الفاضل، تحقیق عبدالعزیز المیمنی، قاهره، ۱۳۷۵ هـ ق /

۱۹۵۶ م.

مجتبایی، فتح‌الله، ۱۳۶۳: «ملاحظات در بارهٔ اعلام کلیله و دمنه»، مجلهٔ زبان‌شناسی، س ۱، ش ۲، ۳۳ تا ۶۳.

مجتبایی و آریا. نک به طوطی نامه.

مجمّل التّواریخ و القصص، به تصحیح محمد تقی بهار، تهران، ۱۳۱۸.

محبوب قسطنطین، کتاب العنوان به نقل احمد شیرازی. نک به تقی زاده و افشار شیرازی.

محبوب، محمد جعفر، ۱۳۳۶، دربارهٔ کلیله و دمنه، تهران.

محبوب، نیز نک به فخرالدین گرگانی، ویس و رامین.

محقق، مهدی، ۱۳۳۹: «تأثیر زبان فارسی در زبان عربی» (۲)، مجلهٔ دانشکدهٔ ادبیات تهران، س ۷، ش ۴، ۹۱ تا ۱۱۰.

محقق، مهدی، ۱۳۴۴، تحلیل اشعار ناصر خسرو، تهران.

محقق، مهدی، ۱۳۷۱: نک به غضنفر تبریزی.

محمد شفیع، وامق و عذرا، نک به عنصری.

محمدی، محمد، ۱۳۳۸ (الف): «کتاب التاج للجاحظ و علاقته بکتاب 'تاجنامه' فی الادب الفارسی الساسانی»، الدراسات الادبیه، س ۱، ش ۱، ۲۹ تا ۶۷.

محمدی، محمد، ۱۳۴۰: «کتاب التاج فی سیرهٔ انوشیروان»، الدراسات الادبیه، س ۱، ش ۲ و ۳، ۱۵ تا ۳۹ و ۱۰۹ تا ۱۲۲.

محمدی، محمد، ۱۳۴۰: «کتاب التاج فی سیرهٔ انوشیروان»، الدراسات الادبیه، س ۳، ش ۲، ۲۳۷ تا ۲۶۴؛ س ۳، ش ۳، ۳۴۵ تا ۳۷۸.

محمدی، محمد، ۱۳۴۳: «دربارهٔ یکی از تاجنامه‌های ساسانی»، الدراسات الادبیه، س ۶، ش ۳ و ۴، ۱۸۵ تا ۲۰۷.

محمدی، محمد، ۱۳۵۶: فرهنگ ایرانی پیش از اسلام، تهران.

محمدی، محمد، ۱۳۷۲، تاریخ و فرهنگ ایران، تهران.

محمدی، محمد، ۱۹۶۴، الترجمة و النقل عن الفارسیة، بیروت.

محیط طباطبائی، سید محمد، ۱۳۱۰: «کارنامه انوشیروان»، مجله شرق، ۵۵۲ تا ۶۰۲ و ۷۱۹ و ۷۲۰.

مرزبان راد، علی، ۱۳۵۶: خسرو انوشیروان در ادب فارسی، تهران.
مزدآپور، کتابون، ۱۳۶۸: «اندرز کودکان»، چیستا، س ۶، ش ۷ و ۸.
مزدآپور، کتابون، ۱۳۶۹، شایست ناشایست، تهران.
مستوفی، نک به حمدالله مستوفی.

مسعودی، ابوالحسن علی، التنیه و الاشراف، به کوشش دوخویه (De Goeje)، لیدن، ۱۸۹۴.

مسعودی، ابوالحسن علی، مروج الذهب، به کوشش شارل پلا (Ch. Pellat)، بیروت ۱۹۶۵ تا ۱۹۷۹.

مشکور، محمد جواد، ۱۳۴۶، فرهنگ هزوارش های پهلوی، تهران.
مشکور، محمد جواد، ۱۳۶۹: کارنامه اردشیر بابکان، تهران.
مشکویه رازی، نک به ابن مسکویه.

مصطفوی، محمد تقی، ۱۳۴۳: اقلیم پارس، تهران.

معین، محمد، ۱۳۲۳: «خسرو قبادان و ریدک وی»، آموزش و پرورش، س ۱۴، ش ۱، ۶۸ تا ۷۴، ش ۳، ۱۴۵ تا ۱۴۷، ش ۵، ۲۵۵ تا ۲۵۹، ش ۸، ۴۲۶ تا ۵۲۳؛
مجموعه مقالات، ج ۱، ۱۳۶۸، ۸۰ تا ۱۰۲.

معین، محمد، ۱۳۲۴: یوشت فریان و مرزبان نامه، تهران.

معین، محمد، ۱۳۲۵، «روزشماری در ایران باستان»، مجموعه انجمن ایرانشناسی، (۱)، تهران، ۱ تا ۸۵.

معین، محمد، ۱۳۳۸: مزدیسنا و ادب پارسی، تهران.

مقدسی، مطهر بن طاهر، البدء و التاریخ، به کوشش کلمان هوار (C. Huart)، پاریس، ۱۸۹۹ تا ۱۹۱۹. و ترجمه فارسی آن از محمد رضا شفیعی کدکنی، آفرینش و تاریخ، چ ۲، تهران، ۱۳۷۴.

مقربی، مصطفی، نک به مینورسکی.

- ملکی. ایرج، ۱۳۴۴: خسرو و ریدک، انتشارات مجله موسیقی، تهران.
- مکری کیوان پور، محمد، ۱۳۲۶: اندرز خسرو قبادان، تهران.
- مورانو، انریکو، ۱۳۷۱: «ترجمه‌ای نواز کتیبه دو زبانه یونانی - پارسی مجسمه هرکول در سلوکیه» ترجمه حسن رضایی باغبیدی، مجله زبان‌شناسی، س ۹، ش ۲، ۵۱ تا ۶۰.
- موسی خورنی (موسس خورناسی)، تاریخ ارمنستان، ترجمه گئورگی نعلبندیان، یروان، ۱۹۸۴.
- میرزای ناظر، ۱۳۷۳: اندرز اوشندانا، تهران.
- میر فخرایی، مهشید، ۱۳۶۷، روایت پهلوی، تهران.
- میر فخرایی، مهشید، ۱۳۷۱، بررسی هادخت نسک، تهران.
- مینورسکی، ولادیمیر، ۱۳۳۵: «ویس و رامین، داستان عاشقانه پارسی»، ترجمه مصطفی مقربی، فرهنگ ایران زمین، س ۴، ش ۱ و ۲، ۳ تا ۷۳.
- مینوی، مجتبی، ۱۳۳۳: «یکی از فارسیات ابونواس»، مجله دانشکده ادبیات تهران، س ۱، ش ۳، ۶۲ تا ۷۷.
- مینوی، مجتبی، ۱۳۴۶: پانزده گفتار، تهران.
- مینوی، مجتبی. نک به کیله و دمنه، نامه تنسرو نوروزنامه ناجی، ۱۹۷۳: «کتاب الکتاب»، المورد ۲/۲، ۵۹، ۷۷.
- ناصر خسرو، دیوان، به کوشش مجتبی مینوی و مهدی محقق، تهران، ۱۳۵۳.
- نالینو (نلینو)، کرلو الفونسو، ۱۳۴۹: تاریخ نجوم اسلامی، ترجمه احمد آرام، تهران.
- نامه تنسرو به گشنسپ، به تصحیح مجتبی مینوی، چ ۲، تهران، ۱۳۵۴.
- نامه‌های منوچهر، نک به Dhabhar.
- نجم آبادی، سیف الدین، ۱۳۴۸. نک به کلیما و نجم آبادی و نیز به تاوادیا.
- نخجوانی، حاج حسین، ۱۳۳۴: نک به دستورنامه کسروی.
- نخجوانی، محمد بن هندوشاه، صحاح الفرس، به اهتمام عبدالعلی طاعتی، تهران، ۱۳۴۱.

نخشی، ضیاء. نک به طوطی نامه.

نصیحة الملوک، [به تصحیح سید حسن تقی زاده]، تهران، ۱۳۱۷.

نظامی، هفت پیکر، به تصحیح وحید دستگردی. تهران، ۱۳۱۵.

نلینو. نک به نالینو.

نوابی ماهیار، یحیی: ۱۳۴۶: درخت آسوری، تهران.

نوابی ماهیار، یحیی: ۱۳۵۵: مجموعه مقالات، به کوشش محمود طاووسی، شیراز.

نوابی ماهیار، یحیی، ۱۳۷۴: یادگار زیران، تهران.

نوادر (نک به راغب اصفهانی)، ترجمه و تألیف محمد صالح قزوینی، به اهتمام احمد

مجاهد، تهران، ۱۳۷۱.

نوروزنامه. نک به خیام (?).

نوری عثمان، محمد، ۱۳۵۴: «خدای نامه ها و شاهنامه های مأخذ فردوسی»، جشن نامه

محمد پروین گنابادی، زیر نظر محسن ابوالقاسمی، تهران، ۲۸۷ تا ۳۳۲.

نولدکد، تئودور، ۱۳۲۷، حماسه ملی ایران، ترجمه بزرگ علوی، تهران.

نولدکه، تئودور، [۱۳۵۸]، تاریخ ایرانیان و عرب ها، ترجمه عباس زریاب، تهران.

نهاية الارب في اخبار الفرس و العرب، به تصحیح محمد تقی دانش پژوه، تهران،

۱۳۷۴؛ ترجمه فارسی آن با عنوان تجارب الامم فی اخبار ملوک العرب و

العجم، به تصحیح رضا انزابی نژاد و یحیی کلانتری، مشهد، ۱۳۷۳.

وهمن، فریدون، ۱۳۴۳: «داروی خرسندی»، فرهنگ ایران زمین، س ۱۲، ۱۹۸ تا

۲۱۷.

وهمن، فریدون، ۱۳۵۵: واژه نامه ارتای ویراز نامک، تهران.

ویس و رامین. نک به فخرالدین گرگانی.

هاشمی نژاد، قاسم، ۱۳۶۹، کارنامه ی اردشیر بابکان، تهران.

هجویری، کشف المحجوب، به تصحیح و التئین ژوکوفسکی، چاپ افست، به کوشش

محمد عباسی، تهران، ۱۳۳۶.

هدایت، صادق، ۱۳۳۲: زند و هومن یسن و کارنامه اردشیر پاپکان، تهران.

- هنینگ، و.ب: ۱۳۷۵: «کتاب اخنوخ» ترجمه کیکاووس جهانداري، نامه فرهنگستان،
س ۲، ش ۱، ۲۵ تا ۳۵.
- يارشاطر، احسان، ۱۳۳۲: «چند نکته درباره زبان خوارزمي». مجله دانشکده ادبيات
دانشگاه تهران، س ۱، ش ۲، ۴۱ تا ۴۸.
- يارشاطر، احسان، ۱۳۳۱: «رستم در زبان سغدي»، مهر، ش ۷، ۶، ۴۰ تا ۴۱۱.
- ياسمي رشيد، ۱۳۱۳: «اندرز اوشنردانا»، مهر، س ۲، ش ۷ تا ۹.
- ياسمي رشيد، ۱۳۱۴: «ارداويراف نامه»، مهر، س ۳، ش ۱ تا ۴.
- يعقوبي، تاريخ، به كوشش هوتسما (Houtsma)، ليدن، ۱۸۸۳: ترجمه فارسي از
محمد ابراهيم آيتي، تاريخ يعقوبي، تهران، ۱۳۴۲، ۱۳۴۳.

۲. زبان‌های دیگر

Allberry, C,R,C., 1938:

A Manichaeian Psalm - book, Stuttgart.

Andreas, F.C. and Barr, Kaj, 1933: *Bruchstücke einer Pehlevi -*

Übersetzung der Psalmen, SPAW, Berlin.

Anklesaria, T,D. , [1901] : *The Datistan-i Dinik*, Bombay.

Anklesaria, T.D., 1908: *Bûndahishn*, Bombay.

Anklesaria, B.T., 1958: "The Pahlavi Inscription on the Crosses in Southern India", *Journal of the Cama Oriental Institute*, 39, 64-107.

Anklesaria, B.T. , 1962: *Rivâyat-i Hēmût-i Ašavahîstân*, Bombay.

Anklesaria, B.T. , 1964: *Vichitakiha-i Zaatsparam*,

Anklesaria, B.T. , 1969: *The Pahlavi Rivayat of Aturfarnbag and Farnbag - Srōš*, Bombay.

Antia, E.K. , 1900: *Kârnâmak-i Artakhshîr Pâpakân*, Bombay.

Antia, E.K. , 1909: *Pâzend Texts*, Bombay.

Asmussen, Jes, P. , 1965: *X^uâstvânîft*, Copenhagen.

Asmussen, Jes, P, 1973: *Studies in Judeo - Persian Literature*, Leiden.

Asmussen, Jes, P. , 1989: "Barlaam and Iosaph" , *Encyclopaedia Iranica*, III , London - New York, 801.

Back, M. 1978: *Die Sassanidischen Staatsinschriften*, Acta Iranica, 18, Téhéran - Liège.

- Bailey, H.W. , 1930: "To the Zamasp - Namak" , *BSOS* 4 , 55-85, 581-600 .
- Bailey, H.W. , 1943: *Zoroastrian Problems in the Ninth - Century Books*, Oxford, seprint 1971.
- Bailey, H.W. , 1956 apud Brown, L.W. , : *The Indian Christians of St. Thomas*, Cambridge, 87-9.
- Bailey, H.W. , 1983: "Khotanes Saka Literature", *Cambridge History of Iran*, Cambridge, 1230-43.
- Barr, Kaj, 1936: "Remarks on the Pahlavi Ligatures" , *BSOS* , 8 , 391 - 403.
- Barr,Kaj, see Andreas and Barr.
- Barthelemey, A. , 1887: *Gujastak Abalish*, Paris.
- Bartolomae, Chr. 1915: *Die Zendhandschriften der K.Hof-und Staatsbibliothek in München*, München.
- Barthholomae, Chr., 1922: "Zur Kenntnis der mittelliranschen Mundarten" , II, Sb. HAW, Heidellerg.
- Bausani, A., 1957: "Due citazioni del Corano nel *Dēnbart*", *RSO* , 32, 455 - 62.
- Bazin, L. ,1975: "Turcs et Sogdiens: les enseignements de l'inscription de Bugut", *Mélanges linguistiques offerts à Émile Benveniste*, Paris.
- Benveniste, E. , 1930: "Le texte du *Dtaxt Asūrīk* ' , *JA* , 217, 193-225.
- Benveniste, E., 1932 (a) : "Le mémorial de Zarēr", *JA*, 220, 245 - 93.

- Benveniste, E., 1932 (b) : "Une apocalypse pehlevie : le Žāmāsp - Nāmak" , *RHR*, 106 , 337 - 80.
- Benveniste, E. 1940: *Vesantra Jataka*, Paris.
- Benveniste, E. , 1943 - 1945 [1947], "Fragments des Actes de Saint Gorges en version sogdienne" , *JA*, 234, 91- 116.
- Benveniste, E, 1946: *Textes Sogdiens*, Paris.
- Benveniste, E. , 1970: " Que signifie Vīdēvdāt?" , *Henning Memorial Volume*, ed. M. Boyce and I. Gershevitch, London, 37 - 42.
- Bivar, A.D.H., 1967: "A Parthian Amulet, *BSOAS*, 33, 512 - 25.
- Bivar, A.D.H., 1983: "The Political History of Iran under the Arsacids", *Cambridge History of Iran*, 3(1) , Cambridge, 21- 99.
- Bivar, A.D.H. and Yarshater, E. , 1978: *Mazandaran I*, CII, Part IV, Vol. VI, Portfolio I, London.
- Bloch, E., 1895: "Textes pehlvis inédits", III , *RHR* 1-23 (texte), 1-25 (triaduction).
- de Blois, F., 1990(a): "The Middle-Persian Inscription from Constantinople: Sasanian or Post - Sasanian", *Studia Iranica* 19, 20g-16.
- de Blois, F., 1990(b): *Burzōy's Voyage to India and the Origin of the book of kalīlah wa Dimnah*, London.
- Bogolyubov, M.I., 1967 "Arameiski dokument iz Avromana", *Vestnik Leningrdsкого Universiteta*, 2, 121-8.
- Bogolyubov, M.I. and Smirnova, O.I: 1963: *Sogdiyskie dokumenty s goriy Mug*, III, Moscow.

- Bowman, R.A. , 1970: *Aramaic Ritual Texts*, Chicago.
- Boyce, M., 1954: *The Manichean Hymn-Cycles in Parthian*, London.
- Boyce, M., 1955: "Zariadres and Zarēer" , *BSOAS*, 17,463-77.
- Boyce, M., 1957: "The Parthian *ḡosan* and Iranian Minstrel Tradition" , *JRAS*, 10-45.
- Boyce, M., 1960: *A Catalogue of the Iranian Manuscripts in Manichaean Script in the German Turfan Collection*, Berlin.
- Boyce, M., 1968(a): "Middle Persian Literature", *Handbuch der Orientalistik*, Abt. 1, Bd.4, Abs. 2: Literatur, Lief. 1, Leiden, 31-66, "the Manichaen Literature in Middle Iranian", 67-76.
- Boyce, M., 1968(b): *The Letter of Tansar*, Roma.
- Boyce, M., 1975(a); *A Reader in Manichaean Middl Persian and Parthian*, Acta Iranica 9, Téhéran-Liége.
- Boyce, M., 1975 (b): *A History of Zoroastrianism*, I, Leiden.
- Boyce, M., 1983: "Parthian Writings and Literature" , "The Manichaean Persian Writings", *Cambridge History of Iran*, Vol. 3(2), Cambridge, 1151-6, 1196-1204.
- Boyce, M., 1984: "On the antiquity of Zoroastrian apocalyptic", *BSOAS* 47, 57-75.
- Boyce, M., 1985: "Ābān Yašt", *Encyclopdia Iranica*, I, London - New York, 60.
- Boyce, M., 1987: "Ardwahišt", "*Encyclopaedia Iranica* london - New Yovk , II, 391.
- Boyce, M., 1992: *Zoroastrianism*, Costa Mesa, California - New

York.

Browne, E.G., 1900: "Some Account of the Arabic Work entitled *Nihâyatul - irab fi akhbâri 'l- Furs w 'l - `Aral*": *JRAS*, 195-259.

Bulsara, S.J., 1915: *Aêrpatastân and Nîrangsâtân*, Bombay.

Cameron, G.G., 1948: *Persepolis Fortification Tablets*, Chicago.

Cereti, C.G., 1995: *The Zand ī Wahan Yasn*, Roma.

Chacha, H.F., 1936: *Gajastak Abâlish*, Bombay.

Christensen, A., 1928: *Etudes sur le Zoroastrisme de la Perse antique*, Copenhagen.

Christensen, A., 1931(a): *Les Kayanides*, Copenhagen.

Christensen, A., 1931(b): *The Pahlavi Codices K20 and K20b*, *Codices Avestici et Pahlavici Bibliothecae Universitatis Hafniensis*, I, Copenhagen.

Christensen, A., 1932, *The Pahlavi Codex k26*, *Codices Avestici et Pahlavici Bibliothecae Universitatis hafniensis*, II, Copenhagen.

Christensen, A., 1934(a): *Les types du premier homme et du premier roi dans l'histoire légendaire des Iraniens*, II, Leide.

Christensen, A. 1934(b): *The Pahlavi Codex K35*, *Codices Avestici et Pahlavici Bibliothecae Universitatis Hafniensis*, III, Copenhagen.

Christensen, A., 1936(a): *Les gestes des rois*, Paris.

Christensen, A., 1936 (b): *The Pahlavi Codex K 43*, *Codices Avestici et Pahlavici Bibliothecae Universitatis Hafniensis*, V-VI , Copenhagen.

Christensen, A., 1944: *L'Iran sous les Sassanides*, Copenhagen.

- Colditz, I., 1987: "Beuchstüke manichäisch-parthischer Parabelsammlungen", *Altorientalische Forschungen*, 14, 274-313.
- Darmesteter, J., 1892-3: *Le Zand- Avesta*, Paris.
- Dēnkard* (= *Dēnkart*, *Dēnkart*), ed. D.M.Madan, Bombay, 1911.
- Dhabhar, B.N. 1912: *The Epistles of Mânûshchîhar*, Bombay.
- Dhabhar, B.N., 1913: *The Pahlavi Rivâyat*, Bombay.
- Dhabhar, B.N. 1930: *Andarj-i Aōshnar-i Dāanāk*, Bombay.
- Dhabhar, B.N., 1949: *Zand-ī Khurtak Avistāk*, Bombay.
- Dhabhar, B.N., 1963: *Translation of Zand-i Khūrtak Avestāk*, Bombay.
- Diakonov, I. M. and Livšic, V. A., 1960: *Dokumenty 1Z Nisy*, Moscow.
- Diakonoff, I. M. and Livshits, V. A., 1976, 1977, 1979: *Parthian Economic Documents from Nisa*, CII, Part II, Vol. II, Plates, I-III, Texts, 1-80, London.
- Dodge, B., 1970: *The Fihrist of al-Nadīm*, New York.
- Dresden, M., 1966: *Dēnkart*, Wiesbaden.
- Dresden, M., 1983: "Sogdian Language and Literature", *Cambridge History of Iran*, 3(2), Cambridge, 1216-29.
- Driver, G. R., 1957: *Aramaic Documents of the Fifth Century B.C.*, Oxford.
- Emmerick, R. E., 1992: *A Guide to the Literature of Khotan*, Tokyo.
- Emmerich, R. E. and Skjaervo, P. O., 1990: "Buddhist Literature in Khotanese and Tumshuqese", *Encyclopaedia*

- Iranica*, IV, London - New York, 499-505.
- Fox, W. Sh. and Pemberton, R. E. K., 1928: *Passages in Greek and Latin Literature Relating to Zoroaster and Zoroastrianism*, Bombay.
- Freiman, A., 1918: "Andarz-i-Kōtakân", *Dastur Hoshang Memorial Volume*, Bombay, 482-9.
- Freiyman, A. A., 1934: *Sogdiiyskiiy Sbornik*, Leningrad.
- Freiyman, A. A., 1966: *Sogdiiskie dokumentiy s goriy Mug*, I, Moscow.
- Frye, R. N., 1963: *The Heritage of Persia*, New York.
- Frye, R. N., 1966: "The Persepolis Middle Persian Inscriptions from the Time of Shapur II", *Acta Orientalia Danica* 30, 83-93.
- Frye, R. N., 1968: *The Parthian and Middle Persian Inscriptions of Dura-Europos*, CII, Part III, Vol. III, Portfolio I, London.
- Frye, R. N., 1970: "Funerary Inscriptions in Pahlavi from Fars", *Henning Memorial Volume*, London, 152-6.
- Frye, R. N., 1984: *The History of Ancient Iran*, München.
- Fück, J., 1952: *Documenta Islamica Inedita*, Berlin.
- Geiger, B., 1956: "The Middle Iranian Texts", *The Excavations at Dura-Europos*, Final Report, VIII/1, 283-313, New Haven.
- Geldner, K., 1896: *Avesta*, Stuttgart.
- Geldner, K., 1896-1904: "Awestalitterature", *Grundriss der iranischen Philologie*, herausgegeben von W. Geiger and E. Kuhn, II, Strassburg, 1-53.
- Gershevitch, I., 1946: "On the Sogdian St. George Passion",

JRAS, 179-84.

Gershevitch, I, 1968: "Old Iranian Literature", *Handbuch der Orientalistik*, Abt. 1, Bd. 4: *Iranistik*, Abs. 2: *Literatur*, Lief. 1, Leiden, 1-30.

Gershevitch, I., 1983: "Bactrian Literature", *Cambridge History of Iran*, 3(2), Cambridge, 1250-8.

Gharib, B, 1968: "A Newly Found Old Persian Inscription", *Iranica Antiqua* 8, 54-69.

Ghirshman, R., 1936: "Inscription du monument de châpour Ier à châpour", *Revue des Arts Asiatiques*, 123-9.

Ghirshman, R., 1947: "Firūzābād", *Bulletin de l'Institut d'Archéologie Orientale* (Cairo) 46, 1-28.

Gignoux, Ph., 1972: *Glossaire des inscriptions pehlevies et parthes*, CII, Supplementary Series, Vol. I, London.

Gignoux, Ph., 1975: "Notes d'épigraphie et d'histoire sassanides", *Mélanges linguistiques offerts à Émile Benveniste*, Paris, 213-23.

Gignoux, Ph., 1976: "Les formules des sceaux sasanides et la signification de *rāst* et *rāstih*", *Farhang-e Irān Zamin* 21, 41-56.

Gignoux, Ph., 1978 (apud R. Gyselen): review of D. Stronach, *Pasargadae* (Oxford, 1978), *Studia Iranica* 7, 309-12.

Gignoux, Ph., 1986: *Noms propres sassanides en moyen-perse épigraphique*, *Iranische Personennamenbuch*, Band II, Faszikel 2, Wien.

Gignoux, Ph., 1984 (a): "Éléments de prosographie: II. Les possesseurs de coupes sassanides", *Studia Iranica* 13, 19-40.

- Gignoux, Ph., 1984 (b): *Le livre d'ardā Virāz*, Paris.
- Gignoux, Ph., 1985: "Épigraphie sassanides", *Annuaire de l'école Pratique des Hautes Études* 93, 209-13.
- Gignoux, Ph., 1990: "Miscellanea sasanidica", *Bulletin of the Asia Institute*, n.s.4, 233-7.
- Gignoux, Ph., 1991 (a): *Les quatre inscriptions du mage Kirdīr*, *Studia Iranica*, Cahier 9, Paris.
- Gignoux, Ph. 1991 (b): "D'Abnūn à Māhān, études de deux inscriptions sassanides", *Studia Iranica* 20, 9-22.
- Gignoux, Ph., 1992: "Épigraphie parthe et sassanide", *Annuaire de l'École Pratique des Hautes Études* 100, 77-9.
- Gignoux, Ph. et Tafazzoli, A., 1993: *Anthologie de Zadspram*, *Studia Iranica*, Cahier 13, Paris.
- Gimaret, D., 1971: *Le livre de Bilawhar et Būdāsf*, Paris.
- Gnoli, G., 1989: "Avestā", *Encyclopaedia Iranica*, III, London - New York, 35-47.
- Göbl, R., 1983: "Sasanian Coins", *Cambridge History of Iran*, 3(1), Cambridge, 322-36.
- Godard, A., 1936: "Les tours de Ladjim et de Resget", *Athār-é Iran* I, 109-21.
- Greenfield, J. C. and Porten, B., 1982: *The Bisitun Inscription of Darius the Great, Aramaic Version*, CII, Part I, Vol. V, Text, London.
- Grenet, F., 1990: "Observations sur les titres de Kirdīr", *Studia Iranica* 19, 87-94.

- Grenet, F. and Sims-Williams, N., 1987: "The Historical Context of the Sogdian Ancient Letters", *Transition Periods in Iranian History*, Studia Iranica, Cahier 5, Paris, 101-19.
- Grignaschi, M., 1967: "Quelques spécimens de la littérature sassanide conservées dans les Bibliothèques d'Istanbul", *JA* 254, 1-142.
- Grignaschi, M., 1973: "Les règles d'Ardašîr b. Bâbak pour le gouvernement du royaume", *Islâm Tetkikleri Enstitüsü Dergisi*, Istanbul.
- Gropp, G., 1968: "Die sassanidische Inschrift von Mishkinshahr", *AMI* 1, 149-58.
- Gropp, G., 1970: "Bericht über eine Reise in West-und Südiran", *AMI* 3, 173-208.
- Gropp, G., 1975: "Die Derbent-Inschriften und das Ādur Gušnasp", *Monumentum H. S. Nyberg*, I, Acta Iranica 4, 317-31.
- Gropp, G. see also Hinz.
- Hallock, R., T., 1969: *Persepolis Fortification Tablets*, Chicago.
- Haloun, G. and Henning, W. B., 1952: "The Compendium of the Doctrines and Styles of the Teaching of Mani, the Budha of Light", *Asia Major* III, 184-212.
- Hanaway, W. L., 1989: "Bakhtīār-nāma", *Encyclopaedia Iranica*, III, London - New York, 564.
- Hansen, O., 1930: "Zur soghdischen Inschrift auf dem dreisprachigen Denkmal von Karabalgasun": *Journal de la Société Finno-ougrienne*, 3-39.

- Hansen, O., 1938 (a): "Epigraphische Studien", *ZDMG* 92, 441-51.
- Hansen, O., 1938 (b): *Die mittelpersischen Papyri*, Abh. PAW, Berlin.
- Hansen, O., 1941: *Berliner sogdische Texte*, Berlin.
- Hansen, O., 1968: "Die buddhistische und Christliche Literatur", *Handbuch der Orientalistik*, Abt. 1, Bd. 4, Abs. 2, Lief. 1, Leiden, 77-91.
- Harmatta, J., 1957: "The Parthian Parchment from Dura-Europos", *Acta Antiqua* V, 261-308.
- Harmatta, J., 1958: "Die parthischen Ostraka aus Dura-Europos", *Acta Antiqua* VI/1, 87-175.
- Harmatta, J., 1973: review of Hinz: *Altiranische Funde und Forschungen* in *Die Sprache* 19, 68-79.
- Harmatta, J., 1984: "Mithridates I and the Rise of the Parthian Writing System", *Acta Antiqua* 29, 219-25.
- Harmatta-Pékáry, M., 1971: "The Decipherment of the Parsik Ostrakon from Dura-Europos and the Problem of the Sasanian City Organisation", *La Persia nel Medioevo*, Roma, 467-75.
- Hassuri, A., 1984: "Two Unpublished Pahlavi Inscriptions", *ZDMG* 134, 92-7.
- Haug, M. and West, E. W., 1872: *The Book of Arda Viraf*, Bombay - London.
- Haug, M. see Hoshangji Jamaspi (Asa).
- Henning, W. B., 1934: "Ein manichäische Henochbuch", *SPAW*,

27-35.

Henning, W. B., 1936: "Neue Materialien zur Geschichte des Manichäismus", *ZDMG* 90, 1-18.

Henning, W. B., 1937: *Ein manichäisches Bet und Beichtbuch*, APAW, Berlin.

Henning, W. B., 1939: "The Great Inscription of šāpūr I", *BSOS* 9, 823-49.

Henning, W. B., 1940: *Sogdica*, London.

Henning, W. B., 1942: "An Astronomical Chapter of the Bundahishn", *JRAS*, 229-48.

Henning, W. B., 1943 (a): "Annotations to Mr. Tsui's Translation", *BSOAS* 11, 216-9.

Henning, W. B., 1943 (b): "The Book of the Giants", *BSOAS* 11, 52-74.

Henning, W. B., 1944: "The Disintegration of the Avestic Studies", *TPS*, 1942 (published in 1944), 40-56.

Henning, W. B., 1945 (a): "Sogdian Tales", *BSOAS* 11, 465-87.

Henning, W. B., 1945 (b): "The Manichaean Fasts", *JRAS*, 146-64.

Henning, W. B., 1946: "The Sogdian Texts of Paris", *BSOAS* 11, 713-40.

Henning, W. B., 1947: "Two Manichaean Magical Texts", *BSOAS* 12, 39-66.

Henning, W. B., 1948: "A Sogdian Fragment of the Manichaean Cosmogony", *BSOAS* 12, 306-18.

- Henning, W. B., 1950: "A Pahlavi Poem", *BSOAS* 13, 641-8.
- Henning, W. B., 1952: "The Monuments and Inscriptions of Tang-i Sarvak", *Asia Major* II, 151-78.
- Henning, W. B., 1953: "A New Parthian Inscription", *JRAS*, 132-6.
- Henning, W. B., 1954 (a): "The Inscription of Firuzabad", *Asia Major* IV, 98-102.
- Henning, W. B., 1954 (b): Review of F. Altheim and R. Stiehl, *Asien und Rom: Gnomon* 26, 476-80.
- Henning, W. B., 1956: "Eine arabische Version mittelpersischer Weisheitschriften", *ZDMG* 106, 73-4.
- Henning, W. B., 1958: "Mitteliranisch", *Handbuch der Orientalistik*, Abt. 1, Bd. 4, Abs. 1, Leiden, 20-130.
- Henning, W. B., 1959: "Three Iranian Fragments", *The Excavations at Dura-Europos, Final Report*, V/1, New Haven, 414-7.
- Henning, W. B., 1962: "Persian Poetical Manuscripts from the Time of Rūdakī", *A Locust's Leg*, 89-104.
- Henning, W. B., 1963: *Minor Inscriptions of Kartīr*, CII, Part III, Vol. II, Portfolio 3, London.
- Herzfeld, E., 1924: *Paikuli*, Berlin.
- Herzfeld, E., 1932: "Postsasanidische Inschriften", *AMI* 4, 140-56.
- Herzfeld, E., 1936: "Arabische Inschriften aus Iran und Syrien", *AMI* 8, 78-102.
- Hintze, H., 1994: *Der Zamyād-yašt*, Wiesbaden.
- Hintze, H., 1995: "Compositional Techniques in the Yašts of the

Younger Avest", *Proceedings of the Second European Conference of Iranian Studies*, Roma, 277-86.

Hinz, W., 1969: *Altiranische Funde und Forschungen*, 1969.

Hoffmann, K. and Narten, J., 1989: *Der sasanidische Archetypus*, Wiesbaden.

Hoshang Jamasp, 1907: *Vendidâd*, Bombay.

Hoshangji Jamaspji and Haug, M., 1867: *An Old Zand-Pahlavi Glossary*, Bombay - London - Stuttgart.

Hoshangji Jamaspji Asa and Haug, M., 1870: *An Old Pahlavi - Pazand Glossary*, Bombay - London.

Humbach, H and Jamasp Asa, K. M., 1969: *Vaēθa Nask*, Wiesbaden.

Humbach, H and Skjaervo, P. O., 1978, 1980. *The Sassanian Inscription of Paikuli*, Part 1, 2, Wiesbaden. See also Skjaervo.

Humbach, H. and Wang Shiping, 1988: "Die pahlavi-chinesische Bilingue von Xi'n", *A Green Leaf, Acta Iranica* 28, 73-82.

Humbach, H. und Elfenbeim, J., 1990: *Ērbedestān*, München.

Hutter, M., 1992: *Manis kosmogonischē Sabuhragān-Texte*, Wiesbaden.

Inostrantsev, K., 1906: "Otryvok' voennago traktata iz' sasanidskoi, Kinigi Ustanovlenii", *Imperatorskago Russkago Arxeologičeskago Obšestva*, 17.

Inostranzev, G. K., 1918: *Iranian Influence on Moslem Literature*, Part I, translated by G. K. Nariman, Bombay.

Jamāspasa, K. M., 1981: "The Ritual of Hair Trimming and Nail

Paring in Zoroastrianism”, *Monumentum Georg Morgenstierne*, I, *Acta Iranica* 21, Leiden, 316-32.

Jamasp Asa, K. M., 1982: *Aogemadaēcā*, Wein.

Jamasp Asa, K. M. and Humbuch, H., 1971: *Pursišnīhā* I-II, Wiesbaden.

Jamasp-Asana, J. M., 1897-1913: *Pahlavi Texts*, Bombay.

Junker, H. F., 1912: *Ein mittelpersisches schulgespräch*, Sb. HAW., Heidelberg.

Junker, H. F. J., 1959: *Der wiessbegierige Sohn*, Leipzig.

Justi, F., 1895: *Iranisches Namenbuch*, Marburg.

Kaladze, I, 1983: *Epīčeskoe nasledie Unsuri*, Tbilisi.

Kanga, M. F., 1941: *Pahlavi Version of Yašts*, Bombay.

Kanga, M. F., 1951: “Life and Letters of Manushchihr Goshnjam”, *Professor Poure Davoud Memorial Volume*, II, Bombay, 189-204.

Kasumova, S., 1979: “K tolkovaniyu srednepersidskix nadpisei iz Derbenta”, *Vestnik Drevnei Istorii*, 113-26.

Kasumova, S., 1988: “Novye naxodki srednepersidskix nadpisei V Derbente”, *Vestnik Drevnei Istorii*, 88-94.

Kellens, J., 1996: “Dēn Yašt”, *Encyclopaedia Iranica* 7, Costa Mesa California, 281-2.

Kellens, J. et Pirart, E., 1990: *Les textes vieil-avestiques*, II, Wiesbaden.

Kent, R. G., 1953: *Old Persian*, New Haven.

Kephalia, I/1, ed. Schmidt und Ibscher, H., Stuttgart, 1940.

- Kessler, K., 1889: Mani, Berlin.
- Klingenschmitt, G., 1971: "Neue Avesta-Fragmente", *MST* 29, 111-75.
- Kljaštornyj, S. G. and Livšic, V. A., 1972: "The Sogdian Inscription of Bugut Revised", *Acta Orientalia Hungarica* 26, 69-102.
- Kotwal, F., 1966: *Editio Princeps of the Vaeθā*, Bombay.
- Kotwal, F. M. P., 1969: *The Supplementary Texts to the Šāyest nē-šāyest*, Copenhagen.
- Kotwal, F. M. and Boyd, J. W., 1980: *Ērbadistān und Nirangistān*, Harvard.
- Kotwal, F. M. and Kreyenbrock, Ph. G., 1992: *The Herbedestān and Nērangestān*, I, *Herbedestan*, Cahier Studia Iranica 10, Paris.
- Kotwal, M. F. and Kreyenbroch, Ph. G., 1995: *The Herbedestān and Nērangestān*, II: *Nerangestan*, Fragard 1, Cahier Studia Iranica 16, Paris.
- Kumamoto, H. and Yoshida, Y., 1987: "Inscriptions on the Scented Woods in Hōryūti Treasures", *Museum* (Tokyo), 16-7.
- Kurylowicz, J., 1972: "Le mètre des Gāthās de l'Avesta", *BSL* 67, 47-67.
- Lazard, G., 1984: "La métrique de l'Avesta récent": *Orientalia J. Duchesne - Guillemin Emerito Oblata*, *Acta Iranica* 23, 283-300.
- Lazard, G., 1985: "La métrique de la poésie parthe", *Papers in Honour of Prof. Mary Boyce*, *Acta Iranica* 25, 371-99.

- Lazard, G., 1990: "Composition et métrique dans les Yašts de l'Avesta", *Proceedings of the First European Conference of Iranian Studies*, Part 1, Roma, 217-28.
- Lazard, G., 1991: "Pazand, Pahlavi and New Persian", *International Congress Proceedings, K. R. Cama Oriental Institute*, Bombay, 247-53.
- Lazard, G., 1995 (= 1983): "La source en Fârsi de *Vis-o Râmin*", *La formation de la langue persane*, Paris.
- Livšic, V. A., 1962: *Sogdiiskie dokumenty s goriy Mug II*, Moscow.
- Livšic. see also Kljaštornyj - Livšic.
- Livshitz, V. A., 1970: "A Sogdian Alphabet from Panjikant", *W. B. Henning Memorial Volume*, London, 256-63.
- Livshits, V. A. and Nikitin, A. B., 1994 [1995]: "Parthian and Middle-Persian Documents from South Turkmenistan", *Scythia to Siberia* 1/3.
- Lukonin, V.G., 1969 (a): *Kultura sasanidskogo Irana*, Moscow, 312-23.
- Lukonin, V.G., 1969(b): "Srednepersidskie nadpici iz Kara-Tepe", *Kara-Tepe*, [II], Moscow, 40-6, 181.
- MacKenzie, D. N., 1970: *Sutra of Causes and Effects*, London.
- MacKenzie, D. N., 1978: "Shapur's Shooting", *BSOAS* 41, 499-511.
- MacKenzie, D. N., 1979-80: "Mani's Šābuhragān" I-II, *BSOAS* 500-34; Ibid. 43, 288-310.
- MacKenzie, D. N., 1983 (a): "The Inscription", *Iranische*

Denkmäler, Lief 11, Reihe II, Part 3, 21-3.

MacKenzie, D. N., 1983 (b): "Khwarazmian Language and Literature", *Cambridge History of Iran*, 3(2), Cambridge, 1244-9.

MacKenzie, D. N., 1985: "Two Sogdian *hwydgm 'n* Fragments", *Papers in Honour of Professor Mary Boyce, Acta Iranica* 25, 421-8.

MacKenzie, D. N., 1989 (a): "Kerdir's Inscription", *Iranische Denkmäler*, Lief. 13, Reihe II, Berlin, 35-72.

MacKenzie, D. N., 1989 (b): "Khwarezmian in the Law Books", *Études Irano-Aryennes offertes à Gilbert Lazard, Studia Iranica, Cahier* 7, Paris, 265-76.

Mackenzie, D.N., 1989 (c): "Avroman Documents", *Encyclopaedia Iranica*, III, London - New York, 111.

MacKenzie, D. N., 1990: "Bundahišn", *Encyclopaedia Iranica*, IV, London - New York, 547-51.

MacKenzie, D. N., 1992: "The Chorasmian Language", *Encyclopaedia Iranica*, V, Costa Mesa, California, 517-20.

MacKenzie, D. N., 1993: "The Fire Alter of Happy *Frayosh", *Bulletin of the Asia Institute* 7, 105-9.

Mackenzie, D. N. and Perikhanian, A., 1969: "The Model Marriage Contract in Pahlavi with an Addendum", K. R. Cama Oriental Institute *Golden Jubilee Volume*, Bombay, 103-12.

Macuch, M., 1981: *Das sasanidische Rechtbuch*, (Teil II), Wiesbaden.

- Macuch, M., 1993: *Rechtskasuistik und Gerichtspraxis zu Beginn des siebenten Jahrhunderts in Iran*, Wiesbaden.
- Madan, M. See *Dēnkard*.
- Maricq, A., 1965: *Classica et Orientalia*, Paris.
- Markwart, J., 1932. *A Catalogue of the Provincial Capitals of Ērānshahr*, ed. G. Messina. Roma.
- de Menasce, J. P., 1945: *Une apologétique mazdéenne du IX siècle*, Frilourg.
- de Menasce, J. P., 1949: "Notes iranienne", *JA* 237, 1-6.
- de Menasce, J. P., 1956: "Inscriptions pehlevies en écriture cursive", *JA* 244, 423-31.
- de Menasce, J. P., 1958: *Une encyclopédie mazdéenne, le Dēnkart*, Paris.
- de Menasce, J. P., 1967 (a): "Problèmes des mazdéens dans l'Iran musulman", *Festschrift für Wilhelm Eilers*, Wiesbaden, 220-30.
- de Menasce, J. P., 1967 (b): "L'inscription funéraire pehlevie", *Iranica Antiqua* 7, 59-71.
- de Menasce, J. P., 1973: *Le troisième livre du Dēnkart*, Paris.
- de Menasce, J. P., 1975: "Zoroastrian Literature after the Muslim Conquest", *Cambridge History of Iran*, 4, Cambridge, 543-65.
- de Menasce, J. P., 1983: "Zoroastrian Pahlavi Writings", *Cambridge History of Iran* 3(2), Cambridge, 1166-95.
- Messina, G., 1939: *Ayātkār i Žāmāspik*, Roma.
- Minorsky, V., 1962: "Vīs u Rāmīn", *Iranica*, London, 151-99.
- Mirza, H. K., 1974: *Outlines of Parsi History*, Bombay.

- Molé, M., 1967: *La légende le Zoroastre*, Paris.
- Monchizadeh, D., 1982: "Xusrōv i Kavātān ut Rētak", *Monumentem Morgenstierne II, Acta Iranica* 22, 47-91.
- Morano, E., 1990: "Contributi all'interpretazione della lilingue greco-partica dell'Eracle di Seleucia", *Proceedings of the First European Conference of Iranian Studies*, Part 1, Rome, 229-38.
- Müller, F. K., 1907: "Die persischen Kalenderausdrück", *SbPAW*, 465.
- Müller, F. K., 1913: *Sogdische Texte*, I, Berlin.
- Müller, F. K., und Lenz, W., 1934: *Sogdische Texte*, II, Berlin.
- Nadjmabadi, S., 1979: "Eine spätssasa nidische inschrift in Naqš-e Rostam", *Akten des VII Internationalen Kongresses für iranische Kunst und Archäologie*, Berlin, 332-3.
- Nöldeke, Th., 1879: *Geschichte der Perser und Araber*, Leiden.
- Nöldeke, Th., 1920: *Das iranische Nationalepos*, Berlin - Leipzig.
- Nyberg, H. S., 1923: "The Pahlavi Documents from Avromān", *Le Monde Oriental* 17, 182-230.
- Nyberg, H. S., 1929: "Materialy po istolkovaniju pexleviiskix nadpisei Derbenta", *Bulletins de la Société Scientifique d'Azerbaïdjan*, No. 8, V. Baku, 3-32.
- Nyberg, H. S., 1964: *A Manual of Pahlavi*, I, Wiesbaden.
- Nyberg, H. S., 1970: "The Pahlavi Inscription at Mishkīn", *BSOAS* 33, 144-53.
- Nyberg, H. S., ed. Bo, Utas, 1988: *Frahang i Pahlavik*, Wiesbaden.
- Panaino, A., 1990, 1995: *Tīštrya*, I-II, Roma.

Perixanian, A., 1973: *Sasanidskii sudebnik*, Yerevan.

see also MacKenzie and Perikhanian.

Reichelt, H., 1900: *Der Frahang i Oim*, Wien.

Safa Isfahani, N., 1980: *Rivāyat-i Hēmēt-i Ašawahīstān*, Harvard.

Salemann, C., 1909: "Über eine Parsenhandschrift", *Travaux de la 3^e Session du Congres International des Orientalistes*, Leide, 493-592.

Sanjana, P., 1895: *The Dīnā ī Maīnū ī Khrat*, Bombay.

Schippmann, K., 1987: "The Arsacid Dynasty", *Encyclopaedia Iranica*, II, London-New York, 525-36.

Schmidt, E., F., 1970: *Persepolis*, III, Chicago - Illinois.

Shahbazi, Sh. A., 1990: "On the *xvadāy-nāmāg*", *Papers in Honour of Prof. Ehsan Yarshater*, *Acta Iranica* 30, Leiden, 208-29.

Shaked, S., 1970: "Specimens of Middle Persian Verse", *Henning Memorial Volume*, London, 395-405.

Shaked, S., 1979: *The Wisdom of the Sasanian Sages*, Boulder, Colorado.

Shaked, S., 1987: "Andarz and Andarz Literature in Pre-Islamic Iran", *Encyclopaedia Iranica*, II, London - New York, 11-6.

Shaked, S., 1990: "Spurious Epigraphy", *Aspects of Iranian Culture*, *Bulletin of the Asia Institute* 4, 267-75.

Shaki, M., 1981: "Dēnkard Account of the History of the Zoroastrian Scriptures", *Archiv Orientalni* 49, 114-25.

Sims-Williams, N., 1976: "The Sogdian Fragments of the British Library", *IJ* 18, 43-82.

- Sims-Williams, N., 1985: *The Christian Sogdian Manuscript C2*, Berlin.
- Sims-Williams, N., 1989 (a). 1992: Sogdian and Other Iranian Inscriptions of the Upper Indus, I-II, CII, Part II, Vol. III, London.
- Sims-Williams, N., 1989 (b): "Bactrian Language", *Encyclopaedia Iranica*, III, London - New York, 344-9.
- Sims-Williams, N., 1990: "Sogdian Translations of the Bible", *Encyclopaedia Iranica*, IV, London - New York, 207.
- Sims-Williams, N., 1992: "Christian Literature in Middle Iranian Languages", *Encyclopaedia Iranica*, V, Costa Mesa, California, 534-5.
- Škand-gumānīg Wizār. See de Menasce.
- Skjaervo, O. P., 1983: *The Sassanian Inscription of Paikuli*, Part 3. 1, 2, Wiesbaden. see also Humbach and skjaervo.
- Skjaervo, O. P., 1986: "A Fragment of a Column with a Pahlavi Funerary Inscription", *Iranische Denkmäler*, Lief. 12, 25, Berlin.
- Skjaervo, P. O., 1987 (a): "Ard Yašt", *Encyclopaedia Iranica* II, London - New York, 355-6.
- Skjaervo, P. O., 1987 (b): "Aštād Yašt", *Encyclopaedia Iranica*, II, London - New York, 826.
- Skjaervo, P. O., 1992: "L'inscription d'Abnūn et l'imparfait en moyen-perse", *Studia Iranica* 21, 153-60.
- Smirnova, O. I., 1963: *Katalog monet s gorodisca Pendžkent*. Moscow.

- Smirnova, O. I., 1981: *Svodnyi katalog sogdiiskix monet: bronzā*, Moscow.
- Smith, S., 1926-28: "Notes on the Assyrian Tree", *BSOS* 4, 69-76.
- Sourdel, D., 1952-4: "Kitāl al-Kuttāb", *Bulletin d'Études Orientales* (de Damas) 14, 140.
- Springling, M., 1953: *Third Century Iran: Sapor and Kartir*, Chicago.
- Von Stackelberg, R., 1900: "Persica" *ZDMG*, 54-103-10.
- Stern, S. M., 1970: "Arabico-Persica", *Henning Memorial Volume*, London, 406-16.
- Stronach, D., 1978: *Pasargadae*, Oxford, 163-5.
- Sundermann, W., 1973: *Mittelpersische und parthische kosmogonische und Parabeltexte der Manichäer*, Berlin.
- Sundermann, W., 1981: *Mitteliranische manichäische Texte kirchengeschichtlichen Inhalts*, Berlin.
- Sundermann, W., 1984: "Ein weiteres Fragment aus Manis Gigantenbuch", *Orientalia J. Duchesne-Guillemin Emerito Oblata, Acta Iranica* 23, Leiden, 491-505.
- Sundermann, W., 1985 (a): "Der Gōwīsh ī Grīw Zīndag Zyklus", *Papers in Honour of Prof. Mary Boyce*, II, *Acta Iranica*, 629-50.
- Sundermann, W., 1985(b): *Ein manichäisch-soghdisches Parabelbuch*, Berlin.
- Sundermann, W., 1989: "Ešče odin fragment iz 'Knigi Gigantov' Mani", *Vestnik Drevnei Istorii*, 67-79.
- Sundermann, W., 1994: "Mani's Book of the Giants' and the

- Jewish Books of Enoch”, *Irano-Judaica* III, Jerusalem, 40-8.
- Sundermann, W., 1990: *The Manichaean Hymn-Cycles Huyadagmān and Angad Rōšnān in Parthian and Sogdian*, CII, Supplementary Series, Vol. II, London.
- Sundermann, W., 1992: *Der Sermon von Licht-Nous*, Berlin.
- Tafazzoli, A., 1971: “Andarz ī Wehzād Farrox Pērōz Containing a Pahlavi Poem in Praise of Wisdom”, *Iran-Shenasi* II/2, 45-60, Id., *Studia Iranica* I/2 (1972), 207-17.
- Tafazzoli, A., 1973: “Three Sogdian Words in the *Kitāl al-Hurūf*”, *Bulletin of the Iranian Culture Foundation*, I/2, 7-8.
- Tafazzoli, A., 1974: “Some Middle Persian Quotations in Classical Arabic and Persian Texts”, *Mémorial Jean de Menasce*, Tehran - Louvain, 337-49.
- Tafazzoli, A., 1975: “Elephant a Demonic Creature and a Symbol of Sovereignty”, *Monumentem S. H. Nyberg, Acta Iranica* 5, Téhéran - Liège, 395-8.
- Tafazzoli, A., 1982: “Abdīh ud Sahīgīh ī Sagestān”, *Encyclopaedia Iranica*, I, London - New York, 210.
- Tafazzoli, A., 1984: “Observations sur le soi-disant Mazdak-nāmak”, *Orientalia J. Duchesne-Guillemin Emerito Oblata, Acta Iranica* 23, Leiden, 507-10.
- Tafazzoli, A., 1985 (a): “Abālīš”, *Encyclopaedia Iranica*, I, London - New York, 58.
- Tafazzoli, A., 1985 (b): “Adurbād ī Mahraspandan”, *Encyclopaedia Iranica*, I, London - New York, 477.

- Tafazzoli, A., 1985 (c): “Aʾīn-nāma”, *Encyclopaedia Iranica*, I, London - New York, 692.
- Tafazzoli, A., 1987 (a): “Āraš”, *Encyclopaedia Iranica*, II, London - New York, 266-7.
- Tafazzoli, A., 1987 (b): “Asfād Ğošnas”, *Encyclopaedia Iranica*, II, London - New York, 743.
- Tafazzoli, A., 1989: “Barbad”, *Encyclopaedia Iranica*, III, London - New York, 757-8.
- Tafazzoli, A., 1991: “L’inscription funéraire de Kāzerun II (Parīšān)”, *Studia Iranica* 20, 197-202.
- Tafazzoli, A., 1992: “Clime”, *Encyclopaedia Iranica*, IV, Costa Mesa, California, 713.
- Tafazzoli, A., 1993 (a): “Correspondence in Pre-Islamic Iran”, *Encyclopaedia Iranica*, VI, Costa Mesa, California, 287-90.
- Tafazzoli, A., 1993 (b): “Dabīre, Dabīrī”, *Encyclopaedia Iranica*, VI, Costa Mesa, California, 540-1.
- Tafazzoli, A., 1993 (c): “Dādestān ī Mēnōg ī Xrad’”, *Encyclopaedia Iranica*, VI, Costa Mesa, California, 554-5.
- Tafazzoli, A., 1995: “Kawī Waēpē”, *Studia Iranica* 24, 295-6.
- Tafazzoli, A., 1996: “Draxt ī Asūrīg”, *Encyclopaedia Iranica*, VII, Costa Mesa, California, 547-9.
- Tafazzoli, A. and Sheikh-al-Hokamayi, E., 1994: “The Pahlavi Funerary Inscription from Mashtān (Kazerun III)”, *AMI*, 27, 265-7.
- Tafazzoli, A. see also Gignoux et Tafazzoli.

- Tavadia, J. C., 1930: *Šāyast-nē Šāyast*, Hamburg.
- Tavadia, J. C., 1935: "Sur Saxwan", *Journal of the Cama Oriental Institute* 29.
- Tavadia, J. C., 1950: "A Didactic Poem in Zoroastrian Pahlavi", *Indo-Iranian Studies* I, Santiniketan, 86-95.
- Tavadia, J. C., 1956: *Die mittelpersische Sprache und Literature der Zarathustrier*, Leipzig.
- Tavusi, M. and Frye, R., 1989: "An Inscribed Capital Dating from the Time of Shapur I", *Bulletin of the Asia Institute* 3, 25-38.
- Unvala, J. M. [n.d.], *King Husrav and his Boy*, Paris.
- Utas, B., 1984-6: "Did Adhrā Remain a Virgin?", *Orientalia Suecana*, XXXIII-XXXV, 429-41.
- Utz, D. A., 1980: *A Survey of Buddhist Sogdian Studies*, Tokyo.
- Vahman, F., 1986: *Ardā Wirāz Nāmag*, London - Malmo.
- Vainyberg, B. I., 1977: *Monety drevnego Xorezma*, Moscow.
- Vanden Berghe, L., 1959: *Archéologie de l'Iran ancien*, Leiden.
- Von Voigtlander, E. N., 1978: *The Bisitun Inscription of Darius the Great, Babylonian Version*, CII, Part 1, Vol. II, Texts I, London.
- Waag, A., 1941: *Nirangestan*, Leipzig.
- Waldschmidt, E. and Lenz, W., 1926: *Die Stellung Jesu im Manichäismus*, Abh. PAW, Berlin.
- Weber, D., 1992: *Ostraca, Papyri und Pergamente*, Textband, CII, Part III, Vols. IV-V, London.
- West, E. W., 1871: *The Book of the Mainyo-i Khard*, Stuttgart - London.

- West, E. W., 1880 (a): *Pahlavi Texts*, I, SBE, V, Oxford.
- West, E. W., 1880 (b): “The Pahlavi Inscriptions at Kaṇheri”, *Indian Antiquary*, 265-8.
- West, E. W., 1882: *Pahlavi Texts*, II, SBE, XVIII, Oxford.
- West, E. W., 1892: *Pahlavi Texts*, IV, SBE, XXXVII, Oxford.
- West, E. W., 1896-1904: “Pahlavi Literature”, *Grundriss der iranischen Philologie*, II/2, 75-129.
- West. See also Haug and West.
- Westergaard, N. L., 1852-4: *Zendavesta*, Copenhagen.
- Williams, A. V., 1990: *The Pahlavi Rivāyat*, I-II, Copenhagen.
- Yamauchi, K., 1993: *The Vocabulary of Sasanian Seals*, Tokyo.
- Yarshater, E., 1983: “Iranian National History”, *Cambridge History of Iran*, 3(1), Cambridge, 359-477.
- Zaehner, R. C., 1955: *Zurvan*, Oxford.

فهرست اعلام

آ

- آثار الباقیه ۱۷۹، ۳۶۵، ۳۶۶
- آثار کوه مغ ۳۶۰
- آثئوس ۱۷
- آثویه / اثفیان ۴۰
- آذر اوهرمزد ۲۸۰ ← آذر هرمزد
- آذر گشسپ (پسر مهر آتش) ۲۸۳ ←
- آدروگ ۱۸۳
- آذر هرمزد (موبد) ۳۶۴
- آدم ۱۳۲
- آدونیس ۱۸
- آذر (ایزد) ۱۶۸
- آذرباد ۱۸۲، ۱۸۳، ۱۸۴، ۲۰۲
- آذرباد ایمیدان ۱۲۸، ۱۲۹، ۱۳۰، ۱۳۱
- ۱۴۱، ۱۳۷
- آذرباد پسر امید ← آذرباد ایمیدان
- آذرباد پسر مهرسفند ۱۳۰ ← آذرباد
- مهرسپندان
- آئین لأردشیر ۲۴۷
- آئین نامه فی الائن ۲۴۶ ← آئین نامه
- آیریمایشیو ۴۱ ← ایریمایشیو
- آبادن (ماه) ۱۰۰، ۱۰۲
- آباده ۸۵، ۹۹، ۱۰۲
- آبان گشنسپ ۱۰۱
- آبان یشت ۴۴، ۴۶، ۴۸، ۴۹، ۵۱ ←
- اردوی سوریشت
- آبی (مولف نثرالدرر) ۲۱۱، ۲۱۶، ۲۲۰
- ۲۲۲، ۲۳۴، ۲۳۷، ۲۴۱
- آپول ۷۸
- آتش (ایزد) ۴۶، ۴۸، ۵۸، ۱۳۹
- آتشکده کرکوی ۳۰۹ ← سرود آتشکده
- کرکوی
- آتن ۱۵۹

آستیاگ / آستیاگاس ۱۷	آذرباد زردشتان ۱۳۵، ۱۹۵
آسور ۲۳	آذرباد مهرسپندان ۴۲، ۶۶، ۱۳۰، ۱۳۴
آسیا ۱۸، ۱۹	۱۳۵، ۱۳۶، ۱۵۵، ۱۶۸، ۱۸۱، ۱۸۲
آسیای میانه ۳۵، ۱۰۱، ۲۷۲، ۳۵۷ و موارد دیگر	۱۸۳، ۱۸۴، ۱۹۵، ۲۰۲، ۲۰۳، ۲۰۸
آذرباد یاوندان ۱۶۱	آذربایجان ۹۵، ۱۴۷، ۲۲۵، ۲۳۴، ۲۶۵
آشوری ۲۵۷	۲۶۶
آفرشن ۳۴۹	آذر بوزید ۱۵۰، ۱۸۱
آفرودیت ۱۸	آذر فرنیغ فرخزادان (پسرفرخزاد) ۱۲۹، ۱۳۱، ۱۳۲، ۱۶۱، ۱۶۴، ۱۹۵، ۲۴۸
آفرین بزرگان ۳۴۰	۲۲۸، ۲۸۴
آفرین پیغامبر زردشت / آفرین زردشت ۳۹	آذر فرنیغ (مفسر) ۱۵۰، ۱۶۵، ۱۶۶، ۲۸۰
۳۲۸، ۱۲۴، ۶۴	آذر گشسب
آفرین تقدس ۳۴۰	آذر گشسب (حکیم) ۲۰۵
آفرینگان ۳۹، ۴۳، ۶۳، ۱۲۴	آذر گشسب ← ۲۸۳ آذر گشسب
آفرینگان دهمان ۴۲، ۴۳، ۱۲۴	آذر گشسب (ایزد) ۲۶۳
آفرینگان ریتوین ۴۳	آذر ماه (نام شخص) ۱۵۱
آفرینگان گاهان ۴۳	آذر مهر ۱۸۱
آفرینگان گاهنبار ۴۳	آذر نرسه ۱۳۵، ۱۸۱
آفریون ۳۴۹	آذر هر مزد ۲۸۰ ← آذر اوهر مزد
آقامحمد باقر مجلسی ۳۰۱	آرامی ۲۳، ۲۴، ۶۹، ۷۰، ۷۵، ۷۷، ۷۹
آگائاس ۱۵۹، ۲۶۹	۳۱۹، ۳۳۵، ۳۳۶ و موارد دیگر
آمدن شاه بهرام ورجاوند ۳۲۹	آراء دین به مزدیسنان ۱۹۵
آمل ۲۶۵	آرتاوازد / اردوزد ۷۵
آنتولوگیا ۳۱۸	آردهنگ ۳۴۱ ← ارژنگ
آنکتیل دوپرون ۳۲۳	آرش ۴۷، ۵۲، ۲۷۱، ۲۹۴
آیین تیراندازی ۲۴۷	آرکادیوس ۲۷۵
آیین چوگان بازی ۲۴۷	
آیین نامه ۲۷۶ ← آیین نامه	

آیین نامک ۲۴۵ ← آیین نامه	ابن قفطی ۳۱۸، ۳۱۹
آیین نامه ۱۳۳، ۲۱۴، ۲۴۶، ۲۴۷، ۲۴۸	ابن مرتضی ۳۳۶
۲۷۷، ۲۵۰	ابن مسکویه ۶۷، ۱۸۲، ۱۸۴، ۲۰۲
آیین نامه نویسی ۱۵۷، ۲۴۷، ۲۹۴، ۳۲۹	۲۰۶، ۲۰۷، ۲۰۹، ۲۱۶، ۲۲۲، ۲۲۳
	۲۳۶، ۲۳۶
	ابن مقفع ۲۱۰، ۲۱۸، ۲۲۰، ۲۲۲، ۲۲۸
	۲۳۳، ۲۴۶، ۲۴۷، ۲۴۹، ۲۶۹، ۲۷۳
	۳۰۳
اثر پیدس ← اور پید	ابن ندیم ۲۰۳، ۲۱۵، ۲۱۸، ۲۲۱، ۲۲۲
ابالیش ۱۱۷، ۱۶۴، ۱۶۵، ۱۶۶، ۲۸۴	۲۳۴، ۲۴۷، ۲۴۹، ۲۷۳، ۲۷۴، ۲۹۶
آبان لاحق ۲۱۰، ۲۱۸، ۲۲۲، ۲۹۷	تا ۳۰۲، ۳۰۵، ۳۱۵، ۳۱۶، ۳۱۸
۳۰۰، ۳۰۱، ۳۰۳	۳۱۹، ۳۳۱، ۳۳۵ تا ۳۳۹، ۳۴۱
ابدال ۲۳۰ ← ستوریه	ابنون ۸۴
ابر شهر ۲۸۶ ← نیشابور	ابن هبنتا ۳۱۸
ابرگ (مفسر) ۱۲۵، ۱۵۰، ۲۸۰	ابوالحسن تمیمی ۳۱۷
ابستاگ، ابستا، ابستاق ۳۵ ← اوستا	ابوالحسن علی بن ابی الرجال ۳۱۸
ابن اسفندیار (= بهاء الدین محمد پسر اسفندیار)	ابوالحسن محمد رازی ۲۴۶
۲۲۸، ۲۳۲، ۲۳۳	ابوالعبس الصیمری ۳۱۸
ابن بابویه ۳۰۱	ابوالمظفر البلخی ۲۱۱
ابن بلخی ۶۷، ۲۲۶، ۲۳۶، ۲۴۷	ابوالمعالی ۳۴۱
ابن حوقل ۲۷۸	ابوالمعالی نصرالله منشی ۳۰۳
ابن خرداد به ۳۱۱	ابوالمؤید بلخی ۲۷۴
ابن عیدرّه ۲۴۰، ۲۴۱، ۲۴۳، ۲۵۰	ابوجعفر (ابو حسن) احمد بن یحیی بن
ابن عبدوس جهشیاری ← جهشیاری	جابر البلاذری ← بلاذری
ابن عبری ۳۲۰	ابوجعفر منصور دوانیقی ۲۶۵
ابن عبیده معمر بن المثنی تمیمی ۲۵۰	ابوحنان توحیدی ۲۴۱
ابن قتیبه ۲۱۳، ۲۱۸، ۲۳۶، ۲۳۹، ۲۴۶	ابوریحان بیرونی ← بیرونی
۲۷۳، ۲۵۰	

ابوسلیمان منطقی سجستانی ۲۴۱	ارجانی شوشتری ۲۰۸
ابوسهل فضل بن نوبخت ۳۱۶	ارخون ۳۶۱
ابوعلی بلخی ۲۷۴	ارد ۷۵
ابومنصور ۲۸۵	اردا ۱۶۸
ابونصر ← قصر ابونصر	ارداویراف / ارداویراز ۱۶۷، ۱۶۸
ابونواس ۲۷۵، ۲۷۶، ۳۱۰	ارداویراف نامه / ارداویراز نامه ۱۲۰، ۱۶۷، ۱۶۸، ۳۲۶، ۳۳۰
ابوهلال صابی ۲۴۳	اردییل ۲۶۵
ابوهلال عسگری ۲۴۰، ۲۴۱	اردشیر، اردشیر بابکان، اردشیر ساسانی، ۳۰، ۶۵، ۶۶، ۸۴، ۸۹، ۹۰، ۹۶، ۱۲۹
اپام نپات (ایزد) ۴۸، ۵۸	۱۳۳، ۱۶۹، ۱۷۱، ۲۰۳، ۲۰۶، ۲۱۰
اپسا / افسا ۸۹	۲۱۵، ۲۱۹، ۲۲۱ تا ۲۳۳، ۲۳۷
اپسای دبیر ۸۹	۲۳۸، ۲۴۰، ۲۴۷، ۲۶۰، ۲۶۲، ۲۷۰
اپوش (دیو) ۴۶، ۴۸، ۵۱، ۱۲۵	۲۹۲، ۳۱۶
اپوکریفی ۳۴۴	اردشیر اول، دوم، سوم (هخامنشی) ۲۸
ایفانیوس ۳۳۵	اردشیر بهمن ۲۲۷
اثر ت ۴۰	اردشیر خرّه ۹۶، ۲۶۶
اثفیان / آثویه ۴۰	اردشیر کیانی ۱۷۰، ۱۷۱، ۲۲۷
احکام نجوم ۳۱۹	اردوان ۷۵، ۷۶، ۷۸، ۲۲۸، ۲۶۰، ۲۶۱
احیاء الملوک ۲۹۱	۲۶۳
اخبار الطوال ۲۲۲	اردوزد / آرتاوازد ۷۵
اخت ۲۵۱، ۲۵۲، ۲۵۳	اردوی سورا آناهیتا (صورت اوستایی) ۴۹
اخشنوار ۳۱	اردوی سورنا هید ۴۶، ۴۷، ۴۹، ۵۰
اخنوخ ۳۳۸، ۳۴۴	اردویسور یشت ۴۴ ← آبان یشت
ادالجی سنجانا ۱۵۸	اردیبهشت (امشاسپند) ۴۹، ۵۸، ۱۳۳
ادولجی ۱۷۶	اردیبهشت یشت ۴۴، ۴۹، ۱۲۴
ارتنگ / ارثنگ ← ارژنگ	اردیشت / اشی یشت ۴۴، ۴۸، ۵۱، ۵۷، ۱۲۳
ارجاسب ۲۶۷، ۲۶۸	
ارجان ۲۷۷	

ارزکان ۱۰۵	اسروشنه ۳۶۰
ارژنگ ۳۴۱	اسفاد ۲۳۶
ارس ۱۴۷	اسفادجنس ← اشتادگشپ
ارسطو ۱۵۹، ۱۶۰، ۲۰۱، ۲۰۴	اسفادگشنپ ← اشتادگشپ
ارشام ۲۳، ۲۵	اسفندارمذ/اسفندارمذ(روز) ۱۷۹
ارشات ۵۷	اسفندارمذ/اسفندارمذ(ماه) ۹۵، ۱۷۹
ارمنستان/ارمنی ۷۵، ۷۹، ۹۴، ۲۷۲، ۳۰۴	اسفندیاد/اسفندیارفرخ برزین (هیربد) ۲۸۵،
ارنگ ۴۶، ۱۴۶، ۲۵۱	۲۸۶، ۳۲۸
اروپا ۱۱	اسفندیار ۱۳۰، ۱۴۲، ۲۳۲، ۲۶۸ تا ۲۷۰
اریارمنه ۲۵	اسکندر ۱۳، ۶۵، ۶۷، ۶۸، ۱۳۳، ۱۳۶،
اریامن (ایزد) ۴۹	۱۳۷، ۲۰۵، ۲۲۸، ۲۲۹، ۲۳۲، ۲۷۱،
اریان ویژن ۳۳۸	۲۹۱، ۳۰۴، ۳۰۵، ۳۱۵
ازبکستان ۸۸، ۹۶، ۳۵۷، ۳۵۹، ۳۶۷	اسکندرنامه ۳۰۴، ۳۰۵
ازرقی ۳۰۰	اسماعیلیه ۳۰۱
اژی ۴۸	اشتاد ۵۳، ۵۷، ۲۳۶
اژی دهاک ۴۶	اشتادگشپ ۲۳۶
اسپندارمذ/اسفندارمند (روز) ۱۰۳	اشتادیسن ۱۷۰
اسپندارمذ (امشاسپند) ۱۳۴	اشتادیش ۴۴، ۴۵، ۵۷
استاگشپ/اشتاگشپ ۲۳۶	اشتاگشپ/استاشپ ۲۳۶
استانبول ۱۰۵	اشتود ۳۸
استخر ۶۷، ۸۵، ۹۰، ۱۰۲، ۱۰۴، ۲۵۰،	اشکانی، اشکانیان ۱۲، ۶۹، ۷۳، ۷۵، ۷۶،
۲۷۵ ← اصطخر	۷۷، ۷۹، ۱۵۹، ۱۷۱، ۲۱۰، ۲۷۱،
استرآباد ۱۰۵	۲۷۲، ۲۹۶، ۳۰۷، ۳۱۶ و موارد دیگر
استطاله الفهم ۲۰۷، ۲۰۹	اشکر ۲۶۵
استوت ارته ۵۹	اشم وهو ۴۲، ۶۲، ۱۲۳، ۱۳۸
استودان ۱۰۲، ۱۰۴، ۱۵۷، ۲۱۲، ۳۶۶	اشوهشت ۱۳۱، ۲۸۲
اسدی طوسی ۲۱۲، ۲۶۹	اشه ۴۱

الصور ۲۷۷	اشه ویرازه ۱۶۷
الصيام والا عتكاف ۲۹۷	اشی (ایزد) ۴۸، ۵۱، ۵۲، ۵۶، ۵۷
الف خرافه ۲۹۸	اشی یشت ۴۴، ۵۶
الف ليلة و ليلة ۲۹۸	اصطخر ۶۷، ۱۶۴، ۲۱۳ ← استخر
الكار نامج ۲۶۲	اصطخری ۲۷۷
الكار نامج فی سيرة انوشروان ۲۲۲	اصفهان ۱۰۲، ۲۶۱
المجسطی ۳۱۶	اصمعی ۲۱۰، ۲۱۸
الواثق بالله ۲۱۸	اعراب ۱۷۷
الوند ۲۵، ۲۶، ۲۸	اعشی ۳۱۳
امامزاده ابراهیم ۸۴	افراسیاب ۳۰، ۴۸، ۵۲، ۵۸، ۲۰۵، ۲۶۶
امامزاده عبدالله ۱۰۶	۲۴۹، ۲۶۹
امشاسپند / امشاسنپدان / امهر سپند / امهر سپندان	افراسیاب (محل) ۳۵۹
۳۷، ۳۹، ۴۴، ۴۹، ۱۳۲، ۱۴۸، ۱۷۱	افریقا / افریقیه ۲۶۵
۱۸۶، ۱۸۷، ۲۸۲، ۲۹۳، ۳۳۴	افشین ۲۱۰، ۲۱۱
امهر سپند ← امشاسپند	افغانستان ۳۶۷
امیداشوهشتان ۲۸۳	افقور ۲۰۵
امید ← امید	افلاطون ۱۵۹
امید پسر اشوهشت ۲۸۳	اقلید ۱۰۲
انائیتیس ۵۰ ←	اکدی ۲۴، ۲۵، ۲۵۶، ۳۲۲
اناجیل ۳۳۶	اکمال الدین و اتمام النعمه ۳۰۱
اناهیتا ۱۹، ۵۰، ۵۱، ۲۵۱	اکومن ۵۸
اناهید (نام شخص) ۳۶۴	الانگد ۱۰۰
انجیل ۳۳۶	البرز ۱۷۵، ۱۹۸
انجیل (مانوی) ۳۳۵	البزیدج ۳۱۸
اندرئویولوس ۲۹۹	التاج ۲۴۸ ← کتاب التاج
اندرز آذربار مهر سپندان ۲۰۳، ۳۲۹	الجماهر ۳۶۵
اندرز انوشگ روان آذرباد مهر سپندان ۱۸۳	الدب و الثعلب ۲۹۷

اورمزد داد (نام شخص) ۱۶۱	اندرز اوشنردانا ۱۸۶، ۳۲۶
اورمزد سگری ۱۸۱	اندرز بهزاد فرخ پیروز ۱۹۰، ۳۰۸
اورمزد ۳۵، ۴۸، ۹۰، ۱۲۳، ۱۳۲، ۱۳۹،	اندرز خسرو قبادان ۱۸۷، ۲۱۴، ۲۱۵
۱۴۲، ۱۴۶، ۱۵۵، ۱۶۲، ۱۶۳، ۱۶۸،	اندرز خوبی کنم به شما کودکان ۱۹۳
۱۷۰، ۱۷۱، ۱۷۳، ۱۷۵، ۱۸۷، ۱۸۹،	اندرز دانایان به مزدیستان ۱۸۱، ۱۸۷، ۳۰۸
۱۹۷، ۱۹۸، ۲۸۲، ۲۹۳، ۳۳۴ و موارد	اندرز دستوران به بهدینان ۱۸۹
دیگر	اندرزگر پسر زادن فرخ ۳۱۹
اورمزدیشت ۴۴، ۱۲۴ و نیز — هر مزدیشت	اندرزنامه ۱۸۰
اورواخشیه ۴۰	اندرزهای مردک ۲۰۶، ۲۰۹
اورپید / ائورپیدس ۷۵، ۷۷	انکلساریا / بهرام گورانکلساریا ۱۶۵، ۲۸۴،
اوستا، اوستایی ۱۱، ۱۳، ۳۳، ۳۵، ۳۷،	۲۸۵
۳۹، ۴۵، ۴۷، ۶۲، ۶۳، ۶۵، ۶۷، ۶۹،	انگارس ۱۷
۷۱، ۱۱۵، ۱۱۸، ۱۲۱، ۱۲۲، ۱۲۶،	انگدروشان ۳۴۸
۱۲۸، ۱۳۳، ۱۳۶، ۱۴۰، ۱۴۱، ۱۴۴،	انگلیون ۳۳۵
۱۴۶، ۱۴۷، ۱۵۶، ۱۵۷، ۱۶۸، ۱۷۲،	انماذ ۲۸۳
۱۷۸، ۱۸۳، ۱۸۶، ۲۵۱، ۲۷۱، ۲۷۹،	انماذ ۲۸۳
۲۸۵، ۲۸۷، ۲۹۱، ۳۱۵ و موارد دیگر	انوار سهیلی ۳۰۳
اوستای گاهانی ۴۱	انوشروان / انوشیروان ۶۶، ۷۱، ۱۳۶،
اوستای متاخر ۳۹، ۴۰	۱۶۰، ۱۶۹، ۱۷۰، ۲۰۶، ۲۰۸، ۲۱۱،
اوشداشتار (کوه) ۲۹۰	۲۱۳، ۲۱۵، ۲۱۸، ۲۲۳ تا ۲۲۷،
اوشنر ۱۸۶، ۳۲۶	۲۳۷، ۲۳۹، ۲۴۱، ۲۴۳، ۲۴۴، ۲۴۷،
اوشیدر ماه ۱۷۱، ۲۹۴ — هوشیدر ماه	۲۷۰، ۲۷۵، ۲۹۳، ۲۹۶، ۳۱۶، ۳۱۸
اوشیدر ۱۷۱، ۱۷۳، ۲۹۴ — هوشیدر	— خسروانوشیروان
اوگمديچا ۳۹، ۶۳، ۱۲۰، ۱۲۱	انوشکروان ۱۴۲
اومارتس ۱۸	اوداتیس ۱۸، ۱۹
اونگلیون ۳۳۵	اودانه ۳۶۲
اونوالا ۱۲۳، ۱۷۶	اورامان ۷۵، ۷۷

اوهر مزد (نام شخص) ۱۰۵	ایلام ۷۹
اویغور، اویغوری ۳۶۱	ایماد ← امید
اهرمن / اهریمن ۳۷، ۴۸، ۶۱، ۱۳۹،	ایمید ← آذربادایمیدان
۱۴۲، ۱۴۳، ۱۴۶، ۱۶۲، ۱۶۳، ۱۹۷،	ایمیدان ← آذربادایمیدان
۱۹۸، ۲۹۴، ۳۲۶ و موارد دیگر	اینو سترانتسف ۲۰۳
اهوره آفریده ۴۶، ۴۷	ایوان مدائن ۲۰۷، ۲۴۳
اهوره مزدا ۲۵ تا ۲۹، ۳۷، ۳۹، ۴۰، ۴۹،	ایوین نامگ ۲۴۵
۵۰، ۵۴، ۵۵، ۶۴، ۸۴، ۸۹ و موارد دیگر	
اهونود ۳۸	ب
اهونور ۴۲، ۵۷، ۱۱۷، ۱۲۳، ۱۳۷،	
۱۵۴، ۲۸۲	باب صول ۲۲۴
ایاتکار / ایادگار ۲۷۸	بابک ۲۶۰، ۲۶۱، ۲۶۳
ایادکارات ۲۷۷، ۲۷۸	بابل / بابلی ۲۳، ۳۱، ۵۱، ۱۷۱، ۳۳۸
ایادگار شهرها ۲۶۵	باج (مراسم) ۱۲۳، ۱۶۵، ۲۸۶
ایاصوفیه ۲۱۶	باد (ایزد) ۵۷
ایران، ایرانی، ایرانیان ۱۱ تا ۱۳، ۲۴، ۳۷۷،	بادلیان (کتابخانه) ۱۲۲
۴۷، ۶۸، ۷۱، ۸۷، ۹۱، ۹۴، ۹۶،	باربد ۳۱۱
۱۱۴، ۱۱۹، ۱۵۶، ۱۷۴، ۱۷۵، ۲۰۵،	بارشبا ۲۶۳
۲۱۵، ۲۳۴، ۲۷۰، ۲۹۸، ۳۰۶، ۳۲۵	بازند ۱۱۶ ← پازند
و موارد دیگر	باسیلیوس ۶۸
ایران شهر ۱۴۳، ۲۰۷، ۲۶۵، ۲۶۷	باشاه ۳۴۹ ← سرودهای کوتاه (مانوی)
ایرانویج ۳۵، ۳۶، ۱۷۵، ۳۳۸	باغ لردی ۱۰۴
ایرج ۲۹۱	باغ نارنجستان ۸۴
ایرمن ۱۳۸	باکانتها ۷۵
ایریمایشیو ۴۹ ← آایریمایشیو	بالاده ۱۰۳
ایستمی ییغوخاقان ۲۲۶	بحار الانوار ۳۰۱
ایسرپایتیش ۱۳۸	بخارا ۳۶۲

بخت آفرید ۱۳۵، ۱۹۵	۲۰۳، ۲۰۴، ۲۰۶، ۲۰۸، ۲۱۰، ۲۱۳،
بختگ ۹۰	۲۱۷، ۲۲۲، ۲۹۲، ۳۱۴، ۳۱۸
بختگان (لقب بزرگمهر) ۱۸۵، ۲۰۳، ۲۹۲	بست ۲۶۶
بختیار ۳۰۱	بستور ۵۴، ۲۶۶
بختیارنامه ۳۰۱ ← ده‌وزیر	بطلمیوس ۳۱۶
برادران دروغین ۱۸۵، ۲۰۱	بغان نسک ۲۹۱
براهمی (خط) ۳۵۹، ۳۶۵	بغداد ۱۴۳، ۱۶۴، ۱۶۵، ۲۶۶، ۲۹۸
بربرستان ۱۷۵	بغلان ۳۶۷
برج رادکان ۱۰۵	بغ نسک ۶۸، ۱۳۸، ۱۴۰
برج رسکت ۱۰۶	بقراط رومی ۱۶۰، ۳۲۰
برج لاجیم ۱۰۶	بلاذری ۲۱۵، ۲۷۳
بردیا ۲۵، ۲۹، ۳۰، ۳۱	بـلاش ۶۵، ۶۸، ۶۹، ۷۸، ۷۹، ۱۳۲،
برزمهر ۲۰۵، ۲۰۶، ۲۹۱	۱۷۱، ۳۰۶
برزویه طیب ۱۹۶	بلاش و دختر شاه هند ۳۰۶
برزین مهر (آتشکده) ۲۶۱	بلخ / بلخی ۳۵، ۳۳۳
برسم ۶۲	بلوهر و بوذاسف ۲۷۹، ۳۰۱، ۳۰۲
برشک نسک ۱۳۴	بـمبئی ۱۰۰، ۱۰۱، ۱۲۲، ۱۴۰، ۱۵۸،
برش نسک ۳۰۹	۱۶۱، ۳۲۲، ۳۲۵، ۳۳۰
برشنوم ۱۴۶، ۱۵۹	بمه (جشن سالانه مانویان) ۳۴۹
برکل ۹۴	بنچاق اورامان ۷۷
برلام و بوزافت ۳۰۲	بندھش / بندھشن ← ۵۲، ۱۱۸، ۱۲۰،
برلین ۳۳۴	۱۲۲، ۱۲۵، ۱۳۰، ۱۴۱، ۱۴۲، ۱۴۳،
برم دلک ۸۴، ۹۲	۱۴۴، ۱۴۵، ۱۴۶، ۱۴۷، ۱۴۸، ۲۶۵،
برمکیان ۲۱۰	بندھشن بزرگ (ایرانی) ۱۴۴، ۱۴، ۳۲۶،
برمیان ۲۷۴ ← نریمان	۳۲۸، ۳۲۹
بریتانیا ۷۷، ۸۵	بندھشن هندی (کوچک) ۱، ۱۴۵، ۳۲۷،
بزرجمهر / بزرگمهر ۱۸۴، ۱۸۵، ۲۰۲،	۳۳۰

بنویست ۱۷۴، ۲۵۷	بهروز ۲۰۶
بودا ۳۰۱، ۳۴۲، ۳۶۲، ۳۶۷	بهادر آذر اورمزد
بودایی / بوداییان ۹۶، ۱۰۰، ۱۰۱، ۳۶۲،	بهادر فرخ / بهزاد فرخ پیروز ۱۹۰، ۱۹۱،
۳۶۳، ۳۶۵، ۳۶۷	۳۰۸
بودیستوه ۳۰۱	به سابور ۱۶۸
بوداسف ۳۰۱	به شاپور ۱۶۸
بوداسف (کتاب) ۳۰۱	بهمن اردشیر ۱۷۰، ۱۷۱، ۲۲۷
بوگوت ۳۵۷، ۳۵۹	بهمن امشاسپند ۵۸
بولایق ۳۶۳	بهمن پراسفندیار ۲۰۵، ۲۳۸، ۲۶۹
بولص ایرانی ۱۶۰	بهمن (شاه) ۲۰۸
بویس ۱۹، ۵۲	بهمن (ماه) ۱۰۳
بههان ۲۷۷	بیدپای ۳۰۳
بهداد آذر اورمزد ۱۸۱	بیدرفش ۲۶۷، ۲۶۸
به‌دینان ۱۴۵، ۱۵۰، ۱۵۱، ۱۵۳	بیرجند ۷۸
بهرام اول / دوم / سوم ۸۹، ۹۰، ۹۱، ۹۴	بیرونی ۱۱۶، ۱۱۷، ۲۴۷، ۳۳۶
بهرام (ایزد) ۴۹، ۵۳، ۵۴، ۵۵، ۹۲	بیزانسی ۲۶۹
بهرام پسر خورزاد ۲۸۸	بیژن ۲۷۱
بهرام پنجم ۱۰۹	بیژن و منیژه ۷۶، ۲۷۲
بهرام چوبین ۲۴۷، ۲۷۴، ۲۷۶	بیستون ۲۴، ۲۵، ۲۹، ۹۹
بهرام چهارم ۱۰۹، ۲۱۲	بیش ۳۲۰
بهرام (روز) ۱۰۲	بیشابور ۸۹، ۹۴، ۹۸، ۱۰۳
بهرام گور ۹۶، ۱۷۱، ۲۰۵، ۲۱۱، ۲۳۴،	بیل آباد ۲۶۶
۲۳۸، ۲۴۱، ۲۴۷، ۲۷۰	بیلوهر و بودیسف ۳۰۲
بهرام ورجاوند / شاه بهرام ورجاوند ۱۷۱،	بین النهرین ۲۳، ۶۸، ۲۵۶
۱۷۶، ۱۷۷، ۲۹۴، ۳۰۹	بیهقی ۲۱۲، ۲۴۱، ۲۷۶
بهرام و نرسی ۲۷۴	
بهرام یشت ۴۴، ۴۸، ۵۴، ۱۲۴	

پ

پتیت ۱۲۳

پدشخوارگر ۱۷۳، ۲۲۸

پراکریٹ ۳۰۲

پرسشنيها ۴۷، ۶۴، ۱۵۶

پرسکيانوس ۱۶۰

پروکيوس ۲۷۵

پرويز (خسرو پرويز) ۲۳۷

پروين (ستاره) ۵۱

پس دانشن کامگ ۱۲۰، ۱۶۴

پسر تاجرو کوسه ۳۴۶

پسر حاجی و دختر سلطان ۳۴۶

پسکوگ ۱۰۲

پشنگ ۲۰۵

پشوتن ۱۷۱، ۱۷۳

پشوتن جمشيد کاپاديا ۳۳۰

پشوتن سنجانا (دستور) ۱۵۷، ۱۵۸، ۱۷۶،

۳۲۹

پطرزپورگ ۳۲۲، ۳۲۳، ۳۳۴، ۳۲۵

پکور ۲۰۵

پل سفيد ۱۰۶

پلوار ۸۴

پلوتارک ۱۷۵

پنج خيم دين مردان / پنج خيم روحانيان

۱۲۰، ۱۵۷، ۱۹۱، ۳۲۹،

پنجکنت ۳۵۸، ۳۶۰

پنجه تنتره ۳۰۲

پندنامه هوشنگ ۲۰۸

پاوروه ۴۶، ۴۷

پادخسرو ۲۶۸

پادوسبان ۲۳۴

پارت، پارتها پارتی ۱۲، ۲۴، ۶۰، ۷۵، ۷۶،

۷۷، ۷۸، ۷۹، ۸۳، ۸۴، ۸۵، ۸۶، ۸۷،

۸۹، ۹۴، ۹۶، ۲۵۶، ۲۵۷، ۳۱۰،

۳۳۳، ۳۳۴، ۳۴، ۳۴۷، ۳۶۳ و موارد

ديگر

پارس، پارسها ۲۴، ۲۵، ۲۶، ۲۹، ۳۰،

۱۶۹، ۲۱۳، ۲۲۸ و موارد ديگر

پارسی زردشتی ۱۷۲، ۱۷۳، ۱۷۴، ۱۷۵،

۱۷۶، ۱۷۹

پارسیک ۱۲

پاریس ۱۶۵، ۱۷۷: ۳۲۵، ۳۳۴، ۳۶۳،

۳۶۴

پازند ۴۴، ۶۳، ۱۱۵، ۱۱۶، ۱۱۷، ۱۱۸،

۱۱۹، ۱۲۰، ۱۴۵، ۱۶۲، ۱۶۴، ۱۶۵،

۱۶۸، ۱۷۰، ۱۷۱، ۱۷۲، ۱۷۳، ۱۷۴،

۱۷۵، ۱۷۶، ۱۷۹، ۱۹۱، ۱۹۲، ۱۹۳،

۱۹۹، ۳۲۷

پاسارگاد ۱۰۴

پاکستان / پاکستانی ۳۵۸، ۳۵۹

پالمورا ۸۷

پالمیر ۸۷

پایکلی ۹۰، ۹۴

پورداختی ۵۴	تئوکروس ۳۱۹
پورروچیت ۱۳۹	تاج نامه ۲۱۴، ۲۴۸، ۲۵۰
پورشسب ۴۰	تاجیکستان ۳۵۷، ۳۵۸، ۳۶۰
پوروشه ۳۱۷	تاریخ الحکماء ۳۱۹
پوریوتکیشان ۱۲۹، ۱۸۱، ۱۸۳، ۱۸۸	تاریخ بلعمی ۲۳۵
پهربد ۳۱۱	تاریخ سیستان ۲۹۱، ۳۰۱، ۳۰۹
پهلوانینگ ۱۲	تاریخ طبرستان ۲۲۸
پهلوی ۱۲، ۱۳، ۲۴، ۳۵، ۳۶، ۳۸، ۴۷، ۵۳، ۶۳، ۶۵، ۷۰، ۷۲، ۸۳، ۸۴، ۸۵، ۸۶، ۸۷، ۸۹، ۹۲، ۹۴، ۹۵، ۹۶، ۹۸	تاریخ طبری ۲۳۵
	تازیان ۱۷۵، ۱۷۷
	تانگ (سلسله) ۱۰۵
	تاوادی ۱۳۰، ۱۴۱، ۲۹۳
	تبت، تبتی ۳۶۱، ۳۶۵
	تپه استخر ۱۰۲
	تجارب الامم ۲۱۶، ۲۱۹
	تجره ۹۴
دیگر	تحفة الغرائب ۱۷۹
پیامبران اوشت ۱۳۲	تحفة الملوک ۲۴۲، ۳۰۹
پیشون ۳۶۳	تخت جمشید ۲۳، ۲۴، ۲۵، ۲۶، ۲۷، ۲۸
پیروز (ساسانی) ۳۱، ۱۰۹، ۱۵۹	۲۹، ۸۶، ۹۰، ۹۵، ۹۷، ۱۰۲
پیروز (سنگ تراش) ۹۹	تخت سلیمان ۱۱۰
پیشدادی، پیشدادیان ۴۸، ۲۳۸	تخت طاووس ۹۰، ۱۰۲، ۱۰۴
پیشک سر ۱۲۵	تدمر ۸۷
پیمان زناشوئی ۱۲۴، ۱۲۹	ترجمه تفسیر طبری ۲۱۳
	ترکان ۱۷۵
	ترکستان چین ۳۰۲، ۳۴۷، ۳۶۲، ۳۶۷
	ترکمنستان ۷۶، ۷۷، ۱۰۷، ۱۰۸، ۳۶۲
تئودوسیوس ۲۷۵	ترکی ۳۳۳، ۳۶۵

ت

تورفان ۳۰۲، ۳۳۳، ۳۳۴، ۳۴۲، ۳۵۳،	ترکی اویغوری ۳۴۷
۳۵۷، ۳۶۲، ۳۶۳	ترکیه ۱۰۵
توس ۲۷۱	ترمد ۹۶
توق قلعه ۳۶۶	تروانکور ۱۰۰، ۱۰۱
توقیات انوشروان ۳۱۴	تفسیرجان (قطعه مانوی) ۳۴۷
تومین ۱۰۵	تکونین عالم (قطعه مانوی) ۳۴۷
تون، هوانگ ۳۵۸، ۳۶۲	تلّ تخت ۱۰۴
تهمورث، ۵۸، ۲۹۴	تلّ سفید ۱۰۴
تهمورس انکلساریا / تهمورس دینشاه	تلّ قلات ۱۰۲
انکلساریا ۱۴۴، ۱۹۹، ۳۲۸	تمشق ۳۶۵
تیر (ماه) ۹۵	تنائیس ۱۸
تیریش / تیشتریش ۴۴، ۴۹، ۵۱	تن پسین ۱۴۳، ۱۹۷
تیسفون ۱۵۹، ۲۶۵	تسّر / توسر ۶۵، ۶۶، ۱۳۳، ۱۳۶، ۲۲۸،
تیشتر (ایزد) ۴۴، ۴۹، ۵۲، ۵۴، ۵۷، ۵۹،	۲۲۹، ۲۳۰، ۲۳۱، ۲۳۲، ۲۳۳
۱۰۴، ۱۲۵	تنگ براق ۸۵
تیشتر (ستاره) ۴۸، ۵۱، ۱۵۲	تنگ جلو ۱۰۵
تیشتریانی ۵۱	تنگ خشک ۹۷
تینکیوس بابلی ۳۱۹	تنگ کرم ۹۸
	تنگلوش / تنگلوشا ۳۱۹

ث

ثریته ۴۰	تواریخ ۲۶۹
ثعالبی ۶۷، ۲۰۵، ۲۱۱، ۲۱۸، ۲۲۰،	توبه پشیمانی ۱۲۳
۲۳۶، ۲۳۷، ۲۳۸، ۲۴۰، ۲۴۱، ۲۴۷،	توبه خود ۱۲۳
۲۶۲، ۲۶۳، ۲۷۳، ۲۹۰، ۲۹۲، ۳۱۵،	توبه نامه ۱۲۳
	توپراق قلعه ۳۶۶
	توحیدی ۱۸۴
	تورات ۸۸

تورانی. تورانیان ۵۴، ۵۷، ۲۷۱ و موارد دیگر

ج

جواهرالاسمار ۳۰۴

جهشیاری ۲۹۸، ۲۳۸، ۲۲۷، ۲۲۰

جیهانی ۱۳۶

جاتکه ۳۶۲

جاحظ ۲۱۸، ۲۱۰، ۲۰۹، ۲۰۸، ۲۰۷

۲۲۷، ۲۴۷، ۲۵۰، ۲۶۹، ۲۷۰، ۳۰۵

۳۱۴، ۳۰۶

چ

چاچی ۳۵۹

چال طرخان عشق آباد ۱۰۷

چانگ - آن ۱۰۵

چغانیان ۳۵۹

چکیده تعلیمات مانی (قطعه مانوی) ۳۴۷

چوپان هرمس ۳۴۴

چهاربخت ۱۰۰

چهرداد نسک ۱۴۳، ۱۳۵

چهل طوطی ۳۰۴

چیستا ۵۶

چیستایش ۴۴، ۵۶ ← دین یشت

چین / چینی ۸۳، ۱۰۱، ۱۰۵، ۱۷۵، ۳۳۳

۳۳۵، تا ۳۳۹، ۳۴۵، ۳۵۸، ۳۶۱

۳۶۵

چینود (پل) ۱۴۳، ۱۸۸

ح

حاجی آباد ۸۴، ۸۵

حازم بن محمد بن جنانه ۹۹

حبشی ۳۰۵

جاماسب آسانا/دستور جاماسبی منوچهر

جی جاماسب آسانا ۱۵۷، ۳۲۸

جاماسب (حکیم) ۱۳۹، ۱۷۲، ۱۷۳

۱۷۴، ۱۷۵، ۱۷۶، ۲۶۷، ۲۶۸

جاماسب (شاه) ۱۰۹

جاماسب نامه ۱۲۰، ۱۷۲، ۱۷۳، ۱۷۵

۱۷۶، ۳۲۷، ۳۲۹

جامو، کشمیر ۳۶۱

جاویدان خرد ۱۸۲، ۱۸۴، ۱۸۵، ۲۰۲

۲۰۶، ۲۰۷، ۲۰۸، ۲۰۹

جبله بن سالم ۲۶۹، ۲۷۴

جرج قدیس ۳۶۳

جرجیس ۳۶۳

جره ۹۱

جمشید ۴۰، ۴۸، ۵۲، ۵۵، ۵۷، ۵۸، ۶۱

۱۳۹، ۱۴۸، ۱۵۴، ۱۵۵، ۱۸۱، ۲۰۸

۲۶۶، ۲۷۰، ۲۷۱، ۲۹۴

جمشید پراسفندیار ۱۷۲

جمشید جاماسب (دستور) ۳۲۸

جندی شاپور ۳۲۰

جوان جم ۱۴۵

خراد برزین ۲۳۶	حجاج بن یوسف ۲۰۶
خراسان ۳۵، ۷۸، ۱۱۹، ۲۵۱	حسن بن سهل ۲۰۸، ۲۰۹
خرافه و نزمه ۲۹۷	حصن الجص ۲۷۷
خرداد (امشاسپند) ۱۳۴	حضر ۲۷۰
خرداد پسراوهرمزد (هرمز) ۱۰۵	حلوان ۲۷۵
خرداد (روز) ۲۹۴	حمدالله مستوفی ۲۱۲، ۲۷۴
خرداد (ماه) ۱۰۲	حمزه اصفهانی ۲۱۰، ۲۷۳، ۲۷۴، ۲۷۷
خرداد یسن ۱۷۰	۳۰۷، ۳۱۳، ۳۱۸
خرداد یشت ۴۴، ۴۹	حمیر ۱۳۴
خردنامه ۲۰۴، ۲۰۹، ۲۱۳	حوض دخترگبر ۱۰۲
خَرده اوستا ۳۶، ۳۹، ۴۲، ۴۳، ۴۴، ۶۳	
۱۲۰، ۱۲۳، ۱۲۴	
خَره بود ۲۶۴	
خَره یشت ۴۴	
خَرین ۲۷۵	
خزر ۲۲۴، ۲۲۵، ۲۷۰	
خزران ۱۳۰، ۱۳۱	
خسروانوشیروان ۶۶، ۱۰۹، ۱۳۴، ۱۳۵	
۱۵۹، ۱۶۰، ۱۶۸، ۱۷۰، ۱۷۱، ۱۸۵	
۱۸۷، ۱۹۵، ۱۹۸، ۲۲۱، ۲۲۲، ۲۳۴	
۲۶۵، ۲۶۹، ۲۹۱، ۲۹۹، ۳۱۵، ۳۱۷	
خسروپرویز/پرویز ۱۰۷، ۱۰۹، ۲۰۵	
۲۱۱، ۲۳۴، ۲۳۶، ۲۳۷، ۲۳۸، ۲۴۱	
۲۴۹، ۲۷۴، ۲۷۶، ۲۸۶، ۲۸۹، ۲۹۰	
۲۹۴، ۳۰۱، ۳۰۵، ۳۱۱، ۳۱۳	
خسرویدگ ۱۱۳، ۲۸۹	
خسرو و شیرین ۱۱۳، ۳۱۱	
	خ
	خاتم النبیین ۱۳۲
	خارس متیلینی ۱۸، ۱۹
	خانه‌های ماه (نجوم) ۳۱۶
	ختن، ختنی ۳۶۵
	خدابود ۲۰۴
	خداهود ۲۰۴
	خداهویه ۲۰۴
	خدای نامه ۱۳، ۳۰، ۲۱۲، ۲۱۹، ۲۲۰
	۲۳۵، ۲۴۱، ۲۴۶، ۲۵۰، ۲۶۸، ۲۶۹
	۲۷۰، ۲۷۱، ۲۷۲، ۲۷۳، ۲۷۴، ۲۷۷
	۳۰۵
	خدای نامه پهلوی ۷۶، ۲۳۸، ۲۶۵، ۲۷۱
	۲۹۲
	خدوس ۳۳۸

۵

خشایارشا ۲۷، ۲۸

خشم ۵۸

خضر بن علی ۲۰۸، ۲۰۹

خطوس ۳۳۸

دابار ۱۲۴، ۱۵۳

دبشلیم/دبشلیم ۲۹۱

داده ۱۰۴

خلاصه‌ای درباره انواع تخمه‌ها ۱۴۸

دادپیرای شاپورمهریار ۱۵۷

خمسه مسترقه ۱۵۷

دادستان دینی ۱۲۹، ۱۴۹، ۱۵۰، ۱۵۵،

خواجه عمید ابوالفوارس قنارزی/قناورزی

۲۸۳ تا ۲۸۵، ۲۸۷، ۳۲۷، ۳۳۰

۳۰۰

دادستان مینوی خرد ۱۹۶

خوارزم، خوارزمی ۲۴، ۳۵، ۱۱۶، ۱۱۷،

دادستان‌نامه ۲۸۶

۳۵۵، ۳۶۶، ۳۶۷

دادگ ۱۴۱

خواسگ ۷۸

دادویه ۱۰۴، ۱۴۱

خور (روز) ۱۰۲

دادیگ ۷۲، ۱۳۷

خورشیدبشت ۴۳، ۴۴، ۵۱

دارا ۳۰، ۶۵، ۱۳۳، ۲۰۵

خورنه ۵۷ ← قره

داراب ۲۳۸

خورّه روزان ۳۲۰

داراب (دستور) ۳۲۲

خورّه (لقب) ۱۰۹ ← قره

داراب‌نامه ۳۰۷

خورّین ۲۷۵

دارای دارایان ۲۳۸، ۲۶۰، ۲۴۳

خوزستان ۷۹

دارمستر ۲۳۳

خوش آرزو ۲۸۹

داریوش اول ۲۴ تا ۲۹، ۳۱

خومبوز ۳۶۶

داریوش دوم ۲۸

خویشکاری ریدگان ۱۲۰، ۱۹۲

داریوش سوم ۶۵، ۱۳۳، ۲۶۰

خویشکاری نامه موبدان ۲۸۷

داستان رستم و اسفندیار ۲۶۹

خیام ۲۴۷

دامدادنسک ۱۴۳، ۱۴۶، ۱۴۸

خیاو ۹۵

دانیال (کتاب مقدس) ۲۲۸

خیم و خرد قرخ مرد ۱۹۰، ۳۰۸، ۳۲۹

دبران ۵۱

خبونان ۴۸، ۲۶۷، ۲۶۸

دبشلیم ۲۹۱

دهمان ← آفرینگان دهمان	دختر گبر ← حوض دختر گبر
ده و پنج خاصیت اسورنان ۱۲۰	دخمه ۱۰۲، ۱۰۵، ۱۵۷
ده وزیر ۳۰۱ ← بختیارنامه	در بند قفقاز ۹۹، ۲۲۴
دی اورمزد ۱۶۴	درخت آسوری ۲۵۶، ۲۵۸، ۲۵۹، ۲۷۲
دی اوهرمزد ۱۶۵	۳۱۰، ۳۲۹
دیسانه ۳۳۷	درواسپا ۵۲
دیلمان ۲۲۸	درواسپ (کاتب) ۳۶۰
دین آزاد ۲۹۷، ۲۹۸	درواسپ یشت ۴۴، ۴۸، ۵۲ ← گوش
دیناوریه ۳۴۶	یشت
دین دبیره ۷۰	درون ۶۲، ۱۵۲، ۱۵۴، ۲۸۶
دین دبیری ۷۰	دری ۱۲
دین دفریه ۷۰	دریاچه پریشان ۱۰۳
دین دفریه ۷۰	دریای احمر ۲۹
دین دویره، ۷۰	دزکرد ۸۵
دین / دینا (ایزد) ۵۶، ۹۲	در بنشت / در بنشت ۶۵، ۶۷، ۶۸، ۱۳۳
دین (روز) ۱۰۱	در سپید ۲۷۷
دینکرد ۱۳، ۴۷، ۶۵، ۶۹، ۱۱۴، ۱۱۵	دستورنامه کسروی ۲۴۲
۱۱۸، ۱۲۲، ۱۲۸، ۱۳۰ تا ۱۳۲	دشتبی ۲۷۴
۱۴۰، ۱۴۱، ۱۵۳، ۱۵۷، ۱۶۱ تا	دشت مرغاب ۴۵
۱۶۴، ۱۸۶، ۲۴۸، ۲۶۵، ۲۸۴	دعاها ۱۲۰
دینکرد (کتاب پنجم) ۱۳۴، ۱۴۰، ۳۲۷	دقیقی ۲۶۸
۳۲۹	دوازده همناست ۱۵۴
دینکرد (کتاب چهارم) ۶۵، ۱۳۳، ۱۴۰	دورا / دورا اروپوس ۷۵، ۷۸، ۸۷، ۸۸
۳۱۵	۱۰۷، ۱۰۸
دینکرد (کتاب سوم) ۱۳۱، ۱۳۲، ۱۴۰	دورو ثئوس ۳۱۶
۱۸۱، ۲۵۲، ۳۲۷، ۳۲۹	دوشنبه (روز مقدس مانویان) ۳۴۹
دینکرد (کتاب ششم) ۱۳۵، ۱۴۰، ۱۵۳	دوشاش ۱۳۰

۱۸۰، ۱۸۱، ۱۸۴، ۱۹۵، ۱۹۶، ۲۸۲،	رادکان ۱۰۵
۳۲۷	رازها/رازان ۳۲۷، ۳۳۸
دینکرد (کتاب نهم) ۴۷، ۷۲، ۱۲۴، ۱۳۴،	راغب اصفهانی ۲۰۶، ۲۰۸، ۲۳۴، ۳۰۹،
۱۳۶، ۱۳۸، ۱۷۰، ۳۲۷، ۳۲۹	۳۱۰
دینکرد (کتاب هشتم) ۳۶، ۷۲، ۱۳۶،	رامه وسیتا ۳۶۵
۱۳۷، ۱۳۸، ۱۴۳	رام یشت ۴۴، ۴۵، ۴۸، ۵۰، ۵۵
دینکرد (کتاب هفتم) ۱۲۴، ۱۳۵، ۱۳۹،	رامین ۳۱۰
۱۴۷	ریتوین ← آفرینگان ریتوین
دینکرد هزار فصل ۱۲۹	رخج/رخد ۲۶۶
دینوری ۲۳۶، ۲۳۹، ۲۷۵	رسائل ۳۳۹
دینون ۱۷	رسالة جاویدان خرد در بیان الشرع ۲۰۹
دین یشت ۴۴، ۵۶ ← چیستا یشت	رسالة حطا ۳۳۹
دیواشتیج ۳۶۰	رسالة روزها ۱۹۲
دیوان ۳۳۹ ← رسائل	رسالة سی روز ماه ۱۵۷
دیوان هند ← کتابخانه دیوان هند	رسالة شطرنج ۱۱۳
دیویسنه ۶۰	رسالة ارمنیه ۳۴۰
دیویشرم ۲۹۱	رسالة الالفاظ الخوارزمیه فی قنیه المبسوط
	۳۶۶
ذ	رسالة الکبراء ۳۳۹
دی هرمزد ۱۶۵	رسالة سیس و فتق فی الصور ۳۴۰
ذوبان ۲۰۷	رسالة هند الغطیمه ۳۳۹
ذوقار ۱۷۹	رستم ۲۰۵، ۲۶۹، ۳۰۱
	رستم پراسفندیار ۱۷۲
	رستم (حکیم) ۲۰۶
ر	رستم (محل) ۱۰۴، ۱۴۲
	رسگت ← برج رسگت
راحة الارواح ۳۰۱	رشن (ایزد) ۹۲

زانیادشت ۴۴، ۴۵، ۴۸، ۵۰، ۵۷، ۵۹ و	رشن یشت ۴۴، ۵۳
نیز ← خرّه یشت	رنگها/ رنگه ۴۶
زایچه ۳۱۶	روایات آذر فرنبغ فرخزدان ۲۸۴، ۳۲۸
زبور ۳۴۰، ۳۵۳	روایات پهلوی ۴۷، ۱۳۶، ۱۵۳ تا ۱۵۶،
زبور پهلوی ۳۵۳	۱۷۸، ۱۸۳، ۲۸۰، ۳۲۷، ۳۳۰
زراوه ۲۱۱	روایات داراب هرمزدیار ۱۳۷، ۱۵۳، ۱۷۶
زرتشت نامه ۱۳۶، ۱۵۷	روایات/روایت امیداشوهشتان ۲۸۲، ۲۸۴،
زردشت بهرام پژدو ۱۳۶، ۱۵۷	۲۸۵، ۲۸۷، ۳۲۸
زردشت (پسر آذرباد) ۱۸۲	روایات فرنبغ سروش ۶۴، ۲۸۵، ۲۸۷، ۳۲۸
زردشت (پسر آذر فرنبغ) ۱۲۹	روح مخرب ۳۷
زردشت ۳۰، ۳۵ تا ۳۷، ۳۹ تا ۴۱، ۴۶،	رودکی ۱۱۶، ۳۰۲، ۳۰۳
۴۸، ۵۰، ۵۲، ۵۴ تا ۵۶، ۵۹ تا ۶۲،	روزنه یتیم ۲۹۷
۶۴، ۶۷، ۶۸، ۱۱۶، ۱۲۹، ۱۳۴،	روشن ۱۲۵، ۱۶۱
۱۳۶، ۱۳۷، ۱۳۹، ۱۴۷، ۱۵۴، ۱۵۵،	روشنان ۱۴۲
۱۵۷، ۱۷۰، ۱۷۱، ۲۵۲، ۲۵۳، ۲۸۲،	روم، رومی، رومیان ۶۵، ۶۶، ۸۶، ۹۸،
۲۹۴، ۳۴۲ و موارد دیگر	۱۳۳، ۱۵۹، ۱۶۰، ۲۰۴، ۲۱۵، ۲۳۲،
زردشتی، زردشتیان ۳۱، ۳۸، ۳۹، ۴۱،	۲۳۳، ۲۷۵، ۲۹۸، ۳۰۵، ۳۱۵
۴۲، ۴۴، ۵۳، ۵۴، ۶۱، ۶۳، ۶۵، ۶۷،	رویان ۲۲۸
۶۹، ۸۸، ۹۱، ۱۰۰، ۱۱۴، ۱۱۹،	رهام ۲۶۶
۱۴۷، ۱۵۳، ۱۶۲، ۱۸۵، ۱۸۸، ۲۱۲،	ری ۱۰۷، ۲۱۲
۲۷۳، ۲۷۷، ۳۳۳، ۳۳۴ و موارد دیگر	

ز

زرفشان ۳۵۷	زادان فرخ ۲۰۳، ۳۱۹
زروان ۳۳۴	زادسپرم ۱۳۰، ۱۴۱، ۱۴۵ تا ۱۵۰، ۲۸۳
زروان داد ۳۴۱	زادویه ۲۷۳
زروانی، زروانیان ۱۳۹، ۱۹۸	زال ۲۷۲
زریادرس ۱۸	
زریز ۱۸، ۵۴، ۲۶۸، ۳۳۸	

س

زریل ۳۳۸

زرینیا ۱۸

زمبستا ۳۶۵

زمخشری ۳۶۶

زمین پیمایی ۳۱۶

زند آگاهی ۱۴۱

زندادان جمشید ۸۴

زندیهمین سین ۱۲، ۱۷۰ تا ۱۷۲، ۳۲۶،

۳۲۷، ۳۲۹

زند ۶۵، ۶۶، ۶۷، ۶۹، ۷۲، ۱۱۵ تا

۱۱۷، ۱۲۰، ۱۲۴، ۱۲۸، ۱۳۲، ۱۳۷،

۱۵۵، ۱۶۸، ۲۷۹

زندخرده اوستا ۱۲۰، ۱۲۳، ۱۲۵

زند و نداد ۲۸۰

زندیق / زندیگ ۱۱۷

زوپیروس ۳۰، ۳۱

زوهر ۴۶، ۳۳۴

زیج بطلمیوس ۱۵۰

زیج شاه / شهریار / شهریاران ۱۵۰، ۳۱۷،

۳۱۸

زیج هندی / هندوان ۱۵۰، ۳۱۶

زیراب ۱۰۶

ژ

ژاپن ۱۰۱

ژولیوس والیرهرس ۳۰۵

سابرقان ۳۴۱

ساری ی ۱۰۶

ساسان ۲۶۰، ۲۶۱، ۲۶۳

ساسان الاصغر ۲۶۳

ساسان الاکبر ۳۶۳

ساسانی، ساسانیان ۱۲، ۱۳، ۳۱، ۳۵، ۳۶،

۳۸، ۶۱، ۶۶، ۶۹ تا ۷۲، ۷۶، ۷۹،

۸۱، ۸۳، ۸۸، ۸۹، ۹۱، ۹۲، ۹۴، ۹۹،

۱۰۴، ۱۰۷ تا ۱۱۰، ۱۱۴، ۱۱۸،

۱۲۹، ۱۳۴، ۱۳۷، ۱۴۷، ۱۴۸، ۱۵۵،

۱۵۹، ۱۷۱، ۱۹۰، ۱۹۸، ۲۰۵، ۲۱۲،

۲۱۵ تا ۲۱۷، ۲۲۰، ۲۲۷، ۲۳۷،

۲۳۸، ۲۴۳، ۲۴۵، ۲۵۰، ۲۵۴، ۲۶۰،

۲۶۵، ۲۶۶، ۲۶۹، ۲۷۰ تا ۲۷۴،

۲۷۷، ۲۸۰، ۲۸۲، ۲۸۶، ۲۸۸، ۲۹۰،

۲۹۲، ۲۹۵، ۲۹۶، ۳۰۲ تا ۳۰۴، ۳۰۹،

۳۱۱، ۳۱۶، ۳۱۹، ۳۵۳ و موارد

دیگر

سالت ۱۰۰

سالشمار تازیان ۱۴۳

سامانی ۳۰۰

سام نریمان / سام و نریمان ۲۹۴، ۳۳۸

سامی ۱۴، ۲۳، ۵۰، ۳۳۴

سبریشوع ۱۰۱

سپندمد ۳۸

سپهدابو جعفر محمد بن وند رین باوند ۱۰۶	۳۶۴، ۳۶۳
سپتمان ۴۶، ۲۵۳	سطنجیلی ۳۳۴، ۳۶۴
سپتور ۵۸	سغد ۱۴۳، ۳۳۳، ۳۵۷، ۳۶۰، ۳۶۲
ستایش سیروزه ۱۲۰	سغدی بودایی ۳۵۳
ستریانگایوس ۱۸	سغدی ۲۴، ۹۶، ۱۰۱، ۲۷۲، ۳۳۳
ستودگر / سوتگر / سودگر نسک ۱۳۸	۳۴۰، ۳۴۵، ۳۴۷، ۳۴۸، ۳۵۷ تا ۳۶۵
۱۷۰، ۱۵۵	سغدی مانوی ۳۶۴
ستوریه ۲۳۰ ← ابدال	سغدی مسیحی ۳۶۳، ۳۶۴
سنوش ۱۹۷	سفرالاحیاء ۳۳۶
سدره ۱۵۷، ۱۹۷	سفرالاسرار ۳۳۷
سده ۲۴۵	سفرالاسفار ۳۳۷
سراب ۱۴۷	سفرالجباره ۳۳۸
سرخس ۱۴۶	سکانشاه ← شاپور سکانشاه
سرخ کتل ۳۶۷	سکاها ۱۸، ۲۶
سرش باج ۴، ۱۲۳	سکایی ۱۲، ۱۸، ۲۷۲، ۳۵۵، ۳۶۵
سرگیوس ۲۷۰	سکیران ۲۶۹
سر مشهد ۹۰، ۹۱، ۹۲، ۱۶۷	سگستان ۲۷۲
سرود آتشکده کرکوی ۳۰۹	سلوک ۹۵
سرود پهلوانی ۲۷۰	سلوکوس اول ۸۷
سرودنامه پهلوی ۲۶۹	سلوکی، سلوکیان ۷۵، ۷۷ تا ۷۹
سرودهای بلند ۳۴۹	سلیمانیه ۹۴
سرودهای کوتاه ۳۴۹	سمران ۱۳۴
سروش (ایزد) ۴۱، ۴۴، ۵۳، ۹۲، ۱۶۸	سمرقند ۶۵، ۲۶۵، ۳۵۸، ۳۵۹
سروشها دخت یشت ۱۲۳	سمک عیار ۳۰۷
سروش یشت ۴۱، ۴۴، ۵۳، ۱۲۳، ۱۲۴	سملان ۱۳۴
سریانی ۱۰۰، ۱۵۹، ۱۶۰، ۲۶۶، ۲۷۱	سندمینو ۵۸
۳۰۰، ۳۰۲، ۳۰۵، ۳۳۴، ۳۳۵، ۳۵۳	سپد نسک ۱۳۵، ۱۴۷، ۱۴۸

سنت توماس (کوه) ۹۹، ۱۰۰	سونتیاس ۳۰۰
سنجانا ۱۹۹	سیاست نامه ۲۴۸
سندباد / سندبادنامه ۲۱۰، ۲۹۷، ۲۹۹	سیامک ۲۱۲
۳۰۰، ۳۱۰ ← هفت وزیر	سیاوش ۵۹
سندباد (نام شخص) ۲۹۹	سیدمرتضی رازی ۳۲۰
سندعلیا ۹۶، ۳۵۸	سیدون ۱۰۴
سنسکریت ۳۷، ۱۱۹، ۱۶۲، ۱۹۹، ۲۹۱	سیرالملوک ۲۱۸، ۲۷۳، ۲۷۵
۳۰۲، ۳۰۴، ۳۲۰، ۳۵۹، ۳۶۵	سیرت اردشیر ۲۱۸
سنگ مزار ۱۰۲	سیرجان ۱۴۶، ۱۵۰
سوثر ۲۵، ۲۶، ۲۹	سیرک ۳۲۰
سوادکوه ۱۰۶	سیرملوک الفرس ۲۷۳
سوترای علت و معلول ۳۶۳	سی روزه ۳۹، ۴۳
سوثره ۳۶۳	سی روزه بزرگ ۴۳، ۱۲۴
سوتکر / سودگرنسک ← ستودگرنسک	سی روزه کوچک ۴۳، ۱۲۴
سورسخن ۲۹۳، ۳۲۹	سیره اسفندیار ۲۶۹
سورن ۱۰۵	سیره انوشیروان ۲۲۲
سوری ۳۳۵	سیره نامه ۲۰۴
سوریگ ۱۴۳	سیستان ۳۵، ۳۶، ۵۹، ۶۹، ۹۵، ۱۱۹
سوریه ۷۸	۲۶۹، ۲۷۲، ۲۹۰، ۲۹۱
سوشانس / سوشیانس ۵۴، ۵۹، ۱۲۵	سیسن ۳۴۰، ۳۴۶
۱۳۶، ۱۷۲، ۱۸۸، ۲۹۱، ۲۹۴	سیلان ۱۷۵
سوشانس (مفسراوستا) ۱۲۵، ۱۵۰، ۲۸۰	سیماس ۳۰۷
سوشین دخت ۲۶۶ ← شیشین دخت	سیماه برزین ۲۰۶
سوفسطائیان ۱۶۰	سیمیتها ۳۳۶
سوکه سپتی ۳۰۴	سین ۲۹۱
سولیک ۱۴	سیوند ۹۷، ۱۰۲، ۱۰۴
سومری ۲۵۶	

ش

شروین / شروین دشتی ۲۷۴، ۲۷۵، ۲۷۶	
شروین و خرین (خورین) ۲۷۵	
شعراى یمانی ۴۸، ۵۱ ← بیشتر	شابرکان ۳۴۱
شعوبیه ۳۱۴	شاپور اول ۳۰، ۶۶، ۸۴ تا ۸۷، ۸۹ تا ۹۱،
شکند گمانیک وزار ۱۲۰، ۱۲۹، ۱۶۱،	۹۸، ۱۳۳، ۱۵۹، ۲۱۲، ۲۱۳، ۲۲۰،
۱۶۲، ۱۶۳، ۱۶۴، ۱۹۶	۲۶۱، ۲۶۲، ۲۶۴، ۲۷۰، ۲۷۱، ۳۱۵،
شگفتیها و برجستگیهای سیستان ۶۸ / ۲۹۰	۳۱۷، ۳۴۱
شماس ۲۱۰	شاپور دوم ۴۲، ۶۶، ۷۱، ۹۵، ۹۶، ۱۳۰،
شمس‌الدین دقایقی مروزی ۳۰۰	۱۳۳، ۱۵۵، ۱۶۸، ۱۷۱، ۱۹۵، ۲۷۴،
شوش ۲۵، ۲۶، ۲۷، ۲۸، ۷۵، ۷۸، ۲۶۶	۳۶۴
شوشر ۲۶۶	شاپور سگانشاه ۹۴، ۹۵
شهربراز ۲۷۴	شاپور سوم ۹۵، ۹۶
شهربراز با پرویز ۲۷۴ ← کتاب شهربراز با	شاپورگان ۳۴۱، ۳۴۲
پرویز	شاتیال ۹۶، ۳۵۸
شهرزاد ۲۹۷	شادفرخ خسروگرد ۲۶۵
شهرستانهای ایران ۲۶۴	شام ۲۳، ۳۴۵
شهرستانی ۱۳۶	شانسی ۱۰۵
شهرشاپور ۸۹	شاه‌بهرام ورجاوند (منظومه) ۳۰۹، ۳۲۹
شهر و ۳۱۰	شاهنامه ابومنصوری ۱۸۶، ۲۴۲، ۲۷۴،
شهرهای ایران ۲۴۶، ۲۶۶ ←	شاهنامه ۱۹، ۳۰، ۴۷، ۷۶، ۱۱۳ و موارد
شهرستانهای ایران	دیگر
شهریار ۱۲۴	شاهویه اصفهانی ۲۷۳
شهریور (امشاسپند) ۱۳۳، ۱۳۴	شاهی ۱۰۶
شهمردان بن ابی‌الحیر ۲۶۹	شاهینی ۲۲۷
شیان (کتیبه) ۱۰۵	شایست نشایست ۴۶، ۱۲۶، ۲۷۹، ۲۸۰،
شیخ صدوق ابن بابویه ← ابن بابویه	۲۸۲، ۳۲۶، ۳۳۰
شیرآزاد ۲۹۸	سرو و ۹۴

شیراز ۸۴، ۱۰۲، ۱۰۵، ۱۰۷، ۱۵۱

شیرویه ۲۳۴، ۲۴۱، ۲۴۹

شیرین ۳۰۵

شیشین دخت ۲۶۶ ← شوشین دخت

طبرستان ۸۳، ۱۰۸، ۱۷۳، ۲۲۸

طبری ۶۷، ۲۱۰، ۲۱۱، ۲۱۸، ۲۲۰،

۲۳۵، ۲۴۳، ۲۶۲، ۲۶۳

طرطوشی ۲۰۷، ۲۰۹، ۲۱۱، ۲۳۴،

۲۳۹، ۲۴۰

طوطی نامه ۳۰۳، ۳۰۴

طینقروس / ایتنکلوس بابلی ۳۱۹

ص

صالحید ۸۷

صخره شاه اسماعیل ۱۰۴

صد دربند هشن ۱۵۳، ۱۵۵

صد درنثر ۱۵۳، ۲۸۰

صدستون ۹۵

صراط (پل) ۱۸۸

صور ملوک بنی ساسان ۲۷۷

صدینه ۳۶۵، ۳۶۶

ظ

ظہیرالدین سمرقندی ۳۰۰

ع

عامری ۲۰۸، ۲۲۰، ۲۳۷، ۲۵۰، ۲۷۱

عباسی ۲۴۵، ۲۶۵، ۲۸۴

عبداللطیف طسوجی ۲۹۹

عبدالله ۱۲۹، ۱۶۴، ۱۶۵

عبدالله بن علی الدندانی ۳۲۰

عبری ۲۵۸، ۳۰۰، ۳۰۲، ۳۰۵

عراق ۷۷، ۷۸

عربستان ۲۳، ۱۳۴

عربی / عربها ۲۱۵، ۳۰۵، ۳۰۶

عش البلاغه ۳۱۴

عشق آباد ۷۶

عقدنامه ازدواج ۲۸۸ ← پیمان زناشویی

علی آباد ۱۰۶

ض

صدینه ۳۶۵، ۳۶۶

ضحاک ۴۶، ۵۵، ۵۷، ۵۸، ۱۳۹، ۱۷۲،

۲۶۶، ۲۷۱، ۲۷۲، ۳۱۹

ضیاءنخشی ۳۰۴

ضیزن ۲۷۰

ط

طاقبستان ۹۵

طاقگرا ۲۷۵

علی بن عبیده الریحانی ۲۰۳	۱۶۵، ۱۶۸، ۲۰۷، ۲۱۳، ۲۵۰، ۲۶۰،
عماد بن محمد ثغری ۳۰۴	۲۶۱، ۲۶۴، ۲۷۶، ۲۶۴، ۲۹۰، ۳۳۰
عهد اردشیر ۲۰۳، ۲۱۵، ۲۱۶، ۲۱۷.	و موارد دیگر
۲۱۸، ۲۳۲، ۲۴۰، ۳۱۴	فارسیات ابونواس ۲۷۶
عهد انوشیروان ۲۲۱	فارسی باستان ۱۱، ۱۲، ۱۳، ۲۱، ۲۳، ۲۴،
عهد شاهپور ۲۲۰	۲۵، ۲۸، ۲۹، ۳۵
عهد قباد ۲۲۱	فارسی زردشتی ۱۲۱، ۱۷۹
عیسی بن موسی کسروی ۲۱۲	فارسی میانه ۱۲، ۶۰
عیلامی ۲۴، ۲۵	فارسی یهودی ۲۵۸
عین البلاغه ۳۱۴	فالیس ۳۱۸
عین الحیاة ۳۰۱	فحتعلیشاه قاجار ۲۹۹

فخرالدین اسعد گرگانی ۳۱۰، ۳۱۱

فرات ۷۸، ۸۷

فراخکرد ۵۱، ۵۸

فرامرز ۲۶۹

فرخ ۱۰۱

فرخ بود ۹۷

قرخ زاد ۱۰۲، ۱۰۳، ۱۰۴، ۱۹۵، ۲۰۴

فرخ مرد وهرامان ۲۸۵، ۲۸۶

فردوسی ۱۳، ۱۸۵، ۲۰۲، ۲۳۸، ۲۴۲،

۲۶۲، ۲۶۳، ۲۶۸، ۲۷۰، ۲۷۱، ۲۷۴

فرزدان (دریاچه) ۲۹۰

فرزه (کتاب) ۳۰۷

فرشاورد ۲۶۸ ← فرشیدورد

فرشگرد ۵۹

فرشوشتر ۱۳۹، ۱۴۸

فرشیدورد ۲۶۸ ← فرشاورد

غ

غارشیخ علی ۸۴

غورالسریر ۲۹۲

غزالی ۱۸۴

غزنین ۳۴۱

غضنفر / غضنفر تبریزی ۳۱۸، ۳۳۸

غورک ۳۵۸

غولان ۳۳۸، ۳۴۱، ۳۴۴، ۳۶۴

ف

فارابی ۳۶۵

فارسنامه ۲۱۸، ۲۴۸

فارس ۱۱، ۱۲، ۲۵، ۹۷، ۹۹، ۱۴۹،

فرغانه ۳۶۲	فریان ۲۵۱
فرقاطیا ۳۳۷	فریدون ۳۰، ۴۰، ۴۶، ۴۷، ۵۲، ۵۵، ۵۷،
فرگرد ۶۱	۵۸، ۱۳۹، ۱۴۸، ۱۷۸، ۲۰۵، ۲۶۶،
فرنبغ سروش / فرنبغ سروش وهرامان ۲۸۵،	۲۷۰، ۲۷۲، ۲۹۴
۳۲۸، ۲۸۶	فریم دودانگه ساری ۱۰۶
فروردیگان ۱۲۴، ۲۸۱	فهرست ابن ندیم ۳۳۷، ۳۳۹
فروردین (ماه) ۲۹۴	فهلوی / فهلویات ۱۲، ۲۶۹، ۲۷۶
فروردین یشت ۴۴، ۴۸، ۴۹، ۵۲، ۵۳،	فهلیان ۱۰۴
۱۲۴	فیثاغورث ۲۰۴
فروشی ۵۳، ۵۴ ← فروهر	فیروز آباد ۹۶، ۲۶۶
فروهر ۴۹، ۵۳، ۵۴، ۹۲ ← فروشی	فیروز (حکیم) ۲۰۶
قره ← ۴۶، ۴۸، ۵۵، ۵۷، ۵۸، ۱۰۹	فیروزکوه ۱۰۶
قره افشاسپندان ۵۸	فیروزنامه ۳۰۷
قره اهورامزدا ۵۷	فیلهلن ۷۹
قره ایرانشهر ۵۹	فیلیپ / فیلیپوس ۸۶
قره ایرانی / قره آریای ۴۵، ۵۷	
قره ایزدان ۵۸	
قره روزها ۳۲۰	
قره زردشت ۵۹	قائم شهر ۱۰۶
قره سوشیانس ۵۹	قابوس ۲۲۹
قره شاهان ۵۸	قابوسنامه ۲۴۸
قره کیانی ۴۵	قادری ← محمد قادری
قره گشتاسب ۵۹	قادوش ۳۴۰
فرهنگ اویم / اویم ایوک ۶۳، ۶۴، ۳۲۳،	قباد ۶۶، ۱۰۹، ۱۸۷، ۲۰۵، ۲۰۸، ۲۱۰،
۳۲۴، ۳۲۶، ۳۳۰	۲۲۱، ۲۲۵، ۲۴۱
فرهنگ پهلوی ۳۲۱، ۳۲۲، ۳۲۳، ۳۲۸	قبطی ۳۳۳، ۳۳۶، ۳۳۷، ۳۴۰، ۳۴۴
قره هیرمند ۵۹	قرآن ۱۶۳، ۲۱۰

ق

کاشغر ۳۶۵	قرآن قدس ۱۱۹
کال جنگال ۷۸	قرقیزستان ۳۶۱
کالیستس ۳۰۴	قره بلگسون ۳۶۱
کاما (موسسه) ۱۴۰، ۳۳۰	قره تپه ۹۶
کانسه ۵۹	قره خان ۳۶۱
کانگا ۱۲۴	قروینی ۲۴۷
کانهری ۱۰۰	قسطنطنیه ۱۵۹
کاووس / کیکاوس ۵۹، ۱۳۹، ۲۴۴، ۲۷۱	قصرابونصر ۸۴، ۱۰۷، ۱۱۰
کپنهاگ ۷۱، ۱۲۲، ۱۴۴، ۱۴۹، ۳۲۵	قصرچهل هجره ۳۶۰
کتاب اخنوخ ۳۳۸، ۳۴۴	قصر شیرین ۹۴
کتاب الاین ۲۴۷	قصه میش ورز ۲۵۸
کتاب البد ۳۰۱	قطرانی ۳۱۹
کتاب التاج ۲۴۷، ۲۴۸، ۲۴۹	قلعه بهمن ۹۹
کتاب التاج فی سیره انوشیروان ۲۴۹	قنارزی ← خواجه عمیدابوالفوارس قنارزی
کتاب التاج و ماتفائلت فیہ ملوکهم ۲۴۹	قنیه المنیه ۳۶۶، ۳۶۷
کتاب الدب والثعلب ۲۹۷	قیطر ۳۰۵
کتاب الرسوم ۲۴۶	
کتاب الصور ۲۷۷	
کتاب الصیام والعتکاف ۲۹۷	
کتاب الغره ۲۱۵	
کتاب اندرزگر ۳۱۹	
کتاب انوشیروان ۲۷۴، ۲۷۸	
کتاب بهرام چوبین ۲۷۴	
کتاب بهرام ونرسی ۲۷۴	
کتاب پیشینیان ۱۴۸	
کتابخانه دانشگاه کپنهاک / کتابخانه سلطنتی	
کپنهاک ۷۱، ۱۲۲، ۱۲۳، ۱۴۴، ۱۴۹، ۳۲۵	
	ک
	کابل ۲۰۷، ۲۶۲، ۲۶۵
	کارنامج ۲۲۲
	کارنامه اردشیر بابکان ۲۱۹، ۲۶۰، ۲۶۳
	۲۶۴
	کارنامه انوشیروان ۲۲۲، ۲۲۳، ۲۲۵
	کارنامه شاپورویولیانوس ۲۶۴
	کاروند ۳۱۴
	کازرون ۸۹، ۹۱، ۱۰۳، ۱۰۴

کتابخانه دولتی پترزبورگ ۳۲۲، ۳۲۳،	کرمان ۱۱۹، ۱۴۵، ۱۴۶، ۱۴۹، ۱۵۰،
۳۲۵	۲۲۹، ۱۵۷
کتابخانه دولتی مونیخ ۱۶۵، ۱۷۶، ۳۲۵	کرمانشاه ۹۵
کتابخانه دیوان هند ۱۵۶، ۱۹۹، ۳۲۵	کرمانشاه (لقب شاه) ۲۱۲
کتابخانه مدی ۱۵۷	کرم هفت واد ۲۶۱
کتابخانه ملا فیروز بمبئی ۱۲۲، ۳۲۲	کریستین سن ۵۱، ۵۵، ۵۶، ۲۳۳
کتابخانه ملی پاریس ۱۶۵، ۱۷۷، ۳۲۵	کستی / کشتی ۱۲۳، ۱۵۲، ۱۵۷، ۱۶۴،
۳۶۴، ۳۶۳	۲۸۱، ۲۸۰، ۱۹۷، ۱۸۷
کتابخانه مهرجی رانا ۲۸۱	کسروی ← عیسی بن موسی کسروی
کتابخانه نوساری ۱۷۶	کسری ۱۷۹، ۲۲۲، ۲۳۴، ۲۴۴
کتاب خرافه و نزهه ۲۹۷	کعبه زردشت ۸۵، ۸۶، ۹۳
کتاب خسرو بر سران کشور درباره	کفالایا ۶۷، ۳۴۲
سپاسگزاری ۲۳۴	کلب اصغر ۵۱
کتاب عهد اردشیر ۲۱۵	کلیله و دمنه ۱۱۳، ۱۹۶، ۲۱۰، ۲۱۱،
کتاب قدس ۱۶۳، ۳۳۸، ۳۶۳	۲۱۸، ۲۹۱، ۲۹۷، ۳۰۰، ۳۰۲، ۳۰۳،
کتاب من کتب العجم ۲۱۸	۳۱۴
کتاب نمرود ملک بابل ۲۹۷	کمال الدین العمادی الجرجانی ۳۶۷
کتاب هزارستان ۲۹۷	کم مهر ۱۰۵
کتایام ۱۰۰	کندی ۲۰۹
کتابون ۱۹	کنز الاحیاء ۳۳۶
کتزیاس ۳۱، ۱۸	کنگاور ۹۹
کدامرام ۱۰۰	کنگوز ۱۵۴، ۱۵۵، ۱۷۳، ۱۷۵،
کرالا ۱۰۰	کوان ۳۱، ۳۳۸
کرتیر / کردیر ۸۹، ۹۰، ۹۱، ۹۲، ۹۳،	کوپرولو (کتابخانه) ۲۱۶
۱۶۷، ۱۱۷	کوردویر / دبیر کور (لقب) ۲۴۳
کردستان ۷۷	کوروش / کورش ۱۷، ۱۸، ۲۵، ۳۰، ۳۱،
کردکوی ۱۰۵	۲۶۳، ۲۹۹

گ

گاتھا/گاٹھا/گاہ/گاہان/گاہانی ۳۶، ۳۷،	کوشای ہندی ۳۱۶
۳۸، ۳۹، ۴۰، ۴۱، ۴۳، ۷۲، ۱۲۱،	کوفی ۱۰۵، ۱۰۶، ۹۹
۱۳۷، ۱۳۸، ۱۴۰، ۱۴۸، ۲۵۳، ۲۸۲	کوه حسین ۹۸
و موارد دیگر	کوه رحمت ۹۷، ۹۰
گاویکنا آفرید ۱۴۶	کوه مغ ۳۶۰
گاہانینگ ۷۲، ۱۳۷، ۱۳۸	کوی ۳۶، ۳۲۰
گاہنامہ ۲۴۶، ۲۵۰، ۲۷۷	کوی فرن ۳۶۰
گاہنبار/گاہانبار ۴۲، ۴۳، ۱۵۴، ۱۹۷،	کویلون ۱۰۱
۲۸۲	کھنامہ ۲۷۶
گجراتی ۱۵۷، ۱۶۹	کی ۳۶، ۳۲۰
گجستگ ۱۶۵	کی آرش ۱۳۹
گجستگ ابالیش ۱۱۷، ۱۲۹، ۱۶۴، ۱۶۶،	کیابوالفوارس شہریار ۱۰۶
۲۸۴	کی ایوہ ۵۹
گرجستان ۷۹	کیانسه ۲۹۰
گرجی ۳۰۲، ۳۱۱	کیان/کیانی/کیانیان ۱۹، ۳۶، ۱۴۳، ۲۶۳،
گردیانوس ۸۶	۲۷۱، ۲۹۱، ۲۹۶
گردیزی ۲۱۹	کیان ویان ۳۲۰
گرشاسب ۴۰، ۴۷، ۴۸، ۵۵، ۵۸، ۵۹،	کیان یشت ۴۴
۱۳۹، ۱۴۸، ۱۵۴، ۱۵۵، ۱۷۲، ۲۷۱	کی بیارش ۵۹
گرشاسب نامہ ۱۱۳	کی پشین ۵۹
گرگان ۱۰۵، ۱۰۷	کیحسرو ۳۰، ۴۸، ۵۲، ۵۵، ۵۹، ۱۳۹،
گریگور ماگیستروس ۲۷۲	۲۶۹، ۲۹۴
گریناسکی ۲۱۹	کیفاد ۳۰، ۵۹
گزارش شطرنج/گزارش شطرنج و وضع نرد	کیکائوس ← کاووس
۲۴۸، ۲۹۱، ۳۲۹	کی گشتاسب ۴۸ ← گشتاسب
	کی لہراسب ۱۷۵، ۲۶۹
	کیوتو ۳۳۴

گزنقون ۱۷	گوگشنسب ۱۵۷، ۲۸۰
گزیدگان ۳۴۷	گیتی ۱۴۲، ۱۴۶، ۱۷۴
گزیده‌ها/گزیده‌های زادسپرم ۱۱۴، ۱۳۰،	گیلان ۲۲۸
۱۳۶، ۱۴۱، ۱۴۵، ۱۴۶، ۱۴۷، ۱۴۹،	گیو ۲۷۱
۱۵۷، ۱۹۱، ۲۵۲، ۲۶۵، ۲۸۳، ۳۲۷،	گیومرث/گیومرت ۵۴، ۱۱۷، ۱۳۶،
۳۳۰	۱۳۹، ۱۴۶، ۱۵۱، ۱۵۲، ۱۷۴، ۲۹۴
گسلیان ۱۰۶	

ل

گشتاسب ۱۳۵	
گشتاسب/گشتاسپ ۱۸، ۱۹، ۲۷، ۴۸،	لاتین، لاتینی ۱۶۰، ۳۰۰، ۳۰۲، ۳۰۳،
۵۴، ۵۵، ۶۵، ۶۷، ۱۳۶، ۱۴۸، ۱۵۴،	۳۰۵
۱۶۹، ۱۷۰، ۱۷۱، ۱۷۲، ۱۷۳، ۱۷۴،	لاجیم ۱۰۶ ← برج لاجیم
۱۷۵، ۲۳۸، ۲۶۷، ۲۶۸، ۲۹۴، ۳۳۸،	لاخ مزار ۷۸
گشتاسب یشت ۳۹، ۴۴، ۶۴، ۱۲۴	لادک ۳۶۱
گشن جم/گشن جم شاپوران ۱۴۱، ۱۴۵،	لاش ۳۰۶
۱۴۹	لمعة السراج ۳۰۱
گشنسب ۲۲۸، ۲۲۹، ۲۳۰، ۲۳۱، ۲۳۲،	لندن ۱۵۶، ۱۹۹، ۳۲۵، ۳۳۴
۲۶۱	لهراس ۱۳۴، ۲۳۸، ۲۹۴
گفتار نفس روشن ۳۴۸	لوقا ۳۶۳
گفتار نفس زنده ۳۴۸	
گنجینه زندگان ۳۳۶	

م

گندرو ۴۸	
گوپدشاه (نسخه نویس) ۱۴۵، ۲۸۴	مااخترته من آداب بزرجمهر ۱۸۵
گودرز ۲۷۱	ماد، مادی ۱۲، ۱۷، ۱۸، ۱۹ و موارد دیگر
گور ۹۶، ۲۶۶	مادیان هزاردادستان ۱۲۶، ۲۸۵، ۲۸۶، ۲۸۷
گوسان ۷۶، ۳۱۱	مادیان یوشت فریان ۳۲۶
گوش ۵۲	مارال باشی ۳۶۵
گوش یشت ۴۴	

مارامو ۳۴۱، ۳۴۶	متی ۳۶۳
مار خورشید و همی ۳۴۹	مجلسی ← آقا محمد باقر مجلسی
مارزکو ۳۱	مجمّل التواریخ ۲۱۸، ۲۲۲، ۲۷۴، ۲۷۵،
مارسپندان ۱۸۲، ۱۸۱ ← مهراسپندان	۳۰۶
مارکوارت ۲۶۶	محبوس ۲۱۱
مازندر ۴۷	محسنی ۱۰۴
مازندران ۱۰۷، ۱۷۵	محمد بن جهم برمکی ۲۷۳
مامون ۱۲۹، ۱۶۴، ۱۶۵، ۲۰۳، ۲۰۷	محمد بن زکریای غلابی ۳۰۱
مانوی پارتی ۷۶	محمد بن محمود الترجمانی ۳۶۶
مانوی، مانویان/مانویت ۶۷، ۹۱، ۱۱۷،	محمد قادری ۳۰۴
۱۶۲، ۱۶۳، ۱۶۵، ۳۲۵، ۳۳۷، ۳۳۸،	مدحیه‌های بلند ۱۴۹
۳۳۹، ۳۴۰، ۳۴۸، ۳۴۹، ۳۶۱، ۳۶۷	مدرس ۱۰۰
مانی ۱۴، ۸۹، ۱۳۹، ۳۰۲، ۳۳۳، ۳۳۵،	مدی (کتابخانه) ۱۵۷
۳۴۱، ۳۴۴	مدینه ۲۶۵
ماه آذر ۹۸، ۱۲۵	مراثی ۱۸
ماه آذر ۹۸، ۲۰۵	مرداد (امشاسپند) ۱۳۴
ماه فروردین، روزخرداد ۲۹۳، ۳۲۹	مردان فرخ ۱۲۹
ماه گشنسب ۲۲۸	مردبود ۱۲۵
ماه ونداد ۱۴۲	مردک ۲۰۶، ۲۱۰، ۲۱۱
ماه ونداد ترک آبادی ۱۴۰	مرزبان نامه ۲۵۵
ماه ونداد نرماهان ۱۴۰	مرقیونیه ۳۳۷
ماه یشت ۴۳، ۴۴، ۵۱	مرگ ارزان (گناه) ۱۵۴، ۲۸۱
مبرد ۲۱۸	مرو ۳۵، ۷۷، ۳۶۲
متّم شایست شایست ۲۸۲	مرو دشت ۹۷
متون پهلوی ۱۴۷، ۱۸۲، ۱۸۸، ۱۹۰،	مروک ۲۰۹، ۲۱۰
۱۹۱، ۱۹۲، ۱۹۳، ۱۹۴، ۱۹۵، ۲۵۹،	مریه ۲۷۵
۲۶۸، ۲۹۱، ۲۹۴، ۲۹۵، ۳۲۸	مزداکرد (سنگ تراش) ۹۹

مزدک ۱۷۰	مغولستان ۳۵۷، ۳۵۹، ۳۶۱
مزدک ۲۰۹، ۲۱۰ ← مردک	مغول / مغولی / مغولان ۳۰۰، ۳۰۳، ۳۵۷
مزدک (مفسراوستا) ۱۱۶، ۱۱۷	مقاتل ۳۶۳
مزدک نامه / مزدک نامک ۲۱۰	مقدسی ۶۷، ۲۷۱
مزدکیان ۱۳۴، ۲۲۳، ۲۳۹	مقدمه الادب ۳۶۶
مزدیسنی / مزدیسنه ۴۱، ۶۰، ۶۱، ۱۲۸،	مقصود آباد ۹۷
۱۲۹، ۱۳۳۷، ۱۵۲، ۱۸۴، ۲۶۷، ۲۶۸	مکنزی ۱۴۱
مستوفی ۱۸۴	مکه ۲۶۵
مسعودی ۶۷، ۶۹، ۷۰، ۲۱۲، ۲۱۸،	ملا فیروز (کتابخانه) ۱۲۲، ۳۲۲
۲۲۰، ۲۳۳، ۲۳۶، ۲۳۸، ۲۴۶، ۲۵۰،	ملطیه ۲۹۹
۲۶۹، ۲۴۷، ۲۷۶، ۲۷۷، ۲۸۳، ۲۹۸،	ملل ونحل ۱۳۶
۲۹۹، ۳۰۷، ۳۳۶، ۳۳۷	منتخب من عهد اردشیر بن بابک ۲۱۶
مسعودی مروزی ۲۷۴	منصور خلیفه ۲۴۱
مسکدانه / مشکدانه ۳۰۵	منظومه ارسطو ۳۰۶
مسکدانه وشاه زنان ۳۰۵	منوچهر ۱۲۹، ۱۴۵، ۱۴۶، ۱۴۹، ۱۵۰،
مسیحی / مسحیت / مسیحیان ۱۴، ۹۱،	۱۵۱، ۲۳۸، ۲۹۴
۱۰۱، ۱۶۳، ۱۶۵، ۲۲۴، ۳۵۳، ۳۶۳،	منوچهر (نویسنده دادستان دینی) ۲۸۳
۳۶۴	مواعظ ۳۴۷
مشتان ۱۰۴	مواعظ منو همدروشن ۳۴۷
مشکین شهر ۹۵	موالید ۳۱۹
مشی ۱۵۲، ۱۵۴	موبدان موبد (کتاب) ۲۰۳
مشیان ۱۵۲، ۱۵۴	موبداورمزد (لقب کرتیر) ۸۹، ۹۰
مصر / مصری ۲۳، ۲۴، ۲۹، ۱۰۷، ۱۷۲،	موبد نیکان ۳۱۰
۲۹۸، ۳۰۴	موتاسیرا ۱۰۰
معتزله / معتزلیان ۱۳۲، ۱۶۳	موسای پارسی ۲۹۹
معزالدوله دیلمی ۲۴۳	موسسه کاما ۳۳۰
مغان (محل) ۱۴۷	موسی بن عیسی الکسروی ۲۹۹

موسی خرنی ۲۷۲، ۲۶۶، ۲۶۴	مهریشت ۴۱، ۴۴، ۴۸، ۴۹، ۵۲، ۵۳
موقان ۱۴۷	۱۲۴
مونخ ۱۴۴، ۱۶۵، ۱۷۶، ۳۲۳، ۳۲۶	مهنود ۲۰۵
۳۳۵	مهیارین مهفیروز ۲۱۲
مهابهاراته ۳۰۳	میتلنی (← خارس میتلنی)
مهبود ۲۰۵	میخی (خط) ۲۳، ۲۴، ۲۸
مهر آتش ۲۸۳	میدانک ۱۰۳
مهر آذرگشنسب ۲۰۳	میدیوماه ۵۴، ۱۵۰، ۱۵۷
مهر آذرگشنسب فرمدار ۲۰۳	میدیوماه (مفسر) ۱۲۵، ۲۸۰
مهر اورمزد / مهرهرمزد ۱۸۳، ۲۰۶	میرزاجلال / میرزاجلال الدین محمد طباطبائی
مهر (ایزد) ۳۹، ۴۳، ۴۴، ۴۹، ۵۱، ۵۲	زواره‌ای اصفهانی ۲۴۲
۵۳، ۵۸، ۹۲، ۱۷۳، ۳۳۴، ۳۵۱	میزد ۱۵۴، ۲۸۲
مهرپناه ۱۰۳	میشان ۷۸
مهرجی رانا (کتابخانه) ۲۸۱	میلاد ۲۷۱
مهر خورشید پسر آذر ماه ۱۵۱	مینو ۱۴۲، ۱۴۶، ۱۷۴
مهرداد ۷۸	مینوی ۲۲۹
مهر (روز)	مینوی خرد ۱۹۶
مهرسپندان ۲، ۶۶، ۱۳۰، ۱۳، ۱۳۵	مینوی خرد (کتاب) ۱۲۰، ۱۹۸، ۱۳۷
۱۳۶، ۲۵۳ ← آذرباد مهراسپندان	
مهر ۱۴۹ ← سرودهای کوتاه	ن
مهرفسند / مهرفسپند ۱۳۰، ۱۳۱	
مهرگ ۲۶۲	نادر (زند) ۱۳۸
مهرگان ۲۴۵، ۲۴۷	نارنجستان ۸۴
مهر (ماه) ۹۵، ۱۰۰، ۱۰۱	ناصر خسرو ۲۴۴
مهرفنامگ ۳۴۷	نام بود ۳۰۳
مهرفنرسه / مهرفنرسی ۸۴، ۹۶	نام خواست ۲۶۷، ۲۶۸
مهرفیار پسر مهفاد اصفهانی ۱۶۲	نام ستایش ۱۲۳

نامه‌ها ۳۴۶، ۳۶۴	نصر آباد ۸۴
نامه‌های اردشیر ۲۲۷	نصر بن احمد ساسانی ۳۰۳
نامه‌های خسرو انوشیروان ۲۳۴	نصیبین ۱۶۰
نامه‌های منوچهر/نامه‌ها ۱۲۵، ۱۲۹، ۱۴۹،	نظامی ۱۱۳، ۲۳۴، ۲۳۸
۳۱۷، ۳۲۷، ۳۳۰	نقش رجب ۸۶، ۹۰، ۹۳
نامه ارمن ۳۳۹	نقش رستم ۲۴، ۲۵، ۲۶، ۲۷، ۲۹، ۸۴،
نامه باستان ۲۷۰	۸۵، ۸۷، ۹۰، ۹۱، ۹۳، ۹۸، ۱۰۴،
نامه بزرگان ۳۳۹	۱۶۷
نامه پیران ویسه ۲۶۹	نکته‌های کتاب جاویدان خرد ۲۰۹
نامه تنسر ۶۷، ۶۸، ۲۱۷، ۲۲۷، ۲۲۸،	نکیسا ۳۱۱
۲۳۰، ۲۳۲، ۲۷۷	نماد یزشن ۱۴۵۸
نامه سیسن پتی ۳۴۰	نمرود ملک بابل ۲۹۷
نامه میشون ۳۳۹	نوافلاطونی ۱۵۹
نامه هتا ۳۳۹	نوح بن منصور ۳۰۰
ناهید ۴۴، ۴۶، ۴۷، ۵۰، — اردوی سور	نوح بن نصر ۳۰۰
ناهید	نوذر ۲۴۴
ناهید یشت ۴۴، ۴۹	نور آباد ۱۰۴
نجم‌الدین الزاهدی الغزمینی ۳۶۶	نوروز ۴۲، ۲۴۵، ۲۴۷
نرسه/نرسی ۸۳، ۸۹، ۹۰، ۹۳، ۹۴، ۹۵،	نوروز بزرگ ۲۹۴
۲۴۱، ۲۴۳، ۲۷۰	نوساری ۱۲۴، ۱۹۹، ۲۸۱، ۳۲۵، ۳۲۹
نرسی (حکیم) ۲۰۶	نوساری (کتابخانه) ۱۷۶
نریمان ۲۷۴	نوش فرن ۳۶۱
نریوسنگ ۱۱۹، ۱۹۹	نهاية الارب ۲۱۲، ۲۱۸، ۲۱۹، ۲۲۱،
نسا ۷۶، ۷۷	۲۳۳، ۲۳۸، ۲۷۵، ۳۰۵
نسر واقع ۵۱، ۵۹، ۱۷۸، — وند	نهمطان ۳۱۵
نسطوری/نسطوریان ۲۲۴، ۳۵۳، ۳۶۳	نیان زندگان ۳۳۷
نسو ۱۵۴	نیایش/نیایشها ۳۹، ۴۳، ۱۲۱، ۱۲۳

نیرنگستان ۶۲، ۱۲۱، ۱۲۵، ۱۲۶، ۲۸۰	ورخشه ۳۶۲
نیرنگ‌ها ۱۲۰	ورشت مانسرنسک ۱۳۸، ۱۳۹
نیشابور ۲۸۶	ورهومن ۳۵۹
نیقوماخس ۲۰۱	وزیدگ/گزیدک ۳۱۸
نیل ۲۹	وست ۱۲۳، ۱۳۰، ۱۴۹
نیمروز ۱۴۵	وستا ۳۵ — اوستا
نیواردشیر/نردشیر ۲۹۲	وستره جاتکه ۳۶۳
نیوگشنسب ۱۲۵	وشتاسپ ساست ۶۴، ۱۳۵، ۱۳۶
	وشتاسپ — گشتاسپ
	وشتاسپه ۳۶
	وشتاسپ یشت ۳۹
وادی حصار ۳۶۲	وصایای هوشنگ ۲۰۸
وارغه ۵۴، ۵۵	وصیت هوشنگ ۲۰۷
واژه‌ای چند از آذرباد مهرسپندان ۱۸۲،	ولگلش ۷۹
۳۲۹	وندیداد ۳۶، ۳۹، ۴۴، ۴۸، ۶۰ تا ۶۴،
واقدی ۲۰۷	۷۲، ۱۲۱، ۱۲۲، ۱۲۳، ۱۲۶، ۱۴۳،
والریانوس / والرین ۸۶، ۸۷	۱۵۰، ۲۸۰
والنس ۳۱۸، ۳۱۹	وند ۵۱، ۵۲، ۱۷۸
والیالی ۱۰۰	وندیشت ۴۴، ۵۹، ۱۲۴
والیس ۳۱۸	وه دوست ۱۲۵
وامق و عذرا ۳۱۱	وه شاپور ۲۰۵
وان ۲۷	وه شاپور/به شاپور ۱۶۹، ۱۶۹
وای (ایزد) ۵۵	وهشت بهر ۱۰۳، ۱۴۵
وجرکرددینی ۶۴، ۱۵۷، ۱۹۳،	وهمن/بهمن ۱۷۲
وجوه و حدود ۳۱۹	وهمن یسن ۱۷۰، ۱۷۲
ودا، ودایی ۳۷، ۳۸	وهوخستر ۳۸
ور (آزمایش دینی) ۵۳	وهیشتویشت ۳۸

و

ویناسک ۳۹، ۶۳	۳۰، ۵۰، ۵۱، ۶۲، ۷۵، ۱۵۹، ۲۶۰،
ویدیوداد ۶۰	۲۶۹ و موارد دیگر
ویراز/ویراف ۱۶۸، ۱۶۹	هرتسفلد ۹۴
ویس ۳۱۰	هرکول ۷۷
ویسپرد ۳۶، ۳۹، ۴۲، ۷۱، ۱۲۱، ۱۲۲،	هرمز ۶۶، ۸۹، ۹۰، ۹۱، ۲۰۸، ۲۲۰،
۱۲۴	۲۲۱، ۲۳۷، ۲۳۹، ۲۷۰، ۲۷۱، ۲۷۵،
ویسپرد (آیین) ۱۵۴	۲۹۴
ویسپه هومته ۱۲۳	هرمز بن نرسی پسر بهرام ۲۴۰
ویس ورامین ۷۶، ۲۷۵، ۳۱۰	هرمز پسر انوشیروان ۲۰۵، ۲۴۱
ویو(ایزد) ۴۵، ۵۵، ونیز — وای	هرمزد ۲۱۲
ویونگهان ۴۰	هرمزد آفرید ۲۰۶
ویویش ۴۴، ۴۸	هرمزد (روز) ۹۵، ۱۰۰
	هرمز (دوم) ۹۵
۵	هرمز دیش/اورمز دیش ۴۴، ۴۹
	هرودت، هرودوت ۳۰، ۳۱
هات، هاد، هایتی، ها ۳۸	هریتون ۲۷۲ — فریدون
هاد ختک نسک ۳۲۶، ۳۳۰	هزار افسان ۲۹۷، ۲۹۸، ۲۹۹
هادخت نسک ۳۹، ۶۲، ۶۳	هزار افسانه ۲۹۸
هادگ مانسریک ۷۲، ۱۳۷	هزارستان ۲۹۶، ۲۹۹
هارون بن عیسی ۲۱۰	هزارویک شب ۱۱۳، ۲۹۸
هاماوران ۱۳۴	هزوارش ۲۴
هامرز ۱۷۹	هشام بن عبدالملک بن مروان ۲۵۰، ۲۷۶
هانی ۱۷۹	هفت امشاسپندیش ۴۹
هپتنگهایتی ۳۶، ۳۸، ۴۱	هفت پیکر ۱۱۳، ۳۱۱
هتره ۲۷۰	هفت تن یشت ۴۴، ۴۹
هتوس ۵۵ — هوتوس	هفت رود ۳۶۲
هخامنشی، هخامنشیان ۱۱، ۲۳، ۲۴، ۲۸،	هفت کشور ۵۸

هفتونگ ۵۱	۲۹۱، ۱۷۴
هفت وزیر ۳۱۰ ← سندبادنامه	هوم (ایزد و گیاه) ۳۹، ۴۰، ۴۱، ۴۶، ۴۸،
هلنيسم ۱۵۹	۵۲، ۵۵، ۶۲، ۱۵۴
هليله ۳۲۰	هومباخ ۹۴
هما ۲۳۸	هومبوز تپه ۳۶۶
همادين/هماگ دين ۱۹۷، ۱۵۴، ۱۵۲	هومزیا ۲۵۲
همدان ۲۵، ۲۶، ۲۷، ۲۸	هوم (شخصیت) ۵۲، ۵۷
هند و اروپایی ۱۱	هوم یسن ۴، ۴۸
هند و ایرانی ۱۱، ۳۷، ۳۹، ۴۸، ۶۰،	هوم یشت ۴۰، ۴۴، ۵۹، ۱۲۳، ۱۲۴
۲۷۱، و موارد دیگر	هونزا ۹۶، ۳۵۸
هندوستان ۶۶، ۷۱، ۹۹، ۱۰۱، ۱۱۸،	هونها ۲۲۴
۱۲۳، ۱۲۴، ۱۴۴، ۱۶۲، ۱۷۵، ۲۸۱،	هوو/هووی ۵۶، ۱۳۹
۳۱۵، ۳۲۹، ۳۴۵	هويدگمان ۳۴۸، ۳۴۹
هندو/هندوان ۲۹۹، ۳۰۶	هياطله ۳۱
هند/هندی/هندیان ۱۱، ۳۷، ۱۲۲، ۱۲۳،	هیربدستان ۶۲، ۱۲۱، ۱۲۵، ۱۲۶، ۱۹۳،
۱۳۳، ۱۳۴، ۲۰۴، ۲۱۵، ۲۹۸، ۲۹۹،	۲۸۰
۳۰۲، ۳۰۶، ۳۰۷، ۳۱۵، ۳۱۷، ۳۱۸،	هیرمند ۵۹، ۲۹۰
۳۲۵، ۳۶۲ و موارد دیگر	هیستاسپس ۱۸
هيننگ ۲۵۷	
هوتوس ۵۵، ۳۳۸، ← هوتوس	ی
هوشبام ۱۲۳	
هوشنگ ۵۲، ۵۵، ۵۷، ۵۸، ۲۰۷، ۲۰۸،	یادگار بزرگمهر ۱۸۵
۲۹۴	یادگار جاماسبی ۱۲۰، ۱۷۲، ۱۷۴، ۱۷۵
هوشنگ جاماسپی (دستور) ۳۲۹	یادگار زیریر/یادگار زیریران ۱۱۳، ۱۷۲،
هوشیدر/اوشیدر ۱۳۶، ۱۷۱، ۱۷۳،	۲۶۷، ۲۶۸، ۲۷۲، ۳۱۰، ۳۲۸،
۲۹۱، ۱۷۴	یتاهوویرو ۱۱۷، ۱۳۸
هوشیدرماه/اوشیدرماه ۱۳۶، ۱۷۱، ۱۷۳،	یتیمه‌الدهر فی فتاوی اهل الدهر ۳۶۶

یثرب ۲۶۵	یعقوب خالدران ۱۳۴
یزد ۱۷۲	یعقوبی ۲۳۶، ۳۳۶ تا ۳۳۸، ۳۴۲
یزدان بخت ۱۶۵	یغناپ ۳۵۷
یزدان جشنس ۲۳۶	یکتا آفریده ← گاویکتا آفریده
یزدجردبن هرمز ۲۷۵	یمن ۱۳، ۲۱۲
یزدگرد ۲۰۵، ۲۰۶، ۲۷۷	ینگه هاتام ۴۲، ۱۳۸
یزدگرد اول ۹۶، ۱۰۹، ۲۷۵	یوحنا ۳۶۳
یزدگرد دوم ۹۶، ۳۶۴	یوستی‌نین ۱۵۹
یزدگرد سوم ۲۰۵، ۲۷۱	یوشت ۲۵۲، ۲۵۳
یزش ۴۰، ۱۸	یوشت فریان ۲۵۲، ۲۵۳، ۲۵۵، ۳۲۶
یسنا(مراسم) ۴۰، ۴۱، ۱۵۴	۳۳۰
یسنا/هپتنگه‌ایتی/یسنا/هفت فصل ۳۶	یوشت فریان واخ ۲۵۱، ۲۵۲
۳۸، ۴۰، ۴۱، ۱۴۰	یولیانس ۲۶۴
یسن/یسنا/یسن‌ها ۳۶ تا ۴۲، ۴۴، ۵۹	یونان، یونانی، یونانیان ۱۷، ۳۰، ۶۵، ۷۵
۱۲۱، ۱۲۲، ۱۳۷، ۱۴۰، ۱۴۳، ۱۷۰	۷۷ تا ۷۹، ۸۳ تا ۸۵، ۸۷، ۱۳۳، ۱۵۹
۱۷۲ و موارد دیگر	۱۶۰، ۱۷۲، ۲۶۴، ۳۰۰، ۳۰۳ تا ۳۰۳
یشت، یشتها ۳۶، ۳۷، ۳۹، ۴۱، ۴۳، ۴۴	تا ۳۰۶، ۳۱۵، ۳۱۶، ۳۳۶، ۳۳۷
۴۵، ۴۷، ۴۹ تا ۵۲، ۵۵ تا ۵۷، ۶۰	۳۶۷
۶۱، ۱۲۱، ۱۲۳، ۱۲۴، ۱۷۸، ۳۵۱ و	یهودی، یهودیت، یهودیان ۹۱، ۱۱۹
موارد دیگر	۱۶۳، ۱۶۵، ۲۵۸

